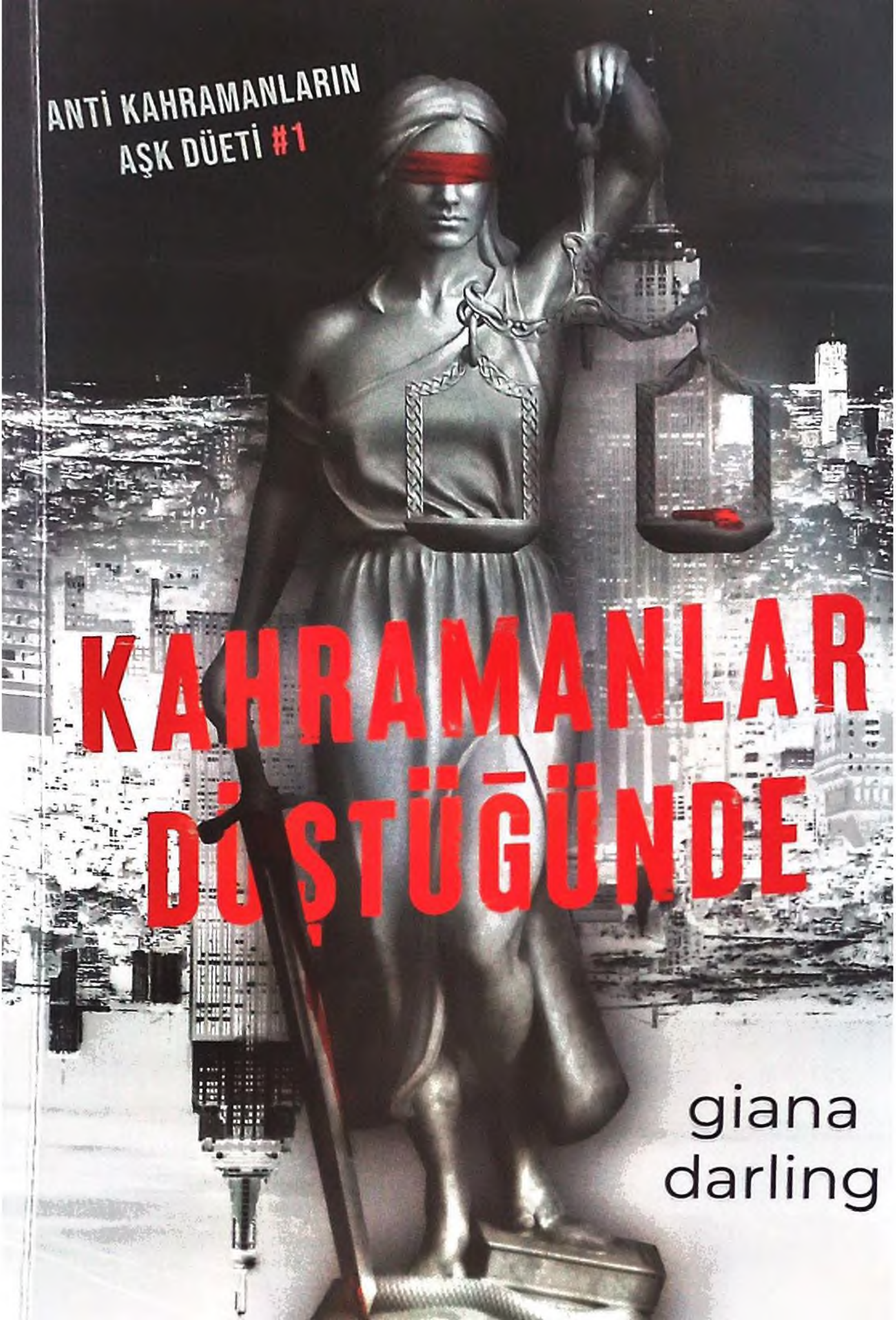
ANTİ KAHRAMANLARIN
AŞK DÜETİ #1
KAHRAMANLAR
DÜŞTÜĞÜNDE
giana
darling

Kahramanlar Düştüğünde
Orijinal İsmi: *When Heroes Fall - Anti-Heroes in Love #1*
Yazar: Giana Darling

Çeviri: Elif Gültekin
Yayına Hazırlayan: Sidem Zelal Edin
Editör: Zeynep Hilal Kahraman
Redaktör: Beyza Becerikli

1. Baskı: Temmuz 2023
ISBN: 978-605-728-248-4

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
Giana Darling © Lapis Yayınları Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Bu kitap The Seymour Agency aracılığıyla yayınlanmıştır.

Baskı ve Cilt:
WPC Matbaacılık
Sertifika No: 50884
Osmangazi Mah.
Mehmet Deniz Kopuz Cad.
No 17/1
İstanbul

Yayımlayan:
Lapis Yayıncılık
İsmetpaşa Mah. Hisar Sok.
No: 3 Bayrampaşa/İstanbul
Yayıncı Sertfika No: 48038
www.lapisyayincilik.com

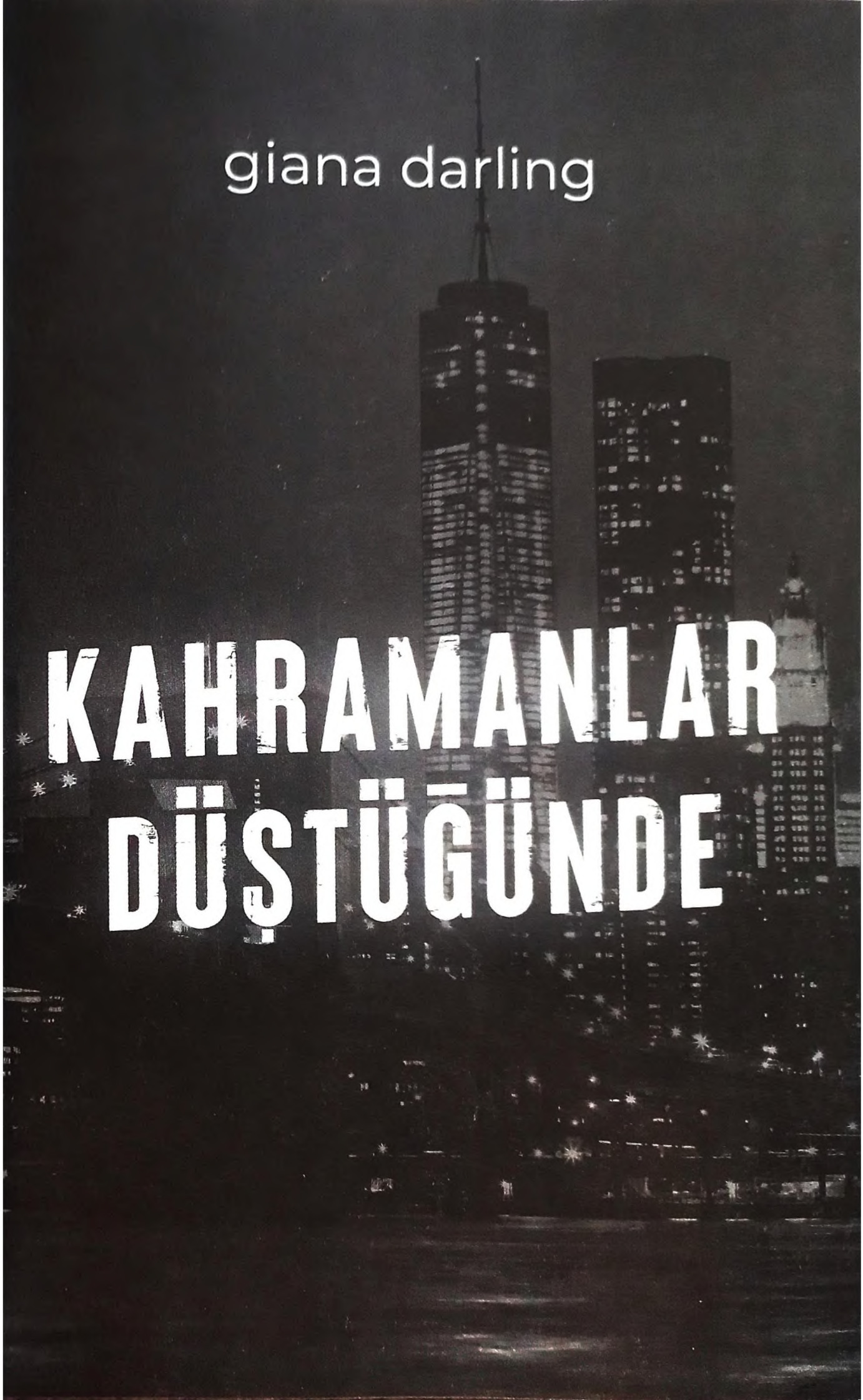
giana darling
KAHRAMANLAR
DÜŞTÜĞÜNDE

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

Tüm yaşamları boyunca saygı, takdir ve kendilerine layık olan aşk için savaşarak zırhlarını kazanmış güçlü kadınlara.

Ve bana her gün sevildiğimi ve desteklendiğimi hissettiren Annette'e. Hayatıma bu kadar ışık getirdiğin için teşekkür ederim. Sana olan sevgimin büyüklüğünü hiçbir zaman ifade edemeyeceğim.

"İnsanın bir şeyi sevmesi veya nefret etmesi için önce anlaması gerekir." – Leonardo da Vinci

PLAYLIST

"Come Back For Me"--Jaymes Young

"So It Goes"--Taylor Swift

"Come Away With Me"--Norah Jones

"Naked"--Ella Mai

"Power"--Isak Danielson

"Far From Home"--Sam Tinnesz

"Flames"--Tedy

"Love Don't Hate It"--Duncan Laurance

"Devil Devil"--MILCK

"Musica Per Vino"--Italian Instrumental

"Turn Me On"--Norah Jones

"Goddess"--Cobi

"Secrets and Lies"--Ruelle

"Woozy"--Glass Animals, Jean Deaux

"Kingdom Fall"--Claire Wyndham

"Rival"--Ruelle

"You Belong To Me"--Cat Pierce

"Start A War"--Klergy, Valerie Broussard

"Play With Fire"--Sam Tinnesz feat. Yacht Money

"I Shall Rise"--Karen O

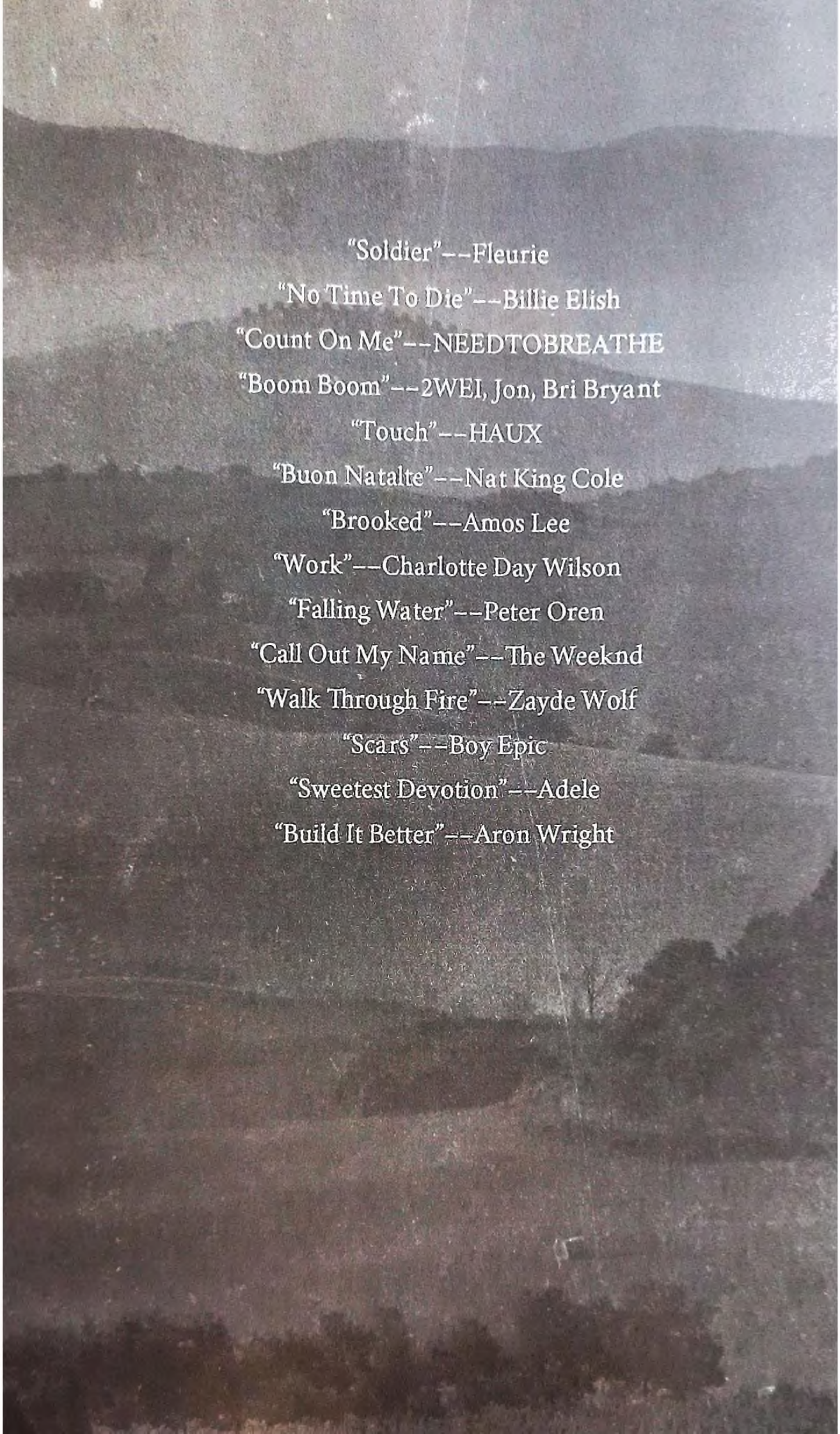
"Soldier"--Fleurie
"No Time To Die"--Billie Elish
"Count On Me"--NEEDTOBREATHE
"Boom Boom"--2WEI, Jon, Bri Bryant
"Touch"--HAUX
"Buon Natalte"--Nat King Cole
"Brooked"--Amos Lee
"Work"--Charlotte Day Wilson
"Falling Water"--Peter Oren
"Call Out My Name"--The Weeknd
"Walk Through Fire"--Zayde Wolf
"Scars"--Boy Epic
"Sweetest Devotion"--Adele
"Build It Better"--Aron Wright

Önsöz

Bu kitap için bir hukuk uzmanına danışırken, kurgunun istediğim gibi akması için hikâyede belirli yaratıcı özgürlükler kullandım. Her türlü tutarsızlık bana aittir, umarım fantezi kurgu olan bu eseri olduğu gibi seversiniz.

Mafya, günümüzün bir gerçekliği. Çabuk çoğalan varlıkları 21. yüzyılda azalmış olsa da, bunun tek nedeni 80'lerdeki hatalarından ders almaları ve daha akıllı olmalarıdır. Şimdilerde halka açık saldırıları kışkırtmıyorlar ve çevirdikleri dolapların çoğu dijitalleşti. En güçlü mafya suç ailelerinin bazılarının Fortune 500 şirketleri gibi faaliyet gösterdikleri ve tek bir operasyon ile milyonlarca dolara kadar ağ oluşturdukları doğrudur. Mafya, medyada popüler bir konu olmaya devam etse de günümüz operasyonları hakkında şaşırtıcı derecede az şey biliniyor ve çevrelerinde bir tür kişilik kültü yaratmak için kuruluşların kendileri tarafından sürdürülen pek çok asılsız söylem var. Bu hikâyeyi olabildiğince özgün kılma umuduyla ciddi anlamda araştırma yapmış olsam da bunun tamamıyla bir kurgu eser olduğu unutulmamalıdır.

BİRİNCİ BÖLÜM
ELENA

Her şey bir telefon ile başladı.

"Elena," diye soludu Cosima. Kız kardeşim ve en yakın arkadaşımdı. Ve şu an, telefonun öteki ucundaki sesi arızalı bir motor gibi tekliyordu.

Bu sözleri duyduğumda göğsümde oluşan hissi hâlâ hatırlıyorum. Sanki kalbimde bir tomurcuk filizlenip çiçek açtı; sonunda, kardeşime ben ve ailemiz için yıllardır yaptığı fedakârlıkların ve desteklerinin karşılığını verme fırsatı içimi rahatlatmıştı.

"Ne istersen," diye söz verdim anında, ona kanım üzerine yemin bile edebilirdim.

Fakat bu, bana ne için ihtiyacı olduğunu bilmeden önceydi.

Daha doğrusu, bana *kim* için ihtiyacı olduğunu bilmeden önce.

Eğer o zaman bilseydim, çok sevdiğim kız kardeşimin sesindeki derin endişe bile beni, bu davayı almaya ikna edebilir miydi merak ediyordum.

Ceza avukatıydım ve şehrin en iyi firmalarından olsa bile nahoş müşterileriyle bilinen Fields, Harding & Griffith'te çalışıyordum. Ancak buna rağmen organize suç ile bağlantılı kişileri temsil etmekten kaçınacağıma dair kendime bir söz vermiştim.

New York City *Camorrası** da buna dahildi.

Ve *capo*ları, Dante Salvatore.

RICO yasası** kapsamında, cinayet dahil üç suçlama şüphesiyle tutuklandığı için *The New York Times*'ın ilk sayfasına yeni çıkan Dante Salvatore.

Kilit açma mekanizmasının metalik sesi beni kuruntularımdan çekip çıkardı, gardiyan müstakbel yeni müvekkilim ile tanışmak üzere olduğum küçük hücreye kadar onu takip etmemi işaret etti.

Halbuki, onunla daha önce karşılaşmıştım.

Bir defa.

Cosima'nın hastane yatağının üzerine eğilmiş ağır kaslı vücudunun büyüklüğünü, beni Güney İtalyalı bir adamın varlığına karşı anında uyaran esmer yüz hatlarını ve zeytin karası gözlerini hâlâ hatırlıyordum. Yüzündeki o ifade, hafif gamzeli inatçı kare çenesi ve gerginlikten kasılmış, kabaca oyulmuş elmacıkkemikleri bana daha kötü bir şey söylüyordu.

Bir *mafioso*.

Kız kardeşimin başucunda neden böyle bir adamın olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yüzü keskin bir ıstırapla buluşmuş olsa da bu durumdan hiç hoşlanmamış ve ona asla güvenmemiştim.

Napoli'yi onun gibi adamlardan uzak olmak için terk etmiştik.

Cosima komadan uyanıp Dante'nin arkadaşı olduğuna yemin etmişti ama pahalı takım elbisesi içindeki iriyarı adamı, koridorun köşesinde sıkıştırıp kırışık gömleğinin yakasını sımsıkı kavradım.

"Eğer Cosima'nın vurulmasıyla senin aranda en ufak bir alaka olduğunu öğrenirsem, diye tısladım çıplak elleriyle beni kolayca ezebilecek olan Dante'nin kulağına. "Seni kendi ellerimle vururum."

Peki Dante?

Suç çevrelerinde New York Şeytanı olarak nam salan adam ne yaptı?

Başını geriye atıp hastanenin yoğun bakım ünitesinin koridorunda uygunsuz bir kahkaha atacak kadar küstahtı.

---

* Camorra, İtalya'nın güneybatısında bulunan Campania bölgesine özgü bir mafya türü. Bu türün örgütlenme biçimi klanlara ayrılır ve her klanın başındaki yöneticiye capo ismi verilir – e. n.

** ABD'de 1970 yılında çıkarılan ve organize suçlar, dolandırıcılık, şantaj ve yolsuzluk suçlarını cezalandıran yasa – ç.n.

Ve şimdi buradaydım, onunla tekrar yüzleşmek üzereydim.

Cosima'yı, yasadışı ve tehlikeli işlere bulaştırdığı için hararetli bir şekilde ağzının payını vermek istesem de düşmanı olarak gelmemiştim.

Aksine, avukatıydım.

Gardiyanı, Metropolitan Islah Tesisi'ndeki soğuk ve zayıfça aydınlatılmış hücreye doğru takip etmeden önce omuzlarımı dikleştirip derin bir iç çektim.

Dante Salvatore metal masada kalın bacakları yere zincirlenmiş, elleri çelik yüzeyin üstünde birbirine bağlı bir şekilde oturuyordu. Büyük cüssesine kıyasla komik derecede küçük görünen bir hücrede, üzerine tam oturmayan avcı-yeşili tulumu ile alışılmadık bir biçimde rahat görünüyordu. Sanki rahatsız edici metal sandalye onun tahtı ve bu nemli hücre, onun kabul salonuydu.

"Ah," dedi alçak sesle. Nasıl olduğunu anlamıyordum ama aynı anda hem İngiliz hem Amerikan hem de İtalyan karışımı bir aksanı vardı. "Elena Lombardi. Seni göndereceğini tahmin etmeliydim."

"Gerçekten mi?" diyerek odaya girerken tek kaşımı kaldırdım, Louboutin topuklularımın sesi duvarlarda yankılanıyordu. "Öyleyse, herhalde kendimi burada gördüğüme senden daha çok şaşkınım."

Baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle bana gösteriş yaparken yüzüne bakmamaya çalıştım, tıpkı parlak güneşe bakıp görüşünü kaybetmekten korkmak gibiydi. Bu adamın böylesi güzel bir surat ve vücut ile daha önce cinayetten paçayı sıyırması sürpriz değildi. Kendini çoğu durumdan cazibesi ile kurtardığına emindim.

Ama onun cazibesine karşı bağışıklığım olduğunu anlayacaktı.

Hatta kırık kalpli hayatımın son bir yılının ardından, tüm erkeklere karşı bağışıklığım olduğunu.

Prada çantamdan tabletimi çıkardım, masanın altından bacak bacak üstüne atıp not almaya hazırlandım.

Çıkarabildiğim en soğuk ve en profesyonel sesimle, "Neden burada olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

Ses tonumda memleketimden tek bir iz bile yoktu. Benimle ilk defa tanışan biri; Amerika'da doğmadığımı aklına dahi getiremesin diye sesimdeki yabancılığı kesmiş, yıkamış, arındırmıştım. İstediğim şey buydu. Ve alışılmadık koyu kızıl saçlarımla, geleneksel bir İtalyan gibi de görünmüyordum.

Dante sandalyesinde biraz daha geriye yaslandı ve parmak boğumlarını iki kere masaya vurdu, sıkılmış bir ifadeyle zincirlerini inceliyordu. "Sanırım cinayetten bahsediliyordu."

Küstahlığına karşı homurdanmamak için kendimle savaştım. "Evet, Bay Salvatore. Anladığım kadarıyla sizi federal RICO Yasası uyarınca cinayet, haraç alma ve dolandırıcılık şüphesiyle tutukladılar." Sonra, bir aptalla konuşuyormuş gibi, olayın ciddiyetini anladığından emin olmadığım için ekledim. "Bunlar, sizi parmaklıklar ardında yirmi beş yıl hapis cezasına çarptırabilecek çok ciddi suçlamalar."

Dante kalın parmaklarını masaya hafifçe vurarak o uzun kirpikli, simsiyah gözlerini kırpıştırdı. Bir parmağına, ortasında süslü bir arma olan kalın gümüş bir yüzük takmıştı. Şatafatlı olsa da çekici olmamalıydı ama yüzük; sadece güçlü ellerine, avuçlarındaki kaslara, tulumundan dışarı taşan hafif tüylü kollarına kadar uzanan damarlarına dikkat çekmeye yarıyordu.

Ağzım kurudu ve içimde öfke alevlendi. Bu kadar kaba bir şeyi çekici bulacak bir kadın değildim.

Adam öldüren eller, diye kendime kısaca hatırlattım ve yabani düşüncelerim aklımda özgürce dolaşmasın diye bakışlarımı sağ omzunun üstüne sabitledim.

"Eğer suçlu bulunursam," diyerek hafifçe kabullendi. Gerçi yoğun bakışları sahte kayıtsızlığını yalanlıyordu. "Ama Cosima öncesinde bana işinde çok iyi olduğunu söylemişti. Beni bu durumdan kurtaramayacağını mı söylüyorsun?"

Kavisli kaşına ve keyifle yarım ay şeklini almış fazla kırmızı dudağına dik dik baktım. "Bildiğiniz gibi davanın başında ben olmayacağım. Yirmi yedi yaşındayım ve dört yıllık çalışanım."

"Bir *soldata*,*" diye mırıldandı. "*Capo* değil."

"Lütfen mecazi de olsa beni mafya ile bağdaştırmayın," dedim soğukkanlılıkla. "Ben hukukun doğru tarafında olan bir avukatım."

Dudakları seğirdi, küstahlığı sinirlerime dokunuyordu. "Yine de yanlış tarafında olan bir adamı temsil etmekten çekinmiyorsun?"

"Normalde, hayır. Yine de organize suçtan olabildiğince uzak duru-

* (İt.) Asker – ç.n.

rum. Ama kız kardeşim benden bir şey yapmamı istediğinde, onun için dünyayı yerinden oynatırım. Kendi ahlaki yargılarıma aykırı bile olsa."

Gözlerinin yaramaz bir şekilde dans edişini izledim ve böyle bir pozisyonda, böyle bir yerdeyken benimle alay etmekten keyif almasına hayret ettim. Bu durum, onu sarsmak istememe neden oldu. Yaptığı şeylerin sonuçları olduğunu anlamıyor muydu?

Genel inanışın aksine, yakışıklı ve zengin olmak hapisten çıkış kartını kazandırmıyordu.

"'Hukuk ve ahlakın bir ve aynı olduğunu mu düşünüyorsun, Elena?" Adımı söyleme şekli uygunsuzdu, sesli harfleri uzatarak yavaş bir şekilde bulanıklaştırıyor ve diliyle ünsüzleri sertçe vurguluyordu.

"Hukuk, tutkudan arınmış mantıktır," diye alıntıladım. Aristoteles'in bu sözü hep kulaklarımda çınlıyordu. Sadece avukat olduğumda değil, tüm hayatım boyunca. Bir şeyin nedenini anlayabiliyorsam, duygularım üzerindeki etkisini azaltıp kendimi ondan azat edebilirdim.

Bir felsefem olsaydı, kesinlikle bu olurdu.

"Bu kadar keskin ve yavan mı?" Dante memleketimizde iki saatlik bir öğle yemeğinin tadını çıkarmamızın ardından meydanda espresso içip şakalaşıyormuşuz gibi itiraz etti.

Bir tuzak hissederek tereddüt ettim ama tenimin altında kaynayan öfke dikkatimi dağıtıyordu. "Genellikle."

"Scottsboro Davası?" Masanın üzerine eğilmeden önce geri çekilerek hemen devam etti. Güneşte ısınmış narenciye gibi tatlı ve keskin kokusunu alabileceğim kadar yakındı. "O çocuklar sadece siyahi oldukları için yıllarca hapis tutulmadı mı? Amanda Knox? *LA Times* yanlış mahkûmiyet oranının yüzde iki ila on arasında olduğunu öne sürüyor. Yine de hukuka kesinlikle inanıyor musun?"

Kıvrılmış dudaklarımın arasından "Gülünç olmayın. Yasalar hiç yanılmayan insanlar tarafından uygulanmıyor. Hatasız olmasını ummak aptallık olur. Bana bir aptal gibi görünmüyorsunuz," diye tısladım.

Dante yalnızca bir kalın kaşını kaldırdı, sesinde bariz bir hayal kırıklığıyla kanaatini açıkladı. "Olayları siyah beyaz görüyorsun." Sandalyesinde sönmüş bir balon gibi geriye yaslandı ve garip bir şekilde yaptığı testte başarısız olmuş gibi hissettim.

Yanılıyordu fakat tavrı ile ilgili bir şey, benim hakkımdaki en kötü düşüncelerini bile onaylamak istememe sebep oldu. Benim zararıma olacak olsa dahi insanların en kötü varsayımlarına göre yaşamak gibi kötü bir alışkanlığım vardı. Çünkü hakkımda bu kadar alçakça düşünmeleri duygularımı incitirdi.

Terapistim buna "kendini doğrulayan kehanet," diyordu.

Bense hayatta kalma içgüdüsü.

Kibirli bir şekilde çenemi havaya kaldırarak ona burnumun ucundan baktım. "Sanırım siz bu şekilde düşünmüyorsunuz."

"Siyah, beyaz ve kırmızı," diyerek göz kırptı.

"Bay Salvatore," dedim burnumdan soluyarak. "Göründüğünüz kadar etkilenmemiş olamazsınız. Bu gizlilik içeren bir buluşma, yani bana masumu oynamak zorunda değilsiniz. Açık sözlülüğü tercih ederim. Tabii becerebilirseniz."

"Ah, *Bayan Lombardi*," dedi sözcükleri yayarak. Resmen iki yabancı olmamıza ve onun müvekkilim olmasına rağmen resmiyetimle dalga geçiyordu. "Ben görüp görebileceğiniz en dürüst adamım."

"Neden buna inanmakta zorlanıyorum?"

Kirli sakallı çenesini ovarken yavaşça göz kırptı. "Çünkü beni renklerimle bir görmüyorsun. Ne görmek istiyorsan onu görüyorsun."

"Tüm bu suçlamalara rağmen bana masum olduğunuzu mu söylüyorsunuz?"

Çenesini eğdi. "Giuseppe di Carlo'yu ben öldürmedim."

Sesimde yapmacık bir tatlılıkla sordum. "Ve sanırım kimin yaptığını da bilmiyorsunuz?"

Birdenbire yorgun göründü, iri kemikleri gövdesinin altında ağırlaşırken hafifçe çöküp içini çekti. "Uzun bir gün oldu, Bayan Lombardi. Bayan Ghorbani duruşmamın yarın olduğunu bana çoktan bildirdi. Konuşmayı, tüm bu yolu beni tıpkı hayvanat bahçesindeki bir hayvanmışım gibi izlemek için geldiğin kısma ilerletebilir miyiz?

Tereddüt ettim. "Affedersiniz?"

"Kız kardeşinin, nasıl bir canavarı evcil hayvanı olarak aldığını görmek için buraya kadar geldin. İşte buradayım. Umarım kâbusvari beklentilerini karşılamışımdır."

Kısık gözlerle ona baktım, kaşlarını çatmasıyla alnında oluşan çizgileri ve inatçı kaba ağzının yorgunluğunu inceledim. Kurduğu

tuzağa düşmek, ustaca ördüğü kötü niyetlerle dolu kötü adamdan başka bir şey olmadığını söyleyen seraba kanmak çok kolaydı.

Ama Dante Salvatore hakkında çoğu kişiden daha fazla şey biliyordum.

Bu *mafioso*nun Greythorn dükünün ikinci oğlu olarak ayrıcalıklı doğduğunu biliyordum ve bu nedenle İngiltere'deki en iyi okullarda eğitim görmüş, çocukken şu an Camorra'da olduğundan daha sofistike suçlularla dirsek çürütmüştü. Babasının, annesini öldürdüğünü biliyordum ve böyle bir suçun kandan geçip geçmeyeceğini merak ederken, aynı zamanda ebeveynlerini aynı suça farklı şekillerde kaybeden o genç adam için kalbim sıkışıyordu.

Kız kardeşimin ona manevi kardeşim dediğini biliyordum. Tanıdığı en sadık ve sevgi dolu adamlardan birisi olduğuna -hatta gerekirse Cosima için öleceğine- yemin etmişti.

Birbirlerine karşı duydukları bu şiddetli sadakat, içimde yankılandı.

Çoğu kız bembeyaz düğünlerin ve beyaz atlı prensinin hayalini kurmuş olabilirdi. Ama ben yıllar geçtikçe bu tozpembe hayallerin boşuna olduğunu öğrenmiştim.

Şimdi değer verdiğim, arzuladığım tek şey sarsılmaz sadakatti.

Çocukluğumda karşılaştığım her kötü adamı temsil ettiği için ondan nefret etmek istesem bile, Dante'ye bu konuda hakkını vermeliydim.

"Bütün canavarlar bir zamanlar insandı," diye onayladım sonunda sert bir şekilde yutkunarak; çünkü belki de aynı şey benim için de söylenebilirdi. "Ben size bu çıkmazdan kurtulmanız için yardım ettikten sonra hangisi olmak istediğiniz sizin seçiminiz, Bay Salvatore."

Sandalyesinde rahatça oturdu ve ellerini genişçe açıp zincirlerini şıngırdattı. "Belki tüm bunlardan sonra iki taraf arasında seçim yapmak zorunda olmadığınızı anlarsınız. Dr. Jekyll ve Mr. Hyde gibi, iki tarafı da içerme kapasitesine sahibiz."

"Ve bunun onun için nasıl sonuçlandığına bir bakın," diye karşılık verdim.

Parmağının ucuyla altdudağını hipnotik bir sarkaç gibi ileri geri okşayan Dante'nin sırıtışı tembel ve kötücüldü. "Bakalım bu nasıl bir oyun olacak."

"Oyun?"

"Genellikle insanları yozlaştırmak çok kolaydır. Sanırım sen, bu meydan okumanın bir ispatı olabilirsin."

Kızgınlık ve mide bulantısı içimde hareket etmeye başladı. Yozlaştırılabilir değildim. Pek çok kötü şey olabileceğimi itiraf ediyorum. Şiddetli bir öfkem vardı ve haksızlığa uğradığımda zamanın sonuna kadar kin tutardım. Arkadaş edinmek gibi bir yeteneğim yoktu ve eleştiri kabul etmek ya da alaya alınmak konusunda da iyi değildim.

Ama yanlışı ve doğruyu birbirinden ayırabilirdim.

"Ben bir oyun değilim, Bay Salvatore," diye açıkladım, kalkıp eşyalarımı toplarken sözlerim metal masaya çarpan buz küpleri gibi etrafta yankılandı. "Bu davada size karşı da değilim. Hayatınızın çoğunu besin zincirinin tepesinde geçirdiğinizi biliyorum fakat hiç kimse, ABD hükümetinden daha büyük bir avcı değildir. Daha önce mafya davalarını soruşturmak ve kovuşturmak için milyonlarca dolar harcadılar, yine yapacaklarından şüphem yok. Bu yüzden, neden bana odaklanmayı bırakıp yargıcı ve jüriyi kötü bir adamdan daha azı olduğunuza nasıl inandıracağınıza odaklanmıyorsunuz?"

Beni çıkarmaları için gardiyanı çağırırken kapıya doğru ilerlememi aklına kazırmışçasına sessiz kalarak derinliksiz, mürekkep dökülmüş gözleriyle beni izledi. Tam metal dişliler dönüp serbest kalırken kapı tekleyerek açıldığında, sözleri kuru bir duman gibi beni arkamdan takip etti.

"Çok fazla film izliyorsun, Elena. Gerçek hayatta, kötüler her zaman kazanır. Çünkü kazanmak için her şeyi yapmaya hazırız." Kapıda durduğumu görünce kısa bir süre duraksayıp devam etti. "Ve sanırım sen de bu konuda bir şeyler biliyorsun."

Piyano tuşları üzerindeki eller gibi omurgamdan bir titreme geçti; bahsettiği filmlerden birindeki muhteşem bir müzik partisyonuna çok benzeyen, uyumsuz bir melodinin titremesi gibiydi.

İKİNCİ BÖLÜM
ELENA

Karanlıkta bu kadar ayırt edilebilir olmamalıydı ama nasılsa onun gibi canavarlar karanlıkta yetişirdi, belki de bu yüzden mantıklıydı.

Midtown'ın boş sokaklarından geçerken şafak, mürekkep lekeli geceyle flört etmeye başlamıştı. Ufuk çizgisini kapatan bina kümelerinin yarı yarıya gizlediği solgun ve yapay ışıklar, arabanın içinde şekiller oluşturuyordu.

Renkli ışık blokları Dante Salvatore'nin yüzünde bir çocuğun kaleydoskopu gibi döndü, cesur çehresini birkaç saniyeliğine aydınlattı. Güzel simasını aşırı analitik beynimin incelemesi ve merak etmesi için bulmaca gibi bir şeye dönüştürdü.

Gerçek şu ki, mafya üyesi bir Esas Adam olmak için şaşırtıcı derecede yakışıklıydı.

*Mafioso*ları tanırdım. Onlar, ailemin etrafında, korkunç bir katliam mahallindeki leşlermişçesine volta atarken büyümüştüm. Babam hatırlayamadığım kadar uzun yıllardır onlarla çalışıyordu. Çocukluğum, İtalyan *Camorra*sının hayatımızdaki varlığı ile geçmişti.

Onları gevşek tespih tanesi şeklindeki siyah parlak küçük gözleri ve her türlü aşırılığa ulaşabildikleri için şiş ve sarkık yüzleriyle, Napolyon kompleksi olan kısa boylu adamlar olarak tanıyordum.

Çirkin paketleri içinde çirkin adamlardı, kolayca tanınabilir ve beş para etmez adamlıkları için etiketlenirlerdi.

Ama bu adam?

Çoğu Amerikalının mafyanın öldüğüne ve köhneleştiğine inandığı bir zamanda, en kötü şöhretli bu 21. yüzyıl *mafioso*su, tamamen farklı bir canavardı.

Boyu çok uzundu, onu yavaşlatması ve kaskatı bırakması gereken ağır kaslarla çevriliydi ancak bu, ona zarafet katıyor, sürekli üzerinde vahşi bir kedinin tehditkârlığı ile hareket edebilmesini sağlıyordu. New York'un beton ormanında iz süren biri kadar tutarsızdı, en titiz takım elbiseleri ve en pahalı tasarımcı markalarını giymesine rağmen diğerlerinden daha büyük ve kötüydü.

Bu kılık değişikliği ile kimi kandırabildiğini sanıyordu, hiçbir fikrim yoktu.

Dante'nin bir *kurt* olduğu herkesin malumu olmalıydı.

"Anlamlı gözlere sahip bir kadın için fazla sessizsin," dedi, beni iç gözlemlerimden çıkararak.

Bir anlığına beni ona bakarken yakaladığı için utandım ama daha sonra, işimin bir parçasının onu incelemek olduğunu hatırlayıp rahatça profesyonel maskemin ardına saklandım.

Zayıf bir gülümsemeyle, "Düşüncelerimi bilmek, yabancılarla paylaşmadığım bir ayrıcalıktır," dedim.

Hem patronum hem de hukuk bürosunun ortaklarından biri ve davanın eş yürütücüsü olan Yara Ghorbani, "Bayan Lombardi," diyerek kısaca uyardı beni. Fakat Dante cevabıma sadece güldü.

Ses, bir caz şarkısının başındaki büyüyen melodi gibi geniş aracın içinde dolaştı; her notası daha zengin, daha parlak bir şey inşa eden bir basamaktı.

Bir katilden yükselmesine rağmen rahatsız edici derecede hoş bir sesti.

"Bay Salvatore, Bayan Lombardi'nin kusuruna bakmayın lütfen. Kendisi sadece dört yıldır bizimle ve kendisinin bu davanın sorumluluğunu almak için hazır olduğuna inanıyorduk." Yara, ağır hakaretleri tatlılıkla söylerken kullandığı yumuşak sesiyle bana doğru dönerek konuşmaya devam etti. "Sana güveniyorum ve beni yanıltırsan ikimiz de hayal kırıklığına uğrayacağız."

Bu kelimelerin boğazımdan aşağıya ne kadar sert indiğini belli etmemek adına tek bir hareketimin bile bana ihanet etmesine izin vermedim. Yıllar geçtikçe, insanların herhangi bir zayıflığa acımasızca saldırmaktan çekinmediğini zor yoldan öğrenmiştim.

Ve New York *capo*su Salvatore mafya ailesinin, kendi hukuk takımında bile olsa bulabileceği her zayıflığı sömüreceğinden hiçbir şüphem yoktu.

Siyah deri koltukların arkasındaki küçük divanında, güçlü uylukları zarif olmayan bir şekilde ayrık, bir eli çenesindeki kalın kirli sakalını okşarken eğilerek beni izledi.

Ona sinekkaydı tıraş olmasını tavsiye etmiştik.

Ayrıca bu tarz davalarda algı her şey olduğundan, duruşmada giymesi için ona kurye ile bütün bir kombin göndermiştik.

Tabii ki, giymemişti.

Aksine, Berluti makosenlerinin uçlarından geniş omuzlarına mükemmel bir şekilde oturan ceketine kadar iri vücudu tepeden tırnağa siyahlar içindeydi. Boğazında, ucunda bir haç veya azizin kolyesi olduğunu düşündüğüm gümüş zincirin parıltısı görünüyordu ama genel tavrını kurtarmaya yakın bile değildi.

Papayı günaha teşvik edecek kadar kötü niyetle dolu ve suçlu görünüyordu. RICO yasası uyarınca üç suçtan mahkûmiyeti istenen bir adamın görünmesini istediğimiz gibi *değildi.*

Şantaj.

Yasadışı kumar.

Ve cinayet.

Orada siyahlar içinde, gölgelerle gizlenmiş bir şekilde otururken her bir santimi olmakla suçlandığı mafya patronu gibi görünüyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Dante'nin sesi garipti. İtalyan, İngiliz ve Amerikan aksanları iç içe geçerek tamamen benzersiz ve tuhaf olsa da çekici bir şey yaratıyordu. Kendi kendime ilgimi çekenin, deri koltuğa küçümseyici bir şekilde yayılmış güzel vücudunun değil; İtalyan hedonizmi, vakur İngiliz gizemi ve cesur Amerikan kibrinden oluşan tuhaf kişilik karışımının olduğunu söyledim.

Ona gözlerimi kısarak baktım ve soğuk kağıda karşın avuçlarımın ne kadar terli olduğunun bilinciyle kucağımdaki portfolyomu düzelttim.

"Belki de onları duymaya hazır değilsinizdir," diye karşılık verdim soğukkanlılıkla kaşımı kaldırarak. "Bazı insanlar eleştirileri yabancı birinden gelmediğinde daha kolay kabul eder."

Yara bu sefer beni azarlamadı, muhtemelen Dante'nin dumanlı gülüşü arabanın içini tekrar doldurduğu için fırsat bulamadı.

Fakat belki, Dante şimdiye kadar kolay bir müvekkil *olmadığı* için de olabilirdi.

Önerilerimizi geçiştiriyordu, mantıklı fikirlerimizi görmezden geliyordu ve dikkatini içinde bulunduğu durumun ciddiyetinden uzaklaştırmak ise çocuk oyuncağıydı.

Sanki cinayetle suçlanıyor olmak ancak hayatındaki varlığını kabul ettiğinde, makul derecede eğlenceli olabilir gibiydi.

Eğer benim yanındaki varlığımdan keyif alıyorsa bu gelecekte daha... esnek olabileceği anlamına geliyordu. O anda bu Yara'nın aklına gelmemiş olsa dahi, iddianameden sonra bunu kendim önermeye karar verdim. Şüphesiz en yakın arkadaşının aynı zamanda kardeşim olmasından dolayı ilgisini çekmiştim ama ben bir avukattım, bu yüzden cephaneliğimde olan tüm kozları avantaj elde etmek için kullanacaktım.

"Kız kardeşin gibi değilsin." Bu bir soru değil, bir farkındalıktı ve ona saldırmaktan kendimi alıkoymak için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım.

Bunu söylememeliydi.

Tabii ki Dante'nin hukuk takımında olmayı teklif etmeden önce müvekkil ile olan bağlantımı bildirmiştim, bu yüzden Yara yoruma şaşırmamıştı.

Enseme sinirden rahatsız edici alevlerin yükselmesinin nedeni bu değildi.

Kız kardeşimi son derece sevsem de onunla herhangi bir şekilde karşılaştırılmaktan çekiniyordum.

Cosima Lombardi uluslararası bir modeldi, muhteşem bir İngiliz aristokratıyla evliydi ve kalbi de en az dış görünüşü kadar güzeldi.

Bir karşılaştırma savaşında, herkes Cosi'ye karşı kaybederdi.

Yine de kaybetmekten nefret ediyordum.

Ve o doğduğundan beri bu savaşı kaybediyordum.

Babamın, belki de gizlice annemin ve kesinlikle diğer kardeşlerimin favorisiydi.

Cosima altın çocuktu, bense kara koyundum. İlk doğan bendim ama en az sevilen ve en başarısız olandım.

Hırsım, içimde adrenalin gibi yükseldi ve bana bu davayı almanın ucunda neler olduğunu hatırlattı.

Bütün bahislere karşı bu davayı kazanırsak, kariyerimi inşa eder ve beni ancak Büyük Elma'da* kazanabileceğim bir muhteşemliğe yükseltirdi.

Bunu istiyordum.

Para için hatta güç için bile değil, gerçi her ikisi de bana herhangi bir erkeğin bugüne kadar hissettirdiğinden daha fazla haz verirdi.

Ama hayır, bunu *statü* için istiyordum.

Terapistim bütün hayatımı etkisi altına alan, mükemmeliyete yönelik bu öfkeli dürtünün bir adı olduğunu söylemişti.

Kodawari, Japonca "amansız bir mükemmellik arayışı" anlamına geliyordu.

Mükemmel *olmak* istemiyordum; ki zaten bunun imkânsız olduğunu bilecek farkındalıktaydım. Sadece mükemmel *görünmek* istiyordum.

Bir zamanlar buna çok yakındım.

Bir yıl kadar kısa bir süre önce, şehirdeki en iyi beş hukuk bürosundan birinde çalışıyordum; kendi başına başarılı olmuş, yakışıklı nişanlımla muhteşem, tarihi bir evde yaşıyordum.

Evlenip bir evlat edinecektik.

Evlat edinecektik çünkü hayat bana başka bir trajik darbe daha vurup doğurganlığımı benden erken almayı uygun görmüştü.

Yine de kusursuz bir hayat olabilirdi.

Daniel Sinclair'im ve ben.

Napoli'de içine doğduğum ve acılar içinde katlandığım hayattan sonra bunu hak ediyordum.

Her nasılsa şimdi o tarihi büyük ev, içinde yaşayan tek kişi ben olduğumda çok daha az güzel görünüyordu. Ve nedense işim, ya-

* New York için kullanılan takma adlardan biri – ç. n.

nımda beni kariyerimin başarı basamaklarını tırmanmam için destekleyen biri olmadığında çok daha az tatmin ediciydi.

Ve hepsi tek bir kişi yüzündendi.

Basitçe söylemek gerekirse, hayatımın felaketi.

Diğer kız kardeşim, Giselle.

Kızgınlık içimi vahşice yaktı, her zaman sistemimin içinden geçtiği tanıdık yolu alevler içinde bıraktı. Ben başka hiçbir duyguyu barındıramaz hale gelene kadar diğer her şeyi yok etti.

"Elena?" diyen Dante'nin sesi beni bulunduğum ana geri döndürdü. "Yorumum sadece bir gözlemdi, hakaret değil. Eğer seni gücendirdiysem özür dilerim."

Düşüncesini elimi rahat bir şekilde sallayarak geçiştirdim ve gülümsedim. Gülüşümün bütün çabama rağmen yüzümde ince ve şeffaf göründüğünü biliyordum.

"Lütfen bana Bayan Lombardi deyin. Cosima benim kız kardeşim ama aynı zamanda en iyi arkadaşım. Onunla aramda yapılan herhangi bir kıyaslama benim gözümde iltifattır," diye rahatça açıkladım. "Ama bu, şu an konumuzun dışında, Bay Salvatore. Şu an önemli olan RICO yasasının üç ihlalinden suçlanıyor olmanız ve bugün sizin kefaletle serbest bırakılmanız için mücadele ediyoruz. Kaçma riskinizin olduğunu ve yeraltı bağlantılarınızla ülkeyi terk etmenin bir yolunu kolayca bulabileceğinizi iddia edecekler. Bu, eğer davanın sonucunda yargılanıp suçlu bulunursanız, o zamana kadar sizi hapishaneden uzak tutmak için tek şansımız. Gerçekten de tavsiyemizi dinlemeli, daha az günahkâr ve daha fazla bir aziz gibi giyinmeliydiniz."

Yumuşak gülümsemesi yüzüne yayılıp gözlerini kırıştırdı ve beni o kaba dudakların arkasında kare beyaz dişleri olduğu gerçeğine karşı uyardı.

Onu bu kadar çekici bulmam sinirlerimi bozuyordu.

Hayır, sinir bozmaktan daha fazlasını yapıyordu.

Nişanlım beni terk ettiğinde, güzel erkeklerden kaçınmak için ettiğim yeminin ardından küfür gibi hissettiriyordu. Bir zamanlar gençliğimin işkencecileri olan mafya adamlarından birisini az da olsa arzulanabilir bulmak kendime yaptığım bir saygısızlıktı.

"Bir doksan beş, yüz dört kilo, İtalyan görünümlü bir adam ola-

rak, şu an göründüğümden daha fazla bir aziz gibi görünme şansım var mı? Deneyimlerime göre, bir kişinin cahil olduğunu varsaymak arzularına oynamaktan daha risklidir. Dünya, Bayan Lombardi, benim kötü adam olmamı *istiyor*. Ben de onlara dişlerini gerçekten geçirebilecekleri birini vereceğim." Tertipli konuşmasını göz kırparak bitirdi.

Bu kez beni şaşırtarak tiz bir sesle kıkırdayan Yara'ydı. "Tabii, bu yöne oynayacağını bilmeliydim."

Başını zarif bir ciddiyetle eğdi ama mürekkep koyusu gözlerinde yaramazlık vardı.

"Halkın kötü adamı, iyi adamlardan daha çok sevdiğini varsayıyorsun," dedim. İşim olduğu ve her zaman Şeytan'ın avukatını oynamaya meyilli olduğum için her iki tarafa da bakmak benim görevimdi. "Halkın bir katil için tezahürat yapmasını mı bekliyorsun?"

Beni bitmek bilmek bilmeyen bir süre boyunca incelediği sırada gözlerini kısıp çenesini kastı. "Halkın bir anti-kahramana kanmasını bekliyorum. Bu, ilk kez veya kesinlikle son kez olmayacak." Öne doğru eğildi, vücudu o kadar büyüktü ki tüm alanı kaplıyormuş gibi hissettiriyordu. Kokusunu alabiliyordum, İtalyan güneşinin ısıttığı limonlar gibi tatlı ve keskin bir kokuydu. "Söyleyebilir misin bana Elena, hiç kötü bir çocuğa doğru sürüklenmedin mi?"

Tek kaşımı kaldırdım.

Yirmi yedi yıllık hayatımda sadece iki sevgilim olmuştu.

Christopher ve Daniel Sinclair.

İlki sadece bir 'kötü çocuktan' çok daha fazlasıydı. Ayakkabımın altına yapışan pislikten bile daha iğrençti.

Peki ya Daniel?

O mükemmeldi ya da bu dünyada mükemmele en yakın bulabileceğiniz kişiydi.

Peki ya sigara izli dişleri, bozuk diksiyonları, küfür dolu ağızları, kaba elleri ve hayvani dürtüleri olan kötü çocuklar?

Onlara karşı tek isteğim, onları ait oldukları yere yani parmaklıkların ardına koymaktı.

Öyleyse neden şu an New York'un en kötü şöhretli suçlularından birinin iddianamesini temsil etmeye gidiyordum?

Çünkü kız kardeşim, hayatım boyunca özendiğim ve sevdiğim mükemmel kardeşim, bu davayı almam için bana yalvarmıştı.

Cosima ruhumun en derinlerine kadar sevdiğim iki kişiden birisiydi. Diğeri ise, bütün bariz kusurlarıma rağmen beni destekleyen ve seven annemdi.

Tabii ki de bunu Cosima için yapacaktım.

Kariyerimde ilk kez, şüphenin en ufak bir kırıntısı dahi olmadan bu suçtan ve muhtemelen daha birçoğundan sorumlu olan birini temsil ettiğimi bilmeme rağmen.

Tam da bunun üstüne biri yan pencereye vurdu.

Kafamı sese doğru çevirince biz kırmızı ışıkta beklerken arabanın yanına gelen evsiz adamı gördüm. Şehirdeki sonbaharın sonlarındaki derin soğuğa karşı eski püskü katmanlara ağır bir şekilde sarınmıştı ama beklentili tavrında rahatsız hissettiren bir şey vardı.

Elindeki *üşüdüm ve açım, lütfen yardım edin* yazan kâğıda işaret etmesini izledim ve tam Yara'ya bir şey söylemek için ağzımı açmıştım ki Dante'nin sesi havada kamçı gibi yankılandı.

"Sür!" diye bağırdı. "Hemen."

Ama arabayı sadece firma için mantıklı bir tavır ve dikkatli bir nezaketle kullanan Bay Janko sürüyordu.

Sadece dikiz aynasından Dante'ye gözlerini kırptı.

Ama o zamana kadar çok geç olmuştu.

Evsiz adam el yapımı tabelasını yere atmış, elini giysi katmanlarının arasına sokarak uzun bir silah çıkarıp ucunu cama dayamıştı.

Silahı ateşlemeden önce sadece nefesimi tutabilmiştim.

Çat.

Mermi camı paramparça etmişti ama ne o keskin kenarların ne de metal merminin etime girişinin etkisini hissettim.

Aksine nefes nefese kaldım çünkü ciğerlerimden gelen hava, beni koltuğa bastıran büyük ve inanılmaz derecede ağır bir İtalyan adamın cüssesi ile sıkıştı.

Ağzım açık, gözlerim kuru ve şokla odaksız bir şekilde yüzümü yukarı kaldırdım. Dante bakışlarımı yakaladı, gözleri yanan kömür siyahı ile aynı derecede sıcaktı.

Sadece bir an için, en kaliteli viski ya da en iyi İtalyan şarabı gibi

baş döndürücü ve uyuşturucu bir şeye benzeyen gazabının somut bir şey gibi içimden geçtiğini hissettim.

Daha sonra "*Cazzo**, sürsene adam! ŞİMDİ!" diye bağırdı.

Bay Janko, lastiklerin gıcırtısı ile arabayı gazladı ve kırmızı ışığa rağmen bizi kavşağa doğru tam gaz devam ettirdi.

Arkamızdan bir el daha ateş edildi ve bu sefer mermi, arabanın bagajına saplandı.

Dante, Yara ve beni geniş cüssesiyle korumak için etrafımıza daha da sıkıca sarıldı. Sıcak narenciye ve biber kokusuyla çevrili, taş gibi göğsüne sıkıca bastırılmışken, bize ateş eden deli adama rağmen neredeyse güvende hissediyordum.

Biz olay yerinden bir kuzeydoğu fırtınası gibi uzaklaştığımız sırada birkaç dakika daha aynı şekilde kalmaya devam etti.

Sonunda geri çekildiğinde hızlıca Yara'yı kontrol etti ve hemen ardından gözlerini bana çevirdi. Geniş eli yüzüme yaklaşırken elimde olmadan irkildim.

Daha önce hiç böyle eller görmemiştim, bu kadar büyük, bu kadar kaba, inkâr edilemez bir şekilde metaforik kırmızıyla kaplı eller.

Tepkime karşı gözlerinde bir şeyler titreşti ama yine de uzanıp elmacıkkemiğimden küçük bir cam parçası çekti. O çekene kadar acısını hissetmemiştim, acısı hafifçe tıslamama neden oldu.

"İyileşecek," diyerek güvence verdi, başparmağını kesikte oluşan kan damlacığının üzerinde gezdirdi sonra şok edici, iğrendirici bir şekilde dolgun dudaklarına götürdü ve emdi.

Mideme kramplar girdi, zihnim dokunuşunun istemediğim samimiyetine karşı isyan ederken bile uyluklarım karıncalandı.

"Çalışanımı huzursuz etmeye çalışmayı bırak," diye sakince emretti Yara. Her gün vuruluyormuş ve bu sadece başka bir sıkıntıymış gibi takımının ceketini düzeltti. "Otur ve kendini camlarla kesmemeye dikkat et."

Yanımdaki muhteşem olgun kadına gözlerimi kırptım ama o sessiz sorgumu görmezden geldi. Bunun yerine Dante'nin sırıtarak kırık camın diğer tarafındaki, bize karşı olan koltuğuna yerleşmesini seyretti.

* (İt.) Lanet olsun. (ç.n.)

Bay Janko, ince titrek bir sesle, "Hanımefendi bizi en yakın karakola götürmemi ister misiniz?" diye sordu.

Vurulmadan dolayı asabı bozulan tek kişi olmadığımı bilmek beni kesinlikle daha iyi hissettirdi.

"Hayır Janko, Adliye'ye devam et." Yara manikürlü tırnakları iPhone'unun üzerinde hareket ederken talimat verdi. Dante'ye bakmadan önce kısa mesajını bitirirken ufak bir duraksama oldu hemen sonrasında gizli, yaramaz bir gülümseme paylaştılar.

"Bu iş görür bence, *sì*?" Dante derin sesinde zengin bir mizahla sordu.

Yara'nın cevabı kanaryayı yiyen kedi gibi kendini beğenmiş bir sırıtıştı. "Elbette görür. Sanıyorum ki Yargıç Hartford kefaletle serbest bırakılmanı kabul etmezlerse, seni hücre hapsinden mahrum edemez."

Tekrar ağır bir şekilde göz kırptım, kariyerim boyunca ilk kez işleyişten kendimi tamamen habersiz hissediyordum. "Adamın bize ateş edeceğinden haberdar olduğunuzu mu söylüyorsun?" diye sordum zayıfça.

Yara hafifçe sırıttı ama Dante, masum sorum hayatında duyduğu en komik şeymiş gibi kafasını geriye atarak karnından gelen kahkahalarla güldü.

Utanç, kulaklarımın uçlarını kırmızıya çevirerek adeta içimden geçti.

Aptal yerine konmaya alışık değildim, zekâmla ve işimle ilgili hiç değildim.

Ve. Bundan. Nefret. Etmiştim.

"Sert cezalarıyla ünlü Yargıç Hartford'In müvekkilimiz için kefalet ödemeyi kabul etme olasılığı zayıf, Bayan Lombardi." Yara yavaşça, sanki küçük bir çocukla konuşuyormuş gibi fazlasıyla isteklilikle beni bilgilendirdi. "Bay Salvatore'ye en iyi cezayı almak için elimizden gelen her şeyi yapmak bizim sorumluluğumuz."

"Ve böylece sen de Bay Salvatore'nin tutuklanması ve hapsedilmesi ihtimaline karşı, adliyeye giderken bize saldıracak birini ayarladın," diye açıklık getirdim, kelimeler sesimin soğuk tonuna karşı bardaktaki buz küpleri gibi tıkırdadı.

Karanlık bakışlarını bana doğru çevirdi, saçını kulağının arkasına sıkıştırırken bileğindeki elmaslarla kaplı Bulgari Serpenti Incantati saati loş ışığa rağmen göz kırpıyordu. Firmada geçirdiğim zaman boyunca Yara Ghorbani ile daha önce çalışma fırsatım olmamıştı.

En genç kadın ortaklardan birisiydi ve ceza savunma davalarında uzmanlaşmıştı. İtibarı acımasız, sinsi ve çimlerdeki bir yılan gibi kaygandı. En kötü şöhretli müşterilerini bile ciddi anlamda azaltılmış cezalarla veya tamamen aklayarak çeşitli davalardan kurtarmıştı.

Şimdi bunu nasıl yaptığına dair daha net bir resim görüyordum.

"Biz sadece Bay Salvatore'nin bu saatte adliyeye sevk edileceği bilgisini bazı ilgilenen kişilere sızdırdık. Tatsız şeyler, zamanla öğreneceksiniz, Bayan Lombardi," dedi yumuşakça, sözlerinde keskin kenarlı bir tehdit vardı. "Hukukun, başta doğru ellerle şekillendirilebileceğini. Hırslı bir çalışan olduğunuzu biliyorum, bu yüzden bu hukuk ekibindeki varlığınızı kabul ettim. Varsayımlarımı değiştirmeli miyim?"

Yara'nın koyu, Napoli'deki geçmişimdeki en deneyimli mafyalar kadar siyah, sinsi bir niyetle dolu gözlerine baktım ve bunu yaparken koskoca bir şeyin farkına vardım.

New York'un canavarlarını temsil edebilmek için onlar kadar korkunç mu olmam gerekiyordu? Kafamın içinde sessiz bir savaş verirken güçlükle yutkundum.

Ahlaka karşı hırs.

Her iki özellik de benim için o kadar temeldi ki seçim yapmak zorunda olduğumu idrak edememiştim.

Ancak bu vakada hırs, gerçekten sevdiğim tek kardeşime, can dostu Dante Salvatore'yi ömür boyu hapis yatmaktan korumak üzere verdiğim söz ile birleşmişti.

Bu yüzden derin bir nefes alıp bakışlarımı söz konusu adama çevirdim. Beni izliyordu. Dipsiz ikiz kara delikler gibi olan gözleri, beni bilinmeyene doğru çekiyordu.

"Ne diyorsun, Elena?" diye sordu serseri bir gülümsemeyle, bana soyadımla seslenmesine yönelik kibar önerimi açıkça görmezden geliyordu. "*O mangi questa minestra o salti dalla finestra?*"*

New York'ta yaşadığım yıllar boyunca bir-iki kelimeden fazla İtalyanca konuşmamıştım. Bu bir prensip meselesiydi ya da daha fazlası, bir hayatta kalma meselesiydi.

Zihnim, ana dilimle beraber karanlık yerlere gitti.

---

* (İt.) "Ya bu çorbayı içersin ya pencereden atlarsın." Kalmak ya da kaçmak anlamında İtalyanca bir deyim. – e. n.

Ama Dante'nin ne demek istediğini net bir şekilde anlamıştım.

Kalacak mısın, kaçacak mısın?

Kendimden ödün vererek suçluların gölgeli dünyasına adım atacak mıydım, yoksa aydınlık tarafta, başarı ile gücün üst kademeleri tarafından bozulmamış ve el değmemiş olarak mı kalacaktım?

Vermesi zor bir kararmış gibi davrandım ama uzun zaman önce buza dönmüş kalbimin derinliklerinde, verdiğim karar biraz doğru hissettirdi.

Araba sonunda adliyenin önündeki kaldırımda, tam da güneşin metalik şehir manzarasının kabuğunu kırdığı ve sokaklara ışığının kırık yumurta sarısı gibi döküldüğü zaman durdu.

Medyadan kaçınmak için birkaç saat erken gelmiştik ancak birkaç hevesli fotoğrafçı ve muhabir merdivenlerin dibinde toplanmıştı. Dante Salvatore'yi temsil edecek kişileri ilk defa görüntüleyebilmek için ayağa fırladılar.

Kendimi desteklemek için bir başka sessiz ve derin nefes aldım, Dante'nin ruh emici gözlerinden ve Yara'nın soğuk alaycılığından uzaklaşarak terden nemlenmiş avucumu kapı koluna sardım.

"Hadi o zaman bunu yapalım, olur mu?" diye sordum ve cevap beklemeden arabadan inip kamera flaşlarının kör edici ışığına doğru ilerledim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ELENA

Mahkeme salonu.

Sığınağım.

Kurallara ve geleneklere bu kadar yerleşmiş, hiyerarşisi çok güzel ve basitçe pirinç tarlaları olarak tanımlanmış bir yer. Burada kim olduğumu ve ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Zaferden daha azını kabullenmeyecek bir avukat.

Dışarıdaki giriş salonu, medya ile ağzına kadar doluydu. Mahkeme salonunun kendisi, kız kardeşim Cosima ve kocası Greythorn Dükü Lord Thornton da dahil olmak üzere çoğu ayakta duran insanlarla doluydu. Müvekkilim koltuklarımıza doğru ilerlerken hiç etkilenmemiş görünüyordu ancak kız kardeşim Cosima'yı sanığın masasının arkasındaki sırada gördüğü an, ifadesi aleve çok yakın tutulan bir mum gibi eridi.

"*Tesoro,*[*]" diye mırıldandı otururken, çoktan ona doğru bakmak için dönmüştü.

Cosima'nın altın rengi gözleri, elini onları ayıran ahşabın üzerine koymak için öne eğilirken gözyaşlarının ıslaklığıyla parlıyordu. "*Fratello.*[**]"

---

* (İt.) Hazine – ç.n.

** (İt.) Erkek kardeş – ç.n.

Durumdan rahatsız bir biçimde ağırca yutkundum. Odaya üç sıra medyanın girmesine izin verilmişti ve her kamera diyaloğu yakalamak için hızla çekim yapıyordu. Her şeyin üstüne bir de Dante'nin, kardeşinin karısıyla flört etmekle suçlanmasına ihtiyacımız yoktu ve Cosima'nın dramaya olması gerekenden daha fazla çekilmesini istemiyordum.

"Kazanacağız," dedi erkek kardeşi. Dante kadar iri ve genişti ancak mafyanın genel görünüşüne bakıldığında biraz daha normal kalıyordu. Alexander konuşmaya devam edip, "Sana bunu yapmalarına izin vermeyeceğim."

Dante'nin kırmızı dudakları kıvrıldı. "Her şeyi yapabileceğini zannediyorsun. Bütün dünyanın senin lütfuna boyun eğmediğini biliyorsun, *si*?"

Alexander tek kaşını kaldırdığında Dante mahkeme salonunda çınlayan tamamen uygunsuz ama garip bir şekilde güzel bir kahkaha attı.

"Kapa çeneni," diye emrettim kimsenin duymayacağından emin olarak, kamera deklanşörlerinin sesi artıyordu. "Kafanı öne çevir Edward ve hayatında bir kez olsun sana söyleneni yap."

İtalyan yaşamının ve suç bağlantılarının daha yoğun tarafını değil de İngiltere ve aristokrasi ile olan bağlantılarını daha da vurgulamak için mahkemede ona Edward diye seslenmeyi kararlaştırmıştık.

Tabii ki Dante, bu isme karşılık vermeyi açıkça reddetti.

"Yaptırsana," diye alay etti, sanki bir çocuğun okul bahçesindeydik de ülkenin en yüksek mahkemelerinden birinde yargıcı, duruşmayı beklerken onu hapse göndermemeye ikna etmeye çalışmıyorduk.

"Keşke yargıç senin ne kadar çocuksu olduğunu görebilseydi, belki de seni reşit olmayan biri olarak göstermeyi kabul ederdi," diye yavaşça karşılık verdim, ardından zaten kusursuz durumdaki kâğıt tomarımla bloknotumu yeniden düzenlemeye döndüm.

"Burası bir oyun alanı değil," dedi Yara dudaklarını oynatmadan, bakışları belgelerinin üstündeyken uyardı. "Biraz edepli davranın, lütfen."

Cildim utançla yandı ve bu utanç, Dante'nin rahatsız edici bir mahkeme salonu sandalyesinde rahatça dinlenmek için yerini düzeltirken çıkardığı pürüzsüz, dumanlı kıkırdamayla daha da şiddetlendi.

Cosima, "Daha sonra konuşuruz," diye Dante'ye fısıldadıktan sonra yumuşak bir sesle bana doğru dönüp ekledi. "Teşekkür ederim, Lena."

Tatlı sözlerini kabul ettiğimi göstermek içim başımı eğdim ama başka bir cevap vermedim. Bana zaten yüzlerce kere teşekkür etmişti, yüz kere daha edeceğinden emindim. Bu, avukatlık kariyerimi şekillendireceğini düşündüğüm türden bir dava değildi. Savcılık için hatta New York'un güneyindeki ABD Başsavcılığı için çalışmayı dahi uzun uzun düşünmüştüm. Çünkü bu ofisler ben İtalya'da bir çocukken idolize ettiğim kahramanca görevi yapıyor, İtalya'daki günlük hayatın karanlık ve dev gibi bir parçası olan, polislerin ve savcıların onlardan kurtulmaya çalışırken sıklıkla öldürüldüğü mafyayı alaşağı etmeye çalışıyorlardı.

Ancak açgözlülüğümün prensiplerimden daha ağır bastığını kabul etmekten utanmıyordum. Bunun yerine şehirde, ülkede ve uluslararası alanda ilk beş hukuk firmasına giren hatta Londra ve Hong Kong'da ofisleri olan, Fields, Harding & Griffith'te işe girmiştim. Yoksul büyüdüğünüzde; para sadece birincil motivasyon kaynağı değildi, neredeyse bir takıntıydı. Bir çalışan olarak ilk maaşımı almanın nasıl bir his olduğunu hâlâ hatırlıyordum. Hukuk okuyan arkadaşlarım ilk yıl düşük ücretlerinden şikâyet ettiler ancak yıllık maaşım Napoli'de sahip olduğumuzla karşılaştırıldığında zaten benim için astronomik bir sayıydı. Hayatımda ilk kez asgari ücretten daha fazla kazanmıştım, uzun ve tarihe geçecek hukuk kariyerimde ilk kilometre taşı olmasını umduğum şeyi sembolize ediyordu.

Bu yüzden, o gün beni mahkeme salonuna götüren tek şey açgözlülüğümdü. Sevmediğim, suçlandığı suçlardan ve daha fazlasını yaptığından bir an bile olsun şüphe duymayıp masum olduğuna inanmadığım bir adamı savunmama neden olan tek şey buydu.

Doğal olarak gözlerim odanın, ABD savcısı ve yardımcılarının davayı yürüttüğü sağ tarafını taradı. Dennis O'Malley iri bir adam veya gösterişli biri değildi, iyi dikilmiş basit bir mavi takım elbise giymişti. Tecrübelerimden bildiğim kadarıyla gözleriyle aynı tonda olan çizgili, solgun yeşil bir kravat takmıştı. Kulaklarının üzerindeki dolgun saçlarında gümüş griler vardı, sıcak kahverenginin içinden her zaman çok çekici olduğunu düşündüğüm bir şekilde geçiyordu ve kendisini orta yaşlı erkeklerin eğilimli olduğu şekilde, onu daha da çekici kılan muhafazakâr bir zarafet ve kibirle taşıyordu.

Dennis kırk sekiz yaşındaydı ve güney New York tarihinin en başarılı savcılarından biriydi. Kısa boyuna rağmen, klasik olarak yakışıklı, kültürlü, zeki ve hırslıydı. Senato'ya aday olmayı düşündüğü söylentileri vardı ve kazanırsa bu davanın getireceği tanıtım, bu pozisyon açısından en kuvvetli aday olduğunu kanıtlamak için iyi bir yöntem olacaktı.

Dennis sanki ona odaklandığımı hissediyormuş gibi, dava özeti notlarından kafasını kaldırıp masaya doğru baktı, gözleri benimkileri yakaladı. Kaşlarını kaldırdığında alnında yüksek çizgiler oluştu, beni burada gördüğüne şaşırdığını biliyordum.

"O adam neden sana bakıyor?" diye mırıldandı Dante, dirseğiyle beni yavaşça yandan dürtüyordu.

Dava notlarıma dönmeden önce ona hızlıca baktım. "Bakmıyor."

"Bir erkek, güzel bir kadına ne zaman hayranlık duyulduğunu bilir." Dante o piçleşmiş aksanı ile ağır ağır ekledi. "İstediği ben değilim."

Kendimi tutmaya çalışmama rağmen küçük bir homurdanma ağzımdan kaçtı. "Ah, kıskanmayın. Eğer bu sizin için bir teselli olacaksa, başınızın bir mızrağa geçmiş olmasını istiyor."

Dante mırıldandı, parnaklarını pantolonunun altındaki sert uyluğuna hafifçe vuruyordu. "Şimdi sadece laf sokmaya çalışıyorsun."

"Kafanızı mızrağa geçmiş bir şekilde görmek istemiyorum, Bay Salvatore. Bu suçlamalardan özgür ve aklanmış olmasını istiyorum, böylece hayatınıza devam edebilirsiniz ve bir daha asla birbirimizi görmek zorunda kalmayız," dedim iğneleyici bir şekilde.

Yargıcın odasının kapısı açılıp bu davayı yönetecek adamı açığa çıkarmadan saniyeler önce, kalabalıkta kolektif bir enerji kıpırtısı olduğu için hızlıca söylemek zorunda kaldım.

Üstümde hâlâ iki çift yakıcı bakışı -sol tarafımdan Dante sağ tarafımdan Dennis- hissedebiliyordum ama benim için şu an Yargıç Hartford'dan daha önemli başka hiçbir şey yoktu.

Uzun boylu, kalın boyunlu, boğa gibi bir adamdı ve şakaklarında grilerin olduğu siyah saçları vardı. Sahip olduğu kuvvet, arkasında oturduğu geniş yargıç bankı ile daha da büyümüştü, böylece mahkeme salonuna yukarıdan bakan bir Olimpos tanrısı gibi görünüyordu.

Onun hakkında her iyi avukatın yapacağı gibi araştırmamı yapmıştım. Kime hitap ettiğinizi bilmek ölçülemez derecede yardımcı

olurdu ve bu durumda dindar, eski kafalı Martin Hartford'ı, Dante'yi kefaletle serbest bırakmaya ikna etmeye çalışmak yokuş yukarı bir savaştı.

Mafyanın kuvvetli ve çılgın olduğu seksenlerde sadece enerjik genç bir adamdı; ama oradaydı ve zamanını bölge savcılığının ofisinde geçirmişti. Organize suça karşı sıfır toleransıyla biliniyordu.

Yargıçla kendim konuşamayacak kadar çaylaktım, en azından bu kadar önemli bir davada. Yine de Yara'nın, yargıcı, İngiltere'nin en asil ailelerinden birinin ikinci oğlu Edward Davenport olarak doğan Dante Salvatore'nin kefaletle serbest bırakılmaya layık olduğuna ikna etmesine yardımcı olabilecek boşluklar ve istihbarat aramak için konuşulan her kelimeyi tarayabilirdim.

"Amerika Birleşik Devletleri, Dante Salvatore'ye karşı," diye başladı Yargıç Hartford. Gerçekten olmadığı zamanlarda bile onu neşeli gösteren eski usul radyo spikeri sesine sahipti.

Bir keresinde, Dubai'de hâlâ yaptıkları gibi, hırsızların suçlarının cezalandırılmasında sağ ellerinin kesilmesi gerektiğine inandığını söylediğini duymuştum. Eski kafalıydı ve ömür boyu suçlu olduğunu düşündüğü kişilere karşı acımasızdı.

Her davanın baş avukatlarından kendilerini tanıtmaları istendi fakat ben düşük rütbeli bir avukat olarak koltuğumda kaldım. Bacağım masanın altında heyecanlı bir gerginlikle sallandı, çocukluğumdan beri kurtulamadığım bir alışkanlıktı.

Geniş, sıcak bir avuç masanın altındaki uyluğumun çevresine tamamen sarıldığında dondum.

Dante bana bakmadı, gözleri yargıçta ve yargıcın kürsüsünde görüşme yapan avukatlardaydı ama elini kaldırmadan önce uyluğumu bir kez daha sıktı.

Onun cüretkârlığından o kadar irkilmiştim ki Yara masaya dönüp bana etkilenmemiş bir bakış attığında bile ağzım hâlâ açıktı.

Bill Michaels ve Ernesto Burgos yanımda nefeslerinin altından hafifçe güldüler. Mahkeme salonuna girmesine izin verilen davadaki diğer avukatlardı ve perde arkasında çok daha fazlası vardı. Ernesto'yu, Bill'le birlikte olmadığı zamanlarda yeterince seviyordum ama birlikteyken benimle alay etmeyi seviyorlardı ve hiçbir sorun, onların alay konusu olmak için uzak değildi.

Nişanlımın beni kız kardeşim için terk ettiği gerçeği de dahil.

O gün üçüncü kez, müvekkilim tarafından utandırılmıştım.

Öfke, tuzağa yakalanmış ve serbest kalmak için çaresizce karşısına çıkacak ilk şeyi boğmaya çalışan bir yılan gibi karnımda kıvrıldı. Delirmemek için savaştım, parmaklarım Montblanc kalemimin etrafına çok sert bir şekilde sarılmıştı, terapistimin bana öğrettiği gibi kontrollü nefesleri burnumdan alıp vermeye başladım.

Ama bu yöntem, Dante'ye bir kez daha göz atarken görüşümü renklendiren kırmızı sisi temizlemeye hiç yardımcı olmadı. Gözlerinin kenarından bana bakıyordu, dudaklarını bana gülmemek için bir savaş veriyormuşcasına birbirine bastırmıştı.

Artık kesindi.

Ondan nefret ediyordum.

Davasını sadece kardeşimin hatırına aldığımı anlamıyor muydu?

Mafya adamlarından normalde elli metre uzak duruyordum. Acı veren anılarla ve haksızlıklarıyla midemi bulandırıyorlardı.

Cosima'yı sözde seviyordu, peki o zaman lanet olası adam neden kız kardeşini patronunun önünde utandıracak yollar arıyordu?

Sandalyemde doğruldum ve bir şeytan tırnağını kanayana kadar kopardım.

Sakinleşmeme yardımcı oluyordu.

Dante'ye tekrar baktığımda, bana hafifçe kaşlarını çatmıştı, eli ceketinin iç cebindeydi. Bir saniye sonra kucağıma bembeyaz bir mendil düştü.

Onun gibi bir adamın böyle bir şey taşımasına gıcık olmuş bir şekilde mendile dik dik baktım çünkü bu hareket, her zaman centilmence ve çekici bulduğum bir alışkanlıktı. Kinlenerek, kan beyaza iyice yayılsın diye başparmağımı kumaşa sürttüm.

Dante'nin dudakları, kumaşta izini bıraktığım kırmızı ile neredeyse aynı renk, bastırılmış bir sırıtış ile gerildi.

Dişlerimi birbirine bastırarak tekrar kendimi işleyişe odaklanmaya zorladım.

Yargıç Hartford, Dante Salvatore'nin üç suçlamayla yargılandığını belirterek, RICO yasası (Baskıyla Şantaj ve Rüşvet Örgütleri Yasası) kapsamındaki suçlamaları ortaya koydu: birinci dereceden cinayet, yasadışı kumar ve haraç alma, kara para aklama.

Yine de cinayet suçlaması, davanın asıl odak noktasıydı. Bazı suçlamalar daha fazla ispat yüküne sahip, daha ağır bir şeye bağlı kalmadıkça ortaya konmazdı. Cinayet, Amerika'ya taşındığından ve modern tarihteki en büyük suç patronlarından biri haline geldiğinden bu yana geçen beş yıl içinde, devletin Dante Salvatore'ye karşı inşa ettiği davanın dayanak noktasıydı.

Onu bu suçlamadan kurtarabilirsek, savcılığın davası iskambil kağıdından inşa edilmiş kötü bir ev gibi düşerdi.

Yargıç Dante'ye suçlamalara nasıl cevap vereceğini sorduğunda bunu düşünüyordum.

Ancak o zaman yanımdaki *mafioso*dan yayılan enerjiyi tam olarak anladım. Etrafındaki hava görünmez bir güç alanına benzer bir biçimde katılaşıyor gibiydi ve konuştuğunda, odada duyulan tek şey sesindeki Avrupai tınıydı. O kadar durgundu ki, herkes nefesini tutuyor gibiydi.

Ben bile.

Yavaşça, büyük bedeni kaslı hiçbir erkeğin yapamayacağı bir zarafet ile neredeyse sonsuz bir şekilde salınıyordu, Dante ayağa kalktı. Kalktığında en yakınındaki fotoğrafçılara hızlı bir bakış attı, sakince ceketini ilikledi ve sonra gözlerini yargıca kilitledi.

Yırtıcı görünen bir göz kırpışıyla, ölçülü bakışlarını Yargıç Hartford üzerine sabitledi ve resmi bir tavırla, "Suçlu değilim, Sayın Yargıç," dedi.

Anında tüm oda flaşlar ve heyecanla aydınlandı. Fısıltılar sıkışık mahkeme salonunda silah sesleri gibi yankılandı. Ancak Yargıç Hartford üç kez düzen çağrısında bulunduğunda sustular, sonuncusunda kollarımdaki tüyleri diken diken ederek otoriterce haykırdı.

Dante'ye baktığımda, kıpkırmızı dudaklarında küçük, kendinden memnun bir sırıtış gördüm. Tereddüt etmeden, oturmasını ve kötü niyetli gülüşünü durdurmasını sağlamak için ceketinin arkasını çekiştirdim. İsteyerek sandalyesine oturdu, sert yüz hatlarına masum bir ifade yerleştirdi.

O kocaman gözlerle ve hafifçe kalkık kaşlarla kimi kandırdığını düşündüğünü bilmiyordum ama küçük bir parçam onun cüretkârlığına saygı duydu.

Cinayetten yargılanan, potansiyel olarak müebbet hapisle karşı karşıya olan Dante Salvatore, uygunsuz olsa da hâlâ eğlenmeyi başarıyordu.

Duruşmalar genellikle sıkıcı geçerdi ama bu şimdiye kadar katıldığım en sansasyoneli olma yolunda ilerliyordu.

Dennis, yargıç kendisine sanık için kefaleti kabul etmemesinin sebebini belirtmesi için işaret ettiğinde, "Sayın Yargıç, sanığın açıkça İngiltere ve İtalya ile bağlantıları var," dedi ve devam etti. "İngiltere'nin en zengin adamlarından biri olan öz kardeşi, bugün burada ve Bay Salvatore'yi ülkeden çıkarmak için yeterli kaynağa sahip..."

"İtiraz," diye mırıldandım duyulmayacak bir sesle, aynı anda Yara da tam bunu söylemek için ayağa kalktı. "Varsayım."

Yargıç Hartford, Yara'ya keyifsiz bir bakış attı. "Bay O'Malley'nin apaçık ortada olanı belirtmesine pek gerek yok, Bayan Ghorbani. Müvekkilinizin Avrupa ve İngiltere'de bilinen bağlantıları, ülkeden kaçmak istemesi durumunda önemli parasal kaynaklara erişebilmek adına yeterli meşru işi ve bunu yapmak için yeterli motivasyonu var. Mahkemeye kadar gözaltına alınmaması için hiçbir neden göremiyorum."

Yanımda duran Dante hafifçe dikleşti, hapsedilme fikrinin ona çekici gelmediğine dair tek ipucu buydu. Bu kadar büyük bir yargılamanın en hızlı süresi minimum altı aydı ancak daha büyük olasılıkla bir ila üç yıl sürebilirdi. New York ve halkı, iyi bir mafya davasını severlerdi. Ayrıca belediye, belediye memurları, bölge ve ABD savcıları ile hükümet için şehri koruduklarını sergilemek üzere önemli bir fırsattı.

"Tüm saygılarımla, Sayın Yargıç." Yara sözleriyle birinin kıçını tekmelemek üzere olduğu anlamına gelen yanıltıcı hoş sesiyle konuşmaya devam etti. "Savcılık, bunu ilk etapta mahkemeye sunmak için oldukça yetersiz kanıtlara sahip."

"Bu konu şu anda tartışmaya açık değil, Bayan Ghorbani," diye sözünü kesti Yargıç Hartford soğukça.

"Hayır," diye kolayca kabul etti Yara. "Ancak müvekkilim New York cemiyetinin köklü bir üyesidir. Şehirde birden fazla işletmeye sahiptir ve ilişkilerinin çoğu şehir sakinleriyledir. Bu, Amerikan topraklarındaki ilk cezai suçudur ve bu nedenle, kefaletle serbest

bırakılması durumunda halk için bir tehdit olarak kabul edilemez. Dahası, bu sabah belirtilen suçlamalara dayanarak haksız yere saldırıya uğradı ve yargılanmayı beklerken hapiste genel nüfus ile birlikte tutulduğu takdirde gerçek bir fiziksel zarar tehdidi bulunmaktadır."

Yargıç Hartford, gözlerini Dante'ye çevirmeden ve çenesini sıkmadan önce Yara'ya düz bir şekilde baktı.

Kefalet vermek istemiyordu.

Ama verecekti.

Garanti olmasa da kefalet, bir seri katil gibi topluma zarar vereceği tehlikesi kanıtlanmamış ise yargılanmayı bekleyen her kişinin hakkıydı.

Tabii ki, Dante'nin muhtemelen sefil hayatında çok sayıda insanı öldürdüğü ve böylece bu temyizi hak ettiği kanısındaydım ama bunu belirtecek değildim.

"İtibarınızı biliyorum, Bayan Ghorbani ve bu mahkeme salonunda kanunsuz bir iş olmayacak, anlaşıldı mı?" Kafa onayını bekledikten sonra devam etti. "Gördüğüm kadarıyla, Bay Salvatore'nin kaçma riski var fakat halk için acil bir tehdit oluşturmuyor. Müvekkilinizin güvenliğini önemsiyormuş gibi davranmayacağım, Bayan Ghorbani ancak kefaletin ayarlanmasına izin vereceğim. Bay Salvatore, sizi on milyon dolarlık kefaletle serbest bırakıyorum ve ev hapsine alıyorum. Sadece kilise, terapi veya tıbbi randevular için ikametgâhınızdan ayrılmanıza izin verilecek ve GPS bilekliği ile izleneceksiniz."

Flaşlar patladığında odada bir yaygara koptu ve insanlar durdu, sonra karar hakkında fısıldaşmaya başladılar.

Ev hapsi.

Dante gibi bir adam için, en iyi zamanlarda bile tasmalı bir canavar gibi görünen bir adam için, ev hapsinin önümüzdeki altı ay ila üç yıl boyunca bir kafeste kilitli kalmaya benzediğini düşündüm.

Yine de yanımda ısmarlama siyah takım elbisesiyle oturuyordu, bir panter kadar şık ve güçlüydü, hafifçe sıkılmış ve belki biraz da uykulu görünüyordu. Dişleri birbirine çarpana kadar onu sallamak, ona hayatının geri kalanının tehlikede olduğunu haykırmak ve neden tüm olanlar karşısında bu kadar usanmış göründüğünü bana söylemesini emretmek istedim.

Neden umursadığımı bilmiyordum.

Adamla manyak gibi bir anlık bağlantı kurmuş değildim. Aslında, temsil ettiği hemen hemen her şeyden nefret ediyordum.

Belki de kendim için bu sarsılmaz sakinliğin bir kısmını istediğim gerçeği kadar basitti. Kendine olan güveninin büyüsünü çalmak ve kendimi onaylama ihtiyacım olduğunda nabız noktalarıma sıkabileceğim bir parfüm gibi şişelemek istedim.

"Mahkeme sona ermiştir," dedi Yargıç Hartford sertçe, sonra herkes ayrılmak için ayağa kalkarken kaos oluştu, fotoğrafçılar mafyanın son bir resmi için yaygara koparıyordu.

"Şey," dedim, sakinliğini tıpkı patlaması için bir şişe gazozu sallayan çocuklar gibi dürtme isteğimi engelleyemedim. "Cidden umarım ki bu, durumun ağırlığını anlamanıza yeni bir boyut kazandırır."

Dante, uçsuz bucaksız boyuyla yerinden kalkarken bana bakmadı ve şatafatlı gümüş yüzüğüyle aynı armayı taşıyan gümüş kol düğmelerini düzeltti. Ancak Ernesto ve Bill koltuklarından kalktıkları için birbirimize doğru itildiğimizde, bakışları neredeyse duyulabilir bir tıklama ile benimkilere kilitlendi. Kaba bir el, sadece birkaç dakika önce uyluğumda izini bırakmış olan elin aynısı, bileğimin etrafına neredeyse iki kat sarılıp başparmağını nabzımın üstüne bastırınca derin bir nefes aldım. Parmağı kalp atışlarımın hızlanan gümbürtüsüne odaklanmamı sağladı.

Böyle bir adama, devasa bir yırtıcıya çok yakın olmak ve onun tarafından tutulmak, bedenimi adrenalinle doldurdu; ama orada sıcak akıntılardan başka bir şey daha vardı, kanımın derinliklerine batmış bir şey.

Şehvet gibi bir şey.

Yüzüme ters bir bakış yerleştirip derin bir nefes aldım. Böylece garip bir şekilde sarhoş edici limon ve biber kokusundan kaçınabilirdim.

Fakat bu ona engel olmadı.

Bir şey olduysa da, gözleri mahkeme salonuna girdiğimizden beri ilk kez keyifle dans etti, dudakları belirsizce kelimelerin etrafında hareket ederken, "Bir adamı hapsedebilirsin Elena ama fikirlerini edemezsin. Hiçbir duvar beni ya da benim olanı içeride tutacak kadar güçlü değildir."

"Organize suç hakkında çok şairanesin."

"Teşekkür ederim," dedi bu bir iltifat olmasa da. "Bu gece benimle akşam yemeği ye. Bu benim özgür bir adam olarak son yemeğim."

Bileğimi eliyle kelepçeleyen rahatsız edici adamı düşünmekten sersemleyince bunu bir şekilde kaçırmıştım. Normalde, ev hapsi kararından sonra hapsedilmeliydi ama Yara'nın *capo*ya son bir gece vermek için bir aldatmaca yapıp yasal bir yol bulduğundan veya birine iyi bir rüşvet verdiğinden şüphem yoktu. Bileğimi elinden kurtardım ve dişlerimi boyalı kırmızı dudaklarımın arasından gösterdim, toplanan fotoğrafçılara nasıl görüneceğimi bir kez bile umursamadım.

"Bu dünyadaki son gecemiz olsaydı bile seninle akşam yemeğine çıkmazdım," diye garanti ettim karanlık bir şekilde, sonrasında müvekkilimi Yara ile bırakarak topuklarımın üstünde döndüm ve Bill ile Ernesto'yu takip ettim.

Sisli kıkırdamasının dalları bir şekilde odanın gürültüsünden geçip kulaklarıma doğru yol aldı, değer verdiğim her şeyin rahat, güzel tonlu bir alaycılığıydı.

Artık kesindi.

Ondan nefret ediyordum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ELENA

Mafya 'lordu' işlediği suçların yüzüne güldü.

The New York Times'taki manşeti okurken, Dante Salvatore'nin güldüğü siyah beyaz, güzelliğinin derinliğini pürüzlü olmasına rağmen yakalamayı başaran fotoğraf ile alay ettim. Fotoğraf onu HBO dizilerindeki izleyenlerin hayranlık duyması gereken, büyüleyici suçluyu oynayan bir film yıldızı gibi göstermişti. Dante'ye taktıkları yeni "mafya lordu" lakabı, onu milyonlarca Amerikalıyı etkileyecek şekilde süslediklerini ve medenileştirdiklerini kanıtlıyordu.

Dante'nin de niyeti tam olarak buydu.

Makale onun suçlu karakterini kınıyor olsa da kamuoyunu, biraz bile kendi lehine çevirmeyi başardığına şüphe yoktu.

Amerika kıyılarına geldiğim günden beri çalışmalarını okuduğum dik başlı, nadiren bağışlayıcı olduğunu bildiğim bir adam olan muhabir dahi Dante Salvatore'nin, vahşi bir canavar gibi olmasına rağmen, Lord'un ikinci oğlu olarak yetiştirildiği için sahip olduğu saygınlığını korumasına izin vermişti.

Gözlerimi devirerek gazeteyi yanımdaki sandalyeye fırlattım. Hemen sonra gözlerimin arkasına vuran baş ağrısını rahatlatmak için burun kemerimi sıktım.

İddianameyle birlikte uzun bir gün olmuştu ama istediğimizi başarmıştık.

Yargıç Hartford, Dante'nin kefaletle serbest bırakılmasını kabul etmişti.

On milyon dolarlık olağanüstü bir meblağ ile.

Nakit.

Bir New York *mafiosos*u için böyle bir rakam zorlayıcı olmamalıydı. Dante soruşturma altındaydı, bu da kefalet parasının meşru bir işten geldiğini kanıtlayabilmesi gerektiği anlamına geliyordu ancak Yara, bana Dante'nin yasal işlerinden kefaleti hemen ödeyebilmek için yeterli paraya sahip olduğunu bildirmişti.

Buna ek olarak, eve kapanacak, her hareketini izleyen yüksek teknolojili bir bileklik ile dairesine hapsedilecekti.

Onu kafese kapatılmış ve çılgın bir sinsilikle dolaşan, her geçen gün daha da huzursuz olmaya devam eden, yabaniliği sıkıştığı alanın her bir santimini doldurmak için kabaran vahşi bir hayvan gibi düşünmemek imkânsızdı.

Büyük olasılıkla kocaman bir malikâneydi ama Dante sonsuz testosterona sahip bir adamdı. Çok geçmeden dört duvar arasında olabileceği en aşağılık haline dönüşeceğinden hiç şüphem yoktu.

Onunla olan etkileşimlerimden keyif *almıyordum*.

Neredeyse bir o kadar da Dr. Taylor ile olan randevum için sabırsızlanmıyordum.

"Elena?" diye seslendi doktor. Muayene masasının üstünde ince kaşmir bir hastane elbisesiyle oturuyordum. Lüks randevu odasının kapısını açtığı sırada nazikçe, "Bugün nasılız?" diye sordu.

"Endişeli," diye itiraf ettim. Düz duruşumdaki ya da dikkatle kenetlenmiş ellerimdeki hiçbir şey karnımda zıplayan sinirlerin isyanını göstermiyordu. "Bende neyin yanlış olduğunu öğrenebilmek için sonsuza dek beklemişim gibi hissediyorum."

Dr. Taylor tekerlekli taburesine oturup tıbbi dosyamı açarken Slav ve iri kemikli sert yüzüne samimi bir gülüş yerleştirdi. "Sizi temin ederim ki bu çok normal. O zaman hemen başlayayım. İyi haberlerim var. Sahip olduğunuz şey, doğurganlığı ve orgazma ulaşmayı sizin için zorlaştıran çeşitli anormalliklerin bir kombinasyonudur. On yıl önce bu kombinasyonlara tedavi uygulamayı bırak, onları

fark edemezdik bile. Bugün ve bu çağda, ileri teknolojimiz ve cerrahi uygulamalarımızla, birincil anorgazminizi düzeltebileceğimize ve bir gün hamile kalabilme şansınızı büyük ölçüde artırabileceğimize inanıyorum."

Göğsüm acı içinde sıkışırken göz kırptım ve gözlerimi kırpıştırdım, bakışlarımın arkasında sıcaklık yoğunlaştı. Nefesim bedenimde hareket etmiyordu ve dudaklarım söylemek istediğim kelimeleri oluşturmuyordu. Çünkü muhtemelen şok içinde yaşadığım rahatlama yüzünden, ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum.

Tanrı'ya şükürler olsun.

İnanmıyordum.

Emin misin? Lütfen bunun acımasız bir şaka olmasına izin verme.

Düzeltilebilir miyim?

Bunları söylemek yerine sessizce oturdum, sıktığım ellerime bakarken boğazımdaki yumruyu bastırarak yuttum.

Gerçek zevk almadan yaptığım seks ile bir ömür geçirdikten sonra orgazm olma yeteneğini kazanmak için bu kadar duygusal hissetmem saçmaydı. Tanrı biliyordu, seks her şey değildi. Muhtemelen anlaşılır bir sorundu; ama çektiğim acılara ve geçmişime bakınca radarımda sadece bir noktaydı.

Yine de çok daha fazlasını temsil ediyordu.

Beş yıl önce geçirdiği dış gebelikten dolayı doğurganlık sorunları yaşayan ve orgazm olamayan bir kadın olarak yaşamak psikolojik olarak yaralayıcıydı.

Her ne kadar İtalyan kültürümden yıllarca kaçınmış olsam da ideal İtalyan kadınının özelliklerini yerine getirememek içimde kalıcı bir utanç sızıntısı bırakmaya yetiyordu; evlen, halkın hangi dine inanıyor olursa olsun, papayı ve mafyayı memnun etmek için sınırsız çocuk doğur ve onları bu inançla yetiştir.

Sonrasında, nişanlımın arkamdan haftalarca fantezili, bombok bir ilişki yaşayıp beni başka bir kadın için terk ettiğinin basit ve ezici gerçeği vardı. Bu, yakın zamanda dünyaya bir bebek getirdikleri gerçeğiyle daha da acı verici hale geliyordu.

Küçük bir kız çocuğu.

Cosima'nın bir sabah Giselle ile olan konuşmasında duyduğuma göre küçük Genevieve, Daniel'ın güzel mavi gözlerine bile sahipti.

Daniel'ın yeni ailesini her düşündüğümde acı içimi dağlıyordu, omurgama yayılıp beni ikiye bölecekmiş gibi sızlıyordu.

Bütün bunları göz önünde bulundurduğumda, içimden geçen rahatlamanın ıstırabına ve gözlerime getirdiği ıslaklığa izin vermeye karar verdim.

Dr. Taylor öne doğru gelip elini dizime koydu ve şefkatle gülümsedi. "Seni hiç bu kadar etkilenmiş gördüğümü hatırlamıyorum."

Güldüm, çıkan ses boğuk ve çirkindi. "Harika bir doktor tutumu, Monica."

O da güldü. "En iyi arkadaşlarım için elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Bir dakikaya ihtiyacın var mı?"

"Hayır, hayır." Omuzlarımı geriye attım ve soğukkanlı bakışlarımı Monica'ya sabitledim. "Bana prosedürü anlat sonra takvimime bir bakayım, randevuyu oluşturalım."

"Riskler var," diye uyardı. "Endometriozis ve önemli fibroidlerin var. Aynı anda yapılacak olan iki prosedürden bahsediyoruz."

Dudaklarımdan acı, boğuk bir kıkırdama çıktı. "Tabii ki var ve benim şansımı göz önünde bulundurursak, en kötü sonucu bilmeliyim. Ama dürüst olmak gerekirse Monica, bu uzun zamandır aldığım en iyi haber..." Boğazımda yükselen beklenmedik hıçkırığı yutup ondan güç aldım. "Sadece bir şans olduğunu bilmek bile çok güzel."

"Terapiye devam etmek zorundasın," diye hatırlattı. "Bu tür sorunların önünde de zihinsel engeller vardır ve Dr. Madsen terapinin yardımcı olduğunu düşünüyor."

Terapinin değerli zamanımın boşa harcanması olduğunu düşünüyordum ve Dr. Madsen'i pek sevdiğim söylenemezdi ama sadece başımı salladım, her zamanki kavgamı ortaya koyamayacak kadar rahatlamıştım.

Monica bana gülümsedi, karnımda dolaşan kelebekleri taklit eden zengin bir sevinç ifadesiydi. "Bunun sonunda Elena, tensel zevki öğreneceksin ve bir gün, umarım anne olmanın sevincini yaşayacaksın. Hamile kalmak için ek hormon tedavisine ihtiyacın olabilir çünkü östrojen seviyelerin hakkında endişeliyim ama doğal döllenme çok gerçek bir olasılık olacak."

Boğazımdaki karışık duyguların düğümünü yuttum ve başımı

sallayarak onayladım. Umut etmek istiyordum ama eğer hayat bana bir şey öğrettiyse, o da umudun kaygan bir şey olduğuydu. Ellerinizde sımsıkı tuttuğunuz anda tekrardan kayıp giderdi, güvenilmez ve acımasızdı.

Bir zamanlar istediğim her şeye sahiptim. İş. Ev. İdeal erkek. Fakat ilişkilerimde cinsel doyum yoktu ve anne olma hayalimi gerçekleştirme ihtimalim de yoktu. Şimdi bir isteğimi diğeriyle değiştirmek, ödenecek ağır bir bedel gibi görünüyordu. Ve bir anda, hepsine sahip olamayacağım düşüncesi içimin acıyla dolmasına sebep oldu.

Şehirdeki evimi eskiden severdim. Gramercy Park'ın seçkin bir mahallesinde arada kalmış üç katlı, Yunan canlandırmacılığı stilinde yığma tuğlaydı. Daniel ve ben haftalarca, neredeyse her akşam önünden geçtikten sonra birlikte almıştık. O zamanlar o emlak geliştirme firması olan Faire Developments ile yeni bir adım atarken, ben baro sınavına giriyordum. Ev fiyat aralığımızın üst ucundaydı ve çok mantıklı bir tercih değildi. Sadece iki kişiydik, aile kurmamıza daha yıllar vardı ama Daniel evi ne kadar sevdiğimi görmüştü. Napoli'de güneşten sararmış, idrar renginde ve çürümüş eski evimde sıkışmış kalmış küçüklüğümden beri, evim diyebileceğim güzel bir yerin özlemini çektiğimi biliyordu.

O böyle bir adamdı, kadınına kalbinin istediği her şeyi vermek için geri adım atacak türden bir adam.

Böyle bir adamı kaybetmek... On üç ay geçmişti ve onun kaybının yankısını hâlâ boş göğsümde ve evimin bir zamanlar sevdiğim boş odalarında hissediyordum.

Evimin zarif siyah kapısını açıp soğuk, nötr tonlu iç mekânına adım atarken yalnızlığıma ait titreşimin içimden geçtiğini hissettim. Anahtarlar, fildişi yan masanın üstünde duran porselen kâseye girdi, yanındaki dolapta özenle baktığım Louboutin ayakkabılarım ve kaşmir ceketim asılıydı.

Çoraplı ayaklarım oturma odasına kadar koyu parke zeminde ilerlerken sessizlik etrafımda nabız gibi attı.

Bazen, sadece canlı bir yaratığın bana özlem duyması için bir kedi almayı düşünüyordum ama aynı hızla bu fikirden vazgeçiyordum. Sabah yediden her akşam sekize ya da dokuza kadar çalışıyor-

dum. Kedi sonunda bana, tıpkı çoğu insanın bana kızgın olduğu gibi kızacaktı ve başka bir reddedilmeye daha dayanabileceğimi sanmıyordum.

Sessizlik bugün üzerime normalden daha ağır geldi. Bu yüzden sessizliği parçalamak ve kendime hayatta olduğumu hatırlatmak adına, görecek kimse olmasa bile, her zaman yaptığım şeyi yaptım.

Odanın öbür ucunda, uzak köşeye hâkim olan kuyruklu piyanoya doğru çapraz ilerledim, yüzeyi kaygan yağ gibi parlıyordu. Tabureyi dışarı sürükleyip yastıklı kenara tünediğimde kalbim kulaklarımda attı. Titreme uzun parmaklarıma yerleşirken, adrenalinin metalik acı tadı dilimin arkasına çarptı, korumayı tuşların üstünden kaldırıp geriye iterken basamaklar titriyordu.

Vücudum, bağımlıların bir sonraki dozları için özlem duyduğu gibi buna yoksunluk duyuyordu.

Belki de mazoşistçeydi ama çok sık çalma arzuma boyun eğmiyordum.

Kardeşlerim bütün bahislere rağmen yaratıcı kariyerler peşinde koşmuş olabilirlerdi; fakat yoksulken ve doğumumuzdan itibaren leş *capo*lar tarafından çevrelendiğimiz sıralarda boş hayallere dalmak için fazla pragmatiktim. Aklımı daha iyi kullanmaya koyuldum ama ruhum –sefil, hayalci şey– müzikten uzun süre uzak durmama izin vermedi.

Derin bir nefes aldım, parmak uçlarımı serin fildişi tuşların üzerine koyup çalmaya başladığımdan beri beni boğmakla tehdit eden anıları görmezden gelmeye çalıştım.

Yurttaşım Dario Crisman'ın "Somewhere Else" şarkısı ellerimden önümdeki parlak, müzikal canavara akarken, gözlerim içgüdüsel olarak kapandı. Piyano hakkında bildiğim her şeyi bana öğreten çevik, genç parmaklı, kambur yaşlı kadının, Sinyora Donati'nin öğrenmemi sağladığı ilk karmaşık şarkılardan biriydi. Zihnimde yankılanmıştı, başka bir yerin, bir gün ziyaret etmeme izin verilebilecek bir yerin olduğu fikri.

Yetişkin olana kadar Napoli'nin göz kamaştırıcı derecede parlak ve kokulu sokakları bildiğim tek şeydi. Bir keresinde Christopher beni Sorrento'nun güneyine kadar götürmüştü. Evlerin pamuk şekeri renklerini, sokakların ne kadar temiz göründüğünü ve güzelliğini

bozmak için ticari bir balıkçı limanının bulanıklığı ve çamuru olmadan suyun ne kadar berrak mavi olduğunu hatırlıyordum. Ama anılar, benden on sekiz yaş büyük olan Christopher'ın, on altı yaşındaki kızsal heyecanımı dizginlemiş ve sıcak, meraklı ellerinde şekillendirilebilir hale getirmiş olması gerçeğiyle lekelenmişti.

O hafta sonu bekâretimi kaybetmiştim ve hem seyahatlerim hem de cinsel deneyimim için tecrübeli hissederek geri dönmüştüm. Daha sonra, Christopher acımasızlaştığında değil, uzun zaman sonra Cosima sonunda bizi Napoli'den çıkarıp ondan uzaklaştırdığında, Sorrento'nun o güzelliğinin benim için nasıl bir kâbusu sembolize ettiğini fark ettim.

Keder boğazımda şekilsiz bir karmaşa gibi şişti, boğulacakmışım gibi hissedene kadar dar kanalda hava tıkandı.

Kim olduğumu gerçekten bilmeden önce kendimden çok şey kaybetmiştim.

Kendi hayatın için yas tutmak garipti; ama piyanonun başına oturup dolup taşmış ruhumu tuşlara dökerken müzik kulaklarımda tatlı ve acıtıcıydı, bir gün bu değerli parçalardan bazılarını kurtarabilmek için dua ettim. Bu kadar içi boş ve kırılgan bir şekilde devam etmeyeceğimi, onları almaya cesaret edecek olan herkesi delebilecek keskin parçalara ayrılmaya hazır olabilmek için dua ettim.

Şarkının son notaları havada çözünürken, alkışlayan ellerin sesi havada yankılandı.

"*Bellisima*,* Elena." Dante Salvatore, oturma odamla koridorum arasındaki kapı çerçevesine yaslanmış duruyor ve alkışlarının doyurucu sesiyle beraber övgüde bulunuyordu. "Parmaklarının ucunda böyle bir güzellik olduğunu kim bilebilirdi ki?"

Ona gözlerimi kırpıştırarak baktım, zihnimi hayalsi düşüncelerimden şimdiki zamana çekmeye çalıştım. Mahkûm edilen mafyanın evimde ne yaptığını deli gibi merak ediyordum.

Dante cevap vermek yerine zamanını gülümsemeye ayırdı. Dolgun dudakları uzun ve yavaş bir şekilde yukarı kıvrıldı. Yanaklarında beliren kırışıklıklar ve siyah gözlerinin yanındaki ince çizgiler, sırıtışını çok daha yürek durduran bir hale getirmişti. Bu doğuştan baş-

* (İt.) Güzel – ç. n.

tan çıkarıcı bir adamın gülüşüydü. Daha önce sayısız kadın üzerinde çalıştığından emin olduğum gülümsemesinin benim üzerimde de işe yarayacağını varsayıyordu.

Bunun yerine, soğuk su gibi çarpıp beni uyarıcı bir öfkeyle sarstı.

"Evimde ne yapıyorsun?" Ayağa kalkarken soğukça sordum ve sabit hatta ulaşmak için mutfağıma yürüdüm. Telefonu tehditkâr bir şekilde kaldırdım. "Evimde davetsiz misafir olduğu için polisi aramam gerekiyor mu?"

"Elbette," diye onayladı. Kocaman ellerini omuz silkerek uzattı. "Ama ben hediyeler getiren bir davetsiz misafirim ve elinde yiyecek olan yakışıklı bir erkeği geri çeviren bir İtalyan kadını hiç tanımadım."

Burnumu çektim. "Kendimi bir İtalyan kadını olarak görmüyorum."

"Ah." Rahatsız edici bir şekilde, her şeyi bilen terapistimin aydınlatıcı bulduğu şeyler söylediğimde kullandığı kendini beğenmiş ses tonuyla, "Benim kendimi bir İngiliz olarak görmediğim gibi," dedi. "Neye inanmayı seçersen seç, bir dükün kardeşisin. Bunu görmezden gelmenin oldukça zor olduğunu tahmin ediyorum," dedim iğneleyici bir şekilde. Onu kulağından tutup dışarı atmadan önce dikenli dilimle parçalara ayırmaya kararlıydım.

"Şaşırırsın," dedi mutfağıma girerken, sanki orada daha önce binlerce kez yemek yemiş gibi davranıyordu. Küstahlığından dolayı suskunlaştım, paket servis poşetini mermer tezgâhın üzerine koymasını ve kadehleri aramak için dolapları açmaya başlamasını izledim. Bulduğunda, çantasından bir şişe İtalyan Chianti çıkardı ve daha önce başlattığımız bir sohbeti sürdürüyormuşuz gibi konuşmaya devam etti. "Küçük bir kuş bana Chianti'nin favorin olduğunu söyledi. Genelde, iyi bir makarna ile tercih ederdim ama aynı kuş bana İtalyan yemeklerinden kaçındığını söyledi. O yüzden..." Büyük yüzündeki o kocaman sırıtışıyla tekrar gülümsedi. "Sushi Yasaka getirdim."

Acı o kadar yoğun bir şekilde içimden geçti ki irkildim, sonra Dante'nin sırıtışının duvara çarpık bir şekilde asılmış bir tablo gibi sol tarafa düşmesini izledim. Çok küçük bir şeydi ama beni ağrılı ve yorgun bırakan şeyin, gün boyunca bir araya gelen küçük anıların üst üste gelmesi olduğunu fark ettim.

Sushi Yasaka bizim yerimizdi, Daniel ve benim.

Sonuç olarak aylardır orada yemek yememiştim ama küçük bir parçam Dante'nin çantadan çıkardığı ton balığı saşimiye özlem duyuyordu.

"Kötü anılar mı?" diye o kadar yumuşak bir şekilde sordu ki kendimi durduramadan cevap verirken buldum.

"Eski anılar." Başımı sallamadan ve bakışlarımı ona dikmeden önce izin verdim. "Şimdi, *Edward Davenport*, davetsiz olarak evimde ne yaptığını bilmek istiyorum? Görünüşe göre istenmediğin yerlere girme alışkanlığın var."

Dante ile ilk tanıştığımda, hastanede sevgili Cosima'mın başucundaydı. Kız kardeşimin üzerine eğilen ve yanında beliren böylesine büyük bir İtalyan adamın görüntüsü, içimde yıllardır hissetmediğim taze bir korkuyu aşılamıştı.

Söylemeye gerek bile yoktu, tam olarak başarılı bir ilk izlenim olmamıştı.

Yine de Dante, sadece birisi onu rahatsız edici gerçeklerle yüzleştirmeye çalıştığında kullandığını öğrendiğim şekilde kıkırdadı. "Davet edilmiştim. Sadece *sen* bunu bilmiyordun. Ve şu an Elena, basitçe yasal temsilcilerimden biri olmaya uygun olup olmadığını belirlemek için buradayım."

Anında hem bir kadın hem de bir göçmen olarak hukuk mesleğindeki değerimi kanıtlamak zorunda kaldığım yıllar boyunca biledğim zırhı giymeye hazırlandım.

Dante, ben protesto etmeden önce büyük, bronz elini kaldırdı, gözlerinde kahkahalar dans ediyordu. Yaptığım her şeyde bir komiklik buluyor gibi görünmesi beni inanılmaz rahatsız ediyordu.

"Teknik olarak iyi bir seçim olmadığını ima etmek istemedim," dedi büyük bir cömertlikle. "Sadece hukuk ekibimde belirli kişilere ihtiyacım var ve bugün arabadayken gelen tetikçinin şokunu yeterince iyi atlatmış olsan bile, düz ve dar görüşlü olanı tercih eden bir kadın olduğunu hissediyorum."

Ona dik dik bakmaya devam ettiğimde, bir kaşını kaldırdı ve masum bir jest yapıp ellerini tavana doğru açtı. "Bunu varsaymakta haksız mıyım?"

Dişlerimi birbirine bastırıyordum. "Varsayımlar hakkında ne söylediklerini bilirsin."

Başı sağa doğru eğildi, güçlü kaşları çatıldı. "Aslında, bilmiyorum."

Gergin bir şekilde omuz silktim. "Seni de beni de göte çevirirler."

Gözlerini kırptı, sonra tezgâha bir şaplak attı ve olumlu kahkahalarla *kükredi*. Güçlü sesi, ufacık mutfağımda kontrol altına alınamayacak kadar büyük ve parlaktı. Ardından yavaşça azaldı.

"Leydi kaba da olabiliyormuş," dedi sonunda, hâlâ kıkırdamalarının arasından konuşuyordu. "Dudaklarında küfrün sesi bir günah gibi, Elena. Daha sık küfretmelisin."

Cevap olarak sadece çenemi hafifçe havaya kaldırdım. Kesinlikle küfür etmeyecektim. Sözleri bana sadece 'kaba' kelimesinin adımın yanında duymak istemediğim bir sıfat olduğunu hatırlattı.

Yetiştirilme tarzımın kabalığını aşmak için çok çabalamıştım. Şehirdeki ilk on hukuk bürosundan birinde çalışan bir kadın olmak ve Daniel gibi bir erkeğin partneri için seçebileceği türden bir sevgili olmak için.

Dante beni çok keskin bir şekilde inceledi, sanki *tête-à-tête** sohbet eden iki yakın arkadaşmışız gibi tezgâhın üzerine dostça eğilmek için ön kollarına dayandı. Bilirsin, iki şeyi de daha keskin bir zafere yükselten, iki karşıt arasındaki zıtlıktır. Kaba olmaktan korkmamalısın, tıpkı benim nazik olmaktan korkmamam gerektiği gibi. Bir şeyin çok fazlası sıkıcıdır, Elena."

"Çok daha kötüsüyle suçlandığım oldu," diye karşılık verdim sert bir şekilde.

Soğukkanlı kalmak pek de güçlü bir özelliğim değildi. Daniel hakkında en çok hayran olduğum özelliklerden birisi buydu, mutlak kaos karşısında bile fiziksel olarak etkilenmeden kalabiliyordu. Bunu ne kadar engellemeye çalışırsam çalışayım, duygularımın vahşi aşırılığından kurtulamıyordum, kanımda çok fazla Latinlik vardı.

Dante, birçok insanın bir ilişki kurmak için yaptığını bildiğim şekilde benimle dalga geçiyor olabilirdi ama ne kadar iyi niyetli olursa olsun, eleştiri almakta iyi değildim.

Yüzümün kızardığını ve biraz utandığımı hissettim, sonra böyle hissettiğim için kendime kızdım. Kendi ham duygularımın karma-

* (Fr.) Baş başa – e. n.

şık düğümünü çözmek benim için çok zordu. Birdenbire kendimden bıktım. Basit bir şekilde, ben olmaktan çok yorulmuştum.

Bugünlerde alışılmadık bir his değildi ama beni iliklerime kadar bitkin düşürüyordu.

Dante modumdaki değişimi hissetmiş gibiydi, omuzlarımın yumuşayan çizgisini izleyen mürekkep koyusu gözleri, ben derin bir nefes alıp yenisini verdiğimde ipek bluzumun altındaki göğsümün şişmesini izliyor gibiydi.

"İşte." Neredeyse nazikçe söyledi, tabakları, bardakları ve yiyecekleri, yemek odasındaki küçük yuvarlak masama götürmek için toplarken bana mahremiyet vermek istercesine gözlerini kaçırdı. "Uzun bir gün oldu, Elena. Neden oturup bütün bu yiyecekleri yememe yardım etmiyorsun, hmm?"

İri mafya adamı kendini küçük masamdaki sandalyeye gülünç bir şekilde sıkıştırdı ve kalın baldırlarını sandalye çekmem için neredeyse yer kalmayacak şekilde açtı. Çeşitli kaplardan tabağına yiyecek doldurmaya devam etti, nefesinin altında belli belirsiz tanıdık bir şarkı mırıldanıyordu.

Tekrardan gözlerimi kırpıştırdım.

Kendime bunun son derece tuhaf bir davranış olduğunu hatırlatmama rağmen beni bu kadar kolayca alt edebilmesi çok rahatsız ediciydi. Adam beni kendisinin satın aldığı akşam yemeğine davet etmek için evime izinsiz girmişti ve bir şekilde bana misafirperver olmadığımı, nezaketsiz olduğumu hissettirdi.

"*Seduta*,*" diye hafifçe emretti Dante.

Anında ve hiç düşünmeden oturdum.

Öfke, aşağılanma tarafından kovalanarak içimden geçti.

Zihnimde yasakladığım bu emir bir yana, herhangi bir dilde, bir adamdan gelen emri kabul etmeyeli uzun zaman olmuştu.

Öfkeyle titrerken tekrardan ayağa kalkmaya çalıştığımda Dante öne atıldı ve bileğimi hafif ama inatçı bir şekilde tutup beni ürküttü. Gözlerimiz birbirine kilitlendi, içimde çok derinlere baktığı uzun, rahatsız edici bir an boyunca bakışlarımız birbirimizde takılı kaldı.

"Sadece İngilizce konuşacağız, tamam mı?" diye söz verdi ciddiyetle.

* (İt.) Otur. – ç. n.

Ona dikkatlice baktım, sonunda Dante Salvatore hakkında beni bu kadar rahatsız eden şeyin tam olarak ne olduğunu anladım.

Tamamen samimiydi. Baskınlığında, çekiciliğinde, endişesinde.

Kendini tamamen o ana, dikkatinin merkezinde olana adıyordu. Onun ilgisinin odağında olmak, yirmi yedi yıldır titizlikle inşa ettiğim savunma mekanizmam yıkılmış gibi, çıplak hissettiriyordu.

"Tamam, oturuyorum," dedim sertçe, bacaklarımı çaprazlayarak. Dante'nin gözleri hemen dizüstü çoraplarımın tepesindeki opak bandın kenarına gitti. Bacaklarımı düzeltip siyah kaşmir eteğimi aşağı çektim. "Bana ne söylemek için evime girdin?"

"Yemek masasında iş konuşmuyoruz," diyerek uyardı. Yine de bana yaramaz bir sırıtışla bakıyordu.

Bu, mafyanın dışından bir sivil olarak benim bile bildiğim asırlık bir kuraldı.

"İş hakkında konuşmaya devam etmemizi tercih ederim. Bu akşam için olan planlarımı gasp ediyorsun." Ton balığı saşimiye uzandığımda kaşımı kaldırdım, midem sessizce gürleyerek bana kahvaltıdan beri sadece yarım elma yediğimi hatırlattı.

"Ah?" Kelime bir kıkırdamayla yutuldu. "Seksi bir randevu?"

Ağzıma ipek gibi olan balıktan bir parça atıp küçümsercesine ona baktım ve yutarken hafifçe mırıldandım. Daniel beni terk ettiğinden beri seksi bir randevuya en yakın olduğum şeyin bir kadeh şarap, bir kutu favori Fransız çikolatam ve *True Blood*'ın bir bölümü olduğunu bilmesi için hiçbir neden yoktu. "Belki de."

Dante'nin avuç içleri ve dolgun kaslarla şişkin olan elleri ince yemek çubuklarını tutarken biraz gülünç görünüyordu; ama baharatlı bir somon rulosundan bir parça alırken bir profesyonel gibi hareket ediyordu. "O zaman bunun hakkında konuşmamız konusunda ısrar ediyorum. Cosima senin... erkeklerle ilgilenmediğini söyledi."

Bir parça suşi boğazımda kalırken wasabiyi acı içinde yuttum. Gözleri sakince dans eden Dante, hiç dokunmadığım İtalyan kırmızısıyla ile dolu bardağımı uzattı.

Şarabımı yutarken ona baktım, boğazımdaki yanma hafiflediğinde rahatlayarak nefes aldım.

"Doğru tipteki erkeklerle gayet de ilgileniyorum." Sesim öksürük nöbetimden dolayı sert olduğu için onu normalden daha boğuk bir

tonla düzelttim. "Onurlu ve asil adamlar. Nadir bir cins olmaları benim suçum değil."

"Acaba bir erkeğe değerini kanıtlama şansı verir miydin?" diye mırıldandı Dante.

Kelimeler kaba değildi ama aynı şekilde acı veriyorlardı. Gece geç saatlerde, bir zamanlar Daniel'la paylaştığım büyük yatakta uzanırken benimle birlikte olması, daha fazlasının benim için güzel olabileceğini kanıtlaması için ona doğru düzgün bir şans vermemiş miydim diye merak ediyordum.

Onu engellemiştim çünkü korkuyordum.

Aylarca süren isteksiz terapiden sonra şimdi kendime itiraf edebilirdim. Daniel'ın cinsel eğilimleri, gençliğimde Christopher'ın istismarından kaynaklanan eski yaraları kanatmıştı ve bir korkak gibi korkumun beni yönetmesine, tanıdığım en iyi adamla olan ilişkimi mahvetmesine izin vermiştim.

Bunların hiçbirini, sanki benim evim değil de onun evindeymişiz gibi karşımda oturan *mafioso*ya söylemedim. Onun tavrıyla ilgili bir şey, kusurlarımın her birini daha da kötüleştiriyor gibiydi. O zeytin siyahı bakışların altında çıplak ve deneyimsiz hissediyordum ve bundan hiç hoşlanmıyordum.

Bu yüzden çenemi aşağı eğip ona soğuk bir bakış attım. "Sahip olmaya değer hiçbir şey kolay değildir."

Geniş göğsünden ani bir kahkaha patladı. "Ah evet, Elena, bu konuda seninle aynı fikirdeyim."

Bir parça ipeksi saşimi kopardım, yemek çubuklarımı masaya koymadan ve hissiz, profesyonel bakışlarımı Dante'nin üzerine sabitlemeden önce balığın dilimde erimesine izin verdim. "Hazır sen buradayken, yarınki işlemlerin üzerinden geçmeliyiz. Denetimli serbestlik memuru, ayak bilekliğinin bileğine uyması ve sistemi kurmak için sabah saat onda adresinde olacaktır. Doktor randevularına, kiliseye, terapiye veya sağlığın için eşit derecede faydalı ve önemli bir şeye katılmak için karakollardan onay almadığın sürece, evinde hapis kalacaksın. "

Omzunu silkerken şarabından büyük bir yudum aldı. Yutkunduğunda boğazının kasılmasını izledim, boynundaki kasların yo-

günluğu omuzlarında da var mı merak ettim. Hiçbir antrenmanı kaçırmayan hevesli bir koşucuydum, bu yüzden böyle korkutucu derecede fit bir fiziği korumak için her gün antrenman yapmış olması gerektiğini biliyordum.

"Bana hayranlıkla bakman sorun değil." Sesi düşüncelerimle çarpıştı, yanaklarımdan göğüslerime kadar uzanan bardağındaki şarap renginde bir kızarıklık yarattı. "Bir Lombardi kadınısın ve bu yüzden, güzellik için derin bir takdirin olduğundan eminim."

"Bu yüzden İtalyan erkeklerinden hoşlanmıyorum. Çok kibirlisiniz."

"Eğer bir gerçeğe dayanıyorsa hâlâ kibirlilik midir? Neden alçakgönüllü rolü yapayım? Gerçeği söylemektense seni aldatmamı mı tercih edersin?" diye sakince karşılık verdi.

Mahkemede çapraz sorguya çekildiğimi, gözlerinin yüzümdeki çatlakları aradığını, zihninin ağzımdan çıkan her kelimeyi dikkatlice hesapladığını hissettim. Beni sorgulamaya, tanımaya hakkı olduğunu düşünmesiyle çileden çıktım.

Kimse bu hakka sahip değildi.

Ben yalnız bir adaydım ve bu şekilde olmak hoşuma gidiyordu.

"Öncelikle, *Edward*, söz konusu güzelliğine hayran değilim. Belli bir kadın tipinin aklını başından alabilirsin ama ben erkeklerimin mafya olmamasını ve çok daha sofistike olmasını tercih ederim. "

"Camorra'ya karşı çok yoğun bir nefretin var ama kız kardeşlerinin her ikisi de bundan etkilenmemiş gibi görünüyor," diye mırıldandı. Beni başarılı olduğunu bildiğim bir şekilde dürterek varlığımın her köşesine ve çatlağına sızmaya çalışıyordu.

Sözleri Camorra'ya ve onların hayatımızdaki varlığına dair ilk korkunç hatıramı tetikledi.

Kardeşlerim, çocukluğumuzun ahlaksızlığını ve gerçek yüzünü hatırlamak için çok küçüktü. Puglia gezimizde ikizler daha bebekti ve Giselle hayal dünyasında küçücük bir çocuktu, hatırladıkları tek şey oraya giderken kullandığımız uçağın girdiği türbülanstı.

Onlardan üç yaş büyük olan benim hatırladığım gibi, Napoli'deki evimizden güneyin güneşli kıyılarına kaçmamıza neden olan dehşeti hatırlamıyorlardı.

Ağzımdaki çeliğin tadını, silahın dilimdeki ağır ve soğuk hissini, ürkütücü bir mızrak gibi hâlâ hatırlayabiliyordum. Gözyaşlarımın, gözlerimin arkasını optik sinirlerime tutulan bir çakmak gibi yakı-

şını, düşmelerine izin vermeyi nasıl reddedişimi, nefesimi tutuşumu ve yumruklarımı etten taşa dönüşene kadar sıkışımı hatırlıyordum.

Seamus ve annem bir gün eve döndüklerinde, beni yerel Camorra için çalışan bir *soldato*nun vücuduna yaslanmış ve silahı ağzıma dayanmış bir şekilde tutarken bulduklarında altı yaşındaydım.

Seamus'un ilk borcu değildi ama çocuklarını ilk kez tehdit ediyorlardı. Giselle sadece dört yaşındaydı, ikizler ise neredeyse üç yaşındaydı.

Tabii ki uzun sürmedi ama adada geçirdiğimiz zaman çocukluğumun tek mutlu dönemlerinden biriydi. Hayatımda ilk kez, annem Seamus'a karşı çıkmış ve ertesi gün borçlarını ödemeye zorlamıştı. Hemen sonra birikimlerimizi sıfırlayıp annemin kuzenleriyle kalmak için Puglia'ya taşınmıştık.

"Suç hakkında şairane olabilirsin ama ben de dehşetini bilecek kadar suçun içinde yaşadım," dedim, zihnimi şimdiki zamana geri sürükledim ve yargılayıcı bakışlarımı Dante'ye diktim. "Bir adamı dövmekten ya da size karşı gelirse ailesini tehdit etmekten çekinmeyebilirsiniz ama ben o adamın kızıydım ve tehdit edilen o çocuk da bendim. Bunda hayran olmaya değer bir şey nasıl görebilirsin, hiçbir fikrim yok."

"Bütünü, sadece bir parça ile yargılıyorsun. Kötü bir adamın kötü şeyler yapması, ait olduğu toplumdaki her erkeğin aynı şekilde yapacağı anlamına gelmez," diye karşı çıktı.

Şarabımı bitirdim, güzel bağbozumunu bu kadar çabuk bitirdiğime şaşırdım.

"Kötü bir adam olmadığını mı söylüyorsun, *capo*?" diye tatlı tatlı sordum.

Masanın üzerindeki o büyük pençelerinden birini ters çevirdi, yumruğunu sıkıp bırakarak bana elindeki gücü gösterdi. "*Si*, bu eller şiddet ve intikam gördüler, Elena. Fakat bu aynı zamanda bir çocuğu rahatlatamayacakları, bir sevgiliye zevk veremeyecekleri veya bir masumu koruyamayacakları anlamına mı geliyor?"

Alaycı bir şekilde, "Bir masumu koruduğunu hayal edemiyorsam, affedersin," dedim.

Dante'nin savunmasız ifadesi anında kayboldu ve kalın kaşlarını çattı. "Beni tanımadan yargılayan bir kadın için oldukça iddialı ve ulaşılmaz davranıyorsun, özellikle de ben bu kadını tanımaya çalışırken."

"Bu davada senin için kıçımı yırtmam dışında beni tanımana gerek yok," diye reddettim, masanın üzerinden ona bakarken sandalyemden kalktım.

"Bu takımda kalmak ve umutsuzca ardından koştuğun başarıyı elde etmek istiyorsan beni tanımak zorundasın." Sandalyesini geri itip küçük masaya yaslanırken söylediklerime karşılık verdi, eli boğazıma şok edici derecede sıkı bir tutuşla sarıldı. Nabzım parmaklarında attı ama hareket etmedim, boynumdaki tutuşu değil, gözlerindeki vahşet yüzünden hareketsiz kaldım.

"*Ascoltami*," diye İtalyanca onu dinlememi emretti. "Masumlar ve sevdiklerim için, temiz siyah beyaz dünyanda asla anlayamayacağın fedakârlıklar yaptım. Peki *sen* ne zaman sevdiğin insanlar adına fedakârlık yaptın?"

Anı, kırık bir kaleydoskop gibi hafızamda dönerken mide bulantısı içimde hareket etti. Güzel Giselle'i ondan sakladığım için bana vuran mafya ve sonra Christopher'ın, Giselle'e zarar vermemesi için mafyaya yalvarışı.

Yine de bunların hiçbirini söylemedim.

Bunun yerine, bakışlarının içinde yanan karanlığa baktım ve cevabımı kaburgalarının arasına bir bıçak gibi sapladım. "Yaptım. *Sana* yardım ederek dürüstlüğümü feda ediyorum çünkü Cosima'ya bir söz verdim."

Uzun bir süre gözünü kırpmadan bana baktı, eli hâlâ boğazıma sarılıydı, o kadar sıcaktı ki cildimi kavuruyordu. Etrafımızdaki hava nabzımla birlikte zonkladı. Yanaklarımda hissedebildiğim kızarıklık ve midemde daha içgüdüsel bir şey yerine öfke olduğuna kendimi ikna ettiğim bir ağırlık vardı.

Dante'nin gözlerindeki karanlığın öfkeden başka bir şeyle yanmasını izlemeye başladım. İçime keskin bir nefes çektim, kirli sakallı yanağını benimkine sürtmek ve kulağıma fısıldamak için yüzümü yakınına çekerken yanlışlıkla biberli kolonyasını tattım. "Kim bilir, *lottatrice*,* belki de şeytanla aynı yatağa girmek sana hayal edebileceğinden çok daha fazla zevk verir."

* (İt.) Savaşçı – ç. n.

BEŞİNCİ BÖLÜM DANTE

Bir hanedanın çöküşünden sonra ne olurdu?

Onlarca yıl süren şatafat ve cazibe şovunda patlayan havai fişeklerin büyük patlaması ve ışıltısı, her şeyin ufalıp küle dönmesi... ve sonrası hiçlik.

Geride doldurulmayı bekleyen kocaman mürekkep gibi simsiyah bir gökyüzü bırakırdı.

Sadece birinin adım atmasını ve boşluğu kontrol etmesini bekleyen bir kara deliğe dönüşürdü.

Eski mafya, Arturo Accardi'nin yargılanması ve bunun Eski Muhafızlar'ın tabutlarına son çiviyi çakmasının ardından 80'lerde öldü. Halkın tanıdığı adamlar; altın zincirli özel dikim Prada takım elbiselerine sarılmış, şişkin para rulolarıyla cepleri dolu Esas Adamların karikatürleri gitmişti.

Ancak mafyanın kendisi öldürülemezdi.

Ne o zaman, ne de şimdi ve eğer bir bahis oynamak zorunda kalsaydım, asla.

Mafya; kardeşlik ve açgözlülük fikri üzerine kurulmuştu, her ikisi de insan varlığı için o kadar gerekliydi ki asla söndürülemezdi.

Böylece, tekrar tekrar yinelendik ve tekerrür ettik. Amorf bir yapıdaydık, zamanla sürekli değişiyorduk. Diğer kurum veya kuruluş-

lardan daha iyi uyum sağlıyorduk çünkü yasa veya ahlak gibi sinir bozucu şeyler hakkında endişelenmemize gerek yoktu.

Mafya Sicilya'da ortaya çıktı; çünkü onlarca yıl süren sürekli istilalardan ve iktidar değişimlerinden sonra yerli halk hükümete olan sadakatleri yerine komşularına karşı ince bir sadakat duygusu geliştirdiler. Sonuçta zalimlerininkine değil, kendi benzersiz topluluklarına dayanan bir kültürü sürdürebildiler. Mafya, İtalyanları kesmeye çalışan daha büyük bir gücün bir sonucu olarak kuruldu, bu yüzden İtalyanlar savaşmak ve kendi polisliklerini yapmak için özel örgütlerini yarattılar.

Bu yüzden –80'lerde Amerikan mafyasına yönelik kitlesel hükümet ve polis saldırılarından sonra bile– organize suç aileleri sadece varlıklarını sürdürmüyor, lanet olası bir şekilde gelişiyorlardı. İptal kültürü* bile mafyayı yok edemedi. Bazı kurumlar zaman ve mekân dışında varlıklarını sürdürdü. *La Famiglia* böyle bir kurumdu.

Peki ya ben, bunların herhangi birinde nereye uyuyordum?

Bu hayatta, otuz beş yıl içinde üçüncü kez Salvatore *borgata*sının** *capo*su Dante Salvatore'ydim.

Büyüleyici derecede çılgın, kötü ve tanışmak için fazlasıyla tehlikeliydim.

Ya da öyle dediler.

Çok az insan gerçek beni tanıyordu ama belki de beni en çok seven kişi yanımda kaşlarını çatarak oturuyor, pahalı bir bardak Chianti'yi ucuz Amerikan birasıymış gibi içiyordu.

"Bizden şüphe etmek onların işi değil," diye mırıldandı Amadeo Salvatore bardağının geniş ağzına doğru karanlık bir şekilde, koyu renkli kaşları kızgın bir çatışla birleşmişti. "Bizi dinlemeli ve itaat etmeliler. Saygı görmek için saygıyı hak etmelisin. Bu, şu anki gençliğin anlayamadığı bir kavram mı?"

Sözde babama sırıttım, tam bir iş gününden sonra gece on birde bile, Brioni takım elbisesinin hâlâ tertemiz bir şekilde üstüne oturduğunu fark ettim. Tore, kontrol sahibi olmaya diğer tüm özelliklerden daha çok önem verirdi. Kurallarında inatçıydı, *La Famiglia* içindeki uyum konusunda katıydı.

---

* İptal kültürü veya sosyal medya için kullanılan adıyla linç kültürü, bir kişinin veya grubun toplumsal alanın dışına itildiği modern bir dışlama biçimidir. (Cancel Culture) - e.n.

** Mafya örgütünün bir birimi, klan – e. n.

Yine de pervasız kaçak bir İngiliz delikanlısını kollarının arasına almış ve kanındaki vahşiliğin asla soğumayacağını bilse dahi, onu bir oğul gibi ehlileştirmişti.

O ve ben iyi bir tezat oluşturuyorduk. O soğuk ve hesapçıydı. Bense içgüdüsel ve sıcakkanlı bir vahşiydim.

Birlikte, beş yıl öncesine kadar kendi klanımız bile demediğimiz, ülkenin en başarılı klanlarından birini yönetiyorduk.

New York'un Central Park'a bakan en uzun ve pahalı apartmanlarından birinde, şehrin ışıkları ayaklarımıza mücevherler gibi dökülüp parlarken, iki katlı çatı katımın verandasında oturup şehirdeki imparatorluğumuzun gücünü ve prestijini hissetmemek imkânsızdı.

"İtaatsizliklerinin, *capo*larının şu an sonu belli olmayan ve yıllarca sürecek bir davaya karışmış olmasıyla bir ilgisi olabilir," diye ekledim duygusuzca, dolu kadehimden bir yudum almadan önce.

Tore söylediğim şeye homurdandı, yaz piknikçilerinin sinekler tarafından istilaya uğraması kadar memnuniyetsizdi. Tutuklamalar, polis gözetimi ve şantaj, yasadışı girişimlerimizin sık ve doğal sonuçlarıydı. Tore genç bir adamken mafyaya dahil edilmişti ve tüm hayatını Camorra'nın gücünün gölgesinde yaşayarak geçirmişti. Herhangi bir rakibi, hatta ABD hükümeti kadar büyük bir rakibi bile ezme gücüne sahip olduğuna kesinlikle inanıyordu. Sonuçta, daha önce yapılmıştı. Birçok kez.

Ama ben henüz ikna olmamıştım.

Güçlü adamlardık, sıkıştığımız yerden çıkma yolumuzu yağlamak için yaygın bir bağlantı ağına sahip, geniş bir suç imparatorluğunda yılanın başıydık.

Ama bu farklıydı. Lanet olası ABD, bir sonraki Guiliani olmaya ve New York City çetesini devirmeye kararlıydı. Ulusal ve küresel terör eylemleri zamanında kimse mafya hakkında bir şey söylememişti ancak Dennis O'Malley, göz kamaştıran Camorra'nın kendisini doğrudan başarının zirvesine çıkarabileceğine ikna olmuştu.

Bu bile hiçbir şeydi, gerçek problemle karşılaştırıldığında sadece lanet olası bir uğultuydu.

Giuseppe di Carlo'yu, Bronx'taki o bok deliği şarküteride ben öldürmemiştim.

Ama keşke öldürseydim.

Yine de hayır.

O orospu çocuğunun gözlerinin arasına kurşunu sıkan ben değildim.

Görünüşe göre di Carlo Ailesi, doğuştan gelen çirkinliklerinin onlara itibar ettiğinden daha zekiydi.

Şimdiye kadar sevdiğim sayılı insanlardan birini oyuna dahil etmişlerdi.

Ve ben Cosima'yı güvende tutmak pahasına, hapse, mezara ve benim gibi günahkâr adamlar için nasıl bir öbür dünya varsa oraya bile binlerce kez giderdim.

İşte o yüzden buradaydık.

Bu bir cehennem çıkmazıydı.

"İrlandalı piçler çöplerimizin etrafını koklayarak ganimet arıyorlar." Tore şarabına doğru mırıldandı. "Jacopo birkaçını Hudson'ın yanında gezinip depoları araştırırken yakaladı. Sana söylüyorum, fırsat bulduğumda Seamus Moore'u öldürmeliydim."

Cosima ve Elena'nın annesi Caprice ve eski kocası Seamus arasındaki karmaşık bir hikâyeydi. Caprice ve Tore uzun zaman önce âşık olmuşlardı ve Cosima ile ikiz kardeşi Sebastian'ın doğmasıyla sonuçlanan korkunç bir ilişki yaşamışlardı. Caprice, mafya ilişkileri nedeniyle Tore' yi hayatlarından çıkarmış ve kocası olacak İrlandalı piç, Cosima'yı seks kölesi olarak satıp yıllarca ortadan kaybolana kadar ikizleri Seamus'un çocuğu olarak yetiştirmişti.

Geçen yıl New York'ta, *bizim* şehrimizde, Thomas "Gunner" Kelly ve İrlandalı haydut grubu için çalışmaya başlamıştı. Seamus, Cosima'yı sadece kendisinin bildiği nedenlerden dolayı kaçırmıştı, o zamandan beri o ve çetesi klanımızın etrafını kokluyordu.

Tore ile aynı fikirde olmamak zordu. Bazı insanlar ölümden daha fazlasını hak ediyordu ve Seamus Moore da böyle bir insandı.

"Yumuşak kalp," diye hatırlattım ona. "Güçlü bir adamın düşüşü."

Kalın kaşları kalkmıştı, geniş alnını kırıştırıyordu. "Ve sen, *figlio mio*,* ruhu olmayan acımasız bir suçlusun, *si*?"

Yaşlı kaçığa bakış atmak için uğraşmadım. İkimiz de bir zayıflığım olduğunu yeterince iyi biliyorduk ve bu olay tam olarak o yüz-

* (İt.) Oğlum – ç.n.

dendi. Zırhımdaki değerli birkaç çizik ona, kardeşime ve karısı, en iyi arkadaşım Cosima'ya duyduğum sevgiden kaynaklanıyordu.

Onlar için her şeyi yapardım. Onlar için her şeyi yapmıştım.

Şüphesiz, kaygısız.

Ailenin İtalyanlar için anlamı buydu.

Mafya ya da sivil, ne pahasına olursa olsun bize ait olanı korurduk.

Bu yüzden di Carlo ve haydutun öldürülmesiyle hiçbir ilgim yokken cinayetten yargılanıyordum.

"Yara seni hayal kırıklığına uğratmayacak," diye mırıldandı Tore.

İtalyanların yabancılarla dostluk bağı kurması, hatta ülkenin bir bölgesine yapışıp kalmamak için bağnazlıklarını baskılaması alışılmadık bir durumdu ancak Tore farklıydı. Ben farklıydım. Dolayısıyla klanımız farklıydı. Salvatore'ler her türlü milliyet ve cinsiyetle ilgilenirdi. Bu yüzden, komisyondaki diğer aşağılık herifler avukatım İtalyan bir kadın olmadığı için benimle alay etse de sikimde değildi. Deneyimlerime göre, çeşitlilik modern ve iyi bir iş anlayışıydı. Suç ve kardeşlik sadece Latin kanıyla akmıyordu. Renk körü ve cinsiyetsizdi.

Şarabını memnun bir uğultuyla bitirmeden önce, "Kanımızdan değil ama Persler aileyi aynı derecede önemsiyorlar," diye devam etti Tore.

"Anlıyorlar," diye kabul ettim, ani kışkırtma zor bir antrenmandan sonraki laktik asit gibi içimden geçti.

Birdenbire ayağa kalktım, taş korkuluklara gittim ve soğuk bariyere yaslandım. Şarap kadehim çıkıntının üzerinde ellerimin arasına gevşek bir şekilde duruyordu. Sokaktan gelen ışık Chianti'nin içinden parlayarak zengin, kızıl bir parıltıya dönüştü ve Elena Lombardi'nin görüntüsünü zihnime soktu.

O... beklenmedikti.

Hiç *mia sorella di scelta** Cosima gibi değildi. Onun cesaretine ya da çalışılmamış duygusallığına sahip değildi. Doğal bir flört ya da odanın içinde ışıldayan sıcak bir enerji gibi de değildi.

Özünde bir buz kraliçesiydi.

Sadece soğuk bir şekilde analitik olduğu için değil, rakibini bir

* (İt.) Manevi kız kardeşim – ç.n.

buz saçağının tehlikeli kenarı gibi kesen keskin bir zekâya sahip olduğu içindi. Gizli düşmanlığı neredeyse kırılgandı.

Çünkü buzla kaplı görünüyordu, ölümü esnasında fosilleşen eski bir yaratık gibiydi. Sadece, Elena'nın ölümü duygusal bir ölümdü.

Daniel Sinclair'in Giselle ile ilişkisi hakkında her şeyi biliyordum, Cosima benimle her şey hakkında açıkça konuşurdu. Elena'nın utancını ve umutsuzluğunu biliyordum ve hatta bir noktaya kadar anlayabiliyordum.

Bir keresinde kendimi Cosima'ya âşık olarak hayal etmiştim. Doğrusu herhangi sağlıklı bir adam, bir noktada ona âşık olmaktan hoşlanırdı, sadece odanın karşısındaki zarif yüzüne bakmaktan bile hoşlanabilirdi.

Gerçi bana bunları hissettiren onun görünüşü değildi.

Güzellik kolaydı. Yakışıklı, parası olan güçlü bir adamdım. İstersem bir saat içinde daireme on dört göz alıcı kadın getirtebilirdim.

Güzellik sıkıcıydı.

Kadınlarda, Cosima'da ilgimi çeken şey, cephenin altındaki yapının karmaşıklığıydı. Çelik çubuklardan ve titanyum kirişlerden yapılmıştı ve üç boyutlu satranç takımı gibi bir zihne sahipti.

Bir ömür boyu aldatmaca, ikiyüzlülük ve trajedi, Cambridge'den psikoloji diplomasıyla birleştiğinde bana insanların içini görebilme yetisini kazandırmıştı. Bir insanın derisinin altından, onları eşsiz kılan şeyi kemiklerine kadar görmek yeterince kolaydı.

Buna rağmen Elena o kadar kolay bir araştırma değildi. Kuğu benzeri boynunun sütunundan yüksek topuklu ayakkabılarının uçlarına kadar zarifti; ama aynı zamanda tavrında garip bir gerginlik vardı. Etrafındakilere karşı uyum sağlama, herkesi ne pahasına olursa olsun memnun etme arzusundan kaynaklanan bir alarmda olma hali vardı.

Deneyimlerime göre, böyle bir güvensizlik yorucuydu ve Cosima'dan Elena'nın geçmiş eylemleri ve hataları hakkında bildiklerim göz önüne alındığında, şirret olarak bilinmesi beni şaşırtmadı.

Bir şirret ile çalışmayı umursamıyordum.

Alçakgönüllü görüşüme göre, küçümseniyorlardı.

Acımasızlık, kırbaç gibi akıllı olmak ve gaddarlık, yeraltı dünyasındaki herkesin sadece gelişmek için değil, aynı zamanda hayatta kalmak için de ihtiyaç duyduğu özelliklerdi.

Ve Cosima'nın anlattığı tüm hikâyelerden sonra hiç şüphem yoktu ama Elena Lombardi'nin bir savaşçı olduğunu birkaç saat önce, ona fedakârlıklar hakkında soru sorduğumda gözlerinde oluşan kederli bakıştan anlamıştım.

"Yüzünde o bakış var," dedi Tore korkuluklarda bana katılırken.

"Mmm?"

"Bulmaca çözmeye çalışan bir adamın bakışı," diye tahmin yürüttü. "Ya da bir Lombardi kadınını anlamaya çalışan bir adamın bakışı."

Dudaklarım alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Elbette bunun hakkında her şeyi bilirsin."

Söylediklerimi kolayca kabul ederek, "Bu işin uzmanıyım," dedi. Onda neredeyse tik olan İtalyanlara özgü ufak omuz silkme hareketini yapmayı da ihmal etmedi. "Umarım bu sefer gözünü diktiğin kişi kızım değildir."

"Popüler inanışın aksine," diye altını çizdim. "Ölmek gibi bir isteğim yok. Alexender karısına olan sevgimin platoniklikten başka bir şey olduğuna inansaydı, çoktan ölmüş olurdum."

Tore'nin gülüşü, bir zamanlar onu öldürmek için kampanya yürüten bir adama karşı övgüyle doluydu. Eğer bir şeyi anlayabiliyorsa, bu sahiplenmeydi ve Alexander'ın, Cosima'nın üzerindeki hâkimiyeti onu memnun memnun ediyordu. Çünkü bu Cosima'nın Alexander ile olduğu her an güvende olacağı anlamına geliyordu.

Birçok düşmanı olan bir adam olarak, bu bir damadı onaylamak için yeterli bir nedendi.

"Yani, Elena," diye başladı Tore. Dirseklerini duvara dayamak için sırtını taş duvara çevirdi ve karanlık bakışlarını yüzüme sabitledi. "Seni meraklandırıyor."

"Bir kötü adamın diğerinin ilgisini çektiği gibi," diye izin verdim. "Cosima, Elena'ya davamı üstlenmeye yemin ettirerek bana bir iyilik yaptığını düşündü ama iyilikten çok zarar vereceği gibi uğursuz bir izlenimim var."

"Cosima çok iyi bir avukat olduğunu söylüyor, değil mi?"

Başımı eğdim. "Genel olarak iyi bir avukat benim için yeterince

iyi değil. Aile işleri ile kafası karışık, sağduyulu ve yargılayıcı bir kadına ihtiyacım yok."

"Hayır, yok" diye kabul etti Tore. "Frankie'ye onun hakkında araştırma yapmasını söyle."

Cümlesini bitirmeden başımı sallamaya başlamıştım. "Lanet olası derecede tertemizdir. Hatta mükemmel bir profesyonel olacağına eminim, çalışkan ve sadık."

"O zaman sorun görmüyorum."

"Yok," diye kabul ettim, ışıkların yansıdığı şaraba huzursuzca bakarak; koyu kırmızının aynı parlak tonu Elena'nın sıra dışı saçlarında da yansıyordu. "Ama görüyorsun ki, ben bir profesyonel *değilim* ve o çalışılmış mükemmelliğinde, beni onu kırmaya istekli kılan bir şey var."

Tore'nin sırıtışı geniş yüzünü ikiye böldü. Bir elini omzuma koydu ve karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Hapisle karşı karşıyasın, Dante. Diyorum ki, kızla iyice eğlen. Kahretsin, onu ağlat, işi bırakmasını sağla, ne istersen. Sadece Cosima'ya geri sekmesine izin verme, yoksa seni kendisi hadım eder."

Sözlerinin doğruluğu beni tatsız bir şekilde gülümsetti. Fakat iyice çalkalanmış soda gibi göğüs boşluğumdan taşan o hissi bastıramadım. His kaşındırıcı ve asitliydi, Elena Lombardi ile ilgisi olmayan bir biçimde rahatsız ediciydi.

Lanet olası avukatım.

Tore daha önce haklıydı. Normalde imkânsız gibi görünen bir durum ve problemle karşı karşıya kaldığımda hissettiğim şey buydu. Parçaları birbirinden ayırma ve onları benim için işe yarayan bir şekilde tekrar bir araya getirme dürtüsüne direnmek neredeyse imkânsızdı.

Ve kalbimde, ben bir hedonisttim.

Bu yüzden, itiraf ediyorum, direnmek için o kadar da uğraşmadım.

"*Bene,*"* diye aniden kabul ettim, beklentiyle birbirine sürtmeden önce ellerimi çırptım. "Özgür bir adam olarak çok az zamanım kaldı, o yüzden bunu güzelce kullansam iyi olur. Geliyor musun?"

* (İt.) Tamam. – ç. n.

Tore'nin ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Bir kadını baştan çıkarmak için el ele tutuşman gereken zamanın geçtiğini sanıyordum."

Homurdandım. "Sorunlarımızdan ilkini ziyaret etmek için hangara gitmekten bahsediyordum, *vecchio*.* Elena'nın evinden yeni geldim, Tore. Hevesli genç bir *stronzo*** değilim. Onu becermek istemiyorum. Tadını çıkarmak bir yana sikimi alabilecekmiş gibi bile görünmüyor. Onunla sadece oynamak istiyorum. Onun bir meydan okuma olacağını hissediyorum ve bir süredir elimde böyle bir şey yok."

"Cosima'dan beri yok," dedi Tore sahte bir umursamazlıkla ama kurnaz yaşlı bir adamdı ve kızına aktardığı altın gözlerinde bir entrika parıltısı vardı.

Cevap vermedim çünkü altın gözleri düşünmüyordum.

Zırh kadar sert bir çift çelik olan gözleri düşünüyordum ve bu metal bariyeri ikiye bölmek için ne tür bir enstrümana ihtiyacım olacağını merak ediyordum.

---

* (İt.) Yaşlı adam. – ç. n.

** (İt.) Pislik. – ç. n.

ALTINCI BÖLÜM
DANTE

Mason Matlock, New Jersey'deki Newark Liberty Havaalanı yakınlarında tuttuğumuz uçak hangarının tavanına iple bağlanmıştı. Çok uzun zamandır buradaydı, kesilip kanının boşalması için asılmış bir inek gibiydi. Sağ kolum Frankie'nin bıçağıyla Mason'ın vücuduna dikkatlice ve yavaşça açılmış olan binlerce kesiğinden kan damlıyordu.

Soğuk, katılaşmış kan birikintisinin üzerinden asfaltın karşına geçip, Mason'ın düşmüş kafasının önünde durdum. Kıyafetleri üzerinde kurdeleler gibi asılıydı, bazı kumaşlar ılık kanı emmiş, diğer parçalar ise eski yaralarının üzerinde kurumuştu. Camorra'ya bulaşırsa bir adamın başına neler gelebileceğinin güzel bir tablosuydu.

Eğer bana ya da benim olana bulaşırsa.

Deri eldivenli elim Mason'un yanağına çarpmak için havaya fırladı, ona o kadar sert bir tokat attım ki yarı koma halinden uyandı. Soluk dudaklarından bir inilti koparken başı geriye doğru sarsıldı.

"Uyan, uyan, *brutto figlio di puttana, bastardo,**" dedim uğursuz bir gülümsemeyle. Kan çanağı gözlerini üzerime dikerken gözbebekleri saf bir dehşetle genişledi. "Benimle konuşmaya hazır mısın?"

* (İt.) Orospu çocuğu, piç. – ç. n.

Bu hayattaki en güçlü iki motivasyon kaynağının korku ve sevgi olduğunu erkenden öğrenmiştim. Her ikisini de düşmanlarımı manipüle etme, hatta gerekirse birini diğerini yükseltmek için kullanma konusunda özellikle yetenekli hale gelmiştim. Mason Matlock, amcası Giuseppe di Carlo'nun arzularına teslim olması nedeniyle Cosima'yı neredeyse öldürecek olan omurgasız bir *stronzo*'ydu ancak bedensel zarar görme korkusu yoktu. Bu alışılmadık bir durum değildi. Mafyada yetişen erkeklerin çoğu şiddete maruz kalırdı.

Fiziksel acı onu kıramıyorsa, belki de duygusal vahşet kırardı.

Böylece, Mason olumsuz bir şey mırıldandığında, hazırdım. Parmaklarımı şıklatınca, Jacopo bana ekranda hazır bir video olan telefonu vermek için öne çıktı. Mason'ı çenesinden tuttum ve ekrana bakmaya zorladım.

"Bu senin tatlı kız kardeşin Violetta, değil mi?" Onu küçük kız kardeşinin ağzı tıkalı ve sandalyeye bağlanmış, adamım Adriano'nun yanağında yavaşça bıçak gezdiren ellerinden kaçmaya çalışan görüntülerini izlemeye zorlarken mırıldandım. Kız irkildi ve metal etini kesti, çenesine doğru yakuttan bir ip gibi kan sızdı.

"Orospu çocuğu," diye kükredi Mason, her nasılsa bana tükürecek enerjiyi buldu. Parmaklarımın bir hareketiyle tükürüğünü yanağımdan sildim. '"Siktiğimin orospu çocuğu! Onun bununla hiçbir ilgisi yok.'"

"Aslında var," diye karşı çıktım. "O Giuseppe di Carlo'nun yeğeni, Cosima'ya bulaşmaya çalışan ve bu nedenle bana bulaşmaya çalışan adam. Siz di Carlo'lar son zamanlarda Basante karteliyle olan anlaşmamı berbat etmeye çalışırken o kadar kıçımdaydınız ki, iyiliğe karşılık vermem gerektiğini düşündüm." Duraksadım ve videoyu onunla birlikte izlemeye başladım. "Violetta'nın da güzel bir kıçı var."

Mason, omuzlarını ve sırtını daha fazla sıkıştırmasına rağmen kalın iplerle cebelleşti. Hareket eski yaralarını açtı ve cildinden kırmızı damlalar dökülmesine neden oldu.

Duygusuzca onu inceledim. Bir psikolog buna disosyatif davranış diyebilirdi. Suçu, Chicago Okulu gibi üç popüler suç teorisi okulundan birine ya da eğilimlerimin yoksulluk, eğitimsizlik ya da kültürel baskılardan kaynaklandığını öne süren gerilim teorisine atmış

olabilirlerdi. Ama ben Cambridge Psikoloji mezunuydum, Birleşik Krallık'taki en zengin soylularından birinin oğluydum.

Bunu altkültür teorisini kullanarak açıklayabilirlerdi, toplumsal geleneklere karşı hareket eden ayrıcalıklı beyaz bir çocuktum.

Hepsi yanlış olurdu.

Aslında çok basitti.

Şeytani bir adamın oğluydum.

Kötü bir adamla şeytani bir adam arasında fark vardı.

Kötü bir adam, yetiştirilme tarzının veya çevresinin etkisiyle, ilişki kurduğu kişiler tarafından ve belki de onun üzerinde güce sahip olan diğer insanların seçimleriyle bozulmuş olurdu.

Şeytani bir adam, babam Noel gibi bir adam, diğerlerinden farklı bir varlık olarak doğmuştu. Doğal yönelimi şiddet olan ve ahlaki pusulası hiç oluşmamışçasına paramparça olan bir adam. Sadece kendisini ve günah işleme ihtiyacını düşünüp hisseden bir adam.

Noel Davenport, kendi lanet dünyasında bir dük olabilirdi ama o bir suçluydu, en yüksek mertebede katil bir sosyopattı.

Ve onun oğlu olarak, benim de suça sürüklenmiş olmam şaşırtıcı mıydı?

Tabii ki, beni içinde büyüdüğüm İngiliz kırlarından, Oxbridge mezunlarının ve akranlarımın varlıklı toplumundan alıp İtalya'nın güney mafya sığınağının karanlık, değişken ahlaksızlık yoğunluklarına götüren de Noel'dı.

Ancak bir adamın seçimleri için başkasını suçlaması kolaydı.

Evet, Noel beni İngiltere'den ve doğuştan hakkım olan zengin, sıradan bir aristokrat olmaktan uzaklaştırmıştı. Ama ben yolumu "dayım" Amadeo Salvatore'nin suç örgütüne bağlamayı seçmiştim.

Dürüst olmak gerekirse, hayatı seviyordum. Sahip olabileceğim zevkleri seviyordum. Seks, yemek, mükemmel şaraplar ve yeraltı dünyasındaki varlığımın hayatıma kattığı tehlike ve korku ile sınırda yaşamanın heyecanını seviyordum. Her günü son günümmüş gibi yaşıyordum ve bunu annemden öğrenmiştim.

Chiara Davenport, İtalya'dan, Noel'ın onu ihmal ettiği, istismar edip sonunda onu öldürdüğü İngiltere'nin soğuk ve ıslak topraklarına taşınması için baştan çıkardığı bir İtalyan güzeliydi.

İşte.

Tüm geçmişimin net bir özeti. Psikoloji diplomasına ve tamamen başkalarını algılama yeteneğime dayanan bir işe sahip otuz beş yaşında bir adamdım. Kim olduğumu, ne istediğimi ve onu nasıl elde edeceğimi biliyordum.

Ama sanki kız kardeşini kurtarabilecekmiş gibi mücadele eden Mason'a bakarken, belirli bir buz kraliçesi avukatın yüksek, pürüzsüz kontrollü sesi düşüncelerime sızdığı için bir yanılgı hissettim.

Bir adamı dövmekten ya da size karşı gelirse ailesini tehdit etmekten çekinmeyebilirsiniz ama ben o adamın kızıydım ve tehdit edilen o çocuk da bendim.

Sese karşı hırladım ve onu zihnimin en uzak noktalarına geri gönderdim. Elena Lombardi'nin kafamdaki yargılayıcı sesine ve bu durumu daha da berbat etmem için beni teşvik etmesine hiç ihtiyacım yoktu. Lanet olası daireme kapatılmadan önceki son özgür gecemdi ve Mason Matlock'un ucuz plastik gibi kırılmasına ihtiyacım vardı.

"Bana öğrenmek istediğim şeyi söylemek ister misin?" Mason'a sert bir homurdanmayla sordum. "Yoksa Adriano'ya bıçağı bir kadının sahip olduğu en yumuşak yerlerde kullanmasını mı söylemeliyim?"

Mason bana vahşice İngilizce küfürler etti, atalarından o kadar uzaktı ki İtalyan küfürlerinin çok daha etkileyici olduğunu fark etmemişti. "Cesaret edemezsin."

Bir kaşımı kaldırdım, sonra sol böbreğinin tam üstüne yumruğumu atmak için hızla saldırdım. Nefesi dudaklarından çıktı, siyah gömleğimin üzerine kanlı tükürüğü sıçradı.

O öksürüp nefes alabilmek için acıyla savaşırken, "Yapmaya cesaret edemeyeceğim fazla bir şey yok." dedim kasvetle. "Ve Mason, onurlu bir adam, sevdiği masum bir kişinin hayatını kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapar, *si*?"

"Evet," diye tısladı, terli saçlarının altından bana bakıyordu.

Başımı öne eğerek onayladım. "Evet, bu yüzden bunu sana ve senin olana yapmalıyım. Cosima senin eylemlerin yüzünden komadaydı. Ve eylemlerin sonuçları vardır. Bu senin hak ettiğin ve eğer bana di Carlo'nun benim için planladığı şeyi söylemezsen, bu tatlı Violetta'nın da yüzleşeceği sonuç olacak."

Mason iplere doğru çöktü ve bir iç çekti. "Çok fazla şey bilmiyorum."

Hafifçe, *"Boh,"* neden bunun yargıcı ben olmama izin vermiyorsun?" diye önerdim. Frankie ve Jaco'nun oturduğu yere doğru yürürken, Mason'ın önünde oturabilmek için metal sandalyelerden birini kulakları yaran bir çığlıkla betonun üzerinde sürükledim. Silahımı kolumun altındaki kılıfından çektim ve Mason'ın kanlı yüzüne gülümsemek için ön kollarımı uyluklarıma yaslarken dizlerimin arasında gevşek bir şekilde tuttum. "Ottavio'yu vuran adamların isimleriyle başlayalım, ne dersin?"

Eğildi, gözleri elimdeki ağır silaha yöneldi. "Sadece birinin adını biliyorum."

Başımı cömertçe eğdim. "Şimdilik yeterli olur."

"Carter Andretti," diye itiraf etti bir nefeste. "Onunla aynı dönemde okula gittim."

"Ne kadar tuhaf," diye alay ettim Jaco'ya parmağımı sallarken, Jaco hemen başını salladı ve takip etti, çoktan telefonunda bir numara çeviriyordu.

Ona Carter'ı bulmasını ve onu korkunç bir şekilde öldürmesini söylememe gerek yoktu, tabii arabadaki diğer ortaklarının kim olduğunu itiraf ettikten sonra.

Cosima'yı vuran adam bildiğim en yaratıcı yollarla ölecekti. Öne doğru eğildim ve şüphesiz yakında ölecek olan adama bakarak dişlerimi sıktım. Mümkün olsaydı ölümü benim ellerimden olmazdı. Elena'nın dediği gibi, suç hakkında şiirseldim ve Mason'ın kendi kanından biri tarafından öldürülmesi çok daha ahlaksızdı.

"Şimdi," diye ikna ettim onu, sanki bir seçeneği varmış gibi. "Boktan ailenin Basante ekibiyle nerede buluşacağımızı nasıl bildiğini söyle."

Basante anlaşması, tarifsiz milyonların Aile kasasına akın etmesi anlamına gelecekti. Dünyanın en kaliteli kokainlerinden bazılarına erişimi olan, önde gelen Kolombiya kartellerinden biriydi. *Borgata*mızın, çoğunlukla yasadışı kumar, emlak planları, petrol ve gaz ticareti yoluyla kara para aklama gibi çeşitli iş alanları vardı. Uyuşturucu sıkıntılı ve şiddetliydi ama kâr payı çok yüksekti. Tore ve Frankie ile yıllardır uyuşturucuya bulaşmamak için tartışıyordum; ama Juan Basante'nin kendisi dağıtım için bir anlaşma yapma isteğiyle bana geldiğinde, hayır diyecek kadar aptal değildim.

* İtalyanca'da bir geçiştirme ifadesi. – ç. n.

Ancak Avrupa'nın en büyük kokain dağıtıcıları olan ve Kuzey Amerika'da bu seviyeye yaklaşan şehrin Costa Nostra ekibi, kahrolası di Carlolar, bu hareketimize tepki göstermişti. On üç ay önceki ilk buluşmamızda bizi pusuya düşürmüşlerdi ve ben de hatıra olarak yan tarafımdan vurulmuştum.

Mason, Giuseppe'nin yeğeni, Cosima'yı ağına çeken adam ve Ottavio'nun şarküterisinde onu komaya sokan ateşli saldırının tek tanığıydı. Ayrıca sözde ailesi tarafından çok zayıfça korunuyordu, Wall Street'teki hayatı boyunca onu gölge gibi takip eden yalnızca bir koruma vardı. Polis Mason'ı ihtiyati tutuklama altına alamadan önce onu kaçırmak çok kolay olmuştu.

Mason irkildi. "Cidden, dostum, onlara bunu kimin anlattığını bilmiyorum."

"Ama birinin söylediğini biliyorsun," diye tahmin ettim.

Tereddüt etti, ağzının köşesinden sızan bir damla kanı yaladı. "Belki."

Ağırca iç çektim ve Jaco'yu çağırdım. "Adriano'yu ara ve kıza sahip olmasını söyle."

"Hayır!" Mason bağırdı, sonra muhtemelen kırık kaburgalarında neden olduğu acıyla sızlandı. "Lanet olsun."

Mat siyah Glock G19'umla işaret ederken gözlerimi kıstım. "Cosima'yı sevdiğini iddia ettin ama yine de onu tehlikeye attın. Şimdi kız kardeşini sevdiğini iddia ediyorsun ama Adriano'nun onu incitmesine izin mi vereceksin?"

"Beni öldürürler," diye fısıldadı kırık bir sesle. "Varsayımlarla konuşurken her şey yolunda ve züppece ama aslında hayatını bilerek başkasının hayatıyla değiş tokuş etmek başka bir hikâye."

"Bu doğru," diye kabul ettim, belki de hayatından ve bildiğin her şeyden vazgeçmenin nasıl bir şey olduğunu herkesten daha iyi biliyordum. Bunu yirmili yaşlarımın başında yapmıştım, polo çubuklarını tabancalarla takas etmiş, temiz parayı kara olanla değişmiştim. Tore, bunu yaklaşık beş yıl önce ölmüş gibi davranıp Cosima'ya yardım etmek ve annemi öldüren kötü adamı tuzağa düşürmek için adını değiştirdiğinde yapmıştı.

Ölüm hiçbir şeydi.

Fedakârlık, gerçek katildi.

Ve görünüşe göre Mason bunun uğruna ölmek istemiyordu.

"Di Carlo'ların seni öldürmesinden mi endişeleniyorsun? Onlar Giuseppe'nin ölümünden beri karmaşa içindeyken? Burada benim önümde dururken ve *cazzo di merda** suratının görüntüsü, kafatasını mermi ile delmek istememe neden olurken mi? Bence endişelenmen gereken daha önemli şeyler var," dedim. Ayağa kalkıp silahımı kafasına dayadım. "Bana duymak istediğim şeyi söylemek için beş saniyen var, yoksa seni öldürürüm."

Bu bir tehdit değildi.

Bir tehdit olasılık belirtirdi, iki türlü de bir şansı olduğu anlamına gelirdi.

Hayır, kelimelerim bir vaatti.

Sabahın erken saatleriydi, şafak ufukta başlayan soluk bir görüntüydü. İşlemediğim bir cinayet yüzünden evime zincirlenmek üzereydim ve bu saçmalıktan bıkmıştım. Di Carlo'ların ailem üzerinde bir gücü olduğunu hissetmekten ve bunun pimi çekildiğinde karnıma giden bir el bombası gibi operasyonumu patlatacak kadar önemli bir şey olmasından bıkmıştım.

Mason'ın dudakları yere bakarken titredi ve saniyeler sonra, yırtık pırtık pantolonunun içinden ıslaklık sızdı, keskin idrar kokusu havaya yayıldı.

Ah, iyi, ciddi olduğumu biliyordu.

Ona daha çok yüz buruşturmaya benzeyen bir ifadeyle sırıttım ve silahımı eğdim.

Derin bir nefes aldı ve fısıldamadan önce titredi. "Onlar... ekibinize bir köstebek yerleştirdi. Görünüşe göre, bir yıldan biraz fazla bir süredir onlar için çalışıyor."

Boş hangarda yankılanan bir silah sesi duyuldu. Mason çığlık attı ama mermi sadece sağ kulağının yanından geçti, etini zar zor kesti.

Merminin titreşimi yüksek sesle ve vızıltıyla kafamın içinde çaldı.

Bir köstebek.

Lanet olası bir hain.

* (İt.) Lanet olası bok. – ç. n.

Traditore.[*] *Piagnone.*[**]

Öfke içimden geçti, göğsümün içini pençeler gibi yırttı. Bir *borgata*, birçok yönden ve çoğu ailedeki gibi organik bir topluluktan ziyade, şirket gibi işleyen hiyerarşik bir organizasyondu. Ama aynı zamanda aileydi.

Özellikle benim için.

Annesi kendi babası tarafından öldürülmüş, yardım çığlıklarına kendi kardeşi bile inanmayan, kendisine ait olmayan bir ülkede mahsur kalmış acınası küçük kayıp çocuk için.

İtalya beni karanlığın aydınlığı içine çektiği gibi kucaklamış, gölgelerinde inatçı bir şekilde yutmuştu. Tore babam, *soldati*si kardeşlerim, kuzenlerim ve amcalarım olmuştu.

Şimdi onlardan birinin kandan daha fazlasını ifade eden bir bağa karşı çıktığını öğrenmek, ruhumu kahrolası bir ateşe vermişti.

Onları bitirecektim. Sadece işime, özgürlüğüme ve aileme karşı bir tehdit oluşturdukları için değil; onu koruyan, başarı, zenginlik ve sevgiyle besleyenlere sırt çeviren bir adam öfkemin soğuk bıçağıyla deşilmeyi hak ettiği için.

Mafyada, bazen bulunacak tek onur intikam almaktı.

Ve lanet olası köstebek kim olursa olsun, kanının her damlasıyla bedelini ödediğinden emin olacaktım.

---

* (İt.) Hain. – ç. n.

** (İt.) Piyon. – ç. n.

YEDİNCİ BÖLÜM ELENA

Küçükken, annem bana beklenmedik bir şekilde ruhuma kazınan ve hayatımın geri kalanında hem yük hem de içgüdü haline gelen bir şey söylemişti.

Bana demişti ki: "Elena, *lottatrice mia,* sana hiçbir şey borçlu olmayan bu büyük dünyada sadece küçük bir kızsın. Hayatınızdaki hiçbir şey sana kolaylıkla gelmeyecek. Napoli'de kız olmanın bedeli budur. Keşke öyle olmasaydı. Keşke sana daha iyi bir başlangıç verebilseydim ama anlaman lazım, her kadın bir savaşçı olmalı Elena çünkü tarih, erkekleri kadınların daha güçsüz olduğunu düşünmeleri için kandırdı." Caprice yüzümü elleriyle o kadar sıkı kavramıştı ki kafamı ezilmiş bir karpuz gibi patlatabileceğini düşündüğümü hatırlıyordum. "Anlaman gereken şey bu, Elena. Onlar yanılıyorlar. Kadınlar erkeklerinin sıkıntılarını, bebeklerini, ailelerinin ağırlığını taşırlar. Kadınlar olağanüstü derecede güçlüdür. Bu yüzden, erkekleri sana güç vermeleri için kandırmalısın. Onlara güçlü olduğunu söyleme ve onlarla kelimelerle savaşma çünkü kelimeler geri alınabilir. Adaletsizliğe karşı eylemlerle savaş *lottatrice mia* çünkü eylemler herhangi bir dilde, herhangi bir insan tarafından anlaşılabilir."

İtalya'daki genç bir kız genellikle avukatlık, doktorluk veya po-

lislik gibi "erkek" kariyerlerini sürdürmeye teşvik edilmezdi. Beraber büyüdüğüm bir kadın mafya savcısı olmuştu, ülkedeki en tehlikeli mesleklerden birisiydi, bir sabah işe giderken aracına koyulan bomba ile öldürüldüğünde, halk bunun üzücü ama önlenebilir olduğunu söyledi... eğer evde kalsaydı ve diğerleri gibi çocukları olsaydı, güvende olurdu.

Güvende olmak istemiyordum. Kendimi yetenekli hissettiğim tek alanda, yani işimde cesur ve gözü pek olmak istiyordum.

Bu yüzden Fields, Harding & Griffith'te sadece dört yıllık çalışan olmama rağmen, ofiste acımasız bir savaşçı olarak nam salmıştım. Bu kadar kararlı bir gaddarlıkla müvekkillerim için savaşmam çoğu insanı şok ediyordu; çünkü mahkeme salonunun dışında tertipli, ağırbaşlı ve ultra kadınsıydım. Bana genellikle daha kıdemli ortakların ve çalışanların istemediği nispeten düşük profilli ve kâr amacı gütmeyen vakalar verilirdi ancak hiçbir vakanın küçüklüğü tüm gücümü vermememem için bir neden değildi.

Belki de hayatımda çok fazla nezaket ve şans olmadığı için, küçük hizmetlerin ve kahramanlığın ne kadar etkileyici olabileceğini biliyordum.

Ne yazık ki bazen, ipek bluzlar, yüksek topuklu ayakkabılar ve kırmızı boyalı dudaklar ve tırnaklar, erkek iş arkadaşlarıma beni küçümseyebileceklerini düşündürürdü.

"Yani, Lombardi, Salvatore davasının üstüne çöktün," dedi Ethan Topp, çalıştığım konferans salonunun cam duvarına yaslanırken.

Güney New York Bölgesi'ndeki tarihi mafya davaları üzerine yaptığım araştırmadan kafamı kaldırıp ona bir bakış bile atmadan cevap verdim. "Yara'yla beraber çalışabilmek için resmen yalvardığın davayı mı üstlendim?"

Kısa bir sessizlik oldu. Hemen ardından gözümün ucundan, Ethan'ın kendini duvardan ittiğini ve parlak siyah masanın üzerine eeğildiğini fark ettim. Büyüklüğünü ve erkekliğini beni sindirmek için kullanmaya çalışıyordu.

"Biliyor musun, gerçek bir şirret olabilirsin," diye küçümsedi.

Boğazımda şişen yorgun iç çekişi yuttum. Ethan üstüme ilk kez gelmiyordu. Firmada, adam kayırmanın tembel iş ahlakını telafi edemediğini anlamayan köklü bir avukatın oğluydu.

"Senin sikinden daha büyük topuklular giyiyorum, bu yüzden eğer bu bir sidik yarışıysa kazandığımı söylemenin güvenli olduğunu düşünüyorum," dedim hafifçe, sonunda Ethan'a Cosima'dan öğrendiğim kocaman bir gülümseme sunmak için yukarı baktım.

"Seni lanet olası-"

"Bayan Lombardi," diyen Yara'nın ipeksi sesi kapıdan duyuldu ve Ethan neredeyse komik bir şekilde onunla yüzleşmek için döndü. "Şimdi davanın ayrıntıları hakkında iyice bilgilendiğinizi sanıyorum?"

Ben başımı sallarken Ethan'ın ağzı açık kaldı. "Evet, zaten istediğiniz gibi hızlı bir duruşma için başvurdum ve duruşma öncesi müdahalelere nasıl yaklaşabileceğimize dair bazı fikirlerim var."

"Mükemmel." Zarif olgun kadın bana başını salladı, bu da sonunda Ethan'a kaşını kaldırmak için dönmeden önce ondan gelen bir sarılma kadar iyi hissettirdi. "Bay Topp, Elena bütün bunları yapmışken siz sadece onun dikkatini dağıtmaya mı çalıştınız, yoksa kendi çalışmalarınızdan herhangi birini tamamladınız mı?"

Ethan, bakır tonlu saçları kadar parlak bir şekilde kızardı, duyulmayacak bir şekilde meşgul olmakla ilgili bir şeyler mırıldandı, sonra kendini mazur gördü ve Yara'nın yanından geçerek resmen odadan kaçtı.

O gittiğinde, Yara bana hafifçe gülümsedi. "Böyle ayakkabılar giymek için belirli bir kadın olmak gerekir, Bayan Lombardi." Kendi yüksek topuklu ayakkabılarını, kadife siyah Jimmy Choo Anouk pabuçlarını göstermek için ağırlığını tek topuğuna verdi.

Ürkütücü bir kahkaha boğazımdan ilerleyip dudaklarımdan kaçıverdi.

Sandalyeme yeniden otururken ona neşeyle bakmadan edemedim. "Katılıyorum."

Bir müttefik, özellikle de New York'un en iyi hukuk firmalarından birinde güçlü bir müttefikiniz olması küçük bir şey değildi. Koridorlarda kaprisli diktatörler gibi dolaşan ortakların çoğu çalışanlara düşük fabrika işçileri gibi davranırdı ve avukatları genellikle birbirlerine karşı savaşmaya teşvik ederlerdi. Zorbalık, kıyaslamalar ve günlük olarak tuvaletlerde ağlayan çalışanlar ile neredeyse lise klişeleri gibiydi.

Napoli'deki yetiştirilme tarzımla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi, bu yüzden beni şaşırtmıyordu ama Yara'nın benim üstümde olan korumasını genişlettiğini anlayabiliyordum. Günün sonunda, katımızdaki diğer tüm çalışanlar, Ethan'a verdiği ince aşağılamayı ve bana layık gördüğü onaylamayı öğrenecekti.

O anda kendimi üstün hissediyordum, bu yüzden Yara'nın gülümsemesindeki sahte tatlılığını fark edemedim. Ancak konferans salonunun kapısını kapattığında ve ellerini karşımdaki sandalyenin sırtında birleştirdiğinde, küçük bir heyecan içime doğarak omurgama işledi.

"Savcı O'Malley ile bir iş ilişkiniz olduğunu duydum," dedi kayıtsızca ve kelimeleri söylediği anda, beni yönlendireceği yerin sıradan bir şey olmadığını biliyordum.

Gözlerimi kırptım. "O kadar yakın değil ama bir tanışıklığımız var."

Gerçi bu söylediğim biraz alçakgönüllü kalıyordu. Evet, Dennis'le ilk kez iki yıl önce Pearl Street Adliyesi'ndeki salonda tanışmıştım ama savcı, beni hayatım boyunca tanıyordu.

Çünkü tüm garipliğine rağmen, sabıkalı babam Brooklyn sokaklarında büyürken Dennis en yakın arkadaşıydı.

Kalabalık salonda omuzlarımız çarpıştığında beni sabitlemek için otomatik olarak ellerini uzattığını, ağzının ismimin etrafında bir sesten çok bir nefes gibi nasıl şekillendiğini ve yüzünde oluşan mutlak şok ifadesini hâlâ hatırlayabiliyordum.

Elena Moore.

Bu benim adım değildi ve yıllardır da olmamıştı. Seamus, Cosima'nın on sekiz yaşında Milano'da çalışmak üzere evden ayrılmasından kısa bir süre sonra ortadan kaybolduğundan beri değildi. Giselle hariç –nedendir bilinmez– her birimiz annemizin soyadını almaya karar vermiştik çünkü annemiz her zaman tek gerçek ebeveynimiz olmuştu.

Ama doğum adımı biliyor olması ürperticiydi. Elinden kendimi çekip kimliğimi doğrulamadan koridorda yürümek için diğer tarafa döndüğümde daha da şaşırmış görünüyordu. O zamandan bu yana geçen iki yıl içinde, Seamus ile "eski arkadaş" olduğunu ve benimle bağlantı kurmayı çok seveceğini ofis aracılığıyla iletip bana ulaşmıştı.

Onu hiç geri aramadım. Yine de bu onu caydırmak için yeterli olmadı. O bir avukattı ve bu konuda kazananlardandı; reddetmem sadece heyecanını arttırdı ve kovalamayı onun için bir tür oyuna dönüştürdü.

Ama tek çarem onu görmezden gelmekti, ben de öyle yaptım. "Eh, daha önce bulgular hakkında konuştuğumuzda, bana seni tanıdığı izlenimini verdi." Yara'nın bakışları, dikkatlice kıvrılmış omuz uzunluğundaki saçlarımın, karmaşık dantel bluzumun yüksek yakasının ve dikkatlice boyanmış kan kırmızısı dudaklarımın üzerinde gezinirken değerlendiriyordu. "Geçenlerde sevgilinden ayrıldın, yanılmıyorsam?"

Tabii ki, yanılmıyordu. Yara şirkette olan her şeyi biliyordu ve Daniel'ın beni kız kardeşim için terk etmesi haftalarca taze kalan bir dedikoduydu.

Yine de cevap olarak ince bir şekilde gülümserken başımı eğdim.

Duraksadı, görünüşe göre çoktan kararını verdiğini bildiğim bir şeyi düşünüyordu. "Pekâla, Bay O'Malley'in sana karşı... bir merakı var gibi görünüyor. Bence bastırma talebimizi veren bizzat sen olursan daha uygun olabilir."

Ona gözlerimi kırpıştırarak baktım, sonra aklımdan geçenleri söylemeye cesaret ettim. "Kadınsı cilvemin onu yumuşatabileceği umuduyla mı?"

Yara, dudaklarını gülümser gibi birbirine bastırdı. "Kişisel bir dokunuşun her zaman en iyisi olduğuna inanıyorum. Öğle yemeğinden sonra çık ve ardından izleme bilekliğinin düzgün bir şekilde kurulduğundan emin olmak için Bay Salvatore'nin dairesine de uğra."

Asistanlardan birinin halledebileceği bir şeydi ama Dante Salvatore'nin özel ilgi isteyen bir müşteri olduğunu hissediyordum, bu yüzden şikâyet etmedim. Böyle yüksek profilli bir davaya dahil olmam ortak olmam için gereken on yılı, üç yıla indirip arayı kapatabilirdi. Davaları almak için kurum içi rekabette akranlarıma karşı üstünlüğüm olurdu ve Elena Lombardi adı, ceza hukuku çevrelerinde iyi bilinir hale gelirdi.

Bu yüzden Yara'ya başımı salladım ve başka bir kelime daha etmeden, ortak alandaki masamda saklamak için kâğıtlarımı toplamaya başladım.

New York Güney Bölgesi ABD Savcısı'nın ofis binası, üç katlı Fields, Harding & Griffith'in yer aldığı yükselen krom ve cam gökdelenle karşılaştırıldığında yıpranmış ve modası geçmiş eski bir beton binaydı. İçerideki avukatlar tipik olarak üç bin dolarlık ayakkabılar ve ofisteki diğer meslektaşlarım gibi ısmarlama takım elbiseler giymiyorlardı ancak şehrin yukarı kısmındaki biz günahkârlar gibi, para tarafından da yönetilmiyorlardı. Hukuk mesleğinin kahramanlarıydılar, devrilmesi gereken büyük kötülere karşı hamleler yaparken çok az kazanç elde ediyorlardı.

Kalbimin küçük bir köşesi, onların alt kademelerine dahil olup, iyi adam olmayı, tiranları ve zorbaları deviren kahraman olmayı özlüyordu.

Bunun yerine, kendi kötülüklerini maskelemek için hem servetlerini hem de prestijlerini kullanan dev şirketleri, ayrıca bireyleri savunarak kötülerin ve hukuksuzların yanında yer alıyordum.

Prestij ve güç.

Bazı yönlerden, Dante Salvatore ve onun gibilerden daha iyi değildim. Kendime kâr amacı olmayan çalışmalarımın ölçeği dengelemeye yardımcı olduğunu söyledim. Bronx YMCA'da* her ay gönüllü olarak çalışıyordum ve aylık maaşımın yüzde onunu çocuklukta aile içi istismarla ilgilenen bir hayır kurumuna bağışlıyordum.

Ama kalbimde, gerçeği biliyordum.

Ben bir günahkârın çocuğuydum ve günah kanımda vardı.

Mesleğimde fark edilmeden ilerlemek için çok gururluydum, kuruşları kabul edemeyecek kadar açgözlüydüm, herhangi bir zamanda sahip olduklarımla yetinemeyecek kadar kıskançtım ve parmaklarımın arasından kaymasına izin vermeyecek kadar güç tarafından baştan çıkarılmıştım.

Romantik idealist ve hesapçı buz kraliçesi, kişiliğimin iki yüzü, hayatta yeni bir yolla karşılaştığımda sık sık bir madeni para gibi dönüyordu. İkincisi birincisinden çok daha fazlasını kazanmış gibi görünüyordu.

Kahraman olarak anılan bir kadın olmak istedim ama hayatımın çoğunu, kötü karakter olarak adlandırılmakla geçirdim.

* Young Men's Christian Association, gençleri bedensel, zihnen ve ruhani olarak geliştirmeyi hedefleyen sosyal yardım dernekleri – e. n.

Yeterince insan size kötü biri gibi davranırsa, öyle birine dönüşürdünüz.

Bu yüzden, asistanı tarafından Savcı O'Malley'nin ofisine götürüldüğümde, yüzüme buzdan yapılmış maskemi oturttum ve bunu yapmak kalbimi sızlatsa da suçlu müvekkilimin haklarını korumaya hazırlandım.

"Bayan Lombardi, sizi bekliyor."

Adımı duyurduğunda sekreterin arkasından dışarı adım attım ve soyulmuş sıvalı, büyük çağdışı odanın ortasında durdum. Ellerim Prada çantamın sapları üzerinde önümde kenetlendi.

"İyi günler, Bay O'Malley," diye selamladım soğukkanlılıkla.

Asistanına hitap etmeden önce bana zar zor bir bakış attı. "Teşekkür ederim, Bayan Nanquil. Şimdilik hepsi bu kadar."

Asistan ardından kapıyı kapatırken, Dennis'in bilgisayarındaki görevine geri dönüp, beni görmezden gelişine sinirlenmemeye çalıştım. Öfke dilimin arkasını ekşitti ama ilgisini çekmek için yalvarmayı reddettim. Bu yüzden işini bitirirken orada sessizce durdum.

İşi bittiğinde, bir iç çekişle sandalyesine yaslandı, kalın siyah kenarlı gözlüklerini fırlattı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Yakışıklı olgun bir adamdı, başka koşullar altında muhtemelen çekici bulacağım biriydi. Eskiden de olduğu gibi duruşunu inanılmaz derecede sinir bozucu buldum.

Gözleri gözlerime kilitlenmeden önce bir kez vücudumdan aşağı kaydı. "Elena."

"Bayan Lombardi, lütfen," diye düzelttim, sonunda çantamdan kâğıtları toplayıp masasına koymak için ilerledim. "Bayan Ghorbani, bunları şahsen teslim etmemi istedi. Muhtemelen zaten bildiğiniz gibi, hızlı duruşma için başvuruda bulunduk ve Mason Matlock'un silahlı vurulmadan sonra verdiği ifadesini delillerden çıkartmak adına ön duruşmadan önce harekete geçiyoruz. Ayrıca bildiğiniz üzere, merhum Giuseppe di Carlo ile akrabadır ve ailesi adına yalan söylemek için bir nedeni vardı. İfadesi, travmanın düşüncesini bulanıklaştırabileceği şiddet içeren bir suç mahallinde, bir avukat olmadan alındı. Şu anda hiçbir yerde bulunamadığı için sözlerini doğrulayamayız veya çapraz inceleyemeyiz."

İnce ağzı düzleşti. "Sohbet etmek yok mu? Bunu kesinlikle babandan almamışsın."

"Umarım ondan hiçbir şey almamışımdır," diyerek kolayca kabul ettim, karnım bir asit dalgasıyla sıkışmış olsa da.

Seamus Moore ile yapılan herhangi bir karşılaştırma bana yapılmış bir hakaretti.

Dennis beni kısık gözlerle inceledi, ortaya koyduğum belgeleri görmezden geldi. "Tam olarak ona benziyorsun. Yine de söylemeliyim ki, göze çok daha hoş geliyorsun."

Sözlerinin ağzımda bıraktığı ekşi limon tadının etrafından mırıldandım. "Hepsi bu kadarsa savcım, sizi işinize devam etmeniz için yalnız bırakacağım."

Ayrılmak için topuğumun üstünde döndüğümde hafifçe kıkırdadı. "Otur, Elena. Profesyonel davranacağıma söz veriyorum. Bir erkeği çocukluğundan bir hayalet gördüğünde meraklandığı için suçlayabilir misin?"

Onu görmezden gelerek kapıya doğru devam ettim. Davayı tehlikeye atmayacaktım, erkeklerden ve oyunlarından bıkmıştım. Hayatım boyunca onların elinde bir piyonmuş gibi hissettim, önce Seamus'la, sonra Daniel ve şimdi Dante'yle. İlgilenmem gereken yeterince şey vardı. Sadece on dakikalık bir toplantı için bile olsa Dennis'in hayatımın herhangi bir yönünün kontrolünü ele geçirmesine ihtiyacım yoktu.

Elimi kapı kolunun etrafına sardığımda, "Lütfen, beni affet," diye seslendi. "Avukat Bayan Lombardi'yi tanımak istiyorum. Sadece dört yıllık bir çalışan olmana rağmen görünüşe göre ceza mahkemesinde kendin için oldukça kuvvetli bir isim yapmışsın."

Tereddüt ettim. İpliği gururumun deliğinden geçirerek kalbimin iğne yastığına yapıştırdı.

"Savcı Yardımcısı Jerome Hansen, sizin onu temsil ettiğinizi öğrenince neredeyse Arnold Becker'in davasını almayı reddediyordu," diye yağcılık yapmaya devam etti.

Ne yazık ki, işe yaradı.

Kırmızı tabanlı topuklu ayakkabımı çevirdim ve ona bir kaşımı kaldırarak baktım. "Beni övmeye devam etmek istiyorsanız oturmak için zamanım var."

Dennis güldü, yüz ifadesi eğlenceyle kırıştığında daha da hoş gö-

züküyordu. "O zaman otur, lütfen. WDH'nin haksız yere feshettiğini nasıl öğrendiğini söyle. Özel dedektifimiz bunu çözemedi."

Çekingen bakışlarımı ona yönelttim. "Bu, şirketimizin özel dedektifi Ricardo Stavos ile benim aramda."

İç çekti ve yıllardır Daniel'dan başka kimseyle çıkmamış olmama rağmen, ondaki flört ipuçlarını fark ettim. "Sırları olan bir kadın."

"Dürüst bir kadın," diye düzelttim.

"Elmanın ağaçtan uzağa düştüğünü bilmek güzel." Babamla ilgili başka bir yorum yapması üzerine dudaklarımı büzdüm ama Dennis sahte bir teslimiyetle ellerini kaldırdı. "Babanın çocukken yaşadığı talihsizlikleri gerçekten merak etmiyor musun?"

"Hayır. Söyleyeceğiniz hiçbir şey, canavar olduğunu bildiğim bir adamı insancıllaştıramaz."

Açık sözlülüğüm karşısında şok olmuş gibiydi. "O her zaman biraz hovardaydı... ama bu kadar karanlık bir yoldan ilerlediğini bilmiyordum."

"Eğer bir gün Amerika'ya geri dönerse ve ona karşı bir dava açarsanız şaşırmayın." Böyle bir şeyin yaşanması hakkında kâbuslar görmüştüm ve yıllar önce annemin soyadını alabildiğim için şanslı yıldızlarıma teşekkür etmiştim çünkü bu sayede onunla hiçbir bağlantım olmayacaktı. "Ve bilginiz olsun diye söylüyorum, insanların onunla akraba olduğumu bilmemelerini tercih ederim."

"Tabii ki." Dennis bana hesaplayıcı bir bakış attı. "Bak, doğrudan sadede geleceğim, böylece konuşmak için daha iyi konulara geçebiliriz. Eğer müvekkiliniz başka aileleri ortaya çıkarmaya niyetliyse cazip bir savunma anlaşması sunabiliriz. Orta seviyeli bir cezaevinde ceza süresini azaltırız."

Ben onu durduramadan küçük bir kahkaha dudaklarımın arasından kaçtı. Dante Salvatore gibi kendi ihtişamından ve suçlu kardeşliğinin kutsallığından bu kadar emin olan bir adam, başka bir *capo*ya sırtını dönmeyecekti.

Dennis'in reddedişimi anlaması için bunu dile getirmeme gerek yoktu.

"Müvekkiline bu teklifi götürmek zorundasın," diye hatırlattı bana biraz alçaltıcı bir şekilde. "Bu, parmaklıklar ardında ölmek veya yaşlı bir adam olmadan önce dışarı çıkmak arasında bir seçim yapmak anlamına gelebilir."

"Bunu ilk kez teklif etmiyorsunuz," dedim. Emin olmasam da iddianameden önce aynı şeyi Yara'ya aktardığından şüphem yoktu. "Muhtemelen son da olmayacak. Tek bir adam umurunuzda değil. Tüm operasyonu istiyorsunuz."

Cezbedici bir şekilde gülümsedi. "Hangi adam istemez ki?"

"Kariyerler bu davalar ile yapılır," diye kabul ettim ama sesimde keskin bir kenar vardı.

Rekabet olabilirdi, mahkemede herkesi yenme arzum olabilirdi çünkü o arenada sahipleniciydim. Ama küçücük bir ses, bana bunun yolunu kaybetmiş bir sadakat duygusu olabileceğini söyledi. Dante suçlu, hapse girmeyi hak eden bir adam olmasına rağmen kendimi birdenbire, bu davada olmasaydım bile hayatının geri kalanında onun bir kafesin içine konmasını istemezken buldum.

Bir yere kapatılmak için çok ölümcüldü. Aynı nedenden dolayı hayvanat bahçesine gitmekten kaçındığım gibi Dante'nin çelik bir kutuda sıkışıp kaldığını görmekten de kaçınmak istedim.

"Ya da yıkılırlar," diye ekledi Dennis ve ses tonumu doğru okuduğunu biliyordum.

Birimiz kazanacak, birimiz kaybedecekti.

Dennis'in siyasi kampanyasının yelkenlerini doldurmak için galibiyete ihtiyacı vardı.

Benim de galibiyete ihtiyacım vardı. Böylece ailemin, onların başarılarının ve tuzaklarının gölgesinden çıkabilir, kendi hayatımda ilgi odağı olarak güçlü durabilirdim.

Aramızdan kimin daha çaresiz olduğu ortaya çıkacaktı, biliyordum çünkü her zaman böyle olmuştu. Napoli'de, kendi ebeveynlerinin sokaklarda bunu yaptığını gördükleri için kum havuzunda yumruklarıyla kavga eden çocuklarla büyümüştüm. Bu yüzden ne pahasına olursa olsun kazanmak hakkında her şeyi biliyordum.

Ama Dennis O'Malley'i şu an ayrıcalıklı bir hayat yaşadığı için küçümseyemezdim. Birlikte büyüdüğü babam gibi biriyse, yoksul ve aç olarak başlamıştı.

Böyle yetişmenin aşıladığı doyumsuz iştahı tatmin etmek birkaç yıldan fazla sürerdi.

"En iyi olan kazansın," dedim sıkı bir gülümsemeyle, ayakta kalıp vedalaşmak için elimi uzattım.

Dennis elimi sıkmak için ayağa kalktı, eli elime pürüzsüz ve duygusuzca sarıldı, topuklularımla durduğum yerden gözleri benimkilerin hizasından bir santim aşağıdaydı. Gözü korkmamıştı.

"Kazanana, ganimetlere," diye kabul etti, başparmağıyla avucumun üzerini okşayarak. "Kazanana, ganimetlere."

SEKİZİNCİ BÖLÜM ELENA

Dante, Central Park'ın batısında, çok bloklu parkın yeşilliklerine bakan iki katlı bir çatı katı süitinde yaşıyordu. En üstteki dairelerin katmanlı balkonlarına oyulmuş gargoylelerle eski bir taş binaydı. Zarafeti ve geleneksel cazibesi beni şaşırttı. Dante bana tasarım anlayışı cam ve krom olan modern maço bir adam gibi geliyordu. Yine de şehirde böyle bir mekânın maliyetinin farkındaydım ve mafya ailelerinin Fortune 500 şirketleri gibi faaliyet göstermeleri, gazetecilerin sadece planlarının temettüleri hakkında spekülasyon yapabilecekleri kadar mafya ailelerinin servetlerine dair bilgi sahibi olmaları gerçeği karşısında bir kez daha dehşete düştüm.

Dante'nin katına özel bir asansör vardı. Beni yukarı çıkaran adam kalın boynu, geniş omuzları, siyah kısa saçları ve güneylilere özgü kısa boyuyla alabildiğince İtalyan'dı.

"*Ciao*,*" diye beni ürküten bir bağırışla selamladı. "Bay Dante'yi görmeye geldiniz, *si*?"

"Bay Salvatore, evet," diye onayladım, onu asansöre kadar takip ederken kibarca gülümsemeye çalıştım, sanki beni adamın İtalyanlığından koruyacakmış gibi çantamı doğru uzattım.

* (İt.) Merhaba – ç. n.

Sanki böyle şeyler bulaşıcıydı ve ben yakalanma tehlikesiyle karşı karşıyaydım.

Bana aralıklı dişlerini gösteren bir gülümsemeyle sırıttı. "Bay Dante'nin onu temsil edecek güzel bir *ragazza*sı* olacağını bilmeliydim."

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum, bu yüzden dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırdım ve feminist tepkimi dilimin arkasında tutmaya çalıştım.

"Yoğun bir gün mü?" Sanki iyi arkadaşlarmışız gibi, aynı dostça tavırla devam etti. "Bugün üç katın da taşınmasını sağladım."

"Affedersiniz?" diye sordum, asansör gökdelenden yukarı doğru düzgün bir şekilde çıkmaya başladığında ilgim arttı.

"Bay Dante dairesinin altındaki iki katı satın aldı," dedi, aptalmışım gibi kaşlarını çatarak. "Eğer insan burada sıkışıp kalmışsa ailesinin ona yakın olması gerekir. Yalnızlık insan ruhuna korkunç şeyler yapar."

Kaşlarımı ona doğru inanamaz bir şekilde kaldırdım. Yani, Dante kırk sekiz saat içinde ortaklarının yakınlarda olması için lüks bir apartmanın en üst üç katını satın almıştı.

Bir açıdan dâhiyane bir hareketti.

Apartmandan ayrılmasına izin verilmemişti ancak yapının içinde olanakları kullanması için serbest bırakılmıştı ve kimse onu diğer daireleri ziyaret ettiği için tutuklayamazdı.

Dante ev hapsindeyken hiçbir suç ortağı onu ziyaret edemezdi ve bu koyulan kuralı aşmak için akıllıca bir yoldu. Zaten binada yaşıyorlarsa bu, buluşmaları ve gizlice anlaşmalarını çok daha kolay hale getirirdi.

Ah, evet, Dante zekiydi.

Ve eğer insanları bu kadar kısa sürede evlerini terk etmeleri için rüşvet verebiliyor veya zorlayabiliyorsa belli ki güçlüydü de.

Sarsıntılı sırıtışı, kısa, tıknaz vücudu ve garip bir şekilde neşeli bilgeliğiyle bana bir tür İtalyan cücesini anımsatmaya başlayan kâhya, burnunun yan tarafına dokunduğunda bana bir gülümseme daha sundu.

---

* (İt.) Kadını. – ç. n.

"Adım Bruno," diyerek benimkini sıkmak üzere dolgun, kıllı elini uzatarak kendini tanıttı.

"Bu binadaki tüm gelişmeleri biliyorum. Bay Dante'nin gözleri ve kulaklarıyım, bilmek isterseniz."

"Savcılık tarafından görevden alınabilirsin," diye uyardım. "Umarım bilgi konusunda benimle olduğun kadar onlarla da serbest değilsindir."

Anında kaşlarını çatınca küçük gözlerinde kırışıklıklar oluştu. "Bir hain olmadan önce ölürüm."

"Çünkü o senin patronun," diye tahmin tahmin yürüttüm. Onu test ediyordum çünkü Dante'nin *soldati*sinin onunla nasıl bir ilişki kurduğunu merak ediyordum. O inanmak istediğim gibi öfkeli bir barbar ve zalim miydi?

"Çünkü o, tüm varını yoğunu başkası için verecek türden bir adam," dedi neredeyse bağırarak. Yumruğunu kalbinin üzerine vurdu ve bana baktı. "Benim gibiler için bile."

Buna verebilecek bir cevabım yoktu ama neyse ki asansör durdu ve kapılar açılarak Dante'nin dairesinin resepsiyon alanını ortaya çıkardı. Bruno'yu unutup odaya doğru ilerledim, mekânının karamsar ambiyansı tarafından büyülenmiştim.

Her şey siyah, gri veya camdı.

Antrenin yuvarlak duvarları hem İtalyan ve hem de modern bir kömür sıvasındandı. Tavana kadar kesilmiş kocaman dairesel pencereden soluk sonbahar ışığı, küçük odanın ortasında yükselen zeytin ağacına dökülüyordu. Dallarında meyve olmamasına rağmen yeşil, zengin aromasıyla havayı kokusuyla dolduruyordu. Koku beni anında Napoli'ye, komşumuz Francesca Moretti'nin bahçesindeki ağaçlara ve yaz boyunca kardeşlerimi o ağaçların arasında kovalarken çıplak ayaklarımın altında patlayan meyvelerin hissine geri götürdü.

Anıları ve göğsümde eşlik eden ağrıyı savuşturdum çünkü evi saran ses sisteminden gelen müziğin etrafı sardığını işittim.

Dean Martin, Roma'da bir akşam hakkında mırıldanıyordu ama beni oturma odası olduğunu varsaydığım yere bakmak için çeken şey bu değildi.

Müziğe eşlik eden belli belirsiz tanıdık bir sesin yüksek, sağlam tonuydu.

Köşeyi döndüğümde önüme oturma alanı ve açık mutfak çıktı, her şey antrenin keskin bir şekilde erkeksi ama aynı zamanda rahat olan siyah, gri ve cam temasına sahipti. Dante büyük mutfaktaki siyah mermer adada, *gnocchi*yi elleriyle yuvarlarken şarkı söylüyordu.

Gözlerimi kırpıştırdım.

Odadaki diğer kişiler geldiğimi fark ettiklerinde yaptıkları şeyleri duraklatmışlardı ama sanki gözlerim şarkı söyleyen mafyaya, narin makarnalar yapan ölümcül ellerine bakmak üzere eğitilmişti.

Tekrar gözlerimi kırpıştırdım, söyleyecek tek bir söz bulamıyordum.

Birisi onu varlığım konusunda uyarmış olmalıydı çünkü Dante gözlerini benimkilere kilitlemek için yukarı baktı ve yüzüne yavaş, akışkan bir gülümseme yayıldı.

Karnımda bir şey titreşti.

Boğazımı temizledim, omuzlarımı dikleştirdim ve oturma odasından mutfağa doğru ilerledim. "Tam bir klişe olmaya çalışıyorsan, kesinlikle başarılı oluyorsun."

Dante güldü, neredeyse önceki şarkısı kadar müzikal bir sesti. "Ah, Elena, kıvrak zekândan zevk almaya başlıyorum."

"Çok alışma," diye uyardım çantamı adadaki taburelerden birine yerleştirirken. Umursamaz bir alaycılıkla bilekliğini kontrol etmek için adanın etrafında döndüm. "Ah, görüyorum ki bilekliğini ayarlamışlar."

Sol bacağını öne çıkardı, bana cihazı göstermek için kalın uyluğuna yapışan yıpranmış kot pantolonun kumaşını kaldırdı. "*Bastardo*, bacağımdaki kılların canını çıkardı ama on dakika içinde halletti. Şaşırdım."

"Uzun sürmez," diye onayladım. "Bana sadece sistemi gösterebilirsen, işlerime devam edeceğim."

"Parti için kalmalısın," diye karar verdi Dante. Un kaplı ellerini bir bulaşık havlusuna silerek kollarını çaprazlamadan önce, kasları sıkı siyah tişörtünün altında tehlikeli bir şekilde şişiyordu. Kalçasını adaya yaslayıp beni incelemeye başladı. "Biraz eğlence sana iyi gelebilir, sanırım."

"Beni, bana neyin iyi gelip gelmeyeceğini bilecek kadar iyi tanımıyorsun." Mutfağın köşesindeki şık bir masaya kurulduğunu fark ettiğim izleme sistemine ilerlerken boş yere karşı çıktığımı biliyor-

dum. "Ve dürüst olmak gerekirse, bugün ev hapsinin ilk günü. Denetimli serbestlik bürosu muhtemelen binayı gözetliyordur. Bir parti düzenlemene izin vermelerinin imkânı yok."

Bana sunduğu gülümsemesi, yakışıklı yüzünü kibirli gösteriyordu. "Çoktan halledildi."

"Birine rüşvet verdin," diye tahmin ettim dudaklarımı büzerek. Yaptığı şeyi onaylamayışımı gözlerimi kısarak vurgulamaya çalıştım.

Bu onu sadece daha çok eğlendiriyor gibiydi, keyifle dans eden gözlerinin yanındaki kırışıklıklar derinleşiyordu. "Bazen Elena, cazibe yeterlidir."

Kurdukları sistemi gerçekten kontrol etmek için bir kez daha sırtımı dönmeden önce gözlerimi devirdim. Standart bir kurulumdu. Denetimli serbestlik bürosu, Dante'nin hareketlerini oturma odasındaki GPS cihazından uzaktan izlemesi için bir adam ayarlayacaktı. Dairesindeki izleme cihazından çok uzaklaşırsa bir alarm, ofisi ve polisi ihlal konusunda uyaracaktı.

Bağının şartlarını ihlal etmesi, asıl suçundan suçlu bulunup bulunmadığına bakılmaksızın on beş yıla kadar hapis cezası anlamına gelebilirdi.

"Sen İtalyansın ve Napolitensin, kesinlikle bugünün hangi gün olduğunu biliyorsundur," dedi, dedi. Ben sisteme bakarken gözleri bana odaklanmıştı. "On Dokuz Eylül, Aziz Gennaro günü."

Gözlerimi devirdim. "Azizlerin günlerini kutlamıyorum."

Arsızlığıma karşı kaşlarını çattı. "Kutlayanları yargılıyor musun? Küçük İtalya'nın tamamını ve böyle şeylere saygı duyan İtalyanları?"

"Onları yargıladığımı söylemedim," diyerek karşı çıktım. Kollarımı göğsümün üzerinden geçirerek ona doğru döndüm ve yaklaştığını hissedebildiğim tartışmaya yöneldim.

"Göz devirişin farklı bir şey söylüyor," diye karşılık verdi. "Şimdi, partiye katılmanı talep etmeliyim. İtalyan dostlarınla en son ne zaman görüştün? Amerika, topluluğu olmayan bir göçmen için yalnız bir yer."

"Bir topluluğum var," dedim, Gerçi Beau'yla olan yakın arkadaşlığımın buna dahil olup olmadığını merak ediyordum.

Dante sadece kibirli bir şekilde kaşını kaldırdı.

İçim sinirle dolsa da beni daha kötü benliğim gibi davranmaya

teşvik etmesine izin vermemeye çalıştım. Geçtiğimiz yıldan beri her hafta bir kez terapiye gidiyordum ve genellikle öfkemin ve gururumun kara kalbini dizginleyebiliyordum. Fakat Dante ile ilgili bir şey, en kötü benliğimi saklamamam için beni cezbediyordu.

"Ayrıca, müvekkilim olabilirsin ama benim patronum değilsin," diye onu bilgilendirdim. "Daha doğrusu, profesyonel ilişkimizin dışında sahip olabileceğimiz herhangi bir ilişki veya etkileşim inanılmaz derecede uygunsuz olur."

"Çoğu zaman en güzel şeyler uygunsuzdur," diye ciddiyetle kabul etti, sadece parıldayan obsidiyen gözleri mizahını ele veriyordu.

"Lisansımı kaybedebilirim."

Dudaklarını büzdü, sonra küçümseyici bir şekilde elini salladı. "Sadece birisi seni şikâyet ederse."

"Bir günah, tanık olacak kimse olmasa bile, hâlâ bir günahtır," diye karşılık verdim, zihnim hemen Giselle ve Daniel'a kaydı.

İlk başta kimse ilişkilerini bilmese de bu yaptıkları şeyin iğrenç olmadığı anlamına gelmiyordu.

Dante'nin sesi yumuşadı, bakışları çok dikkatliydi. "Kurallara iktidarda olanlar karar verir, Elena. Sana bunu hatırlatmak zorunda olduğumu hissetmiyorum ama hatırlatacağım. Ve bu durumda, gücü elinde tutan benim..." Tezgâhtan doğruldu ve boğazımı kurutup etrafa yayılan güçlü bir yürüyüşle bana doğru ilerledi.

Hafifçe geri çekilirken masaya çarptım, aniden üzerime eğilen iri vücudu tarafından köşeye sıkıştırıldım. Kalbim deli gibi atıyordu. Korku, endişe ve göğsümde yükselen arzu gibi bir şeyin engellerini aşarak beni olduğum yerde sıçrattı.

Elini tekrar boğazımı yakalamak için kaldırdığında irkildim, dişlerimi ona göstererek elinden kurtulmayı başardım.

Gözleri kararmış, simsiyahtı, gözbebeği ve irisi arasında bir fark yoktu, sadece beni içine çekmeye çalışan ikiz kara deliklerdi. Kasıtlı bir yavaşlıkla, güçlü avucunu kaldırdı ve boynumu tekrar kavradı, nabzımın başparmağında attığını hissedecek kadar uzun süre sıkıca tuttu.

Bana doğru daha fazla yaklaşırken, sesi tıslamayı andıran bir fısıltıydı. "Burada güçlü olan benim Elena, sen değilsin. Ve diyorum ki, bu akşam partiye geleceksin."

"Perché?" Dehşete kapılmıştım, sesim gergin ve boğuktu. Yakınlığından duyduğum panikle düşüncelerim İtalyanlaştı ve uzun zamandır bastırmaya çalıştığım kimliğe geri döndüm. Korku ve zayıflıkla ilişkilendirdiğim kimliğime.

"Çünkü," diye başladı. Üstüme doğru eğilip kelimeleri açık, kesik kesik nefes aldığım ağzımın bir santim uzağında söylerken sesi kara mizahla doluydu. Bir an için, kelimelerinin parlak zeytinimsi tadını alabileceğimi düşündüm. "Ben öyle dedim ve *capo*nun söylediği olur."

"Bu psikopatça bir Simone Dice** oyunu değil," dedim sinirden köpürürken. Ona doğru küçümseyici bir bakış atabilmek için boğazımdaki eline tutundum. "Ben senin uysal, bir erkek ne isterse onu yapacak İtalyan kadınlarından biri değilim."

"Hayır," diye kabul etti, aniden boynumdaki kavramasını bıraktı böylece yüksek topuklu ayakkabılarımla öne doğru tökezledim ve göğsünün sert genişliğine düştüm. Elini belime yerleştirip beni olduğum yere sabitledi, parmakları neredeyse kalçamın yanından diğer tarafa uzanıyordu. "Ama yine de bana itaat edeceksin. Otoriteme saygı duyduğun için değil, pozisyonunu riske atacak hiçbir şey yapmayacağın için. Yara'yı bir kez ararsam sana, senden istediğim her şeyi yapmanı emreder."

Hayır, yapmazdım. Haklıydı.

Ama neden bana böyle davranıyordu?

Güçlü ellerinde yumuşak bir şekerleme gibi hissediyordum, beni olmadığım bir şeye, nefret ettiğim için asla olmayacağım bir şeye dönüştürmeye çalışırken sürekli olarak çekiştiriyor ve geriyordu.

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, Yara da burada olacak." Dante, *gnocchi*sini hazırlamaya devam ettiği mutfağa gitmek için arkasını dönerken ekledi. "Toplantıya katılacak birkaç politikacıyı ve ünlüyü bile tanıyor olabilirsin. Bunu şehirdeki güçlü figürlerden daha fazlasıyla kaynaşmak için bir bahane olarak kullanabilirsin."

Ona dik dik bakarken, sadece tek bir bakışla birini öldürme gücüm olmasını dilediğimde, akşam yemeğini yemeyen asi bir çocukmuşum gibi iç çekti. "Düşündüğün şeylere rağmen Elena, gerçekten biraz eğlenmek için partiye gelmeni istiyorum. Hayatın senin için

* (İt.) Çünkü? – ç. n.

** (İt.) Simon diyor ki. – ç. n.

çok kolay olmadığını biliyorum. Tecrübelerime göre drama ve kaos arasında, eğlenmek için sahip olduğumuz fırsatlardan en iyi şekilde yararlanmalıyız. "

Tam olarak terapistim gibi konuşması beni rahatsız etti, bu yüzden sadece dudaklarımı büzdüm ve çantamı almak için onu takip ettim. Dante'ye sırtımı döndüğümde, loş oturma odasında beş kişi daha olduğu kafama dank etti. Adamların hepsi, Don'larıyla olan tartışmama tanık oldukları için yüzlerinde değişik derecelerde eğlenceyle bana bakıyorlardı.

Çenemi havaya kaldırdım ve evin girişine kilitlenmiş bakışlarımla yanlarından sakince süzüldüm, mizahlarından dolayı sinmeyi reddediyordum ve de Dante'nin otoriter umursamazlığından utanmıyordum.

Tam asansörü çağırmak için düğmeye bastığımda Dante seslendi. "Ah, Elena? Annenin ünlü tiramisusundan biraz sipariş ettim. Bu gece geri geldiğinde onu da yanında getir. Saat sekizde."

Küçük bir kız olduğumdan beri boyun eğmediğim çocuksu bir dürtüye teslim olarak, evin girişini mutfağın görüş açısından gizleyen duvardan eğildim ve Dante'ye orta parmağımı çektim.

Ana odada kahkahalar patladı ve kendini beğenmiş, acımasız bir gülümsemeyle asansöre girdim.

Küçük İtalya, her Eylül ayında on bir gün boyunca hafif İtalyan eğilimli kentsel bir Mekke'den, Çin Mahallesi'nin sürekli genişleyen etkisinin bir kısmı orada ve burada ortaya çıkarken, doğrudan Eski Dünya'dan çıkmış bir şeye dönüşürdü. Flamalardan, tentelere ve ayrıntılı balon kemerlerine kadar her yerde kırmızı, beyaz ve yeşil olurdu. Aziz Gennaro'nun kendisi ise turistlere ve onu kutlamak için toplanan yerlilere posterlerden, pankartlardan ve kalabalık sokaklara kurulan kemerlerden bakardı. On bir gün, on bir blok boyunca; geçit törenleri, şamandıralar, konserler ve o kadar çok yiyecek olurdu ki, hepsinin tüketilmesi mümkün değildi.

Genellikle, yılın o zamanında Küçük İtalya'dan her zamankinden daha kararlı bir şekilde kaçınırdım. Tamamen kaçmak imkânsızdı çünkü annemin restoranı *Osteria Lombardi*, Küçük İtalya ile SoHo'nun kenarında bulunuyordu ve yıllarca ailem pazar günleri öğle yemekleri için orada toplanmıştı. Geçen yıl, Giselle ve Daniel yüzlerini etrafımda göstermeye cesaret edemedikleri için o öğle ye-

meklerine katılabilmiştim. Bunun yerine, aileyi her pazar akşamı Brooklyn'deki mega dairelerinde içki içmek veya akşam yemeği için ağırlamaya başladılar.

Beni birkaç kez davet etmişlerdi ama katılmaktansa kendi derimi yüzmeyi tercih ederdim ve bu, onlar bebek Genevieve'e sahip olmadan önceydi. Şimdi, kız kardeşimin bir zamanlar kendim için kurduğum rüyayı yaşadığına asla tanık olmak istemiyordum.

Annemin, diğer birçok İtalyan aşçı ve şarküteri gibi Mulberry Caddesi'nde, taze ricotta ile doldurulmuş *cannoli* ve ünlü tiramisusu ile dolu konileri servis ettiği bir tezgâhı olması şaşırtıcı değildi.

Annem müşterileriyle görüşürken, festival müdavimleri tarafından sarsılarak uzaktan onu izledim.

Muhteşem olgun bir kadındı ama hâlâ oldukça gençti. Çünkü beni doğurduğunda aslında hâlâ genç bir kızdı. Birkaç yaşlı erkek komşusu, yiyecek veya belki de bir öpücük için utanmadan onunla flört ettiler fakat Caprice, onlara yalnızca kelimelerden daha fazlasını söyleyen yumuşak, gizli bir gülümseme teklif etti. Asla ilgilenmeyecek olsa bile dikkatlerinden rahatsızlık duymuyordu.

Yine de en çok sevdiği, bebeklerdi.

Yanaklarında hâlâ bebek yağı olan genç bir İtalyan-Amerikalı annenin kalçasında yeni yürümeye başlayan çocuğu ile anneme yaklaşmasını izledim. Bebek yaygara koparıyordu ve annem çocuğu annesinin kalçasından koparıp kendi tarafına çekmekte tereddüt etmedi. Konuştuğu kelimeleri duyamasam da bebeği kucağında zıplatıp ileri geri sallanırken İtalyanca mırıldandığını biliyordum.

Bebek güldü ve sıcak Hint yaz esintisinde dalgalanan kırmızı, beyaz ve yeşil flamaların altında birlikte dans ettikleri sırada heyecanla annemin göğsüne vurdu.

Hüzün kalbimin etrafını sardı ve bir yılan gibi sıkıştırdı, o kadar sert sıktı ki gözlerime yaşlar dolmaya başladı.

Ona bir torun vermeyi, kızıma mırıldanmasını, ona yemek pişirmek ve annelik hakkında bildiği her şeyi, itaatkâr kadınlara değer veren bir kültürde güçlü bir kadın olmanın sırlarını öğretmesini izlemek isterdim.

Giselle ve Daniel'ın, Genevieve'ini düşünürken göğsümü ıstırap dolu bir ok delip geçti. Kaçınılmaz olarak bir gün annemin, sadece

tek ebeveynim değil en yakın sırdaşımın, beni aldatırken yaptıkları bebeği sevişine ve mırıldanışına tanıklık edeceğimin farkına vardım.

Birisi bana o kadar acı verici bir dirsek attı ki, beni kendime acımaktan uzaklaştırarak nefesimi kesti. Yapan kişiye bağırmak için keskin bir şekilde döndüğümde, yakın gözleri ve yumuşak, dolgun bir gülümsemesi olan hafif kumral saçlı bir adamla yüz yüze geldim. Çenesinin köşesinde kötü bir yara izi vardı, büzüşmüş ve iyileşme sürecinde olduğundan dolayı hâlâ pembeydi.

"*Scusi*," diye yalvardı zayıf bir İtalyan aksanıyla, kolumu sıvazlayıp omzumdaki çantamı benim için yeniden ayarladı. "*Scusi, bella ragga-za.*"*

Ona sorun olmadığını bile söyleyemeden hızlıca kalabalığa karıştı, şenliklerden uzaklaşıyordu. Başımı sallamadan önce uzun bir süre onun peşinden kaşlarımı çattım ve sonunda annemin standına doğru ilerledim.

"*Lottatrice mia*," diye bağırdı yüksek sesle, beni gördüğü anda yanında çalışan genç kadına çarpmasını umursamadan kollarını geniş bir şekilde açtı. "Bu ne güzel bir sürpriz!"

Kötü ruh halim, iş ve Dante hakkındaki endişelerim, Giselle ve Daniel, hepsi annemin sevgiyle ışıldayışının altında kayboldu. Kendimi onun ışınlarını emen açık ve genişlemiş bir çiçek gibi hissedebiliyordum. İnsan toplulukları arasından geçip, eğilerek standın tentesi altına girmek ve annemin beni ırmik kokulu kollarına almasına izin vermek için acele ederken kendime kalkanlarımı gevşetme izni verdim.

Beni yanına alıp saçımı okşarken sustu ve anlamsızca dilini şaklattı.

Boğazımda bir hıçkırık yükseldi ve gırtlağımın arkasında bir yere yerleşerek konuşma yeteneğimi elinden aldı. Kendimi annemin kollarından daha güvende hissettiğim hiçbir yer yoktu. Onun yumuşak tarafına yaslıyken ve yüzüm kalın siyah saçlarının altına gömülüyken hissettiğim kadar hiçbir yerde bu denli sevildiğimi ve kabul edildiğimi hissetmemiştim. Benim yüzümden asla hayal kırıklığına uğramayan, iyiliğime inanan ve ne olursa olsun beni destekleyen tek kişi oydu.

Daniel, beni kendi kız kardeşim için terk ettiğinde, kararlı bir

* (İt.) Pardon, güzel kadın. – ç. n.

şekilde yanımda kalan tek kişi oydu.

Olayın ortaya çıkmasından bir yıldan fazla zaman geçtikten sonra, yeni doğmuş bir ilk torunla, annemin Giselle'i tekrar sık sık gördüğünü biliyordum ama umurumda değildi. Annem bana, başka hiç kimsenin yapmadığı gibi, ona sırtımı dayayabileceğimi göstermişti.

Onun için bir öncelik olduğumu.

Bunu benim için yapması, bana anlatabileceğimden çok daha fazla şey ifade ediyordu. Bu yüzden onu her gördüğümde, şükran ve sevgiyle bir bebek gibi ağlamamak için ezici dürtülerle savaşıyordum.

Sadece onunla yanında böyle hassas, zayıf duygulara yenik düşmek için kendime izin veriyordum.

Mükemmel değildi, biliyordum, hatta yakın bile değildi.

Katolikliğine bağlı kaldığı için Seamus'la çok uzun süre kalmıştı ve Christopher'ın şeytani yöntemlerine karşı ihmalkârdı ama ikisi için de onu suçlamak zordu. Evlenmenin ve evli kalmanın, kültürel bir ayrıcalık olduğu Napoli'de büyümüştü ve şimdiye kadar bildiği tek şey buydu.

Christopher'a gelince, baştan sona bir sosyopattı. Eğer insanların normal bir adam görmesini istiyorsa kimse içindeki canavarı anlayamazdı. Bunu herkesten daha iyi biliyordum çünkü daha genç bir kızken bir yüzüne âşık olmuştum ve sonum bir diğeri ile olmuştu.

Günün sonunda, annem bizim için elinden gelenin en iyisini yapmıştı ve beni her zaman sevdiği ve onun tek basit gerçek bu olduğu için onu her zaman sevecektim.

"İşte burada," diye mırıldandı annem, yüzümü incelemek için ellerini omuzlarıma koyarak uzaklaştı. "Böyle bir güzellik."

Ona gülümsedim ve elimi kemerli siyah düğmeli elbisemin ham ipeğinin üzerinde gezdirdim. "Yeni, teşekkür ederim."

"Elbise değil, Lena," dedi, dilini bana doğru şaklatıp parmağını sallayarak. "Sen. Güzel kızım. Seni gülümserken görmeyi seviyorum. Bir mücevher gibi çok nadir."

Güldüm, yumuşak yanağına sıcak bir öpücük kondurmak için öne doğru eğildim. "Sen taraflısın, anneciğim."

"*Si*," diye ciddiyetle kabul etti, bambu çatal bıçak takımı yığınını dolduran genç çocuğun kolunu yakalamak için uzanırken gözleri parlıyordu. "Gino, kızım çok güzel değil mi?"

Zavallı çocuk kekeledi ve yanakları allaşırken gözlerini kırptı ama

kafasını eğmeden ve işe geri dönmeden önce başını salladı.

"Mama," diye fısıldayarak azarladım. "Onu utandırmamalısın."

"*Boh*," diye, o tipik Napoliten kelimeyle karşılık verdi, bu da benim bilmediğim ya da meh olduğum anlamına geliyordu. "Çocukların alçakgönüllülüğü öğrenmesi iyidir."

Tekrar güldüm, annemin beni standın daha da içine çekmesine izin verdim, böylece bana bir kepçe verebilirdi. Sessiz emrini takiben, tiramisuyu kâğıt konilere doldurmaya ve masanın üzerindeki tutuculara yerleştirmeye başladım. Annem sessizce yanımda çalıştı ve siparişleri asistanına bıraktı.

"Sana yardım etmeye gelmedim," diye alay ettim onunla. "Aslında Dante gelmemi istedi. Bu geceki partisi için senden biraz yiyecek sipariş verdiğini söyledi."

"Ah, *si*." Gelişigüzel bir şekilde başını salladı, sonra bana yandan bir bakış attı. "Dante'yle tatlısını alacak kadar yakınlaşıyor musunuz?"

Dalga geçtim. "Görünüşe göre, onun dünyasında, avukatı olmak aynı zamanda kölesi olmak anlamına da geliyor."

Annem sadece mırıldanınca, "Ne?" diye iç çektim. Ellerimi kalçalarımda yumruk yapabilmek için çalışmayı bıraktım. "Aman Tanrım anne, bana onu beğendiğini söyleme."

"Tanrı'nın adını boşuna anma, Elena," diye azarladı. "Ama evet, adamı beğeniyorum. O çok... *sicuro di sé*."

"Özgüven sahibi," diye tercüme ettim onun için. "Ve öyle çünkü o bir *capo*, anne. Kendi istediğinin yapılmasına ya da kendisine itaatsizlik eden adamları öldürmeye alışkın."

Annem tekrardan, "Mmm," diye mırıldandı. "Böyle bir adamın emirlerine itaat edilmesi için öldürmesi gerektiğini düşünmüyorum."

Dante'yi, bir doksan beşlik kas bütününü, öfkeli bakışlarının gözdağını ama aynı zamanda keskin karizmasını düşündüm.

"Belki," diye huysuzca onayladım.

Annem nefesinin altında güldü. "Ah, *figlia**, bazen çocuklarımdan bu kadar çok şey saklamam gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Belki de geçmişimi sizinle paylaşmış olsaydım, seninki bu

* (İt.) Kızım. (ç.n.)

kadar hayal kırıklığı olmazdı."

"Seamus için kimse seni suçlamıyor," dedim anında, böyle düşünme ihtimalinden dolayı dehşete düşerek. "Kendi davranışlarından o sorumluydu ve hepimizi imkânsız durumlara sokan da oydu."

"*Si* Elena ama görüyorsun, başlangıçta baban kötü bir adam değildi. O bir *professore*dü, çok çok zekiydi ve tanıdığım, ölü balıklar kadar sıkıcı olduğunu düşündüğüm adamlardan çok farklıydı." Hüzünlü bir şekilde iç çekti, gözleri kalabalığın üzerindeydi ancak zihni anılara odaklanmıştı. "Olmadığı biri gibi davranmakta çok iyiydi, anlıyor musun?"

Oh, anlıyordum.

Daniel da bir bakıma bana aynısını yapmıştı. Belki de cinsel eğilimlerinin boyutunu benden saklamaya onu ben teşvik etmiştim ama pek çok konuda dürüst olmamıştı. Bana evlenmek istemediğini söylemişti, sonra onu sadece birkaç aydır tanıyor olmasına rağmen kız kardeşimle evlendi. Benimle bir bebek evlat edinmek istediğini söyledi, ardından aylar sonra bunu yapamayacağına karar verdi ve kız kardeşimi hemen hamile bıraktı. Bana beni sevdiğini söyledi ve bunun bir anlamı olduğunu düşünmeme izin verdi.

Ama bu sadece başka bir yalandı.

Bu yüzden annemi anlıyordum.

"Dante hakkında en çok sevdiğim şey bu," diye devam etti annem. "Kardeşi, Cosima'nın kocası, gibi değil mi? Onlar oldukları gibiler. Yalan yok, maske yok. Dante Salvatore tam da kendini gösterdiği kişi gibi."

Ben tanışacağın en dürüst adamım.

Dante'nin sözleri hafızamdan koptu, annemin yanında önüme döküldü ve ikisinin de bir noktada haklı olduğunu kabullenmek zorunda kaldım.

Hiçbir yalan yoktu. Yara ve ben onu bir beyefendi gibi davranmaya, asla olmayacağı bir aziz gibi giyinmeye teşvik ettiğimizde bile, Dante kendi benliğine sadık kaldı.

Aslında hem takdire şayan hem de imrenilecek bir şeydi.

Sık sık kendim olmak konusunda rahat olmayı diliyordum, gerçek şu ki asıl benliğimin kim olduğundan bile emin değildim.

"Bu, hoşuma gidiyor," diye tekrarladı annem, yüzündeki bir saç tutamını üflerken kalçasıyla bana yumuşak bir şekilde vurdu. "Bu

bence senin de hoşuna gider."

"Anne," diye uyardım bir sızlanmayla. "Umarım çöpçatanlık yapmaya çalışmıyorsundur. Dante tamamen ateşten ve dürtüleriyle hareket ediyor. Ben ise buzdan ve kontrolcüyüm. O bir suçlu ve bense..." Kendimi tanımlayacak kelimeyi bulamıyordum.

Bir kahraman değildim, kötü biri de değildim.

Sadece hayatını yönlendirmeye çalışan bir kadındım.

Daniel ile kurduğum hayatımın dağılmasından sonra kendini yeni doğmuş gibi hisseden yirmi yedi yaşında bir çocuktum. İlk defa, artık ne istediğimden veya arzuladığım şeyi nasıl elde edeceğimden emin değildim.

Annem bir omzunu silkti. "İstediğini yap; her zaman öyle yaptın. Ben sadece onu beğendiğimi söylemek istedim. Babandan çok farklı. Christopher'dan da." İsminin zikredilmesi karşısında kaskatı kesildiğimde tereddüt etti. "Asla kendimi affederek yaşamayacağım, *lottatrice mia,* seni gerçek bir yılan olan o adamdan koruyamadım. Ama her annenin isteği kızını âşık ve mutlu görmektir, bunu senin için hâlâ diliyorum."

Asit, aşınmış bir pile benzeyen kalbimi kapladı. Sanki yardımı olacakmış gibi elimi üstüne bastırdım.

"Ben de umut ediyorum," diye fısıldadım sessizce, sanki çok yüksek sesle konuşursam bu rüyayı ürkütebilirmişim gibi. "Ama Dante gibi bir adamla sonsuza dek mutlu olmak mümkün değil, anne. Bunu bildiğini biliyorum. *La mafia* yaşayan bir kâbustur."

Annem yine kararsız bir şekilde mırıldandı. Bir süre sessizce çalıştık, kakao tozu ve Amaretto'ya batırılmış kedi dillerinin kokusu etrafımızdaki havaya karışıyordu. Kalbimi anneme açıp ruhumdan geriye kalan kırık parçaları toparlamasını istiyordum ancak orada bulabileceği şeylerden korkuyordum.

Çünkü gerçek şuydu ki, Dante'ye daha önce başka bir ruhun beni hiç cezbetmediği kadar ilgi duyuyordum. Öyle bir yaşıyordum ki avukat zihnimin elinde olmadan bir araya getirip çözmek istediği bir bilmeceydi.

Anneme yardım etmeyi bitirip tiramisu tepsilerini topladığımda, bazı işlerimi bitirmek ve tiramisuyu buzdolabına koymak için daireme döndüğümde bile onun hakkında olan düşüncelerim zihnimi

bulandırıyordu.

Çalışırken sessizlik etrafımda yankılanıyordu, beni üzgün hissettirse de kendimi rahatlatmak için müzik çalmadım.

Aksine akşam yedi buçuğa kadar çalıştım, sadece kapı çalındığında durdum. Ev karanlıktı, akşam boyunca çalışırken ışıkları açmayı bile unutmuştum.

Kapıdaki gözetleme deliğini kontrol ederken iç çektim, sonra Beau'nun dışarıda kocaman bir kutu ve Japon yemekleriyle dolu olacağını bildiğim plastik bir torba tuttuğunu görünce küçük bir çığlık attım. Kapıyı açtığım gibi hemen ileri atılarak onu, kutuyu, yiyecek torbasını ve her şeyi kollarıma aldım.

Beau Bailey, dolu elleriyle bana sarılmaya çalışırken güldü. "Canımın içi, ben de seni özledim."

Yakışıklı arkadaşıma gülümsemek için geri çekildiğimde, muhteşem Armani takımındaki kırışıklıkları fark ettim. Yüzüne düşmüş kahverengi bir tutamı alnına geri iterek ona içten bir şekilde gülümsedim. "Doğrudan havaalanından mı geldin?"

"Sayılır, sadece valizimi eve bıraktım," diyerek onayladı, hemen sonra beni nazikçe girişe geri döndürdü ve Japon yemeği paketini bana vermeden önce kapıyı tekmeleyerek kapattı. "Seni özledim. Boş daireme gitmeden önce en sevdiğim kızla stres atmam gerekiyordu."

"O hissi biliyorum." Birlikte mutfağıma girerken elini sıktım, şarap ve tabakları çıkarak akşam yemeği rutinimize başladım. Bu, bana Dante'nin birkaç gün önce Japon yemeği getirmek için evime baskın yaptığını hatırlattı. Benim evimde kendini bu kadar rahat hissedebilmesi çok gülünçtü.

"Peki, bu nedir?" Beau, koleksiyonumdan bir şişe kırmızı şarap çıkarırken sordu.

"Ne?"

"O bakış," diye ısrar etti çenesiyle göstererek. "Neredeyse gülümsemen."

Elimi salladım, yıllarca yapmayı engellemeye çalıştığım bir jestle onu geçiştirdim. Kurtulamadığım tek İtalyan özelliğimdi. Her zaman ellerimle istediğimden daha fazla konuşurdum.

"Hiçbir şey."

"Ah!" diye bağırdı, kaşlarını bana doğru oynatmak için şarabı bardaklara doldurmadan önce şişeyi masaya koydu. "Bu kesinlikle

bir şey."

Beau'yu sevmemin nedenlerinden biri de buydu. Soğukluğumdan ya da kapalı bir kutu oluşumdan rahatsız değildi. Bu özelliklerimi ortadan kaldırmak için çabaladığı kadar onlara saygı da duyuyordu. Bana sataşmayı, güldürmeyi seviyordu.

Bana bazen hayatın bu kadar rekabetçi bir spor olması gerekmediğini hatırlatıyordu.

Yine de konuyu değiştirdim. "Hemen yemem ve kaçmam gerekecek, yakışıklı. Müvekkillerimden biri verdiği bir partiye katılmamı resmen emretti."

"Yemek yemeli misin?" diye sordu, en sevdiğim ton balığı tatakiyi çantadan çekerken tereddüt etti.

"Başka seçeneğim varken İtalyan yemeği yemeyeceğimi biliyorsun," dedim, vahşi bir bakışla ton balığını elinden kaptım.

Bana güldü ve Tanrım onun evde olması, benimle gülmesi ve beni sevmesi çok iyi hissettirdi. O son bir aydır İngiltere'de St. Aubyn moda eviyle çekim yaparken onsuz ne kadar yalnız olduğumu fark etmemiştim.

"Gitmek zorunda mısın? *Vampire Dairies*'i izleyebileceğimizi düşünmüştüm," diye önerdi baştan çıkarıcı bir şekilde. "Damon kesinlikle Elena'yı buluyor."

"Bence de buluyor," diye ona katıldım. Genç vampir dizisi, Beau ve benim birlikte izlediğimiz uzun televizyon dizilerinden biriydi. İkimiz de trajik kişisel hayatları olan meşgul profesyonellerdik. Bu yüzden şarap içerek, birlikte sürterek ve romantik fantezilerimizi kurgusal karakterler aracılığıyla geçici olarak yaşayarak çok zaman geçiriyorduk. "Ama eğer gitmezsem, kesinlikle benim için birini gönderir."

Beau'nun etkileyici kaşları neredeyse saç çizgisine kadar yükseldi. "Vay canına."

"Evet," diye onayladım.

"Ve bu kişi Don Salvatore mi?" diye tahmin etti. "Kötü şöhretli mafya *capo*su ve gelmiş geçmiş yaşayan en seksi erkeklerden birisi olan?"

Başımı ona doğru salladım ama dudaklarım engellemeye çalışmama rağmen keyifle seğirdi. "İdare eder."

"İdare mi?" Beau iki elini omuzlarıma koyup ona bakmam için beni çevirirken yüzü son derece ciddiydi. "Lena, tatlım, gözlerini kontrol ettirmen gerekiyor mu?"

Kahkaha attım ve onu iterek uzaklaştırdım. "Çok dramatiksin."

"Sadece önemli konular hakkında," dedikten sonra burun kıvırdı, şarabımızı doldurmaya ve kadehleri traverten masama götürmeye devam etti. "Ve yakışıklı erkekler önemsiz değildir."

"O tam bir pislik," dedim hızlıca ama sonra hafifçe irkildim çünkü bunun doğru olup olmadığından emin değildim.

Otoriterdi.

Kibirliydi.

Lanet olası derecede sinir bozucuydu.

Ama tam olarak bir pislik değildi.

"Küfür yok, Lena," dedi Beau gülerek, küfrettiğim için benimle alay ediyordu. "Kesinlikle sende bir tepki uyandırıyor. Bu bile bir şey. Asla buzlarının eriyemeyeceğini düşünmeye başlamıştım."

Sözleri bir parça incinmeyi beraberinde getirdi ve ben bu hissi maskeleyemeden önce Beau elimi sıkmak için uzandı. "Kötü bir şey değil, hayatım. Çok şey yaşadın."

Elini geri sıktım ve titrek olmadığını umarak gülümsedim. "İnan bana, geceyi seninle geçirmeyi çok isterim."

"Ah!" Beau yemek çubuklarıyla tezgâhın üzerinde bıraktığı büyük kutuya işaret etti. "Kapının önünde bir paket vardı."

Kaşlarımı çattım, kutuya bakmak için kalkmadan önce ağzıma biraz ton balığı attım. Kırmızı kutu, Valentino'nun altın logosu ile işaretlenmişti. Beau'ya kocaman gözlerle baktım, bir elim şokla açılan ağzımı otomatik olarak kapatmaya gitti. Gözlerimi kutuya çevirerek, kapağı dikkatlice kaldırdım ve pelür kâğıt katmanlarını kaldırdım.

Altında koyu kırmızı ipekten bir havuz yatıyordu.

Modayı çok severdim.

Ve her ne kadar itiraz edersem edeyim, ben bir İtalyan'dım.

Valentino, ülkenin en güçlü markalarından biriydi ve bu lüks kutunun içinde üstüme tam olacağına adım kadar emin olduğum bir şey yatıyordu.

Vücuduma tutmak için ağır, serin ipeği yukarı kaldırıp kutudan çıkarırken parmaklarım hafifçe titredi. Tırnaklarımla ve en sevdiğim rujumla aynı renkteydi, kendi koyu kırmızı saçlarımdan ise sadece

birkaç ton daha parlaktı.

"Tanrım," diye nefes aldı Beau. Moda fotoğrafçısı olduğu için elbisenin ne kadar özel olduğunu biliyordu. "Elena, bu bir vintage Valentino."

Cevap vermek için kelimeleri bulamadım. Bunun yerine, karakteristik olmayan bir arsızlıkla elbiseyi nazikçe kutunun üstüne yerleştirip soyundum. Beau, görkemli kumaşı vücuduma geçirene kadar kılını kıpırdatmadı, sonra fermuarı çekmeme yardımcı olmak adına ayağa kalkmadan önce hafifçe nefes aldı.

Beau'dan uzaklaşıp ona doğru döndüğümde kalçalarımın üzerinden mükemmel bir şekilde kayan ipeği okşamaktan kendimi alıkoyamadım.

"Ve?" dedim derin bir nefes alarak. Elbise tarafından tamamen baştan çıkarılmıştım.

"Sansasyonel görünüyorsun," diye söz verdi. "Eşcinsel bir erkek olmasaydım, şu anda dizlerimin üstüne çökerdim."

Fazla kumaşı yerden kaldırıp koridorda bulunan dolabımın yanındaki tam boy aynaya doğru giderken gülüşüm biraz nefessizdi.

Ah.

Yıllar boyunca, çoğu zaman sonuçsuz, yokuş yukarı bir savaş gibi görünse de imajım üzerinde çok çalışmıştım. Süper model olan bir kız kardeşiniz, aktör olan bir erkek kardeşiniz ve şimdiye kadar sevgili olduğunuz iki erkeği de çalan başka bir kız kardeşiniz olduğunda, kendi güzelliğinizi takdir etmek zordu. Dr. Marsden bana kendimi onaylamayı, meditasyonu ve nezaket eylemlerini öğretmişti ama hiçbiri bana bu elbiseyle koridorda durduğumdaki gibi hissettirmemişti.

Kendimi dönüşmüş gibi hissediyordum.

Balo elbisesi içindeki Külkedisi gibi kendime tamamen yabancı bir insandım, her zaman olmayı arzuladığım kadındım.

Koyu kırmızı kendim için seçeceğim bir renk değildi ama soluk zeytuni tenimi güzelce patlatmıştı ve serin gri gözlerimle harika bir kontrast oluşturuyordu. Saçlarım daha koyu görünüyordu, güzel İtalyan şarabı kadar derin bir kırmızıydı. Kumaş uzun, ince bacaklarımı sıyırıyordu ve doğal bir göğüs dekoltesi ortaya çıkararak belime ve göğüslerime hafifçe oturuyordu.

Tehlikeli, dramatik ve güçlü görünüyordum.

Kendinden emin.

Sadece doğru tipte bir adam böyle bir elbise giyen kadına yaklaşmaya cesaret edebilirdi ve ben de bu fikri harika bir şekilde çekici bulmuştum.

"Lena, ayakkabılar da var," diye seslendi Beau, bakışlarımı çekerek pelür kâğıtların arasından yükselen siyah sivri uçlu topuklu ayakkabıları aldığını gördüm. "Ve bir kart."

Aynadaki yabancıya son bir bakış atarak, zarfı parmaklarından almak için yanına gittim. Kırmızı tırnağımı kenarın altına koyarak yırtıp açtım.

Bu gece giy.

Capo

Kısa yazıyı hızlı bir şekilde art arda üç kez okurken ağzımdan kahkaha ve inilti arasında bir ses çıktı.

"Dante?" Beau sordu, keskin emrine bakmak için omzuma yaslanarak.

"Mmm," diye kabul ettim, sanki onu yazan adamın sırlarını açığa çıkaracakmış gibi karta baktım.

"Senden hoşlanıyor," diye karar verdi Beau.

Alaycı bir bakış attım ama kafamı karıştırdığını inkâr edemezdim. "En fazla, onun ilgisini çektiğimi söyleyebilirim. Bir avcının diğerinin ilgisini çekmesi gibi."

Beau söylediğimi bir an düşündü. "Sanki sana denk biriyle tanışmış gibisin."

Nazik olmadığı için homurdanma dürtümle savaştım ama Beau makyajımı tazelemek için beni banyoma götürürken, karışık bir korkuyla belki de haklı olup olmadığını merak ettim.

DOKUZUNCU BÖLÜM
DANTE

Elena Lombardi gelmeye tenezzül ettiğinde parti tüm hızıyla devam ediyordu. Tam Aziz Gennaro ziyafeti için bir kadeh kaldırıyordum ki odadaki hava değişmeye başladı, parçacıklar yeni ve cesur bir varlığa yer açmak için kendilerini yeniden düzenliyordu.

Konuşmama devam ettim ama gözlerini cildimde elektrik gibi hissedebiliyordum.

"*Aiz' aiz' aiz', acal', acal', acal', accost', accost', accost', a salut' vost'*," Etrafımdaki grubu kadehlerini hep birlikte yukarı, aşağı ve sonra sağlam bir yudum almak için ağızlarına götürmeye yönlendirirken seslendim.

Dudaklarım şarap kadehinin kenarındayken, sonunda gözlerimi kalabalık odada gezdirip Elena'ya odakladım.

Derin bir nefes aldım, bakışlarım onu görünce genişlerken neredeyse şarabımda boğuluyordum.

Kız kardeşi Cosima'nın doğal çekiciliğinden yoksun olduğunu düşünmem boşunaydı.

Bu kadar nefes kesici bir şekilde bana yanıldığımı göstermesinden çok mutluydum.

Ammazza, muhteşemdi.

Baştan çıkarıcı elbisesiyle bile hâlâ bir zarafet temsiliydi, eşsiz ka-

lın buklelerinin boynunun ve yanaklarının kremsi derisine değdiği bir tür saç stili yapmıştı ve toplu saçları boynunu açıkta bırakıyordu. Uzun boynunda sadece basit bir altın zincir vardı. Onu sadece kadınsı ama son derece muhafazakâr takım elbiseler ve iş için giydiği bluzlar ile bir keresinde Noel; Alexander'ı, Cosima'yı ve beni öldürmek için *Osteria Lombardi*'yi bombaladığında ceket elbisesi içinde görmüştüm.

Hiç böyle görmemiştim.

Görünüşe göre düzinelerce şehvetli erkeğin ve kıskanç kadının bakışlarından habersizdi, tiramisu kutularını bir garsona verdi ve mutfağa giderken insanların arasından geçmeye başladı. Seks ve savaşın vahşi tanrıçasına benziyordu, bana doğru attığı her adımda cazibesiyle odayı fethediyordu.

Bana geliyordu.

Midemde ilkel bir his, sıkışarak alevlendi. Başka bir kadın olsa, içgüdülerime teslim olup, o kızıl saçına yumruğumla, o kızıl ağzına ise kendi ağzımla sahip olmak için öne atılırdım. Onu en yakın odaya çekip kapıya yaslayarak becerirdim, kırmızı elbisesini parçalardım ki yere kırmızı kan gibi dökülüp aklını başından almam için onu çıplak bıraksın.

Siktir.

Aletim pantolonumun içinde sıçrayıp sertleşti.

Avukatıma, en iyi arkadaşımın kız kardeşine, cinsel tutkuyu bilmeyeceğinden emin olduğum bir kadına ilgi duymak mantıksız ve aptalcaydı.

Bu yüzden, Chianti'min tadı gibi dilimde kalan düzinelerce iltifattan birini söylemek yerine, kibirli bakışlarımı ona diktim ve ağır ağır, "Bene. Elbiseyi giymişsin," dedim.

Anında, dikkatle kontrol ettiği ifadesi sözlerimin ekşiliği karşısında çözüldü. "Bir seçeneğim olduğunun farkında değildim."

"Her zaman başka bir seçenek vardır," diye küçümseyici bir şekilde ekledim dilimi şaklatarak amacım sadece kızarıklığın yanaklarından aşağıya, açıkta kalan göğsüne nasıl yayılacağını görmekti. "Sen doğru olanı seçtin."

"Seni memnun etmekle bir ilgisi olduğunu düşünüyorsan kendini kandırıyorsun," diye kolayca, o kadar hızlı ve soğuk bir şekilde

karşılık verdi ki, sözleri cildime kar gibi indi. Elini düz karnından aşağı indirerek kalçasının hafif çıkıntısına kadar elbisesini düzeltti. "Elbise *beni* mutlu etti. Giymemek için fazla zarifti."

"Tabii ki," diye kabul ettim, içten içe keyiflendim çünkü Bambi'nin öğleden sonra bana gösterdiği koleksiyondan kendim seçmiştim.

Etrafımızdaki partinin gürültüsünden dolayı birbirimizi duymak için yüksek sesle konuşuyorduk ve bunu bir bahane olarak öne atıp itiraz etmesine fırsat vermeden elini tutup onu daha da yakına çektim, böylece yüksek topuklu ayakkabılarla tökezledi ve vücuduma doğru yaklaştı.

Bu, çok zevk almaya başladığım bir hareketti.

Kaşlarını çatarak bana baktı, ellerimi ipek kaplı kalçalarına yakın bir yere koyup onu sabitlerken başarısız bir şekilde göğsümü itmeye çalıştı.

"Barbar ellerini üzerimden çek," diye tersledi. "İnsanlar izliyor."

"Elbiseyi ben aldım," diye sakince karşı çıktım, parmaklarım ince kalçalarının üzerinde gezinirken uzun, narin kemiklerinin verdiği hissi seviyordum. "Keyfini çıkarmam gerekir."

"Eğer elbiseye bu kadar saplantılıysan hemen çıkaracağım." Parlak gümüş yamalar ve siyah çizgilerle dolu benekli koyu gri gözleri, küçümsemeyle donmuştu.

İğneleyici sözleri, irademe karşı olan sürekli savaşı beni tahrik etmemeliydi.

Kendi istediğini yapmaya alışkın bir adamdım ve böyle devam etmesini tercih ederdim.

Ama onunla ilgili hipnotik bir şey vardı, kutupların manyetizması gibi soğuk bir çekimdi.

Elimde olmadan, kötü şöhretli buz kraliçesinin dilimin altında eriyip erimeyeceğini görmek istiyordum.

"Yap," diye meydan okudum, yüzüne doğru yumuşak bir şekilde küçümseyebilmek için eğildim. "Hepimize bir gösteri yap."

"Ellerini üzerimde gereğinden fazla tutmaktansa herkesin önünde çıplak olmayı tercih ederim," dedi, iyice sinirlenmişti.

"Misafirim ol," diye mırıldandım onun uzun, ince vücudunun lüks kumaştan sıyrıldığını hayal ederek, gözüme çok daha da güzel görünüyordu. "Aslında..." Bir elimi kalçasından çektim, hareketsiz

kalması için diğer elimi beline sardım ve kaldırdığım işaretparmağımı elbisesinin ince askısının altına soktum ve yavaşça omzundan aşağı çektim.

Küçüktü.

Titreşim kadar zar zor hissedilen bir hareketti.

Ama ben, geri çekilip topuğuyla ayağıma basmadan önce titrediğini hissetmiştim. Elena nefes nefese, günah rengi elbisesi içinde bana dik dik bakarken, onu kahkahaya dönüşen bir inlemeyle serbest bıraktım.

Etrafımızdakiler dönüp ona gülmemi izlerken, "Komik değil, Dante," diye tısladı. Bir utanç lekesi yanaklarını gölgeledi. "Dur."

Kahkahalarım kıkırdamalara dönüşürken onu durdurmak için bir elimi kaldırdım ve sonra yanaklarımda sıkıca hissettiğim gülüşümü yumuşattım. "Biraz eğlenmek suç değil, Elena."

O mükemmel biçimli yay şeklindeki dudaklarını, seksi bir elbise içindeki öğretmen edasıyla bana doğru büzerek mırıldandı. "Uygun gördüğün şekilde 'eğlendiğim' için lisansımı kaybedebilirim."

Tadım kaçtı ve ona doğru sert bir adım attım, ona bu şekilde yaklaştığımda her zamanki gibi irkilmemesine sevindim. Küçük bir zaferdi ama Elena'nın bana ve temsil ettiğim her şeye olan nefretine karşı savaşırken en küçük zaferle bile yetinirdim. "Sen ve ben farklı ahlaki inanışlara sahip olabiliriz ama eminim ki sana *omertà** kavramından bahsetmeme gerek yok. Kardeşler arasındaki sessizlik kutsal bir bağdır."

"Ne yani, ben senin kardeşin miyim?" diye sordu kuru bir sesle, ellerini kalçalarına götürerek küstahlık ve ateşle dolu bir poz verdi.

Buz kraliçesini yakabileceğimi bilmek baş döndüren bir şeydi.

Bakışlarımı onun zarif formundan aşağı kaydırırken çapkın bir şekilde sırıttım. "O elbisenin içindeyken değilsin. Yine de yoldaşız. Müttefikiz. Kuruluşu sevsen de sevmesen de Elena, artık *Camorra*'nın avukatısın. Görünüşe göre anlaşmanın sadece olumsuz taraflarının farkındasın ancak işin içinde birçok nimet de olabilir."

Dayanamayıp başparmağımı omzunun ipeksi derisinde gezdirmek için uzandım.

Birden uzaklaştı ama tüylerinin diken diken olduğunu görmeden önce değildi.

* (İt.) Sessizlik. – ç. n.

"Sizin gibilerin nimetlerine ihtiyacım yok," dedi kibirli bir şekilde, basit kolyesini farkında olmadan garip, kışkırtıcı bir şekilde düzeltti. "Sadece profesyonel olmak istiyorum, başka bir şey değil."

"Ah, *lottatrice*," diye dramatik bir şekilde iç çektim, mutfak adasındaki koleksiyondan bir şarap kadehi kaptım ve ona uzattım. "Artık benim için çalıştığını anlamıyor gibisin. Ve kuralları ben koyuyorum. Benim oyunumda bir oyuncusun."

"Hukuk ekibinden ayrılabilirim," diye öne sürdü.

Bana dik dik bakıyordu, narin kızıl kaşlarının altındaki o fırtına bulutu gözleri karanlık ve öfkeliydi. Nefret dolu, çirkin bir ifade olması gerekirdi ama ben sadece onun altında yatan yüzünün güzelliğini ve içinden yansıyan mücadelesinin ateşini görüyordum.

Uzak durmak için elinden gelenin en iyisini yapmasına rağmen, karakterinin karmaşıklığını anlamaya başlamıştım. İlk başta, Elena Lombardi'yi sevmek zordu. Tüm keskin açıları, katı çizgileri ve baskın duyarlılıklarıyla bir modern sanat eseri gibi inşa edilmişti; güzel ve ilgi çekici ama anlaşılması zordu. Onun güzelliğinin etkisi, tıpkı olduğu karmaşık kadın gibi, ancak derinlemesine düşündükten ve yoğun bir şekilde inceledikten sonra içinize işlerdi.

Çalışmalarımı derinleştirmek için sabırsızlanıyordum.

"Ayrılmazsın. Başarı senin için çok şey ifade ediyor."

Sırtımı adaya yaslayıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. Dürtüsünü engelleyemeden Elena'nın gözleri kumaşın altındaki şişkin kaslara kaydı.

"Konuşana bak."

Başımı yana eğdim. "Başarı dürtüsü beni motive ediyor, *si*. Ama mutlu olma isteğinden daha fazla değil."

"İkisi de aynı şey," diye bitirdi omuz silkerek. Alaycılığın fiziksel bir ifadesiydi.

"Değiller. Başarı toplum tarafından tanımlanır. Mutluluk, kalplerimiz ve zihinlerimiz tarafından tanımlanır. Bence *lottatrice*, ikincisine değer vermeyi öğrenirsen çok daha mutlu olursun."

"Bana böyle seslenme ve bana vaaz verme, *capo*. Bana tavsiyede bulunacak konumda değilsin."

"Sana tavsiye verecek konumda değil miyim?" Etrafımızdaki partiye işaret etmek için ellerimi iki yana açtım. "Cinayetten yargıla-

nırken bile beni destekleyen güçlü arkadaşlara sahip başarılı bir iş adamıyım."

"Başarılı," diye karşılık verdi ve sayarken kırmızı parmak uçlarını bana göstermek için elini kaldırdı. "Havalı bir apartman dairesi, muhtemelen birkaç saçma spor araba, bu güçlü 'arkadaşlara' kabahatlerinden başka yöne bakmalarına karşılık rüşvet vermek için yeterli para." Bir kaşını kaldırdı. "Şimdi sana ikiyüzlü dememi ister misin?"

Güldüm, sonunda kendi partimde eğleniyordum ve şimdiye kadar tanıştığım en alışılmadık kadın sayesindeydi.

"Oğlumu kim güldürüyor?" dedi Tore yanıma gelip elini omzuma vururken.

Elena'nın tüm tavrı değişirken büyülenmiş bir şekilde onu izledim. Sert, düşmanca enerjisi sakinleşti, yüz hatları kibar bir ilgi ifadesine dönüştü ve duruşu bile değişti. Ağırlığı eşit bir şekilde dağılırken omuzları kaskatı bir halde geriye doğru kıvrıldı.

Babam olarak gördüğüm tek adama hafifçe gülümsedi ve elini uzattı. "Sizinle resmi olarak tanışmak bir zevk, Bay Salvatore. Ben Elena Lombardi, Edward'ın avukatlarından biriyim."

Eski adımı kasıtlı olarak kullanmasına gözlerimi devirdim ama Tore sadece güldü ve Elena'nın ince elini kendi elleri arasına alarak etkileyici cazibesini çalıştırdı.

Elena'nın annesini baştan çıkaran cazibesinin aynısıydı. Elena'nın sakin selamına bakılırsa, en küçük iki kardeşinin babasıyla konuştuğundan haberi olmadığını varsaymak güvenliydi.

"Sen Dante'nin avukatından çok daha ffazlasısın," dedi Tore, elini nazikçe okşuyordu. "Eski aile dostları olduğumuz söylenebilir. Lütfen bana Tore deyin."

Gözlerinde karanlık bir şey titreşti ama dudakları çalışılmış bir gülümsemenin verdiği sahtelikle kaplandı. "Nasıl isterseniz. Tabii ki sizi çocukluğumda duymuştum."

Altta yatan, sanki sesli söylenmiş gibi cesurca yankılanan bir cümle vardı.

Gençliğimdeki kâbusların orkestra şefi sendin.

Tabii ki Tore, Caprice'le ilişkisinden yıllar sonra Napoli'ye döndüğünde, onun evinde altın gözlü ikiz çocukları görünce herkes

kadar şok olduğunu bilmiyordu. Lombardileri, Seamus'un Camorra'yla yaptığı tehlikeli anlaşmalarından korumak ve gücünü kaybetmemek için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Ama bu konuda hiçbir şey söylemedi.

Bunun yerine, sanki hak etmiş gibi Elena'nın vurduğu sessiz darbeyi aldı.

Kanımda kaynamaya başladı.

Beni yargılaması başka bir şeydi ama yersiz nefretiyle Tore'yi hedef alması bambaşka bir şeydi.

"Ailen için bildiğinden çok daha fazlasını yaptı," dedim. Boyumun avantajını kullanıp ona üstten bakarak araya girdim. "Çevrendekilere karşı kör olduğunda etrafa taş atma."

Elena beni görmezden geldi, o gri gözler Tore'ye bakarken içlerinde şimşekler çakıyordu. "Bunu hatırlamayabilirsiniz ama Cosima'yı annemin Napoli'deki evinden sürükleyerek aldığınız gün oradaydım."

O günü ben de hatırlıyordum. Alexander, Cosima'yı Tore ve benim hakkımda, annemizin ölümü hakkında bilgi almak için İtalya'ya geri göndermişti. O akşam Cosima, Chiara'ya olanlar ve biyolojik babası hakkındaki gerçeği öğrendi.

Elena bu konuda, Tore ve Cosima'nın baba-kız ilişkisi hakkında ya da Cosima'nın on sekiz gibi küçük bir yaşta, antik bir gizli topluluk olan Dionysos Tarikatı'ndaki rolünü yerine getirmek için Alexander'a seks kölesi olarak satıldığını bilmiyordu.

Gerçekten, kendi kız kardeşi hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Her ikisi hakkında da muhtemelen.

Ve bu tam olarak onun suçu olmasa da, bana sevilmenin ne demek olduğunu öğreten tek adamı azarlamasını istemiyordum.

"Kız kardeşine o günü sormalısın," dedim, ona dik dik bakarken ağzım acımasız bir ifadeyle bükülmüştü. "Bilgiye değer veren bir kadın olmana rağmen, soru sorman gerektiğinde sormuyorsun."

"Dante." Tore bir kıkırdamayla gerginliği yatıştırmaya çalıştı. "Aşırı korumacı olduğu için lütfen onu bağışla, Elena. *Figlio*, ağzını tatlandırmak için biraz Caprice'in tiramisusundan ye, *si*?"

Ona başımı salladım ama tezgâhtan tatlı krema ve kekle dolu kâselerden birini aldım. Kaşığı ağzıma götürüp, dilimdeki tatların

patlamasıyla gereğinden daha yüksek sesle mırıldanırken Elena'nın gözleri beni takip etti.

"*Perfetto*," diye övdüm ve sonra sessiz bir cüretle tek kaşımı kaldırarak Elena'ya bir kaşık uzattım. "Biraz tatlılık sana da lazım olabilir."

"Patron," diye araya girdi Frankie, Tore'nin önünde dururken yüzü endişeyle gerildi. "Seninle konuşmam gerek."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama önce Tore konuştu.

"Bu kadar konuşma yeter," diye karar verdi, Elena'nın elini alıp benimkine bastırırken gözlerinde hain bir parıltı vardı. "Bu, Aziz Gennaro'nun şöleni! Dans ediyor olmalıyız."

Onunla tartışamadan bana sert bir bakış attı ve Elena merakına yenik düşmeden onu, taşıdığı kötü haber ne olursa olsun Frankie'den uzaklaştırmamı istediğini anladım. Bu yüzden Elena'nın kaskatı kesilmiş kolunu benimkine sıkıştırdım ve onu birkaç kişinin terasta dans ettiği oturma odasına çektim.

Elena'yı yakınıma çektiğimde, kollarımda bir tahta gibi sertleşti.

"Dans etmek genelde koordinasyon gerektirir," diye ağır ağır konuştum. "Bunu yapabilir misin?"

Bana yumuşak bir şekilde göz kırptı ve ellerini omuzlarımda ayarlarken kendi omuzlarını geriye doğru çekti. "Ben de senin için endişeliydim. Tüm bu ağırlığı hareket ettirmek kolay olamaz."

Onu daha da yakınıma çekip göğsüme yaslarken, tavana doğru gülmek için başımı geriye doğru eğdim. Elbisesinin ince ipeği ve benim gömleğimin temiz keteninden meme uçlarının sert noktalarını hissedebildiğimi hayal ettim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, biraz uzaklaşmak için çabalayarak.

Elimi kalçasının üstüne kenetledim ve dudaklarının üzerine fısıldamak için eğilmeden önce elini kendi belime yasladım. "Seninle dans ediyorum."

"Ahlaksızca," diye tısladı. Gözleri kalabalığı, yargılayıcı bakışları bulmak için taradı. "Yara izliyor."

"Yara umursamıyor," diye karşılık verdim, biz müziğin ritmiyle hareket ederken, karısını yanımızda döndüren David'e sırıttım. "Saltarello dansını biliyorsan, bunun yerine onunla dans edebiliriz."

O güzel gözlerini devirdi ama vücudu benimkine karşı adım

adım gevşiyordu. Piyano çaldığı aklıma geldi ve onun yanında daha sık müzik çalmayı beynimin bir köşesine not ettim. Sözcükler korkunç anadilinde olsa bile, ruhen etkilendiği belliydi.

"Sadece yaşlılar Saltarello dansını yapıyor," dedi. "Gerçi, sen temelde yaşlı bir adamsın, değil mi?"

Kaşlarımı çatarak ona baktım, kalçasındaki elim sırtına gitti, böylece onu takım elbisemin altındaki kapitone kaslara tamamen bastırabildim. "Seni temin ederim, hâlâ inanılmaz derecede güçlü kuvvetliyim."

"Yaşlı bir adam için, belki."

"Otuz beş yaşındayım, Elena. Pek de yaşlı değilim."

Ters bir şekilde omuz silkti ama ağzının kenarında bir gülümseme yakaladım.

Bir şarkı boyunca dans ettik ve tam geri çekilecekken onu yeni bir şarkı için kollarıma geri döndürdüm. Bana olan uyumunu sevmiştim, romantik yüzüne bakmak için sırtımı kırmama gerek kalmayacak kadar uzundu, onu ellerimin altında kolayca bükebileceğimi bilmekten heyecan duyacağım kadar inceydi.

Bizi salsanın daha ahlaksız bir versiyonunda hareket ettirirken gözleri benimkilere odaklandı. Bedenlerimiz, ikimizi de şaşırtan bir senkronizasyon ile hareket ediyordu. Adım attım; o takip etti. Bileğimi çevirerek yaklaşan bir dönüşü işaret ettim ve o çoktan kırmızı bir ipek parıltısı içinde dönmeye başlamıştı. Birbirimize karşı daha hızlı, daha sıkı hareket ettik. Çabalarıyla soluk soluğa kalırken nefesi yakamdaki açık tene yayıldı, göğsünü tekrar tekrar benimkine bastırdı, elmaslar kadar sert meme uçları kumaşın altından tenimi aşındırıyordu.

Midemde bir ateş yükseldi, aşırı kullanılmış bir kastaki ağrı gibi daha derine işleyen yavaş bir yanıktı. Alnımdan boncuk boncuk terler akıyordu ama bunun danstan çok, onun ağzını vahşice ağzıma almamak için kendimi tutma çabamla ilgisi vardı.

Elena bir noktada, "Bu uygunsuz," diye soludu ama gözleri bile benimle aynı anda dans ediyordu.

"*Si, indecente*,"* diye kabul ettim.

* (İt.) Evet, uygunsuz.. – ç. n.

Uygunsuzdu. Ve o da uygunsuzdu. Eğlence ve dansın hararetiyle ısınmış, uygunsuz bir şekilde baştan çıkarıcıydı. Boynundaki kızarıklığı göğsünden aşağıya doğru takip etmek, meme uçlarının pembe mi yoksa kahverengi mi, tatlı mı yoksa terden tuzlu mu olduğunu keşfetmek istiyordum.

Onu inatçı bir şekilde pantolonumun içinde sıkışan aletimin şişkinliğine bastırdığımda bocalayarak zaman kaybetti ve topuklarının üzerinden tökezleyerek uyluğuma doğru eğildi. Gözleri tamamen siyahtı. Çelik grisi, bir avcının varlığına karşı korkmuş bakışlarla beni izlerken tetikteydi ve göz bebekleri büyümüştü.

Onu bacağımın sert uzunluğuna doğru indirip, bana karşı titreyişinden zevk alırken kurt gibi sırıttım. Onu kızdırmak, keskin dilli zekâsıyla esnek vücudu arasındaki kontrastın benim bedenime karşı tadını çıkarmak için ağzımı açtım fakat birdenbire nefes alamadım.

Elena, ben ona karşı tereddüt ederken kaşlarını çattı. "Dante? Solgun görünüyorsun."

Ona iyi olduğumu söylemek istedim ama sanki göğsümdeki hava çekilmiş gibiydi. Gömleğimin düğmelerini görmek için başımı eğip titreyerek daha da fazlasını çözdüğümde gözüme bir damla ter düştü ve görüşümü bulanıklaştırdı. Başım dönerken parmaklarım düğmelerde gezindi.

"Dante," diye tekrarladı Elena, ellerini vücudumun etrafına sararken ses tonu alarm halindeydi ve sallandığım gerçeğine karşı beni uyarıyordu. "Tore!" diye bağırdı müziği bastırmak için.

Eli boynuma gitti, beni kaldırmaya çalışırken sivri uçlu parmakları nabzımı deşiyordu. "Tore, nabzı gerçekten çok yavaş."

Kalbimdeki babam oradaydı, beni desteklemek ve kanepeye götürmek için diğer tarafımı tutuyordu.

"Dr. Augustus Crown burada mı?" diye sordu omzunun üzerinden kim olduğunu çıkaramadığım birine.

Gözlerim kuruduğu için kırpıştırdım ama tekrar açmaya çalıştığımda, göz kapaklarım çimentoyla ağırlaşmış gibiydi. Karanlığa yenik düşmeden önce duyduğum son şey, Jacopo'nun "Seni kaltak. Bunu sen yaptın!" demesiydi.

ONUNCU BÖLÜM ELENA

"Seni kaltak. Bunu sen yaptın!"

Aniden yüzümde belirip bana bağıran kısa boylu, zayıf adama gözlerimi kırpıştırdım.

"Jaco," diye tersledi Tore, onu benden uzaklaştırdı ve yüzüne hafifçe tokat attı. "Kimseyi sebepsiz yere suçlama. Ne olduğunu bilmiyoruz."

"Kesinlikle zehirlenmiş," diye haykırdı Jaco, Dante'nin kanepede yatan, kendinden geçmiş solgun, terli bedenini işaret ederek. "Dante'yle dans eden oydu."

"Ve? Onu bir öpücükle zehirlediğimi mi düşünüyorsun?" diye sordum zehirli bir şekilde. "Aptal olma."

"İkiniz de sessiz olun," diye emretti Tore tartışma kabul etmeyen bir ses tonuyla. Gamzeli çenesi, gür altın rengi saçları ve mavi gözleri olan iriyarı bir adam toplanmış kalabalığı yararak bize doğru ilerliyordu. "Dr. Crown, buralarda bir yerde olduğunu biliyordum."

Doktor kanepenin yanında diz çöküp deri çantasından bir stetoskop ve tansiyon manşonu çıkarırken, "Çantamı her yere beraberimde getirdiğim için şanslısın," dedi.

Adının Frankie olduğunu bildiğim adam, kalabalığa seslenmek

için mermer bir sehpanın üzerine çıkarken, "Parti bitti millet," diye seslendi. "Defolun."

"İyi olacak mı, *dottore*?" Otuzlu yaşlarının ortalarında güzel bir kadın kanepenin üzerinde belirdi ve terli bir siyah saç tutamını Dante'nin yüzünden çekmek için eğildi.

Dr. Crown ona bakmadan elini Dante'nin yüzünden çekti. Onun yerine Tore'ye seslendi. "Herkesi çıkar buradan."

Tore anında tatlı ve güler yüzlü İtalyan ev sahibinden, Napoli'de gençliğimden beri hakkında söylentiler duyduğum mafya patronuna dönüştü.

Boyun eğmez, gaddar ve kontrollüydü.

"Çıkmak için beş dakikanız var!" diye emretti, sesinin duyulması için Frankie gibi bağırmasına gerek yoktu.

Herkes hızla eşyalarını toplayıp bir grup, şüphesiz *Camorra* askerleri olan, adam tarafından dışarı çıkarılırken ben olduğum yerde kaldım. Kimse bana gitmemi söylemedi ve Yara yanımda belirdi. Bu yüzden hiçbir yere kıpırdamadım.

Dante'nin solgun ve terden kaygan devasa bedeninin görüntüsü tuhaf bir şekilde etkileyiciydi, oysa kendi kendime bu adamdan pek hoşlanmadığımı söylüyordum. O kadar güçlü, o kadar canlı ve tutku doluydu ki, onu bitkin görmek kesinlikle doğru hissettirmiyordu.

Ani hastalığı da bir anki kararsızlığım sonucu onunla ettiğim dans kadar beni sarsmıştı. Tek savunmam en iyi ihtimalle saçmalıktı ama yeterince doğruydu, bunu kendime itiraf etmem gerekiyordu. Daha önce hiç bu kadar ham, elle tutulur cinsel enerji yayan bir adam tanımamıştım. Yüze yakın varlıklı ve güzel konukla dolu bir odada, Dante tüm ihtişamıyla sadece bana odaklanmışken onun etrafında olmak baş döndürücüydü. Kendimle erkek türü arasına ördüğüm duvarlar, onun cazibesinin gücü karşısında hırpalanıp savaşla parçalanmış gibiydi ve ben daha farkına varmadan onunla dans etmeye başlamıştım.

Yıllardır etmediğim gibi dans ediyordum.

Ruh eşim olduğunu düşündüğüm adamla Sorrento'da bir meydanda on altı yaşındaki Elena gibi dans ediyordum.

Nasıl olduğunu bilmediğim bir şekilde dans etmeyi ne kadar sevdiğimi unuttuğum için Danile'la bile böyle dans etmemiştim.

Omurgamdan aşağıya bir ürperti inip, beni bu insanlardan herhangi birinin yağmalayabileceği duygularımı tüm zemine yaymakla tehdit etti. Derin bir nefes aldım, uzun deri kanepede hâlâ solgun yatan ve görünüşe göre bayılmış olan Dante'ye odaklanarak zihnimi temizledim.

Dr. Crown yüzüne portatif bir oksijen maskesi taktı, hemen ardından taşınabilir bir kan izleme cihazıyla parmağını deldi.

"Zehir olduğunu düşünüyorsun," dedi Tore, Dante'yi görünmez düşmanlardan koruyabilirmiş gibi, kanepenin başında durduğu yerden acımasızca tahminde bulundu.

Doktor homurdandı. "Büyük olasılıkla siyanür. Elde edilmesi kolay ve tespit edilmesi oldukça zor."

"Tedavi edilebilir mi?" diye sordu daha önce onun için endişelenen aynı güzel İtalyan kadın.

Ona baktım, *capo*ya daha yakın olmak için kanepenin arkasında oturduğunu görünce midemde çirkin bir şeyler çalkalandı.

Birbirlerine yakışmadıklarına karar verdim. Kadın fazla sarışındı, kesinlikle Kuzey İtalyalıydı, zeytin rengi teni ve İsviçre-Almanya yakınlarındaki sınır bölgelerinin keten saçlarına sahipti.

Dante bir sarışınla iyi görünmezdi.

Doktor da kadından hoşlanmışa benzemiyordu çünkü sonu gelmeyen, Mary Poppins benzeri çantasından bir kavanoz siyah tablet ve ardından dolu bir serum torbası çıkarırken onu yine görmezden geldi. Omzunun üzerinden bakıp gözlerini bana doğru dikti.

Tek kelime etmeden, ona serum torbasını tutmak için elimi uzattım. Torbayı uzatırken sert bir şekilde başını salladı ve iğneyi bantlamadan önce Dante'nin elinin arkasındaki kalın damarlardan birine etkili bir şekilde soktu.

"İyi olacak," dedi Dr. Crown, sanki Azrail'le doğrudan bir bağlantısı varmış gibi.

Siyanür zehirlenmesini biliyordum çünkü Fields, Harding & Griffith'te çalışan olarak ilk vakalarımdan birinde, birkaç ay boyunca kocasını öldürene kadar zehirleyen bir kadını savunuyordum. Üçte şartlı tahliye olasılığı ile beş yıl ceza indirimi alabilmek adına suçunu kabul etmişti.

Siyanürün özellikle büyük dozlarda ölümcül olduğunu biliyor-

dum. Ağzım kuruydu ve avuç içlerim terliyordu. Onları Dante'nin bana aldığı ipek elbiseye sildim. Binlerce dolar değerinde olan elbiseye. Sadece rüyalarımda görebileceğim bir elbiseye.

Asit göğsümün duvarlarını delmek için fırladı.

Şok içindeydim çünkü bu adamın ölmesini gerçekten istemiyordum.

"O iyi olacak," dedim, Dr. Crown'u tekrarlayarak.

Dağınık ve şaşırtıcı derecede boş dairede kalan tek kişiler olan Dante'nin arkadaşları kara gözlerini bana çevirdi. Bu bakışlarda farklı düzeylerde merak ve endişe vardı ama onları görmezden geldim ve sözlerimi tekrar teyit etmek adına inatla çenemi yukarı kaldırdım.

"*Si, Dante va bene*," dedi Tore gergin bir gülümsemeyle bana doğru dönerek. "Şimdi, Dante kimsenin yemediği ne yedi ne içti?"

Biliyordum.

Tabi ki biliyordum.

O pislik Jacopo'nun bunu yüzüme bağırmasından önce de biliyordum.

"Tiramisu," diye fısıldadım, dilim kurumuş damağıma sürtündü. "Annemin Mulberry Caddesi'ndeki tezgâhından getirdim. Ama bilmelisin ki, o asla Dante'ye zarar verecek bir şey yapmaz. Daha bu sabah bana ondan ne kadar hoşlandığını söylüyordu."

Anında, şaşırtıcı bir şekilde İtalyan olmayan ama Japon gibi görünen adamlarından biri kapıya doğru ilerledi.

Aklıma kan dondurucu bir düşünce geldi. Bir mafya, Seamus'un nerede olduğu konusunda annemi sorguya çekerken onu o kadar sert sallıyordu ki, annemin bir dişi kırılıyordu.

"Lütfen, ona zarar verme," dedim, öne doğru bir adım atıp çaresizce durdurdum.

"Kimse Caprice'i incitmeyecek," diye söz verdi Tore karanlık bir tavırla, tereddüt eden Asyalı adama baktı, sonra başını salladı ve kanepeye Dante'nin yanındaki nöbetine geri döndü. "Çok basit bir yöntem, değil mi? Tabii ki, Küçük İtalya'daki Aziz Gennaro bayramını binlerce kişi ziyaret ediyor. Tetikte olsa bile tezgâhının tehlikeye girme olasılığı var ve bizim de birçok düşmanımız var."

Gözlerini uzaktaki bir şeye sabitleyerek düşündüğünde ağzı acı-

masız düz bir çizgi halini aldı. Amadeo Salvatore'nin gözlerinin ikiz kardeşlerimle aynı tuhaf ve çarpıcı altın tonunda olduğunu şokla fark ettim.

"Gittiğinde kimseyi gördün mü?" diye sordu aniden, kollarımı kavradı ve sıkıştırmak için öne doğru çıktı. "Düşün, *cervellona.*"*

Öğleden sonra yaşananları aklımdan geçirirken dudaklarımı büzdüm ve tezgâhın yanında bana çarpan adamın ince uzuvlarını hatırladım.

"Sokakta bir adam bana çarptı." Biraz çaresizce omuz silktim. "Yine de garip bir şey görünmüyordu."

"Nasıl gözüküyordu?"

"Kahverengi, kısa kesilmiş saçları vardı ve çok uzun boylu değildi, benim 1.77 boyumdan belki bir ya da iki santim daha kısaydı," diye açıkladım tüm gözlerin üzerimde olmasından rahatsız olarak. "Çenesinin köşesinde bir yara izi vardı, tam burada."

Odadaki hava düzleşti, sonra enerjiyle titreşti ve adamlar hareket geçince resmen patladı.

Frankie, "Şimdi onlara saldırıyoruz," diye homurdandı, siyah saçlarını heyecanlı elleriyle dağıtmıştı. "Kelly ve ekibi çoğu akşam Marine Park'taki Peder Patrick's spor barında takılıyor. Akşama kadar işlerini bitireceğiz."

"Frankie, *chiudi la bocca,*"** diye köpürdü Tore, ona susmasını emretti. "Aile dışında bu konuları konuşmuyoruz."

Krizle nasıl başa çıktığını ve Dante'nin çalışanlarının Bronx'ta bir grup adamı öldürmeye kararlı olduğuna dair potansiyel bilgiyle ne yapacağını merak ederek Yara'ya baktım.

Tamamen soğukkanlı bir ifadeyle iri kara gözlerini bana çevirdi ve yavaşça kırpıştırdı.

Yara Ghorbani'nin düşündüğüm kadın olmadığını ilk kez çok gerçek bir şekilde fark ettim. İtalyan olmadığı için mafyanın onu entrikalarına dahil etmeyeceğini düşünerek çok yanılmıştım.

Gerçi mahkemeye giderken saldırıya uğradığımız gün anlamalıydım.

---

* (İt.) Zeki kız. – ç. n.

** (İt.) Kapa çeneni – e. n.

Yara'nın, Dante'nin bana karşı olan yakınlığını umursamamasından fark etmeliydim.

Yara, sadece RICO davasında Dante'yi temsil etmiyordu.

Yara, onların *consiglieres*iydi.

"Diğer" değildi.

O Aileydi.

Gölgeli gözlerin olduğu o odada, Aile'nin dışındaki tek kişi bendim.

Midemde bir şeyler düğümlendi, beni utandırdığı kadar şaşırtan da bir tepkiydi. Bir kez daha grup dinamiğinin dışında bırakılmıştım. İşyerinde, iş arkadaşlarım beni bir tehdit olarak görüyorlardı. Bana buz kraliçesi ya da kaltak diyorlardı çünkü azimliydim ve her konuştuğumuzda onların beni küçümsemelerini hissedebiliyorken, kibarca havadan sudan konuşmanın ötesinde bir şey yapmayı bilmiyordum. Büyürken, inanılmaz derecede ayrımcı olabilen, safkan İtalyanlarla oynayan kızıl saçlı kızdım. Kendi ailemde bile farklıydım, ayrıydım. Kardeşlerim gibi hayat dolu ve cesur değildim. Aşk ve seks hakkında konuşurken rahat değildim ve kız kardeşler ile erkek kardeşler arasındaki samimiyetin temsili olduğunu bildiğim şakalaşmada iyi değildim. Sonra Giselle ve Daniel'ın olayı oldu ve tüm aile bunu benden önce biliyor gibiydi.

Yalnızdım.

Tanrım, yalnız kalmaktan çok yorulmuştum.

"Gidebilirim," dedim zaten orada olmak istemiyormuşum gibi ama göğsümün içi yandı.

Tore bana ölçülü bir bakış attı. "Biz ofise gideceğiz. Sen ve Yara, Dante ve Augustus'la kalın."

Dr. Crown homurdandı. "Tamam, dikkatimi dağıtıyorsun. Eğer kalıyorsan gölge yapma."

Dante'nin iyi olup olmayacağını görmeye kalabileceğim için rahatlayarak başımı salladım. *Cosima bir rapor ister*, dedim kendi kendime ve ona hikâyenin tamamını anlatabilmek için kalmak benim kardeşlik görevimdi.

Adamlar odadan çıktılar, adı Jacopo olan köşeyi dönüp gözden kaybolmadan önce bana ters ters baktı.

Yara yumuşak bir sesle, "Bay Salvatore'yi boşver," diye önerdi

ama gözleri yüzüme keskin bir şekilde odaklanmıştı, altında paylaşmak istemediğim şeyleri okumak için cildimi neşter gibi bir hassasiyetle soyuyordu. "Ona Huysuz diyorlar."

Dudaklarımda solgun bir gülümseme belirdi. "Sadece bana karşı böyle olmadığını bilmek güzel. O Dante'nin kuzeni mi?"

Yara sonunda derin bir iç çekip otururken başını salladı ve çarpıcı siyah elbisesinin altından uzun bacaklarını yeniden ayarladı. "O, Tore'nin kuzeninin oğlu, İtalya'dan buraya ilk geldiklerinde... işlerini kurmalarına yardım eden kuzeni."

"Ona ne oldu?" Mafya işleri hakkında soru sormamam gerektiğini biliyordum ama aynı zamanda bir avukattım. Zihnim sorular oluşturup bir av köpeğinin aslanları takip etmesi gibi cevaplar arıyordu.

Yara elini salladı ve Dr. Crown'un Dante'yle ilgilenmeye devam etmesini izledi. "Öldürüldü."

Gözlerimi devirme dürtümle savaştım çünkü belli ki ben de bu sonuca çoktan varmıştım. Bir şeyin nedeninden çok daha ilginç olan nasılını öğrenmek istiyordum.

"Ya bu Kelly denen kişi?" diye sordum, ağırlığımı ayak tabanlarımı mahveden topuklularıma vererek. Oturmak istedim ama hareketsiz kalıp Dante için serum torbasını tutmam gerektiğini biliyordum.

"Adını duymadın mı?" diye sordu, biraz şaşırmıştı. "Thomas 'Gunner' Kelly, İrlanda mafyasının lideri."

"Artık böyle bir şeyin kalmadığı izlenimine kapılmıştım." Amerika'daki İrlandalı çetelerin ölümü, bunca yıllık entegrasyondan sonra seyrelmiş İrlandalı kimliği duygusu, Triad ve Meksikalı karteller gibi daha güçlü yabancı suç gruplarının akını hakkında okuduğum makaleleri düşündüm.

"Deneyimlerime göre, suç çeteleri hamamböcekleri gibidir," dedi alaycı bir gülümsemeyle. "Birini ayağının altında ezersin ama omzunun üstünden geriye baktığında yenisi çoktan gelmiş olur."

"Ve onları yenemezsen..." Yara'nın bu yüzden, bilinen bir suç örgütüyle güçlerini birleştirdiğini ima etmeye cüret ettim.

Yara bana o kadar uzun süre baktı ki cildim kaşındı ve annesinin azarlayıcı bakışları altında bir kız gibi kıvranma dürtümle savaştım. "Bütün insanlar saf olsaydı Elena, kanunlar olmazdı. Avukat oldu-

ğumuzda, işimizi elimizden geldiğince iyi yapmak için doğru ve yanlış algımızı değiştiririz. Zayıfları ve masumları savunmak için hukuka giren herkesin, kaçınılmaz olarak kalbi kırılır ve hayal kırıklığına uğrarlar." Dramatik bir etki yaratmak için duraksadı. "Mahkemede gladyatör dedikleri kadının böyle saçma bir nedenle avukat olduğunu söyleme bana."

Hedeften çok uzak olmasa da ona söylemedim. Doğrusu, boğazımı tıkayan ve nefes almamı zorlaştıran karmaşık çelişkiler yumağını nasıl ifade edeceğimden emin değildim.

Ona adaletsizlikle savaşmak istediğimi söyleyebilirdim çünkü tüm çocukluğum bununla doluydu. Yoksulluktan borç, iş ve geri ödenemez iyilikler için *la mafia*ya başvurmaktan başka çaresi olmayan insanlarla doluydu. Pek çok İtalyan'ın neden mafyadan korktukları kadar saygı duyduğunu da anlıyordum. Çünkü mafya hayatlarının gerekli bir parçasıydı.

Ama bazıları için korkunçtu.

Büyürken, mafyanın yoksulları sömürmesine dur demek için avukat olmak istiyordum.

Ama sonra Amerika'ya taşındık, rüyamın ipleri ellerimden kaydı ve sadece daha geniş çerçeveyi gördüm.

Avukat olmak.

İdealizmimin yerini gerçekçilik ve kapitalizm aldı.

Yara, ölümcül darbesini indirmeden önce kendi içimde çatışmama uzun bir süre izin verdi. "Bazı insanlar avukatların müvekkillerinden daha suçlu olduğunu iddia ediyor, Elena. Belki de bu meslekte kahramanlardan çok kötülerin olduğunu bilmek seni daha iyi hissettirir. Uyum sürecini kolaylaştırabilir."

İnsanlar beni her zaman soğuk olduğuma inandırmıştı ama Yara'nın ahlaken iflas etmiş bakışlarına baktığımda kendimi yeniden değerlendirdim.

"İyi insanlarla çalışmayı tercih ederim," dedim zavallıca, kendimi dengesiz ve tepetaklak hissediyordum.

Yara ve Dante ile zaman geçirmenin iyi ve kötü algımı çoktan etkilemeye başladığını fark ettiğimde, endişem kanımda yükselmeye başladı.

Yara kolayca omuz silkti. "Ben de yaptım. Sanırım tanımına bağlı. Örneğin Bay Salvatore, en iyilerinden biri olduğunu düşündüğüm bir adam. Adil bir patron, sadık bir arkadaş, aile üyesi ve toplum için üzerine düşeni yapıyor."

"Vergi muafiyeti için yaptığına eminim," diye mırıldandım acımasızca.

"Birinin sizden farklı şeyleri sevmesi ve değer vermesi onun kalpsiz olduğu anlamına gelmez, Bayan Lombardi. Dante sevdikleri ve savunulması gerektiğini düşündüğü kişiler için hayatını ve geçimini riske atar ve atmıştır da. Eğer bunu anlayamıyorsan, belki de düşündüğüm kadın değilsindir. Neden eve gitmiyorsun? Dante hakkında herhangi yeni bir bilgi olursa, eminim yarın sabah onu alman için yeterince erken olacaktır."

Ona gözlerimi kırpıştırarak baktım, uygun şekilde azarlanmıştım ama yine de çelişkili hissediyordum. Yara beni kovduktan sonra cebinden telefonunu aldı ve çalışmaya başladı. Dudaklarını büzerek bana bakan, tıpkı Dante ve ekibini yargıladığım gibi beni yargılayan Dr. Crown'a baktım.

"İyileşecek mi?" diye sordum sessizce, sesim savunmasız bir içtenlikle zonklayacak kadar saftı.

Onun suç girişimi hakkında ne düşünürsem düşüneyim, Dante'nin ölmeyi hak ettiğini düşünmüyordum.

Aslında bu düşünce ayaklarımın üzerinde sallanmama neden oluyordu.

Dr. Crown o uçuk mavi bakışlarını bana dikti ve tüm klasik Amerikan yakışıklılığına rağmen, bakışlarındaki bariz duygusuzluk soğuk kalbini belli ediyordu. Bakışı tanıdım çünkü aynada bana baktığını sık sık görüyordum.

"Birisi onu ilk kez öldürmeye çalışmıyor ve bu son da olmayacak," diye metanetli bir yanıt verdi.

Limandan gelen sabah sisi gibi içimi bir ürperti sardı ve bu, gelecek şeylerin bir önsezisi gibi korkunç bir duyguydu. Ancak daha sonra, Daniel'ın içinde olmadığı çok büyük bir yatağın ipeksi çarşafları arasındayken Yara'nın sözlerini düşündüm. Hiç düşünmeden, hukuk fakültesinde, her zaman övülen Thoreau'dan okuduğum bir alıntıyı hatırladım.

"Yasaya saygıyı geliştirmek, adalete saygıyı geliştirmek kadar arzu edilir bir şey değildir."

Yankı dolu boş evimin karanlık gölgelerinde uzandım ve toplumun doğru ve yanlış algısına bu kadar yerleşip kendi fikrimi oluşturmayı unutup unutmadığımı merak ettim.

ON BİRİNCİ BÖLÜM
DANTE

Ölüm beni uzun zamandır korkutmamıştı.

Mobilyaların altın ve incilerden yapıldığı, Kuzey İngiltere'nin bozkırlarındaki Pearl Hall'da büyümüştüm. Ben daha bebekken çıngırağım bile som gümüştendi. Bu yüzden çok az insan acının ve ölümün karanlığını bildiğimden şüphelenirdi.

Ve bundan bile azı babamın deli olduğunu bilirdi.

Küçük yaşlarda bodrumdan iniltiler duyduğumda bundan şüphelenmiştim, Jane Eyre romanlarının tam tersiydi, gece yükselen hayalet sesleri gerçek kâbuslardı ve evimizin duvarlarına hapsolmuşlardı. Ağabeyim -ailenin altın çocuğu- babamız Noel'ın tehlikelerine, onun hem annemize hem de hizmetlilere yaptığı kötü muameleye ve bazı sabahlar boğazında mücevher gibi morluklarla bodrumdan çıkan kadınların solgun görüntüsüne karşı kördü.

Ve sonra annem öldürüldü.

Chiara, İngiltere'ye dönmemeye karar verdiğinde o ve ben, çocukluk arkadaşı Amadeo Salvatore'yi, Napoli dışındaki villasında ziyaret ediyorduk. Bugün yaşasa bile iyileşeceğini düşünmediğim bir şekilde yorgundu. Siyah saçları kırılgandı, kemikli vücudunu kucakladığımda ellerimin altında parçalara ayrılıyordu ve gözlerinin altında orada olmadığı zamanları hatırlayamadığım mürekkep ma-

visi oluklar vardı. Hâlâ güzeldi ama kırık bir şey gibi, çok sert oynandıktan sonra yetişkin bir çocuğun odasında bir köşede çürümeye bırakılan bir oyuncak bebek gibiydi.

Yine de o yolculukta gülümsüyordu. Cambridge'den dereceyle yeni mezun olmuştum ve benimle neredeyse gülünç bir şekilde gurur duyuyordu çünkü Noel'ın bana olan saygısızlığını her zaman telafi etmeye çalışıyordu. Ben vâris değil yedektim ve en başından beri annem ve onun insanları gibi olmuştum.

Vücudumda itaatkâr bir kemik yoktu ve Noel bunu biliyordu, bu yüzden yokmuşum gibi davrandı ya da yoluna çıkarsam beni zorla yerime geri oturttu.

İtalya'ya taşınma planları yapmaya başladıktan birkaç gün sonra, bir gece akşam yemeği yerken annemin cep telefonu çaldı. Güneş tutulması kadar karanlık bir gölgenin yüzünün üzerinde belirmesinden anında arayanın babam olduğunu anladım.

"Cevap verme," dedim yemek masasındaki sandalyemden kalkarak. Babamın kalbini ellerimde ezmek istediğim gibi ezebilmek için telefona uzandım. "Gidip kendini becerebilir."

"Edward Dante," diye azarladı ama gözleri dalgındı, dudakları yüzünde kansız bir haline gelmişti. Elindeki telefonun çalışını tıpkı bir askerin bir bombanın patlaması için geri sayımı izlediğini düşündüğüm gibi izledi. Yüzünde ancak geriye dönüp baktığımda fark ettiğim ürkütücü bir kararlılık vardı. "Kaçamayacağın bazı iblisler vardır. Baban da onlardan biri."

Tore'ye baktım ama asık yüzünde düşüncelerini belli etmeyen bir maske vardı. Chiara ile tartışıp kararını değiştirebileceğini düşünmemesi gerektiğini biliyordu.

İnatçılığımı da annemden almıştım.

Annem sandalyeden kalkıp telefonu avucuna alarak aramayı görmezden gelirken ikimiz de sessizce ona baktık, ancak saniyeler sonra tekrar çalmaya başladı.

"Sanırım artık odama çekileceğim," diye mırıldandı, benimki gibi karışık İngiliz-İtalyan aksanıyla. "*Buona notte, figlio mio.*"*

Yanağıma kondurduğu öpücüğü kabul ettim ve onu dikkatlice

* (İt.) İyi geceler, oğlum. – ç. n.

vücuduma çekerken gözlerimi kapattım. Bana kıyasla çok zayıftı. Nazik olmazsam yanlışlıkla kaburgalarını kırabileceğimi düşünüyordum.

Tore'yi yanağından öptü ve ardından arka merdivenlerden odasına doğru yavaşça çıktığında içimde bir suçluluk duygusu kabardı. Dört yıldır üniversitedeydim, kendimi insan zihni ve Noel'ın elinden özgür kılacak çalışmalara adamıştım. Suç eğilimlerim zaten kendini gösteriyordu. Zengin öğrencilerle birlikte, yüksek lisansımı bitirirken, bana bir milyon sterlinin üzerinde para kazandıran bir spor bahis çetesi kurmuştum ve başımı Latin kızlarla nasıl belaya sokabileceğimi görmek için Roma'ya taşınmayı dört gözle bekliyordum.

Bu geziye kadar, yokluğumda Noel'ın Chiara'yı ben çocukken olduğundan çok daha fazla dövdüğünü fark etmemiştim.

Bilmeliydim ama ben aptal, bencil, yirmili yaşlarında bir ççocuktum. Çok kasıntıydım ve yeterince sağduyulu değildim. Onunla ne zaman telefonda konuşsam ya da hafta sonları ziyaretime gelse, her zaman gülümsüyordu ve pozitifti, evde her şeyin yolunda olduğuna söz veriyordu.

Ama bunu sadece bizim için, Alexander ve benim için yaptı, böylece o süslü kafesten kurtulabilir ve bizi eve sürüklemesine gerek kalmadan Noel'dan kurtulabilirdik.

"Ben de bilmiyordum," diye itiraf etti o gece Tore. Daha önce hiç olmadığı kadar yaşlı görünüyordu, geniş eğimli alnı kullanılmış bir peçete gibi kırışık ve buruşmuştu. "İkinizi de hayal kırıklığına uğrattım."

"Hayır," diye karşı çıktım, o anda çocukluk arkadaşı ve ailesini Noel'ın öfkesini göze alacak kadar önemseyen bir adam olduğu için onu o kadar çok seviyordum ki. "Onu daha yakından gözlemlemeliydim."

İçini çekti, kırmızı şarabını mum ışığını yakalayıp kan kırmızısına dönüşecek şekilde döndürdü. "Burada güvende. İngiltere'ye dönmesine izin vermeyeceğiz."

"Hayır," diye kabul ettim. "Onun yanına taşınacağım. O canavarla bu kadar uzun süre yaşadıktan sonra, bilmiyorum, sevgiye ve ilgiye ihtiyacı var."

Tore beni onayladı. Sonraki bir saati şarap içerek ve İtalya'da neler yapabileceğimi tartışarak geçirdik. Keşke Tore ve ekibiyle çalışmak ilgimi çekseydi.

Bunu ciddi olarak düşünmüyordum. Vahşi, evcilleştirilemez bir kalbi olan bir adamdım ama babam gibi bir suçlu olma fikrinden hoşlanmıyordum.

Ve sonra duyduk.

Çığlığı.

Adrenalin başımdan aşağı bir kova buzlu su gibi akarken ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Zihnim sesin ne olduğunu düşünme fırsatı bulamadan sandalyemden kalkıp koşmaya başlamıştım.

Tore tam arkamdaydı, adamlarından biri arkamızdan silahını kaldırıp geliyordu.

Ayaklarım beni annemin odasına götürdü. Kapı kilitliydi ama sağ ayağımın sert bir darbesiyle eski tahtaya tekme atmadan önce bir an bile düşünmedim.

Oda boştu, hafif açık balkon kapılarından tül keten perdeler odaya dalgalanıyordu.

Ve biliyordum.

Beynimin derinliklerinde, ruhsal olarak, o kapıların dışında bulacaklarımın hayatımı sonsuza dek değiştireceğini biliyordum.

Kalp atışlarım kulaklarımda bir tören davulu gibi gümbürdüyordu, kapıya ilerleyip tek parmağımla itip açarken adımlarım ağır ağır birbirini takip etti.

Küçük balkon boştu, taş duvarlara tırmanan sarmaşıklar zeytin kokulu esintide hışırdıyordu.

"Edward," diye itiraz etti Tore, ben kenardan bakmak için korkuluğa gitmeye çalıştığımda kolumdan tutmak için uzandı. "Yapma."

Gözlerimi yerden ayırmadan acımasızca omuz silktim. Kenara geldiğimde, parmaklarımı taşın üzerinde kıvırıp aşağı bakarken nefesimi tuttum.

Ama annem orada değildi.

Aslında, sonraki birkaç gün, aylar ve yıllar boyunca Chiara Davenport hiçbir yerde bulunamadı. Yerel makamlar bunun bir kaçak vakası olduğuna karar verdi ancak biz daha iyisini biliyorduk.

Noel'di.

Annemi öldürmüştü ve daha da kötüsü, kardeşim Alexander'ı Tore'nin suçlu olduğuna ve benim de mafya örgütünü devralmak için onları terk ettiğime ikna etmişti.

Bir yandan haklıydı.

Chiara'nın kaybolduğu günden itibaren Amadeo Salvatore için çalışmaya başlamıştım ve kendimi Dante Salvatore olarak yeniden keşfetmiştim.

Çünkü hayati bir şeyin farkına varmıştım, bana sadece ölümün kendisi tarafından verilebilecek bir hayat dersi.

İblislerimi yenmek istiyorsam, nihai canavar olmalıydım.

Yıllar sonra, annemin ölümünden öğrendiğim temel dersler beni hâlâ yönetiyordu.

Kimseye güvenme, ilk sen saldır ve her şeyden önce kendini koruyamayanları koru.

Beni öldürmek için yapılan saldırıdan birkaç gün sonra ilk iki emri yerine getirmediğim için kendime kızıyordum.

"İrlandalı pislik," dedi Adriano, ağzındaki kelimenin tadı zehirmiş gibi balkonun kenarına tükürmeden önce. "Tore onların işini bitirmemize izin vermeliydi."

"Hayır," diye karşı çıktım korkulukta durduğum yerden, on yıl önce buna çok benzeyen bir balkonda annemin yerde ölü bir şekilde yatıp yatmadığına baktığım zamanı hatırlamıştım. "Onlardan daha akıllı olmalıyız, Adriano."

Marco masada silahını temizlerken, "Seni zehirlemeye çalışacak kadar korkak bunlar," diye alay etti. "Hiçbir *Italiano* kendini bu denli alçaltmaz."

Kaşımı kaldırdım ama içten içe İrlanda saldırısının arkasında bir İtalyan olup olmadığını merak ediyordum. Gerçek şuydu ki, benim duruşmam tüm Komisyon'u fena halde germişti. Ben bir yabancıydım, bir *sconosciuto*. İtalyancayı anadilim gibi konuşabiliyor, her türlü modası geçmiş geleneğe ve kültürel norma bağlı kalabiliyordum ama buna rağmen İtalyanlar kesinlikle katıksızdı, hatta İtalyan kökenli Amerikalılar bile benim bir İngiliz olarak doğup büyümemden hoşlanmıyorlardı.

Ben gelene kadar, babası İtalyan olmayan bir patron hiç olmamıştı ve annem İtalyan olsa da New York'taki Eski Dünya patronları için aynı şey değildi.

Benden hiçbir zaman hoşlanmamışlardı, benim yerime Tore ile iş yapmayı tercih ediyorlardı ve RICO Yasası uyarınca soruşturulup

yargılanıyor olduğum gerçeği, ben yuvarlanıp üzerlerine düşme şansı bulamadan benden kurtulmaları için iyi bir fırsat olabilirdi.

Hain değildim ama şunu itiraf edebilirdim, di Carlo ailesinin reisi öldüğü için mutluydum ve diğer dört ailenin –Lupi, Belcante, Accardi ve Maglione— Don'larını öldürüp di Carlo'yu erkenden mezara takip etmelerini çok isterdim.

Hiçbiri yetmiş yaşından küçük değildi ve kendimi yaşı önemseyen biri olarak görmesem de Donların masada fosilleştirdiği eski mafyayı inkâr edemezdim.

Fikrimce taze kana ihtiyaçları vardı ve yıllardır değişim için çabalasam da her fırsatta reddediliyordum.

"Bu işin arkasında diğer Ailelerden birinin olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Adriano, yaralı parmaklarını çıtlatarak. Benden bile daha uzun ve daha genişti. Taş çuvalları gibi kolları ve kaslı omuzları boynunu acayip derecede kısa gösteriyordu. Fakat Addie, yakın çevremizdeki en iri adamdı.

Bir omzumu silktim ama teorim hakkında konuşmaya hazır değildim. Adamlarım sadıktı, sadık kalıyorlardı çünkü ben bir çözüm bulana kadar bir sorunu ortaya çıkarmamaya özen gösterirdim.

"İrlandalılar küçük patateslerdir," diye şaka yaptı Marco, kıkırdayarak. "Birine bulaşmak için başkalarıyla çalışmak onların gözünden kaçmaz. Zaten kendilerine ait neleri var ki?"

Chen, "Tefecilik," dedi, her zamanki gibi bilgi vermeye hazırdı. Adam yürüyen bir ansiklopedi gibiydi. Japon olduğu için aile dışındaki *capo*lardan bir sürü laf yemişti ama üç kez hayatımı kurtarmıştı ve onunla arka sokaklardaki bir kumarhanede, o bir profesyonel gibi kart sayarken karşılaştığımda, ekibimde olması gerektiğini biliyordum. "Düşük seviyeli bir uyuşturucu kaçakçılığı. Pek bir şey yok."

"Önce Basante anlaşması, şimdi de bu," diye düşündüm elimle sakallı çenemi ovarak. Aziz Gennaro gününden beri tıraş olmamıştım ve sakalım sıklaşmaya başlamıştı. "Ben zaten federaller tarafından sürekli takip edilirken Tore seni bir katliamdan alıkoymakta haklıydı ama karşılık vermemiz gerekiyor."

Ben düşünürken Marco, Chen, Adriano, Jaco ve Frankie sessizdi, beni kendi kendime bırakmaya alışmışlardı. Jaco ve Frankie dışında hiçbiri liderlik becerisine veya arzusuna sahip değildi. Jaco patron

olamayacak kadar asabiydi ve Frankie ise insanlardan onlarla düzenli olarak ilgilenemeyecek kadar nefret ediyordu. Benim liderliğime boyun eğmekten mutluydular.

Ama uçak hangarımda hâlâ kurumuş et gibi asılı duran Mason Matlock'un bana operasyonumda bir köstebek olduğunu söylediğinden beri yaşadığım farkındalıkla, yüzlerine bakmak için bir saniye ayırdım.

Köstebeğin kardeş gibi gördüğüm adamlardan biri olduğunu düşünmek istemesem de körü körüne güvenmemek gerektiğini biliyordum.

"Addie, Peder Patrick'in barmenlerinden biriyle dostça sohbet etmek ister misin? Bak bakalım aşağıda neler olup bittiğini anlayabilecek miyiz?"

Sırıtışı büyük, pürüzlü dişlerini ortaya çıkardı ve kaba yüzü son derece korkutucuydu. İri siyah köpeği Toro'ya olan şiddetli sevgisini ve her zaman kremasının bir şekilde gömleklerine bulaştırdığı cannoli saplantısını düşünmek beni neredeyse gülümsetiyordu.

Bu, tüm adamlarımın, Tore'nin ve benim gerçeğimizdi.

Bizler üst düzey günahkârlardık. Para kazanmaya, rakiplerimizi bitirmeye ve her ne pahasına olursa olsun başarılı olmaya odaklıydık.

Ama biz de insandık.

Şehvet, aşk ve sadakat tarafından yönlendirilen erkeklerdik. Köpeklerimiz, cannolilerimiz ve yoldaşlarımız tarafından.

Elena Lombardi gibi bir kadının anlamaktan aciz olduğu şey buydu. İki karşıtlığın bir bütün içinde bir arada bulunabileceğini anlamıyordu. Kimse ya hep ya hiç, siyah ya da beyaz, iyi ya da kötü olmak zorunda değildi.

Böylesi dar kafalı bir düşünce beni ondan uzaklaştırmalıydı ama kendimi onun fikrini nasıl değiştirebileceğim konusunda giderek daha çok düşünürken buldum. Onu yozlaştırma fikri, fiziksel olduğu kadar zihinsel olarak da tahrik ediciydi.

Nasıl bir tutkuyla ısınmış, kinci bir öfkeyle parlamış ise hırsında o kadar acımasızdı ki, yoluna çıkan engeller umurunda bile değildi.

Zehirlendiğimden beri ilk kez aletim heyecanla seğirdi.

Frankie, "Dikkatin dağınık," dedi çünkü beni diğer adamlarımdan daha iyi tanıyordu ve konuşmaktan korkmuyordu.

Aslen Sicilyalıydı ve şu anda kan davası içinde olduğumuz Cosa Nostra'dandı ama hain olmadığına hiç şüphem yoktu. Ailesi, rakip bir aileyi devirmek için bir kadını baştan çıkarmasına ve kirletmesine neden olmuştu ama sonunda o kadına âşık olmuştu. Şimdi şehirde birlikte yaşıyorlardı ve benim himayem altında geçmişlerinden korunuyorlardı.

"Bacakları uzun olan kızıl saçlıyı mı düşünüyorsun?" Marco kalın kaşlarını oynatarak sordu. "Kahretsin ama geçen gece sertleşmeden ona bakamıyordum."

Dürtüme engel olamadan önce en iyi *soldati*lerimden birine dişlerimi göstererek koltuğumdan fırladım. "*Stai zitto.*" Çenesini kapatmasını söyledim. "Onun hakkında bu şekilde konuşma."

Kaşlarını çattı, gözleri en güvendiğim altı adamdan oluşan küçük grupta gezindi. "Bir şey mi kaçırıyorum?"

Frankie ağır ağır sırıtarak, "Onu becermek istiyor," diye tahminde bulundu. "Siktir biliyordum! Lombardi kadınları senin kriptonitin, D."

"Onu becermek istemiyorum," dedim sakince, sanki bu fikir kovaya attığım bir çöpmüş gibi elimi salladım. "Sikimle ne yapacağını bile bilemez."

Bu bir bakıma doğruydu.

Ona beni ve kendisini nasıl memnun edeceğini öğretmenin biraz ilgimi çektiğini bilmelerine gerek yoktu.

Jaco sigarasının başında, "İki ateşli avukatını sana bırakıyoruz," diye mırıldandı. "Umarım sadece güzel görünmekten daha faydalıdırlar."

"Öyleler. Yara bizi asla hayal kırıklığına uğratmadı ve Elena, başarı fikriyle lanet bir yarış arabası gibi yoldan çıkmış olmasaydı bile, ailesi için her şeyi yapar ve Cosima, ondan bu davayı üstlenmesini istedi..." Kafam dilimin ucundaki sözlerle karışırken sustum.

Ve işte oradaydı.

Bu kadar basit.

Bu fikir.

İrlandalı pisliklerden daha akıllı olmanın, onlarla veya di Carlo'ların beraber iş yaptığı pisliklerle tam teşekküllü bir savaş başlatmadan onları dize getirmenin bir yoluydu.

Fikir tek bir temel ilkeden doğdu.

Çoğu insan sevdiklerini korumak için her şeyi yapar.

Pearl Hall'un arkasındaki labirentte gömülü olan Chiara'nın yerini memnuniyetle alırdım.

Elena, geçen yıl hastanede Cosima komadayken onun yerini seve seve alırdı.

Şimdi, İrlandalı mafyanın kendi sevdiklerini aynı şekilde gözetecek kadar terbiyeli olup olmadığını görecektik.

Planı kimseyle tartışmadan cep telefonumu çıkardım ve Yara'nın numarasını çevirdim.

"Bir planım var," dedim ona. "Ama bundan hoşlanmayacaksın."

ON İKİNCİ BÖLÜM ELENA

Dante'yi altı gündür görmüyordum.

Bu pek çok nedenden dolayı alışılmadık bir durum değildi.

Onunki gibi bir federal davanın mahkemeye gitmesi yıllar alabilirdi ve hızlandırılmış bir yargılama için başvurmuş olmamıza rağmen, yasal tıkanıklıkların açılması da aylar alıyordu.

Yine de meşguldük.

Mason Matlock'un ifadesini gizlemek için mahkeme öncesi hazırladığımız talep, o sabah mahkemeye gidecekti ve kazanmamız kesinlikle hayati önem taşıyordu. Giuseppe di Carlo'nun yeğeni, Ottavio'daki silahlı saldırının ardından polise ifade verirken şarküteriyi vurmak için tanımsız siyah bir SUV ile birkaç "hayduduyla" birlikte geçen kişinin Dante olduğunu söylemişti.

Sorun şuydu, Dante birini koruduğu için suç işlendiğinde başka yerde olduğuna tanıklık edebilecek kimse yoktu.

Davanın ayrıntılarını inceledikten sonra, kız kardeşimi koruyup korumadığını merak ettim.

Cosima o gün üç kez vurulmuştu ancak tartışmalı bir şekilde, tetikçiler gelmeden önce Giuseppe di Carlo'yu öldürebilme ihtimali de vardı.

Bu her gün dava üzerinde uzun saatler çalışırken aklımda dolaşan

birçok teoriden biriydi, sadece davası değil, aynı zamanda adamın kendisi de düşüncelerimde baskın bir unsurdu.

Ondan etkilendiğimi kabul etmek kolay değildi.

Bu yüzden, Cosima ve Dante'nin onun koruması hakkındaki teorime çok fazla kafa yormadım. Her açıdan bu serseriyi bir centilmen yapmaya çalışmak, benim açımdan neredeyse efkârlı bir düşünceydi.

Ama o sabah işe giderken bu şüpheyi üzerimden atamadım ve daha dürtümü dizginleyemeden parmaklarım Cosima'nın telefon numarasını tuşlamaya başladı.

"Merhaba, Lena'cığım," diye yanıtladı neşeli bir İngiliz edasıyla, sesi bulaşıcı bir mutlulukla doluydu. Sesi hep böyle geliyordu, hayatının zirvesindeydi, her an için minnettardı. "En sevdiğim avukatım nasıl?"

Dudaklarımı dişlerimin üzerinde geren gülümseme acımasızdı. Sanki Cosima'nın güzel yüzüymüş gibi telefonu yanağıma sıkıca bastırdım. "Merhaba güzel Cosi'm. İyiyim. Uzun bir mahkeme ve araştırma gününden önce kahve alıyorum. Nasılsın?"

Arka planda derin bir ses vardı ve ardından kız kardeşimin nefes nefese kıkırdaması duyuldu. "Xan, kes şunu. Elena'yla konuşuyorum."

Benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle, "Ona meşgul olduğunu söyle," diye emretti. "Çok meşgul."

Cosima'nın sıcak kahkahası bal gibiydi ve hattın içinden bile hissedebildim.

"Üzgünüm Lena, Alexander'ı tanıyorsun. Çok *otoriter* olabiliyor."

Cosima hareket ederken gırtlaktan bir kıkırdama duyuldu ve hemen sonra bir kırışma sesi geldi. "Dur odadan çıkayım, yoksa beni rahatsız etmeyi bırakmayacak."

"Bir dahaki sefere seni boşaltmam için bana yalvardığında bunu hatırlayacağım," diye bağırdı Alexander kasıtlı olarak.

Yanaklarım kızardı ve en sevdiğim kafenin kapılarını açıp sıraya girerken inledim. "Aman Tanrım, Cosi, seni sonra arayacağım."

"Hayır," diye durdurdu. "Şimdi gitti. Özür dilerim. Bu tür şeylerin seni rahatsız ettiğini biliyorum."

Ona karşı dürüst olup olmamayı düşünürken bir şeytan tırnağıyla oynayıp tereddüt ettim. "Bunun üzerinde çalışıyorum, biliyorsun."

Sesi kadife gibiydi, itiraflarımın güvenle inmesi için yumuşak bir yastıktı. "Ya? Terapistinle mi?"

"Evet ve Monica, benim için umut olduğunu söyledi... İki hafta sonra ameliyatım var. Görünüşe göre ameliyattan sonra orgazm olabileceğim ve belki..." Titrek bir nefes aldım, sanki havaya karışan duman gibi sonsuza kadar kaybolacaklarından korkarak kelimeleri yüksek sesle söylemeye korkuyordum. "Belki ben de bir gün doğal yollardan hamile kalabilirim."

"*Dio mio*, Elena," diye soludu kardeşim, sesi anında gözyaşları ile kalınlaşmıştı. "Aşkım, bunu duyduğuma ne kadar sevindim anlatamam. Heyecandan ayakların yerden kesilmiş olmalı."

"Öyle oldu," diye kabul ettim ve hemen ardından elimi telefonun üstüne koyup baristadan kahvemi sipariş ettim. Sonra uzaklaştım ve Cosima'ya, "Bu sadece... tuhaf. Hayatım hâlâ boşmuş gibi hissediyorum. Bir yıl önce olsa çok heyecanlanırdım. Daniel ve ben bu haberi o Giselle ile tanışmadan önce alsaydık ne olurdu diye düşünmeden edemiyorum."

"Aşkım, lütfen aklın oralara kaymasın. Bana her zaman geçmişin değiştirilemeyeceğini ve geleceğe odaklanmamı söyleyen sen değil miydin?"

"Evet," diyerek iç çektim ve onun sakin ilgisinin dikkati altında göğsümdeki düğüm yavaşça gevşedi. "Bunu aşmam gerektiğini biliyorum ama söylemesi yapmaktan daha kolay. Bana yalan söyleyen ve kalbimi kıran sadece Daniel değil. Her nedense, Giselle'in ihaneti daha da kötü. Acımı anlaması gereken ve yol ne kadar zorlu ve yavaş olursa olsun yanımda olması gereken birinin ihaneti."

"Sen ve Giselle uzun zamandır yakın değilsiniz... Yaptığının affedilemez olduğunu biliyorum ama kız kardeşliğinizdeki çatlaklar onun Sin ile olan ilişkisinin gelişmesine sebep oldu. Senin Sin'in kız arkadaşı olduğunu öğrendiğinde, sonucu değiştiremeyecek kadar âşıktı. Acıttığını biliyorum ama birlikte gerçekten mutlular. Sinclair seninle olduğundan daha mutlu, Lena'cığım. Seni düşünmeye tenezzül etmeyen bir adam için daha fazla vakit kaybetme."

Sözlerini sindirmeye çalışarak boğazımdaki yumruyu yutkundum. Onlarla aynı fikirde olmadığım için değil, olamadığım için.

Daniel'ın Meksika'daki kaçamaklarından döndükten sonraki davranış şekli... sanki farklı bir adamdı, onunla dört yıldır birlikte olmama rağmen pek iyi tanımadığım biri gibiydi.

Onu Giselle kadar mutlu edememiştim.

Ve Tanrım, bu buzdan kalbimden yayılan bir yanık gibi beni yakıyordu.

"Bir gün," dedi Cosima, sanki beni ürkütmekten korkuyormuş gibi, çok yumuşak, çok sessizce konuşuyordu. "Sahip olduğun tüm korkuları sana unutturacak, hayatında katlanmak zorunda kaldığın tüm pürüzlü yaraları yatıştıracak ve sana daha önce tatmadığın kadar canlı hissettirecek bir adam bulacağını biliyorum."

"Alexander ve senin gibi," dedim gergin bir gülümsemeyle, en azından onun bunu bulmuş olmasına seviniyordum.

Hiç kimse bu tür bir sevgiyi, tanıdığım en sevgi dolu kadın olan Cosima kadar hak etmiyordu.

"Alexander ve benim gibi," diye onayladı. "Zor bir şekilde başlamaktan da korkma. Bazen, yargılamak için çok erken davranıyorsun. Gelişmeleri için bir şeylere zaman vermelisin. Tanrı biliyor ki ona âşık olmadan önce Xan'dan nefret ediyordum."

Aramamın gerçek sebebini hatırladığımda göğsümden bir hıçkırık dalgası geçti.

Nefret dolu olduğunu düşündüğüm bir adamın o kadar da kötü olmayabileceğini sorgulamaya başlamıştım.

"Cosima, biliyorsun ki sonunda ailemiz için yaptıklarının bir nebze olsun karşılığını ödeyebildiğim için mutluyum," diye söze başladım, o ve Sebastian gençliklerinden beri ailemizi geçindiren ve bizi o kokuşmuş Napoli deliğinden çıkararak Amerika'ya getirenlerdi. "Ama bilmem gerekiyor, Tore ve Dante ile ilişkin nedir?"

Ardından gelen duraksama anlamadığım bir dildeki kelimelerle doluydu. Çocukluğuma geri dönmüştüm, Seamus durmaksızın hepimize İngilizce öğretirken, kardeşlerim çabucak anlardı ama benim aklım hep geriden gelirdi.

Sırların dilinden bıkmıştım.

"Bilmeye ihtiyacım var," diye zorladım. "Onu temsil ediyorum, Cosi. Gerçekleri öğrenmem gerekiyor."

"Bilmek istiyorsun," diye karşı çıktı ama kızgın değildi, sadece yorgundu. "Her zaman merak ettin ama şimdi, sonu korkunç olsa bile gerçeği bilmek istiyorsun."

"Evet," diye fısıldadım, hareketli kafenin ortasında durup kız

kardeşimin ailemiz için katlandığı dehşeti hayal ederken gözlerim kör olmuştu. "Söyle bana."

"Sana telefonda tüm hikâyeyi anlatmayacağım Lena ama seni ziyarete geleceğim. Uzun zaman oldu ve bu sana yüz yüze söylemem gereken bir şey. Ama Tore ve Dante söz konusu olduğunda... onlar benim ailem. *Camorra* ile ilgili kötü anıların olduğunu ve onların temsil ettiği her şeyden nefret ettiğini biliyorum fakat o iki adam tanıdığım en iyi insanlardan ikisi ve bunu bana sayılamayacak kadar çok kez kanıtladılar. Onlara hayatım ve kalbimle güveniyorum. Ayrıca onlara senin hayatın ve kalbini korumaları için de güveniyorum."

"O gün Ottavio's'da gerçekten ne oldu?" diye sordum, sanki onun karşısındaymışım gibi öne eğilerek, taş gibi gözenekleri olan bir kadından gerçeği daha fazla sızdırmaya çalışıyordum. "Dante tanığının ismini vermeyerek seni korumaya mı çalışıyor?"

Kısa duraksaması o kadar hızlıydı ki kayan bir yıldız gibi geçip gitti.

Sonra, bir keşişin dua ederken söylediği yemin gibi bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Dante her zaman beni korumaya çalışıyor."

Seni seviyor mu? Birdenbire sormak istedim, soru göğsümü benzinle alevlenen çıra gibi yakıyordu.

Seni seviyor mu? Seni seviyor mu? Seni seviyor mu? diye haykırdı iç sesim.

Ama hiçbir şey söylemedim.

Neden olduğundan emin değildim ama bana biraz ilgi gösteren başka bir adamın daha kız kardeşlerimden birini çok daha üstün bulmasıyla baş edemeyecek olmamla bir ilgisi olabilirdi.

Dante beni sevdiğinden değildi elbette.

En başından beri bana söylediği gibi ben sadece bir oyundum. Bir yozlaştırma oyunu.

Fakat göğsüm, yandı ve yanmaya devam etti.

"Dikkatli ol *amore*, sen ülkenin en güçlü suçlu ailelerinden birinin avukatısın. Seni tehlikeye atmaktan nefret ediyorum ama dayanacak kadar güçlü olduğunu biliyorum. Tanıdığım en zeki kadının, tanıdığım en cesur erkeği koruduğunu ve bunun tersinin de olduğunu bilmek bana huzur veriyor. Aptalca bir şey yapma ve arkanı kolla."

Bir ürperti sivri dişlerini enseme sapladı ve omurgamdan aşağı

doğru sürünerek beni korkuyla ortada bıraktı. İstasyondan kahvemi alırken şüpheyle etrafa bakındım.

Sadece o tarafa baktığım için kırmızı parıltıyı görmüştüm.

Bir boğanın önüne atılan bir bayrak gibi kırmızıydı.

Anında sırtım dikleşti ve savaş ya da kaç dürtüm uzuvlarımda dalgalanmaya başladı.

"Cosima, gitmem gerek," dedim telefonu kapatıp çantama atmadan önce.

Gözlerim hâlâ o kırmızıda takılıydı.

Neredeyse siyah olan koyu bir kırmızı.

Benimkiyle aynı renkti.

Seamus Moore, bir sanat eserini inceleyen birinin hafif düşünceli ifadesiyle kafenin yerden tavana kadar uzanan pencerelerinden bana bakmaya devam etti.

Eminim kendi ifadem dehşetle doluydu.

Seamus Moore.

Yaklaşık altı yıldır görmediğim babam.

Kaçma içgüdüm savaşı kaybettiğinde şaşırmadım. Annemin bana *lottatrice*, savaşçı demesinin bir nedeni vardı.

Dilimdeki öfkenin gücüne karşı ağzımı büzdüm, kafede yürüyüp kapılardan dışarı fırladım ve babama doğru döndüm.

Onu sokağın aşağısında, elleri ceplerinde, geri geri yürürken buldum. Yüzünde çok iyi tanıdığım kurnaz bir gülümseme vardı. Bir ara sokağa daldığında, dürtülerimin beni yönetmesine izin verdim ve onu takip ettim.

Dar tuğla koridorun gölgelerinde duvara yaslanmıştı. Ona bakmak için bir saniye ayırdım ve hayatının büyük bir bölümünde zorluk yaşamasına rağmen hâlâ her zamanki kadar yakışıklı olduğunu iğrenerek fark ettim. Klasik bir güzelliği vardı; rengi çarpıcı ve yüz hatları incelikle bilenmişti. Saçları, onu son gördüğümde olduğundan daha uzundu, siyah denizci paltosunun kıvrık yakasına değiyordu ve çenesinin üzerinde dikkatlice tıraşlanmış kalın sakalı vardı ama gölgeleri emen o gri gözlerin görüntüsü o gittikten sonra bile yıllarca peşimi bırakmayan gözlerin aynısıydı.

Ben dönüp ona doğru yürürken sessizce beni izledi ama bundan sonra yapacağım şeye hazır olmadığını biliyordum.

Ona yumruk attım.

Yıllarca aldığım savunma derslerini hatırlayarak, kalçalarıma eğim verdim ve sol elmacıkkemiğinin alt tarafına atabileceğim en sert darbeyi vurdum.

Ağrı elime yayıldı, aynı anda darbenin etkisiyle Seamus'un ağzından hava fışkırdı.

Çığlığımın her santiminde öfkeyle parlarken, aynı şeyi tekrar yapmak için geri çekildiğimde bileğimi demir bir mengene gibi kavradı ve ona tekrar saldıracak alan bulamamam için beni daha yakına çekti.

"Benim küçük savaşçım." Yüzüme karşı kıkırdama cüretinde bulundu. "Bana vuracağını bilmeliydim."

"Yeterince sert değildi," diye tısladım, on beş santimlik topuklarımın sivri ucunu onun hassas ayağına geçirirken.

İtalyanca şiddetle küfretti ve beni itti. Sendeledim, sonra kendimi çantamda aksatmadan taşıdığım biber gazını ararken buldum.

Seamus'a doğru nişan aldığımda, tam bir şok içinde gözlerini kırpıştırdı ve sonra yavaşça ellerini kaldırdı.

"*Dai*,* Elena, benim. Ne halt ediyorsun?"

İnanamayarak göz kırpma sırası bendeydi. "Kendimi artık bir yabancı ve geçmişimden bir canavar olan adamdan koruyorum. Ne halt ettiğimi sanıyorsun?"

"Ben senin babanım Elena, bırak şu boku," diye talep etti çocuklarına emirler yağdırırken sahip olduğu o ataerkil tavırla.

O zaman da asla işe yaramazdı, yıllarca ihmalin ardından yine yıllarca terk edildikten sonra da kesinlikle işe yaramayacaktı.

İtalyan olmaya bu kadar takıntılı olması ve konuşmasının noktalamalarını hâlâ İtalyan gibi yapması beni tiksindiriyordu. Asla uymadığı bir rolde kendisini tipleyen bir aktördü.

"Bana burada ne yaptığını söylediğinde bırakacağım."

Gözlerini devirme isteğine zar zor direndi. "Burada New York'ta mı, yoksa burada ilk çocuğumla sohbet etmeye *çalışırken* mi?"

"İkisi de," dedim dişlerimi ortaya çıkararak.

Ona bakmak, yüzündeki benzerliği görmek ve onun lekeli kanı-

* (İt.) Hadi. – ç. n.

nın benim içimde de olduğunu bilmek canımı yakıyordu. Bu hayatta kaçındığım her şey oydu ve gerçekten onu bir daha asla görmeyeceğimi düşünmüştüm. Cosima on sekiz yaşında modellik yapmak için uzaklaştıktan sonra Seamus ortadan kaybolmuştu, bir yerlerde bir hendeğe düşeceğini, *Camorra* da bulaştığı başka serseriler tarafından öldürüleceğini ummuştum.

Yeniden bir araya gelişimiz, yalnızca onun bunca yıldır ölmüş olmasını *umduğumu* bana hatırlattı. Önümde yaşıyor ve nefes alıyor, bana benimkilerle aynı fırtınalı gri gözlerle bakıyor olsa bile, benim için hâlâ ölüydü.

Bana asi bir çocukmuşum gibi davranarak öfkeyle ellerini indirdi. Babamın beni hiçbir zaman kardeşlerim gibi kayırmadığını hatırladım. Cosima'ya güzelliği, Sebastian'a erkek olduğu ve bir gün kendisinin değişeceği umuduna uzun süredir tutunan favori çocuğu Giselle'e yaptığı gibi. Seamus benden hiç hoşlanmamıştı çünkü düşünebildiğim andan itibaren onu sevmeyecek kadar akıllıydım.

"Senden kısa bir süre sonra New York'a taşındım, *figlia mia*. Sana ve annene göz kulak olmak istedim." Genelde yapmadığım alaycı homurdanmamı görmezden geldi. "Beni bu konuda suçlamadan önce bilmelisin. Cosima, hiçbirinizle bir daha görüşmemem için bana yemin ettirdi."

Düşünceler anlamam için beynime domino taşları gibi yerleşirken, bedenimin her bir zerresi hareketsiz kaldı ve sonra bir anda alev aldı.

"Bunu neden yapsın ki?" Uyuşmuş dudaklarımla yavaşça konuştum. Neredeyse anlamaya başlıyordum.

Yıllardır zihnim bir sonuca varmaya çok yaklaştığı halde buna izin vermemiştim çünkü gerçek kabul edilemeyecek kadar iç karartıcıydı.

Ondan miras aldığım başka bir özellik olan dudaklarını büzdü. "Cosi, borçlarımı ödemek için kendini *Camorra*'ya teklif etti. Hepsi onun fikriydi, anlıyor musun? Bunu ancak o teklifi yaptıktan sonra öğrendim ve onu durdurmaya çalıştığımda artık çok geçti."

Sözleri etrafta yankılandı, kafamda konuşmasının doğruladığı şeyin dışında hiçbir şey yoktu.

*Madonna Santa.**

Cosima, babamızın kumar borçlarını ödemek için bedenini satmıştı.

Safra dilimin gerisinden taşınca onu kontrol edemeden yana doğru eğildim ve sokağın arka duvarının her yerine kustum. Gerçeğin zehri sistemime işledi, ben kirli asfalta zehirli bir hücumla kusarken içimden her şeyi çekip aldı. Acıyla öğürürken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu ama bir elimle duvara tutundum ve geçene kadar göz kapaklarımı kapattım.

Bitince elimin tersiyle ağzımı sildim ve kustuğum yerden birkaç metre ötede duvara yaslandım. Alnımdan akan yapışkan teri silerken elim titriyordu.

Çok acımasızdı. Kelimelerle anlatılamazdı.

Benim zavallı Cosima'm, tanıdığım en güzel insan. Bizi İtalyan kâbusumuzdan çıkarıp Amerikan rüyamıza sokmak için neler yaptığını hayal bile edemiyordum.

"Cosima'yı kimin satın aldığını biliyor musun?" diye fısıldadım, onu görmeye dayanamayarak yarı inik gözkapaklarımın ardından Seamus'a baktım.

Bu satışın arkasında olmadığına bir saniye bile inanmadım. Narkissos'un kendisi bile lanet olası Seamus Moore'un yanında melek kalırdı. Kendi özgürlüğü ve iyiliği için hiçbir şeyi takas etmekten pişmanlık duymazdı.

Tereddüt etti, gergin bir şekilde dudaklarını yaladı. "Kocası, Alexander Davenport."

Sözleriyle fiziksel olarak sarsıldım, arkamdaki duvarın beni tutmasına izin verdim. "Dalga geçiyorsun."

"Böyle bir şeyle dalga geçer miyim?" Kaşını kaldırarak karşılık verdi. "Dinle, her şey yolunda gitti. Kız kardeşin piç kurusuna çılgınlar gibi âşık."

"Muhtemelen Stockholm Sendromudur," diye bağırdım.

Omuz silkti. "Yıllardır ayrıydılar, bu yüzden bence öyle değildir." Benim mücadele ettiğimi görünce, sert bir şekilde içini çekti ve elini

* (İt.) Aman Tanrım! – e. n.

sakalının üzerinde gezdirdi. "Bu seninle konuşmak istememin nedeni değil, Lena."

"Bana öyle seslenme," diye tersledim, dengemi sağlamak adına elimi okyanus gibi dalgalanan karnıma koydum. Onunla istediğim tavırda yüzleşmek için duvardan çekildim. Güçlüydüm, omuzlarımı dikleştirip çenemi yukarı kaldırdım, böylece ona burnumun ucundan bakabilecektim.

"Elena," diye beni kandırmaya çalıştı, öne doğru küçük bir adım atıp Sebastian'ın tıpkısı olan o çarpık gülümsemesini yüzüne yapıştırırken, ellerini ruh halime teslim olurcasına açtı. "Sana zarar gelmesini istemediğim için buradayım."

Boğazımdan çıkan kahkaha ateş ve gülümsemeden ibaretti, ciğerlerimi yakıp ağzımı kavurdu. Söylediği şeye biraz manik bir şekilde acı acı gülmeye başladım.

"Kendini nasıl ciddiye alabiliyorsun?" diye sordum, gerçekten merak ediyordum. "Yıllardır hiçbirimizi umursamadın."

"Umursuyorum," diye karşılık verdi, yüz hatları sakin bir şefkat ve yatıştırılmış öfke arasında gidip geliyor, kötü bir televizyon bağlantısı gibi titriyordu. "Umursamasaydım burada olmazdım."

"Öyleyse söylemen gerekeni söyle." Bir yorgunluk dalgasıyla sarsılırken gevşek elimi ona doğru salladım.

Bu muydu?

Sonsuza kadar hayat örgüm bu mu olacaktı?

Sürekli erkekler mutluluğumu mu mahvedecekti?

Hayır, bu bile değildi. Asla gerçekten mutlu olmamıştım. Beni bir an için bile mutluluğa tutunmaktan hep alıkoymuşlardı.

Ve her şey Seamus'la başlamıştı.

Hayatımda ilk kez soğukkanlı şiddeti, çöpü çıkarmak kadar kolay bir şey gibi hissettiren birini öldürme arzusunu anladım.

Seamus bir pislikti ve ortadan kaldırılmayı hak ediyordu.

Biber spreyi yerine bir silahım olsaydı, bunu yapabilirdim.

Gözlerimdeki şiddeti okusa da ciddiye almak yerine bunu bir meydan okuma gibi algıladı. Gözleri çelik mermi kovanları gibi kararıyordu.

"Salvatore *borgata*sı için çalıştığını duydum," dedi fazla rahat bir tavırla, hâlâ pusuda yatan bir tilkiydi.

Boğazımı acıtan boş bir kahkaha attım. "Öyle mi?"

Bana yan yan baktı. "Senin bir *Camorra capo*sunun avukatı olduğunu tüm yeraltı dünyası biliyor artık. Bu sırtına bir hedef koyulduğu anlamına geliyor, Elena. Nasıl bu kadar pervasız olabildin?"

Ağzım öfkeli bir merakla açıldı. "Hangi yüzle bunu bana sorabilirsin anlamıyorum." Öfke, küstahlığına olan şaşkınlığımı yiyip bitirdi, beni bir kez daha babama doğru yürümeye itti, attığım her adım sert sözlerimi noktalıyordu. "*Camorra*ya olan *borçlarını* ödemek için kız kardeşimi sattın. Bir *capo*yu temsil ediyorum çünkü biz daha konuşacak yaşa bile gelmeden bizi mafyaya bulaştırdın. Tüm yapmaya çalıştığım senin yaptığın ve neredeyse ailemizi mahvedecek olan hatalarının bedellerinden kurtulmakken, bana pervasız olduğumu söyleyemezsin."

Kara gözlü adamların ne zaman arayacaklarını ve kardeşlerimi onların kötü niyetlerinden nasıl saklamam gerekeceğini merak ederken tüm çocukluğum kaygıyla geçmişti. Mutfak lavabosunun altındaki saklanma alanımızda sıkışık bir şekilde geçirilen saatlerimiz. Birisi Seamus'u asla ödeyemeyeceği bir miktarda borç aldığı için oturma odasında döverken, ortak alanımızda toplanıp ağlayan Giselle'i tutmam.

"*Bastardo* için çalışmak zorunda değildin. Bununla hiçbir ilgim yok," diye ekledi, ben ona doğru uzanıp elimi sertçe göğüs kafesine koyup duvara doğru iterken bile tartışmaya devam etti. Çarpmanın etkisiyle tısladı, sonra yüzüme doğru eğilerek hırladı. "Yaptığım her şeyi ailem için yaptım."

"Sen aile ne demek bilmiyorsun," diye tersledim. "Beni bu babacan saçmalıklarla kandıramazsın. Kendi savaşlarımı verebilirim."

"Veremediğin çok açık," diye karşılık verdi, üstdudağında bir gülümseme belirdi. Bu bir neşe ifadesi değildi, hesaplanmış bir memnuniyet ifadesiydi. "İrlandalıları senden uzak tutanın baban olduğunu bilmek ister miydin, Elena?"

"O zaman benim için gelmelerine izin ver, sevgili yaşlı babacığım" diye alay ettim, kırmızı dudaklarımı dişlerimin üzerine çektim. "Beni koruması için senden çok Dante Salvatore'ye güvenirim."

Hüzünlü ifadesini dikkatli bir şekilde maskesinin arkasına sak-

layamadan önce yüz hatlarında incinme belirdi. Elleri omuzlarıma gitti, parmakları trençkotuma ve altındaki ete acı bir ısırıkla kıvrıldı.

"Ölmek istiyorsun ha?" diye soğukça sordu. "Çünkü New York'ta İtalyan mafyasından daha beter canavarlar var ve hepsinin gözü Don Salvatore ve ekibinin üzerinde. Ve sende. Seni alacaklar ve *Camorra* hakkında bulabilecekleri her türlü değerli bilgiyi almak için seni lanet bir kumbara gibi açacaklar."

"Hiçbir şey bilmiyorum. Ben sadece onu mahkemede temsil ediyorum," dedim ama inandırıcı değildi çünkü açıkçası, sadece işimi yaparak neredeyse hiç tanımadığım bir adam için hayatımı riske atabileceğim aklıma gelmemişti.

Seamus, ağzımın köşelerindeki korkuyu okuyacak kadar yüzümü iyi tanıyordu. "Korkmalısın, *cara*.* Artık benim dünyamdasın ve orada yaşayan insanlar kahrolası yamyamlardır."

Kolundan kurtuldum ve ondan uzağa büyük bir adım attım. Yeteri kadarını duymuştum. Seamus benim her kötü yanımdı, gururum, patlayan mizacım, affetme yetersizliğim ve üstünlük eğilimlerimdi. İçimde gereğinden fazla yaşamıştı. Bana zarar vermesi için hayatımdaki varlığına ihtiyacım yoktu ve ona kafamdaki kararsızlıktan yararlanma fırsatını vermeyecektim.

Beni asla sevmeyecekti.

Karşılıksız sevgiyi çok iyi bilmiyor olabilirdim ama Seamus'un bize karşı hissettiğini iddia ettiği şeyin bunun tam tersi olduğunu biliyordum.

"Benimle bir daha iletişime geçme," dedim ona, içimdeki karanlık ve alçak bir yerden gelen derin bir sesle. "Eğer benimle bir daha konuşursan Seamus, Tanrı'ya yemin ederim ki senden kurtulmanın tek yolu buysa seni öldürürüm."

Güldü. Tehdidim karşısında gerçekten güldü. Sonra ellerini ceplerine sokarak sanki sevimli bir baba-kız sohbeti yapıyormuşuz gibi topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı.

"Küçük savaşçı," dedi yine, ses tonunda şefkat vardı. "Seni korumazsam, ne kadar nankör olursan ol, öleceksin."

"Sen Christopher'ı hayatımıza soktuğun gün bir parçam öldü."

* (İt.) Canım. – e. n.

Sözcükler ruhumun dokusundan koparıldı ve birdenbire gözlerimde ıslaklık ve sinüslerimde sert bir gıdıklanma olduğunu fark ettim. "Daha iyisini bilmeyen küçük bir kızı baştan çıkarmasına izin verdiğinde ve yine beni incittiğini *bildiğin* halde müdahale etmediğinde." Yüzünün üzerinden bir gölge geçti ama öfkeden başka bir şey hissedemeyecek kadar ondan uzaklaşmıştım. "Cosima'yı bizden aldığında, sensiz daha iyi olmamıza rağmen ortadan kaybolduğunda bir yanım daha öldü. Sevme yeteneğimi öldürdün Seamus ve neredeyse *yaşama* yeteneğimi de öldürüyordun. Ruhumu kovalayan şeylerin çoğu senin yüzünden ve bana bıraktığın tek miras bu. Eğer beni *biraz olsun bile* önemsiyorsan, beni zaten açtığın yaralarla bırakırsın ve bir daha asla rahatsız etmezsin."

Sokaktan aşağı doğru inip sadece saçımı omzumun üzerinden atmak ve son bir tehdit savurmak için arkama döndüm, bu benim normalde yapmamam gereken bir uyarıydı ama yine de geçerliliğinden tamamen emindim. Dante'ye babamı gördüğümü, bana Cosima ve Alexander hakkındaki gerçeği söylediğini söylemeyeceğimi biliyordum ama söylemesem ve Seamus uyarımı dikkate almasa bile, Dante'nin bunu sorgusuz sualsiz yapacağını biliyordum.

"Ve bir daha benimle uğraşmayı düşünürsen, New York Şeytanı senin için gelecek ve geldiğinde onu durdurmayacağım."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ELENA

Duruşma öncesi çağrı başarılı geçti.

Aslında, Mason Matlock'un ifadesini gizlemenin bu kadar kolay olması neredeyse saçmalıktı. Yargıç Hartford'ın tüm duruşma boyunca kalın kaşları çatıktı ancak Mason Matlock'un güvenilmez bir tanık olduğu inkâr edilemezdi ve çapraz sorgulama için bulunamazken, vurulma gecesi verdiği ifadesini doğrulamak imkânsızdı.

Yara Ghourbani'yi çalışırken izlemek muhteşemdi. Hukuk mesleği tamamen bulmacalarla ilgiliydi. Ortaya koymaya çalıştığınız iddianın genel resmine uyacak doğru parçayı bulana kadar araştırma ve çapraz inceleme yapmakla alakalıydı. Farklı yasaların birbiriyle nasıl etkileşime girdiğini ve birini diğerini iptal etmek için nasıl kullanabileceğinizi bilmek ve doğru kelimelerle doğru tonu bulabilmekti. Yara, belli ki usta bir disektologdu.

Savcı O'Malley'nin söylediği her şeyi sakin bir netlikle savuşturdu, savcının ihtiyaçlarını ona karşı tavır almakta kullandı, dinleyicilerinin kim olduğunu ve O'Malley'in neyi temsil ettiğini bir an bile unutmadı.

"Sayın Yargıç," diye bitirip ellerini önünde kavuşturdu, ifadesi saygılı olmasına rağmen gözleri Yargıç Hartford'a kilitlenmişti. "Mason Matlock tanık olarak burada bulunmadan, amcası Giuseppe di

Carlo'ya olan sadakatinin nerede bitip gerçeğin nerede başladığını belirlemek imkânsız. Mahkemeye sunduğumuz gibi amcası Mason'a sadece birkaç yıl önce Yukarı Batı Yakası'nda bir daire hediye etti ve camiadaki ilk işine girebilmek adına amcasının Wall Street'teki, Bay Stewart Sidney ile olan bağlantılarını kullandı. Amcasının hediyelerini kabul etmeye bu kadar istekliyse, amcası ve ailesi için polise ve bu mahkemeye yalan söylemekten çekinmemesi mantıklı olacaktır. Mahkeme salonunuzda bulunmadan, onun ifadesine ve çapraz sorgulamasına ilişkin kararınız olmadan, ifadesi davadan çıkarılmalıdır."

İnce, manipülatif yağcılığına hafifçe gülümsedim. Duruşma için tüm araştırmaları derlemiş olsam da bu kadar güçlü bir kadın avukatın gözlerinden ilk kez görüyor gibiydim.

Dennis karşı masada dudaklarını kıvırmış, ellerini kavuşturmuş, hiçbir şey söyleyemeden oturuyordu çünkü her şey çoktan söylenmişti.

Yargıç Hartford da başka seçeneğinin olmamasından rahatsız görünüyordu. Savcı O'Malley'e hızlı bir bakış attı, sonra içini çekti. "İtirazları bastırma talebini okudum, dinledim ve savunmanın Bay Matlock'un ifadesini kanıtlardan çıkarmak için kapsamlı bir argümanı var. Bay Matlock, merhum Giuseppe di Carlo ile olan ailevi ilişkisi nedeniyle sorunlu ve önyargılı bir tanıktır. Matlock mahkemede bulunmadığından dolayı, savunma lehine karar vermekten başka seçeneğim yok."

Gerçek şu ki, duruşma öncesi çağrıya girerken kazanacağımızdan emindik ancak Matlock'un ifadesini geçersiz kılmak için ısrar etmemizin tek nedeni bu değildi. Duruşmadan önce mahkemeye gitmek, iddia makamının davayı nasıl yapılandırdığına ve potansiyel olarak neye dayandırdığına dair fikir edinmemizi sağlıyordu.

Dennis'in düz bir çizgi olan ağzı kadar küçük bir detay bile çok fazla şey ele veriyordu. Sonuçtan memnun olmadığı açıktı ancak onu korumak için elinden geldiği kadar sıkı mücadele etmiyordu. Bu da muhtemelen, Dante'yi hedef göstermek adına elinde farklı bir şey olduğu anlamına geliyordu.

Yara, başka bir önemli tanık olduğunu düşünüyordu.

Neden bu kadar emin olduğunu bilmiyordum, sadece birkaç gün önce ofiste Dante ile yaptığı bir telefon görüşmesinden sonra bana

bunu söylemek için genellikle çalıştığım konferans odasının kapısında belirmişti.

Burnumu sokmadım. *Camorra*'nın kanıt toplamak için kendi yöntemleri olduğunu öğreniyordum.

Bu yüzden Yara ile adliyeden çıkarken hemen gardımı kuşanmamıştım ve Yara ofise dönmeye çalıştığım sırada taksiye binmemi engelledi.

Sanki hep böyle şeyler yapıyormuşuz gibi, "Kahve içelim," dedi yumuşak bir sesle.

Biz beraber böyle şeyler yapmazdık.

Ve anladığım kadarıyla Yara şirkette hiç kimseyle dostça bir kahve içmezdi. O tek başına bir güç sembolüydü. Ona bu kadar çekilmemin nedenlerinden birisi de buydu.

İçimde bir şüphe oluşsa dahi kabul ettim çünkü etmemek aptallık olurdu. Adliyeden birkaç blok ötede, küçük vitrindeki pencereden espresso servis eden küçük bir İtalyan restoranına kadar birlikte yürüdük. Yara bana ne istediğimi sormadan sipariş verdi, iki duble espressomuzun parasını ödedi. Küçük beyaz fincanları ve tabakları kapının en uzağındaki, kaldırımda bulunan masaya taşımayı bana bıraktı.

Sessiz kaldığı her saniye nabzımı daha da hızlandırıyordu. O ve Dante, ikisi de benzer bir yırtıcı nitelik taşıyordu; bakışları fazla dikkatli, fazla aç ve hesaplayıcıydı.

Kahvenin üzerindeki yoğun kremadan küçük bir yudum alırken zevkle mırıldandı.

Ben de aynı şeyi yaptım ama iyi ve sert kahvenin tadı dilimde çamur gibiydi.

"Olacağınızı düşündüğümden çok daha sabırlısınız, Bayan Lombardi," dedi Yara, hafifçe gülümseyerek. "Seni neden buraya getirdiğimi sorgulamak için can attığını biliyorum."

"Her ne kadar güzel olsa da kahve için olmadığını hissediyorum," diye itiraz ettim.

Dudakları seğirdi. "Zekisin. Hayır, seni buraya iki nedenden dolayı getirdim. Birincisi sana bir hikâye anlatacağım." Duraksadı, beni o kadar dikkatle inceledi ki, bakışlarının yüz hatlarımı nasıl çizdiğini, dümdüz burnumdan aşağı, kaşlarımın üzerinden gözlerime

doğru ilerlediğini fark edebildim. "Gençken yurtdışında, Roma'da yaz tatilindeyken bir İtalyan'a âşık oldum."

Kaşlarım saç çizgime kadar yükseldi. Konuşmanın böyle başlayacağını hiç düşünmemiştim.

"Çok gençtim, hemen hemen on dokuz yaşındaydım ama onu gördüğüm an benim olması gerektiğini biliyordum. O klasik İtalyan saçına sahipti, bilir misin? Kalın ve ipeksi, o kadar gür ve kıvırcıktı ki öpüşürken ellerimin saçlarını taradığını hayal edebiliyordum." İçten bir şekilde güldü ve bu kadar ciddi bir kadından çıkması tuhaf bir sesti. "Biraz vakit geçtikten sonra beni fark etti ve göz göze geldiğimizde beni istediğini anladım. Bu yüzden bana geldiğinde, onunla kolaylıkla gittim. Komikti ve her zaman ellerini kullanarak ağzının söyleyemediği şeyleri bana söylemesi hoşuma gitmişti. Ona o kadar güveniyordum ki, onun yanında olmak benim için önemliydi."

Espressosundan bir yudum almak için duraksadı ve bir İtalyan erkeğinin farklı kültürünün ve güzelliğinin büyüsüne kapılan güzel bir İranlı genç kızın görüntüsü zihnime yerleşti.

"Ailem, birlikte olduğumuzu öğrendiklerinde tabii ki ondan nefret ettiler. Aileme söyledim çünkü onunla evlenmeye niyetliydim. Hukuk fakültesindeydim ama okulu bırakıp kalıcı olarak İtalya'ya taşınmak istiyordum. Hayatımın geri kalanında her gece onunla Piazza Navona'da şarap içmek ve onun bebeklerini doğurmak istiyordum. Ailem en azından okulumu bitirmezsem benimle bir daha asla konuşmayacaklarını söylediler. Hayatın ve aşkımızın büyüklüğünün karşısında bir yıldan ne olacak diye düşündüm. Böylece yaz sonunda Amerika'ya döndüm ve önümüzdeki altı ay boyunca her gün birbirimize mektup yazdık."

Gülümsemesi hüzünlüydü ama zaten bunun trajik bir hikâye olacağını biliyordum.

"Donni'den bir telefon geldiğinde üç hafta sonra mezun olacaktım. Babasının paraya ihtiyacı vardı. Kasapları zor durumdaydı ve banka ona kredi vermiyordu. Bu yüzden, *Camorra*'nın yerel *capo*suna gidip ona sormuştu. Sadece Signore Carozza'ya kredi vermekle kalmadılar, Donni'ye de iş teklif ettiler."

Bunun nereye gittiğini, mafyanın bir hayatı nasıl mahvettiğine dair bir hikâye daha işiteceğimi anladığımda göğsüm korkuyla sıkıştı.

"Her Amerikalı kız gibi ben de mafyayla ilgili filmler izlemiştim ama kuruluşun inceliklerini gerçekten anlamamıştım. Donni'den onlar için çalışmamasını isteyecek kadar bilgim yoktu. İtalya'ya geri döndüğümde bize bir ev almak için para biriktiriyordu, iyi para kazanmaya başlamıştı." İçini çekti, o güzel kara gözlerindeki acı eskimişti, hatırladığı kederle dudakları gevşekti. "Araba kazası geçirdiğinde onlarla sadece bir aydır çalışıyordu."

Kaşlarımı çattım, sanki onu düzeltebilirmişim gibi ağzımı açtım çünkü hikâyenin gerçekten gittiği yönün bu olmadığından emindim.

Yara'nın ağzı şokumu fark ederek gerildi. "Henüz yirmi üç yaşındaydı ve sarhoş bir sürücü ona çarpmıştı. Beyninde travma da dahil olmak üzere bedeninde büyük hasar oluştu. Çağrıyı aldıktan sonra Roma'ya uçtuğumda, Donni'yi hastanede ziyaret edecektim ama o yaşam desteğine bağlanmıştı. Komadaydı ve doktorların onun iyileşeceğine dair pek umutları yoktu."

Gözlerinde yaşlar parlasa da sesi güçlüydü, masanın üzerinden eğilip elimi sıkıca tutarken gözleri çılgın bir parlaklıkla neredeyse vahşiydi. "*Camorra*, Signore Carozza ve benim vedalaşmamız gereken süre boyunca onu hayatta tutmak için hastane masraflarını karşıladı. Donni'nin odası bahçe gibi olana kadar kadınları her gün çiçek getirdi. Ben oradayken *capo* ziyarete geldi, yakışıklı, güçlü bir adamdı ve serçeparmağında şimdiye kadar başka bir adamın tüm vücudunda görmediğim kadar güç tutuyordu. Elimi tuttu ve ölene kadar Signore Carozza ve ailesine bakacağına dair söz verdi. Bana, Donni'yi kısa bir süredir tanımasına rağmen, onun iyi bir adam olduğunu ve benim için iyi bir eş olacağını iliklerine kadar bildiğini söyledi. Görünüşe göre Donni'm sürekli benden bahsediyordu."

Yara'nın tırnağı acıyla tenime saplandı ve hafifçe irkildiğimde başparmağıyla incittiği yerin üzerini okşadı. "Onun adına güzel bir cenaze töreni düzenlediler. *Capo* bana eşlerden birinin kendi yaptığı geleneksel siyah dantel bir duvak verdi ve Donni'mi, ailesi onu çevrelerken ve onları yoksulluktan kurtaran adam yanımızdayken gitmek istediği yolda gördüm. O adamın kim olduğunu biliyor musun, Elena?"

Biliyordum.

Aklım onları hesaplayamadan önce dudaklarım kelimeleri söyledi. "Amadeo Salvatore."

"Evet," dedi neredeyse tıslayarak. Sonunda tüm vücudunda titreşen o manik yoğunluğun neyden kaynaklandığını anladım. Sadakat. "Amadeo Salvatore, neredeyse hiç tanımadığı bir adam için doğru olanı yaptı. Sırf onun adına çalışan genç bir çocuk öldüğü için bütün bir ailesine baktı. Signore Carozza öldüğünde cenaze masraflarını Tore ödedi. Donni'nin kız kardeşi okula gitmek istediğinde onu Universita di Bologna'ya gönderdi." Tüm dişlerini göstererek gülümsemek için duraksadı. "Kalbim kırık bir şekilde Amerika'ya döndükten sonra bir işe ihtiyacım olduğunda, Tore bana bir iş buldu ve beş yıl önce buraya taşındığında, sonunda onun sadakatini karşılayabileceğim bir yerdeydim."

Ağzım kurumuştu, dilim kahvenin acısıyla kaplanmıştı. Yutkunmakta güçlük çekiyordum, belki de Yara'nın anlattıklarını sindirmek istemiyordum. Mafyanın iyi adamlar olduğuna dair hikâyeler duymak istemiyordum.

Zaten Daniel beni terk ettiğinden beri pek çok temel inancı yeniden düşünmek zorunda kalmıştım. Tüm hayatım boyunca bana ve bana ait olanlara musallat olan kötü adamlarla empati kurmaya hazır değildim.

Yara inatçılığımı hissetmiş gibiydi, içinde fokurdadığını gördüğüm öfkesi yüzünden ağzını sımsıkı büktü. "Zayıf bir avukat yasayı harfi harfine uygular; en iyi avukatlar yasanın onlar için çalışmasını sağlar. Kanun ve ahlak her zaman bir arada olamaz, Elena ve bazen ikisi arasındaki fark sadakattir."

"Benden ne istiyorsun?" diye sordum, soğuk kahvemi geri almak için elimi onun nemli tutuşundan kurtardım. "Zaten davanın içindeyim."

"İçinde misin?" diye sordu, bir kaşı soru işareti gibi yukarı kalktı. "Elena Lombardi'nin hiçbir şeyi yarım yamalak yapmadığı izlenimine kapılmıştım."

"Yapmıyorum," diye karşı çıktım hemen, düşünmeden.

"Güzel," dedi, kanaryayı yiyen kedi kadar kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "O zaman bu davayı kazanmak için her şeyi yapmaya hazır olacaksın."

Cevap vermek istemeyerek sertçe ona baktım.

"Kız kardeşinin, en iyi arkadaşının zarar görmesini istemediğini biliyorum." Sesi yine sıcaktı, kandırıyordu. "Bu davanın Dante'ye ne yaptığını gördün. Mahkûmiyetten kurtulamazsa, bu onu öldürmeye yönelik ilk girişim olmayacak. Diğer... ortakları yargılanan bir adama güvenmezler. Tomasso Bruschetta ve Reno Maglione 80'lerde ortaya çıktığından beri fareler yeraltı dünyasının lağımlarında çok yaygın."

"Onun ölmesini istemiyorum," diye kabul ettim çünkü bunun doğru olduğunu düşünüyordum. Siyah deri koltuğa yayılmış hissiz ve devasa vücudunun görüntüsü, terle parıldayan nemli geniş yüzünün tüm canlılığını yitirmiş olması, hâlâ midemi ağrıtıyordu.

Yara koltuğunda arkasına yaslandı, bacak bacak üstüne attı ve ellerini kucağında kavuşturdu. Bu pozu tanıdım çünkü bu sahte soğukkanlılığı genellikle birini bitirmek üzereyken kullanırdım.

Kanım, tenimin altında sanki çekilmiş bir yangın alarmı gibi uğulduyor ve hemen gitmem için beni uyarıyordu.

Gitmedim.

Gitmeliydim.

Ama orada merakımın kehribarında, dahil edilmek için duyduğum neredeyse hastalıklı bir arzuyla donup kaldım.

Ve Yara darbesini indirdi.

"Böylesine önemli bir davada, bilgi hızlı hareket ettiği ve Bay Salvatore'yle onun istediği kadar düzenli iletişim kurmaya vaktim olmadığı için bir çözüm bulduk."

Hayır.

Ne diyeceğini biliyordum, Yara zihnimde çoktan yankıladığım kelimeleri söylerken sanki şeytan tarafından duman ve kükürtten bir sesle konuşuyormuş gibi işittim.

"Bu konuda nokta kişi olarak size ihtiyacımız var, Bayan Lombardi. Bay Salvatore'nin dairesine taşınmanız gerekiyor."

Hep hırçın olmuştum.

İrlandalı ve İtalyan kanı dinginliğe uygun değildi fakat kalbimin derinliklerinde duygusaldım, kendi iyiliğim için fazla hassastım. Bu

yüzden, beni yaralayan herkese genellikle şiddetli bir şekilde saldırırdım, beni yaralayanları incitme içgüdüm neredeyse hayvansıydı.

Daniel'ı cinsel sapkınlıkları hakkında alay ederek incitmiştim çünkü onun fantezilerini biraz olsun anlayabilecek kadar bile kendi cinsel sorunlarımı aşamamaktan çok utanmıştım.

Hamile olduğunu öğrendiğimde Giselle'i incitmiştim, ellerimle yapamazsam da sözlerimle onun içini boşaltmak istiyordum. Hayallerimi mahvettiği gibi onu da mahvetmek istiyordum.

Galerisinin açılışında Giselle'i taciz etmeye çalıştığında Christopher'ı incitmiştim, sadece beni çok uzun zaman önce geri dönülmez bir şekilde incittiği için değil, aynı zamanda kız kardeşimi de incittiği için. Sapkın bir şekilde, bunu yapmaya sadece benim iznim vardı o zamanlar buna hakkım olduğunu düşünüyordum.

O, kariyer öldürücü darbeleriyle bana vurduktan sonra Yara'yı da incitmeye çalıştım.

Dilimin ucunu bıçak gibi bileyerek yozlaşma ve ihanet, şantaj ve gücün kötüye kullanılması hakkında yorumlar yaparak ona saldırmıştım.

Çünkü hepsi doğruydu.

Bana söylemek zorunda değildi ancak tiradımın bir noktasında kovulacağımı ve bu konuda herhangi bir söz hakkı varsa, talebini reddedersem New York'ta kara listeye alınacağımı söyledi. *Camorra*'yı reddeden birinin, kısa bir süre sonra öldüresiye dövüldüğünü veya bir olukta ölü bulunduğunu ima etmesine gerek yoktu.

Sesim kısılana, ona atmaya çalıştığım dikenler boğazımı kesene kadar onunla savaştım ve sonra başka hiçbir şey işe yaramıyormuş gibi göründüğünde peşinden koştuğum yakarışlarla bitkin düştüm.

Yara etkilenmemişti.

Bir zamanlar çok hayran olduğum o donmuş ifadeyle bana baktı, öfke ve adaletsizliğin alevi içimde patlayıp beni içten dışa eritirken izledi.

Onun benim akıl hocam olabileceğine, beni kanatları altına alabileceğine, beni sevgi ve rehberlikle besleyebileceğine inandığım için genç, zayıf ve saf hissettim. Daha iyisini öğrenmemiş miydim? El sıkışmak yerine yüzüme tokat atacağını bildiğim halde, bir elin önüme uzandığını gördüğümde neden iyilik ummama izin veriyordum?

Hayatımın mutluluğun hayalini bile kurmadığım bir noktasındaydım. Sadece daha fazla acı çekmeden bir hayat yaşayabilmeyi arzuluyordum.

Ama görünüşe göre Tanrı, kader ya da doğduğum günden beri beni lanetleyen güçler, güven duyduğum tek şeyi, geriye kalan tek hayalimi tehdit ederek benimle tekrar dalga geçmeye karar vermişti.

New York City Camorra'nın *capo*su ile yaşadığımı biri öğrenirse, avukatlık lisansımı kaybedebilirdim.

Dört yılımı İtalya'da eğitim alarak ve bir yılımı da NYU'da Amerikan hukuku çalışarak harcadığım, ardından hayatımın son dört yılını kuduz bir gaddarlıkla pratik yaparak geçirdiğim lisansım.

Her şey bir duman bulutu gibi kaybolabilirdi.

Kabul edersem mahvolmuştum, kabul etmezsem mahvolmuştum.

Yara'ya veda edemeyecek kadar öfkeli bir şekilde kafeyi terk ederken, midemden boğazıma kadar yükselen, hava yollarımı tıkayan, kanallarımdan sızan kendine acıma ve keder okyanusunda boğulmamak neredeyse imkânsızdı.

Giselle'in, Daniel'dan benimle yapmasını çok istediğim bebeğe hamile olduğunu öğrendiğimden beri bir yılı aşkın süredir ağlamamıştım.

Ama o zaman ağlamıştım ve kaç çeşit gözyaşı olduğunu yine o zaman keşfetmiştim.

Kızgın gözyaşları o kadar tuzluydu ki yanaklarımı yakıyorlardı.

Ağzıma sızan ve sanki çok fazla deniz suyu yutmuşum gibi midemi bulandıran türden gözyaşları.

Yanımda, beni seven ve bana ait olan ne kadar az insan olduğunu fark ettiğim zamanki yalnız gözyaşları. İncinme korkusuyla pek çok insanı uzaklaştırdığım ve bu yalnızlığın çoğunun benim hatam olduğunu fark ettiğim zamanki. Ancak, bu durum tam olarak bunu neden yaptığımı kanıtlamıyor muydu?

Yara'ya hayrandım, ona saygı duyuyor ve beni onaylanmasını istiyordum.

Hatta ben... Dante'yi değerli bir düşmanın takdir edileceği gibi takdir etmeye başlamıştım. Ne de olsa, kötü adamı olmayan bir kahraman ne işe yarardı?

Ama artık o bile toza dönüşüyor gibiydi.

Dante bir yoldan çıkarma oyununun sözünü vermişti ve bu onun elindeki en iyi kozdu.

Önümüzdeki altı aydan üç yıla kadar onunla bu kadar yakın olmaya zorlanırsam, onun baş döndürücü karizmasından ve suçluluğunun zehirli dumanından nasıl etkilenmeden kalabilirdim? Duruşma bu tür davalarda sıklıkla olduğu gibi ertelenirse bu kadar uzun süre kalmam gerekir miydi?

Evim ne olacaktı?

Birdenbire evimde yankılanan yalnızlık bir cennet bahçesi gibi gelmeye başladı. Dante, bana zorla yasak meyveyi yedirmişti ve artık onun cehennemine mahkûmdum.

Sokaklarda amaçsızca yürüdüm, geçtiğim her mahallenin kendine has özelliklerinin bana teselli vermesine izin verdim. Uçaktan inip taksiyle New York'taki yeni evimize geldiğim andan itibaren şehrin sürekli değişen doğasına âşık olmuştum. Bana bazı yönlerden kendimi hatırlatıyordu. Şehrin kendisi gibi olmak istiyordum, nereden baktığınıza bağlı olarak tüm insanlar için her şeyi ifade etmek.

Ama yürüdükçe, bunu son birkaç yılda bir yerlerde kaybettiğimi fark ettim. Bir prizma gibi çok yönlü olmak, ışığı ve güzelliği kırmak yerine, kendi içime kapanmış ve elmas olacağım yerde kömür gibi kalmıştım.

Kendi zihnimin labirentinde o kadar kaybolmuş hissettim ki etrafımı ve yanımdan geçen yüzlerce insanı görmeyi bıraktım. Şehir hakkında en çok sevdiğim şeylerden biriyse kalabalık sokaklarda yaşayabileceğiniz anonimlikti, ağlayan bir felaket olduğum halde kimsenin durup bana bakmak veya beni sorgulamak için durmamasıydı.

Bu, zaten bildiğim şeyleri desteklemeye yaradı.

Ben bir adaydım ve bu şekilde iyiydim.

Kimsenin bana sahip çıkmasına ihtiyacım yoktu. Tüm ailemin hayatı boyunca Giselle'e yaptığı gibi şımartılmaya veya korunmaya ihtiyacım yoktu.

Hiçbir şey için *kimseye* ihtiyacım yoktu.

Evime ulaştığımda, omuzlarım geride, çenem yukarıda, dudaklarım haklı öfkemden dolayı sımsıkıydı.

Bu saçmalığa boyun eğmek zorunda değildim.

Yara sadece Dante'nin adına hareket ediyordu ve Dante sadece yıllardır olduğu *capo* gibi davranıyordu.

Ama ben onun askeri değildim ve savaşmadan ölmek zorunda değildim.

Merdivenlerden çıkıp ön kapımın kilidini açarken kalbimde kendini beğenmiş bir tatmin vardı.

"Eşyalarını toplaman için burada bekleyeceğim," dedi sahanlığımın köşesinden bir ses. Karanlık dağılırken bir adam gölgelerin arasından somutlaştı.

Tehlikeden kaçmak için hamle yapacakken kalbim çaresizce kaburgalarımda çarptı ama küçük bir parçam sesi tanıdı.

"Frankie," diye selamladım soğuk bir sesle. "Kadınları ölümüne korkutmayı alışkanlık haline mi getiriyorsun?"

Gülümsemesi karanlıkta beyaz bir parıltıydı. "Şaşırırsın."

"Şüpheliyim."

Onu umursamadan evime girdim ve kapıyı kapattım.

Bütün gece orada bekleyebilirdi.

Hiçbir yere gitmiyordum.

Yirmi dakika sonra, telefon çaldığında mutfakta bir kadeh şarap içip köşedeki Tayland lokantasından aldığım dünden kalan erişteleri yiyordum.

"Frankie'nin adresini değiştirtmek isteyebilirsin. Onunla gitmemi beklemekte ısrar ederse, yakın gelecekte verandamda yaşıyor olacak," diyerek telefona cevap verdim.

Ve sonra kapattım.

Dakikalar sonra telefon tekrar çaldığında, açlığımın geçtiğini fark ettim, akşam yemeğimin geri kalanını çöpe attıktan sonra şarabımı doldurdum ve *The Bachelor*'un son bölümünü izlemek için oturma odasına geçtim.

On dakika sonra dişçi matkabı gibi hafif bir vızıltı başladığında sesi neredeyse duymuyordum ve o sesin neden ön kapımdan çıktığını anlamam çok uzun sürdü.

Birkaç dakika sonra, hafif bir güm sesi, hemen ardından koridorumdaki ahşap zemine çarpan ayakkabıların sert topuk sesi geldi.

Frankie, yanında Aziz Gennaro partisinin olduğu geceden tanıdığım iki adamla birlikte kapıda belirdi; kısa boylu, sakallı bir adam ve

kötü yontulmuş bir granit blok gibi yüzü olan mamut gibi bir adam. Minik olanın bir elinde matkap vardı ve Frankie vida olduğunu anladığım küçük metalik bir nesneyi eline fırlattı.

Piçler lanet olası kapımı menteşelerinden sökmüşlerdi.

Onlara öfkeyle bakakaldım, sonra ayağa fırladım. Dolu bir silah gibi parmağımı doğrultularak onlara doğru yürüdüm. "Benimle *dalga* mı geçiyorsun? O kapıyı tam olarak bulduğun yere koysan iyi olur ve herhangi bir hasar varsa, *stronzo* Capo'n bunu ödeyecek, anladın mı beni?"

Frankie ciddi bir tavırla başını salladı ama koyu gözlerinde ondan birkaç metre ötede olduğum yerde durmama neden olan şeytani bir parıltı vardı. "Sen ne istersen, *Donna Elena.*"

Büyük haydut bana doğru bir adım attı. Panik, beni korkutsa da hafifçe heyecanlandıran bir elektrik şoku gibi havada cızırdadı. Ellerimi kaldırdım ve geri çekildim ama o kaba yüzünde sıfır ifadeyle ilerlemeye devam etti.

"Bana dokunma," diye emrettim ona amirane bir şekilde.

İlerlemesini durdurmadı.

Omzunun üzerinden gülmemek için verdiği savaşı kaybetmiş olan ve bana deli gibi sırıtan Frankie'ye baktım.

"Bana elini sürerse yemin ederim ki keserim," diye söz verdim ikisine de.

Kısa boylu zeki adam güldü, ardından öksürerek üzerini örttü.

"Bu adam kaçırma!" İri adam bana doğru uzanırken irkildim ve oturma odasından çıkmakta olduğumu ve neredeyse mutfak tezgâhına dayandığımı fark ettim.

Frankie tek omzunu silkti. "Sana seçenek verdim. Sadece yanlış olanı seçtin."

Karanlık bir sesle, "Beni değerli *capo*nun yanında istemezsin," diye yemin ettim. "Kariyerimi riske attığı için onu öldüreceğim. Çok ciddiyim."

"Ciddi olduğuna hiç şüphem yok," diye kabul etti kolayca, neredeyse küstah bir tavırla, tüm durumdan fazlasıyla keyif alıyordu. "Aslında denediğini görmeyi çok isterim."

Açıkça görülüyordu ki, bu akılsız vahşilerde mantık yürütme diye bir şey yoktu.

Böylece, klasik bir Hollywood filmindeki gangster suratlı adam bileğime uzandığında elimde kalan tek şeye başvurdum.

Kendimi savunma eğitimim.

Avucumda bir ayna tutuyormuş gibi tuttuğu bileğimi kaldırdım, bu da adamın kolunu ters çevirdi. Sonra diğer elimle bileğini tuttum ve derinin altında bir kemik fırlayana kadar sertçe büktüm, adam acı içinde homurdanırken tutuşunu gevşetti.

O kendine gelemeden arkama yaslanıp mutfak tezgâhımdaki bloktan bir bıçak aldım ve aramızda tuttum.

Nefes nefese kalmıştım, bıçak elimde titriyordu. "Bana bir daha dokunursan seni keserim. Şimdi, seninle geleceğim ama sadece Dante'ye ağzıma geleni söylemek için. Çantamı alırken müsaade edin. Kapımı tam olarak bulduğunuz gibi yerine geri koymaya başlayabilirsiniz."

Frankie, "Beş dakikan var," diyecek kadar vahşi sırıtışını yatıştırmadan önce üç adam hızlıca bakıştılar.

"On dakika," dedim cevap vermesini beklemeden ve bıçağı bırakıp yatak odama doğru yürüdüm.

Frankie arkamdan, "Adriano'nun kirli ellerinin külotlarına değmesini istemiyorsan, bir çanta hazırlasan iyi olur," diye seslendi.

O haydutların eşyalarımı karıştırdığını düşününce ürperdim, bu yüzden her ihtimale karşı çantama fazladan bir iç çamaşırı koymaya karar verdim ama daha fazlasını değil.

Dante'nin kötülük inine girmemin imkânı yoktu.

Tanımadığım adamlardan biri koridorda duyabileceğim kadar yüksek sesle, "*Madonna Santa*, bu kadın amma cesur," diye yuhaladı.

"Patronun yerinde olmak istemezdim," diye mırıldandı diğeri.

"Ah, bilmiyorum," diye güldü Frankie, lanet olası kapımı tamir etmek için koridordan aşağı inerlerken ağır ayak sesleri arkamdan geliyordu. "Patlayacak havai fişekleri dört gözle bekliyorum."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM DANTE

Elena, kuzeydoğudan gelen bir kış fırtınası gibi içeri esince hava yoğun bir elektrikle çatırdamaya başladı. Asansörden dışarı fırladığı sırada açık veranda kapılarından içeri giren rüzgâr, sert bir fırtınaya dönüşmüştü. Topuklu ayakkabılarının üzerinde adeta gök gürültüsü ve şimşekler çakarken oturma odasına girdi.

O parıldayan gri gözlerinin altındaki hafif makyaj lekelerinden anlaşıldığı üzere bir noktada ağladığı belliydi. Fakat şimdi elleri kalçalarında yumruk olmuş ve dışarıdan içeri tünel gibi sızan esintiyle birbirine dolanmış alev alev yanan saçlarıyla önümde bu kadar güçlü dururken gözyaşlarıyla nasıl savunmasız görünebileceğini hayal edemiyordum.

"Sırf sürekli ne olup bittiğinden haberdar olmak istediğin için yanına taşınmamı talep edecek kadar küstahsın," diye söze başladı, her kelimesini öfke ve küçümseme damlatarak noktalıyordu. "Zavallı küçük *capo*, yaptıklarının sonuçlarını kaldıramıyor mu? O zaman suç işlememelisin. Ne ekersen onu biçersin."

Bir ayağımı karşı dizimin üzerinden atarken başımı eğdim ve onu incelerken kanepeye iyice yerleştim. "Ne kadar uygun çünkü bunu sen ektin."

Öfke, narin, alenen kadınsı güzelliğini sert ve ölümcül bir şeye

dönüştürdü. Bir kadını bu kadar öfkeli görmek beni tahrik etmemeliydi. Daha önce hiç olmamıştı ama enerjisinde leziz derecede vahşi bir şey vardı, kendi kanımda yankılandığını hissettiğim statik, huzursuz bir açlıktı.

Muhteşemdi.

Sanki dolu bir silahmış gibi parmağını bana doğrultarak, "Bu dava için zaten kıçımı yırttım," diye karşı çıktı. "Mason Matlock'un ifadesinin çıkarılmasını sağlamayı başardık ve diğer tanıkların kim olabileceğini ve iddia makamının elinde sizinle ilgili başka neler olabileceğini öğrenmek için çalışan düzinelerce elemanımız var. Bu muameleyi hak ettiğimi düşünmen bile midemi bulandırıyor."

"Küfrediyorsun, Elena," dedim. Başımı sallarken dilimi şaklatıyordum. "Böyle bir kabalığın sana yakışmadığını sanıyordum."

Teninin, dilimle tatmak istediğim bir kızarıklıkla ısınmasını izledim. Onu sinirlendirmek çok keyifliydi. Bütün gece burada oturup onunla tartışabileceğimi ciddi anlamda düşündüm.

"Şantaj yapmanın sana yakışacağını bilmeliydim," diye tısladı, koltuğun minderlerine yaslandığım yerden bana yukardan bakabilmek için ileri fırladı. Uzun boylu bir kadındı, her zaman giydiği o seksi topuklu ayakkabılarla daha da uzun oluyordu ama bu pozisyonu bana göz korkutucu olmaktan çok tahrik edici geliyordu. Yüksek ihtimalle ondan kırk beş kilo daha ağırdım ve bileğini tutup onu üzerime düşürme fikrine karşı koymak neredeyse imkânsızdı.

Bunu yapmamamın tek nedeni, giriş kapısında gösterinin tadını çıkaran Frankie, Adriano ve Marco'nun ve adamlarımın önünde kişisel alanına saygısızlık ederek Elena'yı daha fazla utandırmak istememdi.

"Beni tam bir kötü adam gibi gösteriyorsun," dedim, onu kışkırtmak için sanki bütün bu konuşma beni sıkıyormuş manşetlerimi düzelttim. "Belki de burada sadece kahraman olmaya çalışıyorumdur, Elena?"

Kaba bir şekilde homurdandı, onu şimdiye kadar gördüğümden daha çok kendisiydi. "Beni seninle yaşamaya zorlayarak mı? Dramatik konuştuğum için beni bağışla ama bundan daha kötü bir kader göremiyorum."

Parmak uçlarımı dudaklarımın üzerinde gezdirdim, öfkeli ba-

kışlarının ağzıma inmesini ve gözlerime geri dönmeden önce orada oyalanmasını izledim. "Güvenlik sistemi olan bir evde bir kadının yalnız yaşamasının tehlikeli olabileceğini hiç düşündün mü? Onu incitmek için her şeyi göze alabilecek düşmanları olan çok tehlikeli bir adamın iş arkadaşı haline gelen bir kadının."

"Bu hareketi yufka yüreğinden dolayı yapmış gibi davranma," diye alay etti. "Bunu sadece yapmaya gücün olduğu için yaptın."

"O da olmuş olabilir." Tüm yüzüme hâkim olan geniş, yavaş bir sırıtışla onayladım.

Bu manzara karşısında duygusuzca gözlerini kırpıştırdı. "Ben sizin avukatınızım Bay Salvatore, köleniz ya da askeriniz değilim."

Ah, keşke ailem ve onun kadın köle edinme tarihi hakkındaki gerçeği bir bilseydi. Keşke Cosima'nın bu bedeli ağabeyime gerçekten âşık olmadan önce ödediğini bilseydi.

Soğukkanlı Elena'nın, kız kardeşinin onun için yaptığı fedakârlığın boyutunu bilseydi nasıl tepki vereceğini merak ediyordum. Geri ödemesinin hiçbir yolu olmadığının bilinciyle bu yükün ağırlığı altında kırılsaydı. Ödenmemiş olan borcu olmasına tahammül edemeyecek tipte bir kadına benziyordu.

Sonra ayağa kalktım, alçak kanepeden tam boyuma kadar yükseldim. Yakınlığımdan rahatsız olmuştu, bedenlerimizin arasında sadece titreşen ince bir boşluk vardı ama geri adım atmadı. Bunun yerine, gözlerimin içine ölü gibi bakmak için çenesini yukarı kaldırdı, kaşları kibirli bir küçümsemeyle kalktı, dolgun kırmızı dudakları çenesindeki gerginlikle tezat oluşturuyordu.

Tıpkı kahramanlık ve kötülük arasındaki gibi, aşk ve nefret arasında da çok ince bir çizgi vardı. Her şey duruma ve bakış açısına bağlıydı.

O an, onu bedenime çarpmak ve o ciddi ağzını gasp etmek, mükemmel bukleli saçlarını dağıtmak, bluzundaki ipek fiyonku dişlerimle yırtmak ve altında zar zor görünen sutyenini yırtıp göğüslerini emmek istiyordum. Benim için titremesini, benim için yıkılmasını, benim için kırılmasını istiyordum.

Çünkü kimsenin Elena Lombardi'yi kıramadığını biliyordum.

O sikik Daniel Sinclair yaklaşmamıştı bile.

İngiltere'de atların arasında büyümüştüm, yürümeyi öğrendiğim sıralarda ata binmeyi de öğrenmiştim ve vahşi, inatçı hayvanlar hakkında her şeyi biliyordum. Elena bana bir Arap atını hatırlatıyordu, o türün tüm ham gücüne ve görkemine sahipti ama biri ona kötü davranmış, ona ısırmayı ve biniciden uzak durmayı öğretmişti.

Doğru eğitim ve sabırlı bir ustayla onun olağanüstü olacağını biliyordum.

Aklıma gelen en kötü fikirdi ve ben de ağzımın payını almıştım ama aniden, geri dönülmez bir şekilde, o zor kazanılacak güveni kazanan kişi olmak istedim. O ganimetlerin ihtişamıyla ödüllendirilecek olan adam olmak istedim.

Gözlerim ona kilitlenmiş, içimde kabaran şehvete karşı çenemi kenetlemiştim. Elimi kaldırdım ve uzun boğazını avucumun içine aldım, parmaklarımı çılgınca atan nabzının üzerinde kıvırdım.

"Hayır," diye kabul ettim kısık bir sesle. "Sen bir asker ya da köle değilsin. Benimle bu savaşı kazanana kadar sen bir savaşçısın, benim savaşçımsın. Ama ben bir generalim Elena ve benden emir almaya ne kadar çabuk alışırsan o kadar iyi olur."

"Ben hiçbir erkekten emir almam," diye çıkıştı, sözlerinin gücüyle dişlerini birbirine çarpıyordu.

Ah, bam teline dokunmuştum.

"Ah ama ben sadece bir erkek değilim," diye söz verdim ona, Elena gergin bir kısrakmış gibi nazik davranarak, başparmağım boğazını okşuyordu. "Ben New York City Camorra'nın *capo dei capi*siyim.* Nasıl itaat edileceğini bilmiyorsan, sana öğreteceğim."

Onu bu kadar samimi bir şekilde tuttuğumu unutmuş gibiydi ama hareketim onun elime karşı sertçe yutkunmasına neden oldu. Gözbebeklerinin nasıl büyüdüğünü, gölgelerin gümüşi griyi nasıl içine aldığını görebilecek kadar yakındım.

Bir saniyeliğine o dudakları öpmeme izin vereceğini düşündüm.

Ve bir anlığına, bunun zaten şairane hayatımdaki en büyük başarılardan biri olup olmayacağını merak ettim.

Sonra Marco öksürdü.

Sessiz odada bir bomba gibi yankılandı ve Elena'yı elimden kurtardı. Hemen geri çekildi ve ben daha gözümü kırpmadan sağ elini kaldırıp yanağıma bir tokat attı.

* (İt.) Tüm patronların patronu. – e. n.

Yüzümün yan tarafına sıcaklık yayıldı, elmacıkkemiğimin kenarına uzun, kırmızı bir tırnağın tenimi yırttığı yere bir ağrı saplandı.

Uzun ve sonu gelmeyen bir an boyunca birbirimize baktık, nefesi sertçe hırıltılıydı, gözleri irice açılmış ve o gece ilk kez korkuyla parıldamıştı.

İçimdeki canavar bakışlarındaki savunmasızlığı beğenerek, "Güzel," diye homurdandı.

Benden kork.

Ağır bir adımla ona yaklaştığımda irkildi ama nefesini dudaklarımda hissetmek için yeterince yakına eğildiğimde ve yumuşak bir sesle hırladığımda bile kıpırdamadı. "Bana bir daha vurduğunda *lottatrice*, ben de sana karşılık vereceğim. Ama benimki daracık eteğinin arkasından gördüğüm o tatlı kıçına olacak, *capisci*?"

"Cesaret edemezsin," dedi ama sesi tamamen fısıltıdan ibaretti, nabzı solgun boynunda görünür bir şekilde atıyordu.

"*Boh*," dedim, kulağına doğru ateşli bir şekilde konuşup hafifçe ürperdiğini hissetmek için başımı eğdim. "Dene beni."

Kalplerimiz gürlerken hava etrafımızda çıtırdadı. Bu öğleden sonra Yara'dan emirlerini duyduğunda fırtınayı beraberinde getireceğini biliyordum ama bu umduğumdan daha fazlasıydı. Zar zor hayatta olan bu kadın beni canlı bir kablo, güçle yanmış bir fitil gibi hissettiriyordu.

Daha onu öpmemiştim bile ama içimden kükremek, göğsümü yumruklamak ve zaferle haykırmak geliyordu.

Tüm bunların nedeni, buz kraliçesinin henüz fark etmemiş olsa da çözülmeye başlamasıydı ve çok yakında dilimde onun –şarap gibi sıcak ve güzel– tadını alabilecektim.

Yakında, o benim olacaktı.

Bir öpücük, bir saat ya da bir gece için.

Umurumda değildi.

Mantıklı nedenlerle onu evime taşımıştım ama nihayetinde, kendimi kandıramazdım.

Elena Lombardi kazanılmış bir zevkti ancak en rafine paletin, en zarif zihnin takdir edebileceği bir şeydi. Pahalı İtalyan şarabı kadar derin ve zekice karmaşıktı, onun hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem ona o kadar çok sahip olmak, açgözlü bir şekilde içip benim olmaya zorlamak istiyordum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM
ELENA

Bunu yaptığım için kendimi huysuz ve çocukça hissetmekten nefret etsem de akşamın geri kalanını odamda geçirdim. Hayatım boyunca kim olmam ve ne istemem gerektiğine dair bir fikrim vardı ve obsidiyen gözleri, absürt uzun kirpikleri, insan öldüren elleri ve kibirli otoriter tavrı ile bu mafya beni... tamamlanmamış hissettiriyordu. Sanki insanların göreceği kişiliğimi oymak için harcadığım yıllar, kibar tavırlarım ve tamamen eğitimli konuşmam Don'un gözleri önünde şeffaftı. Kalkanlarımın arkasını görüyor gibiydi, onları kudretli elleriyle sanki kâğıt mendillermiş gibi kolayca yırtıyordu. Beni kaygılandırmaktan daha fazlasıydı. Yürek parçalayıcıydı.

Bırakın *onun* gibi bir adamı, kimse tarafından görülmek istemiyordum.

Ama onun varlığı temelimde, şüphelerin yabani otlar gibi büyümesi için yeterli alan yaratarak onarılamaz çatlaklar bırakmıştı.

Kız kardeşim ona hayatı pahasına güvendiğini söylemişti.

Benim hayatım pahasına.

Öğrendiklerim hakkında konuşmak adına onu tekrar aramaya çalıştım ancak bana sadece sakin olmamı söyleyen ve önümüzdeki ay beni ziyaret ettiğinde her şeyi açıklayacağına dair güvence veren bir mesaj attı. Zayıf bir teselliydi çünkü onun şu an mutlu olduğunu

bilsem bile, bizim için gerçekten nelere katlandığını düşünmek beni hasta ediyordu.

Benim için katlandıklarını düşünmek.

Bu, Dante'nin davasını almak için hissettiğim zorunluluk duygusunu artırmıştı ve Cosima'nın yaşadığı zorluklardan sonra Dante'yi sevdiğini bilmek, belki de Dante'nin... şahsına değilse de davasına olan sadakatimi pekiştirmeye yardım etmişti.

Üstüne üstlük Seamus, *capo* hakkında iyi bir istihbarat sağlamazsam neler olacağına dair beni neredeyse tehdit etmişti. En azından burada yaşarsam, ondan ve onun tehlikelerinden güvende olurdum.

RICO suçlamasından sonra Dante'nin düşmanlarının derin sularda dönüp durduğunu, kanının kokusunu aldıklarını ve potansiyel olarak beni oyunlarında bir tür piyon olarak kullanabileceklerini biliyordum.

Böylece Dante'nin Yukarı Doğu Yakası'ndaki iki katlı kalesinde dış güçlerdenuzakta ve güvendeydim.

Sorun şuydu ki, güvenliğime yönelik en büyük tehdidin benimle aynı apartmanın içinde, kafese kapatılmış bir canavar gibi koridorlarda gezinmekte olduğu hissine kapılmıştım.

Bana verdiği oda çok güzeldi ve tabii ki, bu da beni rahatsız etmişti. Duvarlar gri sıvalıydı, gözlerimle aynı koyu tondaydı ama geri kalan her şey ya inci beyazı ya gümüş ya da siyah vurguluydu. Aydınlıktan karanlığa geçen, her şeyin yumuşak ve gösterişli olduğu, sürekli ruh halleri değişen bir bulutun içinde yaşamak gibiydi.

İyi bir zevki vardı, bir erkekte hafife alınmaması gerektiğini düşündüğüm bir nitelikti.

Saten çarşafları ellerimin arasına alıp kırıştırdım.

Emrivakilerden ve kaybetmekten nefret ediyordum.

Ve şu an kaybettiğime dair hiç şüphe yoktu.

Huzursuzluk her yanımı sardı ve saat sadece sabahın dördü -normalde uyandığımdan tam bir buçuk saat önce- olmasına rağmen yataktan kalktım ve karıştırmak için siyah şifonyere doğru yürüdüm.

Giysiler çekmecelerde özenle katlanmış şekilde duruyordu.

Kaşmir bir hırkaya dokunurken dudaklarımdan sesli bir nefes verdim.

Tabii ki piç herif, kendi kıyafetlerimi getirmeyeceğimi bildiği için bana kıyafet almıştı.

Siyah tayt ve bir spor sutyeni bulana kadar çekmeceleri karıştırırken öfke bana kafeinin verebileceğinden daha çok enerji veriyordu. Bu kocaman dairenin içinde bir spor salonu olduğunu biliyordum ve uygun ayakkabılarım olmadığı için çıplak ayakla ağırlık kaldırmaya karar verdim.

Saçlarımı dağınık bir topuz yapıp hızla odadan çıkmadan önce biraz rimel ve dudak nemlendiricisi sürdüm.

Nereye gidersem gideyim en iyi halimde görünmeyi tercih eden tipte bir kadındım.

Spor salonunu ikinci kattaki yatak odamla aynı koridorda hemen buldum, koridorun sonu bir duvarında aynalar, diğer tarafında yerden tavana pencereler olan devasa bir alana açılıyordu. Gözlerim hemen, kadife geceye örülmüş payetler gibi ışıkların parıltısıyla donup kalan camdan gece manzarasını aradı. Pencereye yürüdüm ve sanki gecenin dokusunu parmak uçlarımda hissedebilecekmiş gibi elimi soğuk cama dayadım.

"New York, geceleri en güzel halindedir."

Gözlerimi onun sesine karşı kapattım, kendime kızdım çünkü içimdeki küçük bir parça, göğsümdeki vahşi ve dizginlenemeyen bir şey onunla karşılaşabileceğimi ummuştu.

"Çoğu şey de geceleri öyledir," diye devam etti Dante yanımda heybetli bir gölge gibi belirirken.

Ona bakmak için yana dönmedim. "Uyku düzenim çok kötüdür, bu yüzden gecenin tadını çıkarmaya geldim. Çok huzurlu. Bazen tüm dünyada uyanık olan tek kişi benmişim gibi hissettiriyor."

"Mmm, aksine bu çok yalnız hissettiriyor," diye mırıldandı. "Geceler tutkuyla geçirilmelidir."

Hafifçe kıkırdamasını umursamadan gözlerimi devirdim. "Her önüne geleni becermeyi mi kastediyorsun?"

"Ah, Elena, etrafımda küfrederken dikkat et," diye mırıldandı biraz daha yaklaşarak. "O kırmızı dudaklarından çıkan edepsiz şeylerin sesini seviyorum."

Kendime belimde hissettiğim karıncalanmanın odadaki soğuk hava akımından olduğunu telkin ettim.

"Eğer burada kalacaksam, kurallar olmalı," diye karar verdim ciddi bir tavırla ve sonunda ona bakmak için döndüm.

Tanrım.

Teselliyi New York gecesinde arayarak hemen pencereye geri döndüm.

Çünkü Dante yanımda yarı çıplaktı.

Geniş göğsü derin, belirgin kaslarla kaplıydı. Karın kasları zincir gibi sıralıydı, göğüsleri yuvarlak ve açık renkli kıvırcık siyah kıllarla kaplı koyu renkli meme uçlarıyla sıkıydı. Boynundaki kalın zincirin ucunda süslü gümüş bir haç asılıydı, haçın ucu göğsüyle sıkı karnı arasındaki kıvrımda duruyordu, bir dine ait olamayacak kadar seksiydi. Ama bacaklarımın arasında hissettiğim belli belirsiz bir sızıyla onların birbirine kenetlenmesine neden olan, kollarının kordonlu uzunluğu, baldırlarım büyüklüğündeki pazılarındaki kas dalgalanmasıydı.

Şaşırtıcı derecede çekiciydi, insan biçiminde mükemmelce oyulmuş bir canavardı.

Onun cüssesi ve gücünün beni germesi, korkutuyor olması gerekirdi. Christopher, Dante'nin dörtte biri kadardı ve onun gibi karaktersiz bir adamın, istediği zaman bir kadına neler yapabileceğini deneyimlerimden biliyordum.

Yine de Dante'nin zar zor dizginlenen gücü beni bir şekilde... tahrik ediyordu.

Kontrolü takdir eden bir kadındım. Bu nedenle, Dante'nin bu bedeni inşa etmek ve diğer insanların yanında onları incitmemek için göstermiş olduğu özeni takdir ettim. Cosima'nın yüzünü şefkatle tuttuğunu, Yara'yı nazikçe kucakladığını, Tore'yi iki yanağından güçlü bir şekilde öptüğünü, bazı askerleriyle el sıkıştığını görmüştüm. O yoğun kaslı vücudundan yuvarlanan zarafetin odaya yayılıp sinsi sinsi dolaşmasına tanık olmuştum, katıksız gücünün etrafında o kadar fazla kontrol vardı ki ağzımı sulandırıyordu.

Bu kadar güçlü olması çekiciydi ama dizlerimin yağ gibi yumuşamasına neden olan asıl şey bu güce bu denli hâkim oluşuydu.

"Elena?" diyen sesi düşüncelerimi böldü, benimle konuşurken her zaman olduğu gibi ses tonunda neşe vardı.

"Mmm?"

"Evime ne tür kurallar getirmeye çalıştığını sordum."

"Ah." Evet, kurallar. Bir sürü kurala ihtiyacımız vardı. Boğazımı temizledim, çıplak gövdesinden ve kalın kalçalarında gerilmiş siyah spor şortundan etkilenmediğimi düşünmesi için kendimi onunla yüzleşmeye zorladım. "Kural bir, dokunmak yok."

"Hayır," dedi kolayca. Başını sallayarak kalın, ipeksi buklelerini hafifçe alnına düşürdü, saçında henüz bir ürün olmadığını fark etmemi sağladı. "Ben İtalyanım. Benim insanlarım İtalyan. Biz dokunarak anlaşırız."

"Ben öyle değilim," diye karşı çıktım.

"Sırf bir memleketlinin yanağına kondurduğu dostça bir öpücük seni rahatsız ediyor diye bir kaplandan çizgilerini değiştirmesini mi istiyorsun?" Benimle sakince tartıştı, bir kez daha bencil ve biraz aptal hissetmeme neden oldu. "Senin iznin olmadan kimse sana dokunmayacak, Elena. Bu evde güvende olduğuna dair söz veriyorum. Ama karşılığında burada yaşayan ve beni ziyaret eden insanlara karşı nazik olmanı rica ediyorum."

"Ben her zaman kibarımdır," dedim ama eski bir yaraya dokunmuştu.

Kaba olabilirdim. İçimdeki acımasızlık onu dışa vurmam için bekliyordu ve bazen o kadar acımasız oluyordum ki geri dönüşü olmuyordu.

Bazen, böyle olmak istemiyordum, Giselle ve Daniel ile olduğum gibi.

Ama o zaman bile, uzun zaman önce zihnimin derinliklerine bıraktığım, canlı canlı gömdüğüm küçük bir ses, belki onların da benden nefret etmelerini istemediğimi fısıldadı.

"Bence kibar olmaya çalışıyorsun," diye onayladı, sesi yumuşaktı. Sıcak bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, sanki yanağımı okşuyordu. "Ama ailemdeki kadınlar çok cana yakındır. Senin içine kapanık doğanı kaba olarak algılayabilirler."

Bir şekilde yaralanmış hissederek dudaklarımı dişlerimin altına yuvarladım.

Dante içini çekip bana daha da yaklaştı, vücudunun ısısı benimkine vuruyordu. "Elena, kaba biri olduğunu ima etmiyorum, sadece bu evdeki insanlarla iyi geçinmeni diliyorum. Beni anlıyor musun?"

Tekrar pencereden dışarı bakarken omzumu silktim. Gece saatleri beni hep melankolik hissettirir, zihnimdeki karanlık düşünceler gölgelerine çekilirdi. "Arkadaş edinmek için burada değilim ama anlıyorum. İtalya'yı hatırlatan şeylerden hoşlanmasam da daha... cana yakın olmaya çalışacağım."

Dante'nin gülüşünün parıltısını gözlerimin ucuyla görebiliyordum. Sanki güneşin ta kendisiymiş gibi onunla tam olarak yüzleşme dürtüsüne karşı koyamadım ve onun ışınlarının tadını

çıkarmak istedim.

"Minnettarım," dedi içtenlikle. "Burada olmak istemediğini biliyorum ve bunun için benden nefret edebilirsin fakat en iyisi ve gerekli olan bu."

Buna katılmasam bile zaten hem Yara hem de Dante'yle savaşmıştım ve gecenin kadife sessizliğinde bir kez daha tartışmak içimden gelmiyordu.

"Kural iki, burada yaşadığımın bilinmesini istemiyorum. Biri öğrenirse, avukatlık lisansımı kaybedebilirim ve..." Böyle bir trajedinin benim için ne anlama geldiğini ifade edecek sözcükleri bulmaya çalıştım ve sonunda İtalyanların yaptığı gibi bir omuz silkmede karar kıldım. "Böyle bir yıkımdan sağ çıkabilmem mümkün değil."

"Oldu bil," diye kabul etti Dante, sanki tokalaşmak istermiş gibi elimi tutmak için uzandı ama bunun yerine elimi iki elinin arasında gevşekçe tuttu. Avuçlarının kenarlarındaki kalın nasırları hissedebiliyordum. "Aslında, Adriano seni her sabah işe benim arabamla götürecek. Pencereler filmli ve doğrudan süitten erişilebilen bir garajdan çıkacaksınız. Kimsenin senin binadan ayrıldığını görmesine olanak yok."

Elbette bir suçlu yakalanmamak için her şeyi düşünmüş olurdu.

"Kural üç," diye devam ettim dik dik bakarak. "Gizliliğim her şeyden önemlidir. Odam gözetlenmeyecek ve mahremiyetimi ihlal edecek sorular yok."

Önümüzdeki hafta Monica ile olan ameliyatım için zemin hazırlıyordum.

"Önümüzdeki hafta bir ameliyatım olacak ve birkaç gün işten izin alacağım. Bu süreci kendi evimde geçirmek isterim," diye talep ettim hoş olduğunu umduğum bir gülümsemeyle.

Dante'nin kaşlarını çatmasına bakılırsa hoş değildi. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, kasları bronz derisinin altında kıvrılan halatlar gibi şişkindi. "Ciddi bir şey mi?"

Olabildiğince az ayrıntı vermeyi umarak anında, "Hayır," dedim.

"O zaman hayır, burada kalacaksın," diye karar verdi, bir konuda lütufta bulunan bir kral gibi başını salladı. "Dinlenirken bir şeye ihtiyacın olursa Bambi seninle ilgilenebilir ve bunun dışında kimse seni rahatsız etmeyecek."

"Bambi?" diye sordum, adını görmezden gelemeyerek.

"Benim için yemek ve temizlik yapan kadın," diye açıkladı, tepkimi okurken gözleri yine neşeyle dans ediyordu. "Adı Georgina ama gözleri iri ve bir Bambi'nin sevecenliğine sahip. Annesi o altı yaşındayken öldüğünden kimse ona başka bir adla seslenmedi."

İtalyanlara ve takma adlarına kafamı salladım ama ameliyatımdan sonra Dante'yle kalma fikrinden hoşnut değildim. Ameliyatı laparoskopik olarak yaptıkları için sonrasında dinlenme dışında kapsamlı bir bakıma gerek yoktu ancak bu kadar özel bir operasyondan sonra fiilen yabancı olduğum biriyle kalmak çok savunmasız hissettiriyordu.

"Lütfen, Dante," diye açıklamaya başladım ama yüzünde oluşan bir ifade beni konuşmanın ortasında durdurdu. "Ne?"

"Dudaklarından çıkan 'lütfen' kelimesi bir küfürden bile daha iyi geliyor," diye mırıldandı, bir adım daha yaklaşıp başparmağını dudağımın kenarına götürdü.

Duymamasını umarak derin bir nefes aldım ve geri çekildim. "Evimde kalmayı tercih ederim."

"Kalmamanı tercih ederim," diye karşı çıktı, sanki benim fikrimin zerre kadar önemi yokmuş gibi.

"Ah," diye homurdandım hayal kırıklığıyla. "Her zaman böyle keçi gibi inatçı mısındır?"

"Her zaman değil." Sırıtışı geniş ve çocuksuydu, iki yanağının kenarı kıvrıldıkça çenesindeki gamze derinleşiyordu. "Kuralların bitti mi?"

Tereddüt ettim, bir şey unuttuğumdan endişeleniyordum. Dante'nin göğsü dikkatimi dağıtmaya devam ediyordu. Göbeğinin altındaki sık siyah kılları ve kalçasından kasığına kadar uzanan kalkık kasların derin gölgesini az önce fark etmiştim.

"Şimdilik bitti," dedim dilimi yutmamaya çalışarak. "Eğer anlaştıysak?"

Güzelliğin farklı biçimlerini, Dante gibi barbar olanlarda bile göz ardı edemeyecek kadar estetik düşkünüydüm.

"Buna ne istersen diyebilirsin. Bir oyun. Bir anlaşma. Ama kiminle anlaştığını unutma, tamam mı? Ben şeytandan başka bir şey değilim ve seni tüm değerlerinle alacağım. Seninle işim bittiğinde, değerli kuralların tıpkı ayağına dökülen kıyafetlerin gibi paramparça olacak." Yumuşak bir adım atarak gövdelerimiz arasında kalan boşluğu nabız gibi atan tek nefeslik bir havaya indirdi. Narenciye ve biber gibi canlı kokusu burnumu doldu ve kömür karası gözlerine bakmak için başımı geriye atmak zorunda kaldım. İrkilmedim ama elimi yakalayıp ağzına götürdüğünde geri çekilmek istedim. Sözleri tenime değen sıcak nefes gibiydi. "Gözlerindeki korkuyu görebiliyorum. Nabzını tam burada hissediyorum. Neden korkuyorsun, Elena? Benim kötülüğümün düşüncelerini ya da bedenini kirletebileceğinden mi? Benimle bu anlaşmaya girmenin akıllıca olduğundan emin misin?"

Hayır.

Hayır, aslında bunun berbat bir fikir olduğundan oldukça emindim. Ama *olmadığı* halde başka seçeneğim varmış gibi konuşuyordu. En azından, gururumun ayaklar altına alınmayacağı bir seçeneğim yoktu. Daniel beni terk ettiğinde hayatım yerle bir olmuştu ve çılgınca titreşen o ateşin külleri arasında hâlâ tek bir rüya yaşıyordu.

Ülke çapında tanınan bir avukat olmak istiyordum.

Gazetelerde yazılan ve haberlere konu olan bu dava, şimdiden doğru çevrelerde bana dikkat çekmeye başlamıştı. Bütün bahislere rağmen gerçekten kazanabilirsek, şehirdeki, lanet olası tüm ülkedeki en çok aranan avukatlardan biri olurdum.

Babamın günahkâr kanı damarlarımda akıyordu ve bir saniye için bile açgözlülüğümün ve bencilliğimin üstesinden geldiğimi iddia edemezdim.

Başarı, para, şöhret istiyordum.

Görülmek, bilinmek ve duyulmak istiyordum.

Hepsini istiyordum.

Ve Dante Salvatore, bu aşağılık arzuları tatmin edebilecek tek adamdı.

Bu yüzden, rezil mafya *capo*suna yavaşça, küçümseyerek gözlerimi kırptım ve hizmetkârına yüzüğünü öpme fırsatı sunan bir kraliçe gibi elimi onun dudaklarına daha da yaklaştırdım.

"Korkması gereken sensin. Sadece henüz farkında değilsin," diye söz verdim, kariyerimi geliştirmek için onun davasını kullanırken, onu tüm kaynaklarımdan uzak tutmaya karar verdim.

Gözleri benimkilere kilitlendiği sırada kötülükle doluydu, yeni sürülmüş toprak kadar karaydı ve dudaklarını parmaklarıma hafifçe değdirerek şartlarımı kabul etti.

Tam olarak böyle, NYC Şeytanı ile bir anlaşma yapmıştım.

"Mükemmel, şimdi *benim* kurallarıma gelelim," diye karşılık verdi neşeli bir şekilde, tuttuğu elimle beni pencereden ve egzersiz makinelerinden uzağa, odanın arka tarafına yakın bir yere serilmiş siyah hasırlara doğru çekiştirdi. "Birincisi, bana itaat etmelisin, Elena. Senden fazla bir şey istemeyeceğim ama bir emir verirsem bana kulak vermelisin." Tartışmak için ağzımı açtığımda, beni durdurmak için avucunun tamamını yüzümün alt kısmına koydu. "Hayır. Bu tartışmaya açık değil. Artık canavarın inindesin ve burası senin için daha güvenli olsa bile yine de tehlikeli. Sana bir şey yapmanı söylersem, bu çoğunlukla senin güvenliğin içindir."

Çocuksu dürtülerime yenik düşerek dilimi avucuna doğru çıkardım. Nemli eline inanamayan gözlerle bakarak geri çekildi. "Az önce beni *yaladın* mı?"

Omuz silktim, kıkırdama isteği boğazımda köpürdü. "Konuşmama izin vermedin."

Bana bir kez gözlerini kırptı sonra o kadar sert bir şekilde güldü ki, başını geriye attı ve kahkahasını bastırmak istercesine karnını tuttu. Benim neden olduğum neşeyle kasılan tüm o kaslarının görüntüsünün tadını çıkararak onu izledim.

Birini güldürmek iyi hissettiriyordu.

Onu güldürmek.

Hoş bir sesti, hoşuma gitmesinin tek nedeni buydu, çoğu zaman kimseyi böyle güldürecek kadar kendimi rahat bırakamıyordum.

Kendini durdurduğunda, kırmızı dudaklarını dolduran yumuşak bir gülümsemeyle bana bakmak için başını eğdi. Bir şekilde karnımı ağrıtan, samimi bir ifadeydi.

"Ne kadar ilginç bir kadınsın, Elena Lombardi," dedi aynı tonda, bilgelik aktarıyormuş gibi sessiz ve kararlı bir şekilde konuşuyordu.

Bir kızarıklık beni yanaklarıma yayılmakla tehdit ediyordu, bu yüzden minderlerini test etmek ister gibi matların üzerine çıktım.

"Senden hoşlandığıma karar verdim," dedi Dante, sanki onun fikrini sormuş ya da umursuyormuşum gibi.

"Beni tanımıyorsun," diye karşılık verip antrenmanım için esnemeye başladım, bedenimi kanımdan çalkalanmış gazlı bir içecek gibi fışkıran fazla enerjiden kurtarmak için kendimi fiziksel olarak zorlamaya hevesliydim.

"Ah, ben böyle söylemezdim. Seni tanımaya başlıyorum ve bu keyif aldığımı fark ettiğim bir yolculuk," dedi Dante, duvara doğru ilerleyip tepedeki ışıkları açarken.

Başımı eğip birkaç sakinleştirici nefes alabilmem için görüş alanımdan çıktığına memnun oldum.

Bu neden birinin bana yıllardır söylediği en güzel şeydi?

"Şimdi, ikinci kuralıma geçelim," diye söze başladı Dante, ağzımın kurumasına neden olan o atletik yürüyüşle matların üzerinden geçerken.

Benden birkaç adım ötede durdu ve beni incelerken kollarını kavuşturdu. Yoğun bakışları altında kıvranmamaya çalıştım. Haftada beş kez egzersiz yapıyordum bu yüzden uzun, zayıf vücudum kaslarla gergindi, annem ve iki kız kardeşimin aksine kıvrımlarım belirsiz ve bariz bir şekilde eksikti.

"Marco'dan, -o sonunda gülmeyi bıraktığında,-Adriano'yu etkisiz hale getirdiğini ve boğazına bıçak dayadığını duydum. Bu doğru mu?"

Tırnak etlerimi inceledim. "Belki."

Kıkırdadı, aramızda kopmuş bir bas gibi titreşen karanlık bir notaydı. "*Molto bene.** Bunu duymak hoşuma gitti, Elena. Bir kadın kendini nasıl savunacağını bilmeli. Neler yapabileceğini görmek istiyorum."

"Neden?" diye sordum şüpheyle, kalın biçimli uzuvlarını birdenbire yeni bir ışık altında inceledim. Onunla dövüşmek istemezdim. Dojo'daki hocam bile Dante kadar iri değildi.

* (İt.) Çok iyi. – ç. n.

Eğlencesini bastırma isteğiyle dudakları titredi. "Eğlendir beni. Tanıdığım en yetenekli erkeği hazırlıksız yakalayan kadının hareketlerini görmem gerekiyor."

Karşı çıkmak istedim çünkü kesinlikle onunla dövüşmek *istemiyordum*. Gerçekten korktuğumdan değil -her şeye rağmen beni inciteceğini düşünmüyordum- daha çok bana dokunmasını istemediğim içindi.

Bu mantıksız bir korkuydu, batıl inanç gibi bir şeydi. Dante ne zaman elini üzerime koysa, fizyolojimde temel bir şeyler değişiyordu. Onun boğazımdaki elinden ya da elimi tutmasından hoşlanmıyordum, öyleyse neden bana bunları yapmasına izin veriyordum? Neden sırf kalbimin daha hızlı attığını hissetmek için o güçlü eline yaslanmıştım?

Hoşlandığımı itiraf etmek şöyle dursun, düşünmeye bile hazır olmadığım daha karanlık, sapkın şeyleri müjdeliyordu.

Ama bunların hiçbirini dillendiremedim çünkü birdenbire yüz dört kiloluk sert kaslı bir İngiliz-İtalyan adam üzerime çullandı.

İçgüdüm devreye girdi içimde bir müzik gibi zonklayarak, vücudumu çoğu insanın dans etmek için yaptığı gibi, hafızam tarafından kaslarıma programlanmış hareketlerle dövüşmeye teşvik etti.

Beni tuttu, kaslı elleri omuzlarıma gitti. Hafifçe sağa eğildim, kasıklarına hedef alıyormuşum gibi vücuduna doğru yaslandım. Mücevherlerini korumak için içgüdüsel olarak bir elini indirdi. Dikkatinin dağılmasından yararlanarak sağ tarafta belirdim ve beline kısa, güçlü bir yumruk attım.

Güldü.

Biz boğuşmaya devam ettikçe sesi artan sıcak zengin bir kıkırdama gibi hissettiriyordu.

Arayışta olan ellere döndüğümde beni arkadan tuttu, kolları gövdemi neredeyse iki kez sarıyordu. Sol ayağımla geriye doğru tekme atıp kavalkemiğine vurdum, sonra sağ topuğumu diğer ayağının hassas kavisine hızla indirdim. Kollarımdaki sımsıkı tutuşu, kendimi kurtarmama yetecek kadar gevşedi. Yönünü şaşırtmayı umarak kulaklarına tokat atmak için uzandım. Açıyı yanlış ölçmüş olmalıyım çünkü o sadece tehlikeli bir şekilde kıkırdadı, arkadan benimkine bastırdığı vücudu verdiği eforla sıcak ve sertti. Hızlıca düşünüp ba-

cağımı onunkilere doladım ve ağırlığımı vererek dengesini bozmaya çalıştım. İri herif, çok ağırdı ve matın üzerine sırtüstü düşmek yerine, yüzüstü vücudumun üzerine diz çökmeden önce beni yere fırlattı.

Nefes nefeseydim, kendini beğenmiş sırıtışına ters ters bakarken adrenalinin metalik tadı dilimin gerisinde hissediliyordu. Nefesi hiç kesik değildi ve pürüzsüz cildinde tek bir damla ter yoktu.

"*Non male*," diye övdü.

Fena değil.

Ellerimi, başımın üstündeki mata sabitleyen ellerinden kurtarmaya çabalarken, oflayarak yüzüme düşen bir bukleye üfledim. "Daha önce bu kadar şişman biriyle dövüşmek zorunda kalmamıştım. Dengelenmesi gereken çok fazla ağırlık var."

Kahkahası bir kadeh *grappa* gibi içime işledi. Geriye yaslandı ve sıkı, kaslı karnını okşamak için ellerimi serbest bıraktı. "Annenin makarnasını seviyorum."

"Görebiliyorum," diye burnumu çektim ama kanım içten içe köpürüyor ve damarlarımda sıcak bir şekilde patlıyordu.

Bir an için, merak ettim. Bu yoldaşlık mıydı?

Beau ile yakındım. Her zaman görüşür, sarılır, sohbet eder, alışveriş yapar ve yemek yerdik. Ama biz beş yıldır arkadaştık. Bu çok uzun zamandır yeni bir arkadaş edinmediğimi ve belki de bu konuda paslanmış olduğumu fark etmemi sağladı.

Ama içimdeki bu garip his, iri mafyanın sahte saldırısından sonra üzerime oturduğu yerde gövdemi ezerken karnımda oluşan gülme dürtüsüyle orada yatmak gibi bir şeydi.

Belki arkadaş olabilirmişiz gibi bir şeydi.

"*Che palle,*"* diye seslendi biri kapıdan. "Artık böyle mi antrenman yapıyoruz, Patron?"

Kapıyı görebilmek için kollarımın üstünde yükseldim, anında yapmamış olmayı diledim.

Marco olduğunu tahmin ettiğim dünkü kısa adam ve iri olan Adriano, Huysuz Frankie, Jacopo ve henüz tanışmadığım Japon adamla birlikte kapı eşiğinde durmuş bizi izliyorlardı.

Paspasın üzerine çöktüm ve kısaca aklımın başıma gelmesini diledim.

"Yalnızca ben onunla antrenman yaparken," dedi Dante omzu-

* (İt.) Ne oluyor.— ç. n.

nun üzerinden küstahça, rahat bir şekilde ayağa kalkıp benim de kalkmama yardım etmek için elini uzattı. "*Amici*,* size avukatım ve gönülsüz oda arkadaşım Elena Lombardi'yi resmen takdim etmeme izin verin."

Marco yüzünü buruşturdu. "Dante horluyor."

"Neyse ki ayrı bir odam var," dedim kuru bir sesle, elimi Dante'nin oyalanan tutuşundan çekip güçlü Brooklyn aksanına sahip kısa boylu adama uzatmak için ayağa kalktım. "Seninle tanışmak bir zevk, Marco."

Kalın kaşları, bir çizgi film karakteri gibi alnına komik bir biçimde dalgalı çizgiler çizdi. "Sen gerçekten klas bir kadınsın."

Elimin arkasını öptüğünde hürmeti karşısında küçük bir kahkaha ağzımdan kaçtı. "Teşekkür ederim?"

"Elbette," dedi sorun yokmuş gibi. "Bu Frankie, grubun beyni o. Adriano kas torbası ama aynı zamanda rüya gibi yemekler yapıyor. Chen bizim gizli silahımız ve Jaco da burada... Hey, Jaco? Neden seni etrafımızda tutuyoruz?"

Diğerleri gülerken Jacopo ona kaşlarını çattı.

"Siz... de mi?" Bu şeylerin nasıl işlediğinden tam olarak emin değildim. "*Capo*sunuz?"

Yine güldüler ama, "Üçüncü kural, soru sorma," demek için benimle aynı hizaya gelen Dante oldu.

"Çünkü bana cevapları vermeyeceksin," diye karşılık verdim.

Napoli'de büyümüştüm, bu yüzden kültürümüzün kadınlarla ilgili köhne yapılarına dair her şeyi biliyordum. Biz kadınlara güvenilmeyeceği için "işe" karışmamıza izin verilmezdi.

"Çünkü cevapları beğenmeyeceksin," diyerek beni şaşırttı.

"İki numaralı kuralı atladın," diye hatırlattım ona.

Sırıtışı vahşiydi, dudakları o kadar kırmızıydı ki büyük, beyaz dişlerinin üzerine dökülmüş şarap lekesi gibiydi. "Kural iki, dövüşmeyi öğren."

"Az önce sana gösterdim," diye karşı çıktım, toplanmış adamlara görünürde güçlü ve yara bere içinde olanlara hatta kısa boylu Marco'ya bile yandan bakarak. "Kendimi savunabilirim."

* (İt.) Arkadaşlar. – ç. n.

"Bana karşı değil," diye karşı çıktı Dante.

"Bize karşı değil," diye onayladı Marco bir saniye sonra.

Adriano tereddüt etse de diğerleri başlarını salladılar.

Gururum, o şeytani şey, içimde kabardı ve daha mantıklı tarafıma başvurmadan önce bir savaşçı duruşu alıp bir grup *soldati* ile karşı karşıya geldim.

"Deneyin beni," diye cüret ettim, yüzümde keskin bir gülümsemeyle.

Dante ve ekibiyle geçirdiğim bir saat boyunca gülümsemeyi bırakmadığım, ancak daha sonra ter içinde, saçlarım keçeleşmiş, kıyafetlerim terle ıslanmış halde matın üzerinde yatana kadar kafama dank etmedi.

ON ALTINCI BÖLÜM

ELENA

Adriano o sabah beni ofisimin bir blok aşağısında, en sevdiğim kafe olan The Mug Shot'a bıraktı. Konuşkan bir adam değildi ama telefonunun ekran resmi olarak güzel bir köpeğin fotoğrafını koyduğunu fark ettim ve dikiz aynasından bakışlarımı yakalayınca gülümsememi elimin arkasına saklamak zorunda kaldım.

İşe giden yerel insanlar birinci, ikinci veya üçüncü kahvelerine ihtiyaç duyduğu için kafe her zamanki gibi kalabalıktı, bu yüzden sıraya girip beklerken telefonumdan e-postalarımı yanıtladım. Birinin beni izlediği hissinin omurgamdan aşağı soğuk su gibi aktığını hissettiğimde sırayı yarılamıştım.

Telefonumu kaldırıp kirpiklerimin arasından yukarı doğru bakınca, hemen birkaç adım ötemde dükkândaki küçük masalardan birinde oturan bir çift parlak yeşil gözü bana bakarken yakaladım.

Daha önce hiç görmediğim ama yine de bir aktörü ya da ünlü bir modeli tanırmış gibi, aşina olduğum hissine kapıldığım bir adama aitlerdi. Güçlü bir çenesi ve bronz yüzünde bir şekilde mükemmel görünen şahin bir buruna sahip keskin hatlı bir yüzü vardı. Gözlerinin yemyeşilliği, özellikle de o altın teninin ve mürekkep rengi saçlarının kısa, biçimli dalgalarının yanında neredeyse ürkütücüydü. Omuzları genişti, takımı beline doğru daralan gövdesine göre dikil-

mişti ve tavrındaki bir şey kafenin diğer ucundan gelen bir haykırış kadar ikna ediciydi. Enerjisi elle tutulur, neredeyse somut olarak hissedilebilecek kadar güçlüydü.

Sert, tereddütsüz erkeksi bakışlarından daha çok beni neden izlediği bilgisi ilgimi çekiyordu, o yüzden ona doğru bakarak gözlerimi kırpıştırdım.

Yakışıklı erkekler görmüştüm.

Daniel, beraber olduğumuz dört yıllık süreçte kısa bir dönem modellik yapmıştı.

Ve şu anda, herhangi bir kadının nefesini kesebilecek kadar yakışıklı bir adamla birlikte yaşamak zorundaydım.

Bu yüzden, bu adam ilgimi sadece muhteşem bir tablo ya da yeni bir çift Louboutin topukluları kadar çekebildi. İşte bu yüzden, okumakta olduğu gazeteyi yavaşça katlayıp kolunun altına sıkıştırarak bana doğru yürümeye başladığında kafam karışmıştı.

"Günaydın," dedi hafif bir gülümsemeyle, ifade sadece dudaklarının arasından çıkmıştı ve gözleri sıcaklıktan yoksundu.

Kibar bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Merhaba."

Bir anlığına sadece orada durup konuşmadan birbirimizi izledik. Düşündüğümden daha gençti, cildi ipeksiydi ve keskin kaşlarının arasındaki iki kırışık dışında çoğunlukla pürüzsüzdü.

Yaydığı enerjinin ne olduğunu anlamıştım. Dinamizminin gücü, bana bir diyapazon gibi çarpmışçasına dişlerimi hafifçe germiştim. Hâkimiyetti.

Dante de aynı elle tutulur gerilimi, içgüdüsel olarak ona itaat etme isteği uyandıran görünmez aurasını yayıyordu. Fakat Dante'nin bu keskin aurayı yumuşatacak karizması vardı. Bu adam, onun yerine parlak yeşim yeşili gözlerinde kararlılıkla bana bakıyordu. Hayırı cevap olarak kabul etmeye hiç niyeti yokmuş gibi görünüyordu.

Bu yüzden soruyu sormasını bekledim.

Sıra ilerken bir tür bekleme döngüsüne girmiştik ve ben baştan dördüncü sıraya yükseldiğimde sert ağzını hafif, neredeyse gönülsüz bir gülümseme kapladı.

Sonunda, "Numaranı isteyecektim," dedi.

"Ah?" diye sordum, kendime rağmen gururum okşanmıştı ama küçük çıkmazımızdan havalı davranmaktan başka bir şey yapamayacak kadar çok keyif alıyordum. "İlginç. Numaramla ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

Cevabı gerçekten düşünüyor gibiydi, eli normalden biraz daha uzun olan kirli sakalını okşuyordu. "Uygun bir süre bekledikten sonra seni arardım."

"Ne için?"

"Randevumuzda seni nereye götüreceğimi söylemek için," dedi iğneleyici bir şekilde. Beni tepeden tırnağa incelerken gözlerini kıstı. Müstehcen değil, hesaplayıcı bir bakıştı. "O topukluları daha zevkli ve davetkâr bir elbiseyle giyebileceğin bir yere."

Aklıma hemen Dante'nin bana aldığı, üzerime rüya gibi oturan muhteşem vintage Valentino elbise geldi. Ansızın yakışıklı bir yabancının bana çıkma teklif ettiğini bilse Dante'nin ne yapacağını düşündüm.

Düşünce tarzımdan rahatsız olarak, alışılmadık bir şekilde içgüdüsel hareket ettim ve Cosima'dan öğrendiğim şekilde gülümsedim, dudaklarım genişledi ve kutsanmış düz gülümsememi ortaya çıkarmak için aralandı.

"Adım Elena," dedim elimi uzatarak. "İtalyan yemeği olmadığı sürece aramana cevap verebilirim."

Elimi tutarken yüzündeki ifade gülümsemeden çok kendini beğenmişlikti, memnuniyet sert yeşil gözlerini yumuşattı. "Harika."

Ve ona numaramı verirken, kara gözlü bakışları olan belirli bir mafyanın bu adamı muhtemelen bana çıkma teklif ettiği için boğacağını düşünmüyordum.

Onun gibi bir adamın beni sahiplenmesi fikri karşısında kesinlikle tüyler ürpertici bir uyarılma yaşamıyordum.

Ve eğer yaşasaydım bile, kendimi saf gerçekle teselli edebilirdim. Biri bana sahip çıkmayalı uzun zaman olmuştu ve ilgimi çekmesi çok doğaldı.

Yine de ofisime gitmek için kafeden ayrılırken Dante'ye yaşananlara ilişkin tek kelime bile etmeyeceğime yemin ettim.

O akşam lobideki resepsiyon ile ilgilenen Bruno, karısı ve çocukları hakkında konuşabilmek için beni bizzat daireye çıkarıyordu, asansör kapılarından tam çıkıyordum ki Dante'nin görkemli dairesinde duymayı hiç beklemediğim bir ses duydum.

Bir çocuğun kahkahası.

Yüksek, melodik ve son derece güzeldi.

Göğsümde, kalbimin olması gereken yerde bir şey yarı pişmiş bir pankek gibi ters düz oldu. Elim bilinçsizce göğsümün üstüne gitti, oturma odasına geçip uzun odadan sesin geldiği mutfağa doğru bakarken bu duyguyu ovuşturdum.

Uzun, kıvrık kestane rengi saçlarıyla küçük bir kız, uzun mat siyah mutfak adasında oturuyordu. Ellerinde *orecchiette* makarnasını özenle yuvarlarken, beyaz ve pembe elbisesi koyu renkli granitin üzerine yayılmıştı. Makarna hamuruyla ilgilendiği sırada dilini dişlerinin arasından çıkardı ve yanında aynı işi yapan Dante'ye baktı.

Onları izlerken hareket edemedim, canımı yakan şeyin üstesinden gelmeye çalışıyordum.

Bu his içimde sıcak bir şekilde yuvarlandı, damarlarıma erimiş kurşun gibi aktı. Bu duyguyla zehirlendim, Dante'nin siyanür içtiği zaman olduğu gibi nefes alamıyordum.

"İyi misiniz, *Donna Elena*?" Bruno, oturma odasının girişinde duraksamış olan bedenimi hâlâ net bir şekilde görebildiği asansörden sordu.

Sesi Dante'yi varlığımdan haberdar etti, bana bakmak için başını kaldırmadan önce yüzünde bir gülümseme oluştu.

Dio mio.

Avucumla göğsümü o kadar sert ovuşturdum ki moraracağından emindim.

"*Buona sera*,"* diye selamladı beni, unlu ellerini bir havluya silmek için akşam yemeğini çoktan bırakmıştı. "Hayatımın aşkıyla tanışmak için zamanında dönersin diye umuyordum."

Küçük kız güldü, katlanmış makarna parçasını Dante'ye fırlattı, böylece hamur onun siyah düğmeli gömleğinde iz bıraktı. Dante homurdandı, bu da kızın sevinçle çığlık atmasına ve ona daha fazla makarna parçası atmasına neden oldu. Dante ona doğru hamle kucağa alınmak gibi çığlık atmasına rağmen, küçük kız kkucağa alınmak için kollarını kaldırdı. Kızı kalçasının yanına yerleştirdiğinde, küçük oyunlarını geride bırakmış ve mutlu bir şekilde Dante'nin kollarına yerleşmişti.

* (İt.) İyi akşamlar. – ç. n.

Dante yaklaşırken küçük kız, "Merhaba," diye seslendi bana. "Adım Dante'nin Hayatının Aşkı."

Yüzümü ısıtan gülümseme yabancı ve savunmasız hissettiriyordu. Diğer elimi dudaklarıma götürdüm, Dante kaşlarını çatarak bana baktığında hemen indirdim.

"Merhaba güzellik," diye selamladım onlar oturma odasından yanıma doğru yürürlerken. "Dante senden çok bahsetti."

"Biliyorum," dedi kendinden emin bir şekilde, bende kahkahalara boğulma isteği uyandıran bilge bir bakışla başını salladı. "Erkekler bana hep âşık oluyor, biliyor musun?"

"Öyle mi?" diye sordum, sonra dilimi şaklattım. "Biliyor musun, şaşırmadım. Çok güzelsin ve dahası zeki olduğuna bahse girerim."

"Bir keresinde biri bana dâhi dedi," dedi ciddiyetle.

"Annen demişti, *gioia*,"* diye belirtti Dante. "Anneler bizi sevdikleri için her zaman bize olduğumuzdan daha iyi olduğumuzu söylerler. Bu yüzden sana acı gerçekleri söylemek için dayıların var."

Ona kaşlarını çattı. "*Zio*,"** ben bir dâhi miyim?"

"Kesinlikle," dedi Dante onun hevesli sevincini hemen onaylayarak.

Dudaklarımdan bir baloncuk gibi kırılgan bir şekilde çıkan kahkahaya engel olamadım. Birlikte kesinlikle çok sevimliydiler ama tam olarak ne olduğunu anlayamamıştım.

Dante'nin tek kardeşinin Alexander olduğunu düşünmüştüm.

Dante bakışlarımdaki karmaşayı okudu ve kızı yere bırakıp onu döndürmek için elini uzatırken sırıttı. "Elena, bu Aurora."

Yumruklarını kalçalarına bastırıp, "Bana Uyuyan Güzel deme," diye beni uyardı ben daha bir şey söyleyemeden. "Prensesleri sevmiyorum."

"Tamam," diye kabul ettim. "Ben de onlardan pek hoşlanmıyorum."

Bana şüpheyle baktı. "Külkedisini bile sevmiyorum."

Burnumu kırıştırdım. "Özellikle ondan hoşlanmıyorum."

"Nasıl olur?" diye ısrar etti.

İyi bir cevabı hak ettiği için dikkatlice düşündüm. "Prenseslerin

* (İt.) Neşem. – ç. n.

** (İt.) Dayı. – ç. n.

her zaman kurtarılmaya ihtiyacı vardır ve ben her zaman kendini kurtaran türden bir kadın olmak istemişimdir. Belki de bu sefer hikâyenin sonunda yakışıklı prensini kurtaran kişi bile olabilirim."

Aurora aklı başına gelmiş gibi başını sallamadan önce iri kahverengi gözlerini fal taşı gibi açtı. "Evet, bu yüzden ben de onlardan hoşlanmıyorum. Onlar *sciocco*."*

"Dünyada farklı türden kadınlar var, *gioia*. Kurtarılmaya ihtiyacı olan kırılgan, korunmaya ihtiyacı olan iyi, hassas kalplere sahip güzel insanlar var. Ve ne biliyor musun?" diye sordu Dante, bana yan yan bakarken büyük eliyle Aurora'nın başını okşayarak. "Güçlü olanların bile bazen kurtarılmaya ihtiyacı olur."

Aurora, mermer sehpanın üstüne atlamak için dönüp bir vazoyu yerinden oynatarak zararsız bir şekilde halıya düşürdü. "Benim yok," diye şakıdı. Kılıç dövüşü pozisyonuna geçti. "Ben kurtaran olacağım."

"Kurtarıcı," diye düzelttim.

"Tamam," dedi kolayca. "Bu yüzden adımın aptalca olduğunu düşünüyorum."

Söylediğini bir saniye düşündüm, sonra yerden uzun vazoyu aldım ve onu bir şövalye gibi adlandırmak için kullandım. "O zaman bence sana savaşçı prenses Rora demeliyiz."

Gözlerini bana doğru irice açtı. "Aslanın kükremesi gibi."

"Aynen öyle," diye onayladım gülümseyerek.

"Tamam," dedi tekrardan, hayattaki hiçbir şey onu ürkütmüyormuş gibi hayranlık uyandıracak kadar kendinden emin bir şekilde. "Sen ve ben arkadaş olabiliriz, tamam mı?"

"*Bene*," diye kabul ettim, tokalaşmak için elimi uzatarak.

Elimi küçük elinin içine aldı ve birbirimize o kadar geniş gülümsedik ki canımı yaktı.

"İkinizin iyi anlaşacağını biliyordum," diye araya girdi Dante mutfağa dönmeden önce bana göz kırparak. "Elena da bir savaşçı."

İkimiz de onun peşinden mutfağa girerken Rora'ya göz kırptım. Mutfak felaket haldeydi, katlanmış *orecchiette* makarnasıyla birlikte her yerde un ve yumurta kabukları vardı.

Tezgâhtaki yerlerine döndüklerinde Dante, "Annen bu dağınık-

* (İt.) Aptal. – ç. n.

lıktan hiç memnun olmayacak," diye itiraf etti. Rora elimi tutarak önce tabureye, sonra da tezgâha çıktı.

"Hayır ama sen şanslısın. Ceza almayacak kadar yaşlısın," diye somurttu bana bakmadan önce. "Bizimle makarna yapmak ister misin?"

Üzerimde beş yüz dolarlık beyaz ipek bir bluz ve genellikle temiz tuttuğum, hatta toplum içinde oturmam gerektiğinde peçeteyle oturacak kadar ileri gittiğim bol paçalı Chanel bir pantolon vardı. Başımla onaylarken Dante'nin gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

"Elbette, Rora."

Beni bir gülümsemeyle ödüllendirdi, ardından okuldaki gününü ve en iyi arkadaşı Maria Antonia'yı anlatmaya başladı.

O mutlu bir şekilde gevezelik ederken, Dante kilerden bir önlükle çıktı ve bana yaklaştı. Bana vermek yerine arkamda durdu, sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakınımdaydı ve kumaşı belime bağlamak için vücuduma uzandı. Bağladıktan sonra saçımın altında kalan diğer ipleri bağlamak için bir eliyle saçlarımı kaldırdı.

Ama bağlamadı.

Bunun yerine sıcak nefesi ensemde gezindi ve hemen ardından burnunun boğazımdan aşağı inen sıcak baskısı geldi.

"Mmm," diye mırıldandı, titreşim ince derimi gıdıkladı. "*Intossicante** kokuyorsun."

Arkamdaki yırtıcı hayvanın omuzlarından gizlenmesi imkânsız bir ürperti geçti. Konuştuğum zaman, sesimin dizlerim kadar zayıf olmadığından emin oldum. "Sadece Chanel No 5."

"Vücudun doğal kimyası kokuyla beraber tepki verir," diye mırıldandı, önlük iplerini hassaslaşmış etime doğru kaydırırken, kaba kumaş bir şekilde nefis bir şehvet uyandırıyordu. "Hiçbir koku bir başkasında aynı kokmaz. Ve bu koku? Sana yakışıyor. Bir bahçedeki gece yarısı buluşması gibi zarif ve şehvetli."

"Koklayabilir miyim?" diye sordu Rora, Dante ile benim aramdaki gerilimi yarıda keserek.

Sesim vücudumu terk ettiği için sessizce bileğimi ona uzattım. Burnunun tamamını bileğime bastırdı ve bana gülümsemeden önce derin bir şekilde kokuyu içine çekti. Mutlu, rahat enerjisi bulaşıcıydı.

* (İt.) Sarhoş edici. – ç. n.

"Sıcak çiçekler gibi kokuyor," diye karar verdi. "Ben de biraz sıkmalı mıyım?"

Dante kıkırdadı önlüğü sabitledikten sonra arkamdan uzaklaştı. Hemen ardından burnunu kırıştırıp, "Küçük kızların parfüm sıkmasına gerek yok," dedi.

Aurora ona kaşlarını çattı. "Bu konu hakkında sen ne biliyorsun?"

Güldüm.

Tanrım, gerçekten güldüm. İçimden uygunsuz bir şekilde fırladı, karnımı yakaladı ve göğsümü ısıttı. Kendime geldiğimde gözlerim neşeyle ıslanmış, Rora tekrar küçük parmaklarıyla makarnaya şekil vermeye başlamıştı ama Dante o uzun kirpikli gözlerine siyah mürekkeple yazılmış bir şeyle beni izliyordu.

"*Bellissima*," dedi heceleyerek.

Tenimin altından bir kızarıklık yükseldi ama makarnaya odaklanmak için başımı eğdim ve yanağımla onun bakışları arasına koyu buklelerden bir perde inmesine izin verdim. Dante'nin benimle bu kadar ilgilenmesi endişe vericiydi. İzlenmeye alışkın değildim.

Duygusal bir terörist olabilirdim. Kırık parçalarım, kırık cam parçaları gibi silah haline gelebilirdi. Kaltak, savaşçı, hem güçlü hem de kırılmaz biri ve değerli bir arkadaştansa denk bir düşman olmaya alışmıştım.

Ama Dante bana, paha biçilmez gizemli bir sanat eseriymişim gibi bakıyordu ve neredeyse gülümsememin ardındaki hikâyeyi öğrenmek istermiş gibi hissediyordum.

Beni sadece kariyerimi geliştirebilecek bir davadan geride bıraktığı için değil, aynı zamanda kariyerimi tamamen kaybedebileceğim bir duruma zorladığı için ona kızmak istiyordum. Ve bir bakıma ona hâlâ kızgındım. Öfkenin temkinliliği ve acı tadı, dilimin gerisinde oyalandı. Ama duygularım midemde aynı kazanda dalga geçer gibi aynı zamanda kaynıyordu ve tam o anda, ona hayran olan sevimli küçük bir kızla birlikte dağınık mutfakta, öfkeye tamamen zıt olan bir şey hissetmemek imkânsızdı.

Kapıdan bir kadın, "*Ciao raggazzi*,"* diye seslenerek dikkatimi çekti.

* (İt.) Selam millet – ç. n.

Bir dakika sonra, artık Bambi olduğunu bildiğim güzel ve sarışın İtalyan kadın üzerine tam oturan bir elbiseyle oturma odasına girdi. Rora masadan fırlayıp beceriksizce yere atladı, tek dizinin üzerine düştü ve ardından kadına sarılmak için koştu.

Bambi, elleri market poşetleriyle dolu olmasına rağmen kızını kollarına alırken gülümsedi. "*Bambina.*"*

Bu kelime dişlerimi sıkmama neden oldu. Sebastian ve Cosima'nın, ikisinden de büyük olmasına rağmen çocukluklarından beri Giselle'e taktıkları lakaptı. Onunla olan ilişkilerinin de mükemmel bir simgesiydi. Onu şımarttılar, korudular, ona sevgi ve övgüler yağdırdılar.

Dante, elini aniden kürekkemiklerimin ortasına hafifçe bastırdı. Bambi'ye bakıyordu ama dokunuşuyla ilgili bir şey bana gerginliğimi hissettiğini ve beni rahatlamaya çalıştığını söylüyordu.

Bir aptal gibi, hareketinden etkilendim.

"Bambi, bu Elena Lombardi," diye tanıştırdı anne-kız mutfağa girdiklerinde. Avukatı olduğumdan bahsetmediğini fark ettim ama Bambi'nin bunu zaten bildiğini anlamıştım.

Ona küçük bir gülümseme sundum. "Tanıştığıma memnun oldum."

Gerçekte ilişkilerinin ne olduğu sorusu dudaklarımdan çıkamadı. Dante'nin sevgilisi miydi?

Bambi, Dante'nin yanımdaki biraz koruyucu duruşuna baktı, dudaklarında küçük bir gülümseme oluştu. "Ben de. Görüyorum ki kızım Aurora ile tanışmışsınız."

Küçük kız, "Rora," diye bağırdı ardından şiddetli, küçük bir hırıltı çıkarmaya başladı. "Çünkü aslan gibi kükrüyorum."

Bambi ona gözlerini kırpıştırarak baktı, sonra soru sorarcasına Dante'ye odaklandı.

"Üzgünüm, bu benden kaynaklanıyor," diye itiraf ettim. "Uyuyan Güzel ile olan bağlantısından dolayı isminden hoşlanmadığını söylüyordu." Biraz utanarak omuz silktim.

"Rora," diye test etti, sonra kızının tombul yanağını avuçladı. "Kızım gibi güzel ve güçlü."

* (İt.) Çocuk. – ç.n.

Anne ve kızı arasındaki gerçek sevgi ve hayranlığa tanık olunca acıyla çarpsa bile kalbim ısındı. Böyle bir bağı o kadar çok istiyordum ki dişlerim bile sızlıyordu.

Dante'nin başparmağı omurgamdaki çıkıntıları okşadı. Küçük, titrek derin bir nefes aldım.

"*Zio* Dante'ye akşam yemeğinde yardım etmek istemişsin sanırım," dedi Bambi, gözleri tezgâhtaki dağınıklığı tararken.

Dante hiç utanmadan sırıttı. "Her İtalyan makarna yapmayı bilmeli."

Dante onun için market poşetlerinden bazılarını alıp tezgâhta poşetlere yer açarken Bambi, "İşte bu yüzden mutfağımda olmandan hoşlanmıyorum," diye sevecen bir şekilde homurdandı. "Girişte Adriano ile karşılaştım. Seninle ofiste konuşmak istediğini söyledi."

Dante bana bir bakış attı ama Bambi onu kovup adeta mutfaktan dışarı itti. "Yemek yapma işini kadınlara bırakın. Biz sizden çok daha iyi yapıyoruz."

Dante bana son bir kez baktı ve beni sevebileceğimden emin olmadığım bir kadınla tek başıma bıraktı.

Kıskançlık bir kaltaktı ve hayatım boyunca onunla mücadele etmiştim.

"Dürüst olmak gerekirse seninle yalnız kalabildiğim için mutluyum," dedi Bambi, yiyecekleri kaldırırken beni şaşırtarak. Napoli'de anneme yardım ederek tüm aile için böyle işleri yaptığım yılları hatırlayarak ona yardım etmek için yanına gittim.

"Ah?"

Başını salladı ve şu anda oyun oynadığı iPad'i bulmak için annesinin çantasını karıştırmış olan Aurora'ya baktı. "Senden biraz... yasal tavsiye istemeyi umuyordum."

Ona kaşlarımı çattım. "Ben ceza hukukuyla ilgileniyorum ama her ne ise, biraz tavsiye verebileceğime eminim. Her şey yolunda mı?"

Bambi'nin gözleri gerçekten şimdiye kadar gördüğüm en büyük ve en mavi gözlerdi, o kadar yuvarlak ve opaktı ki misket gibi görünüyorlardı. "Bana yardım edebilirsen her şey yolunda olacak. Sanırım bir avukata ihtiyacım var."

"Tamam," dedim yavaşça, mutfakta dönüp makarnaya sos hazır-

layabilmek için her şeyi yerlerine koyarken heyecanlı hareketlerini inceledim. "Neden bir avukata ihtiyacın olduğundan başlamıyorsun?"

Tezgâhta yaslandığım yere gelmeden önce dudağını ısırdı ve bir saniyeliğine buzdolabından bana baktı. Ellerimi tuttuğunda şok oldum, sadece Dante'nin ailesindeki kadınlara karşı nazik olmamı isteyen sesi ellerimi çekmemi engelledi.

"Sana güvenebilir miyim?" diye sordu, sözlerinde çaresizlik vardı. Ellerimi öyle bir sıktı ki kemiklerim derimin altında birbirine değiyordu. "Dante'nin güvendiğini biliyorum ve bu genellikle benim için yeterli olur ama sana *benim* güvenip güvenemeyeceğimi bilmem gerekiyor."

"Evet," diye hemen onayladım, gözlerindeki paniği okuyarak. Çaresizliğin eşiğindeydi, bu bana Seamus'un ailemizi tehlikeye attığı anlarda annemin nasıl hissettiğini hatırlattı, acizlik ve korkuyla dolu olurdu. "Dante'ye olan önceliğimi gasp etmediği sürece sana yardım edebilirim."

Dudağını o kadar sert çiğnedi ki eti kesildi, çenesine bir boncuk kan sızdı. "Ben... Gasp edip etmediğini bilmiyorum. Bu Aurora'nın babası hakkında."

"Dante'nin davasıyla bir ilgisi var mı?" diye ısrar ettim.

O iri gözler hızla kırpışmaya başladı. "B-ben gerçekten emin değilim. Ama endişeliyim."

Teknik olarak, bu dava hakkında bilgi sahibi olabileceği anlamına geliyorsa ona güvenemezdim. Beni mahkemede ifade vermek zorunda bırakabilir, bu da kendimi Dante'nin hukuk ekibinden çekmek zorunda kalacağım anlamına gelebilirdi.

"Güvende misin?" diye sordum korkusunun nereden geldiğinden hâlâ emin olamadığım için.

Derin bir iç çekişle başını salladı. "Şimdilik."

"Elena." Adriano'nun ağır aksanlı sesi koridorun ucundan geliyordu. "Dante ofiste seni bekliyor."

"Biraz bekleyebilir mi?" diye sordum, Bambi'yi birleşik ellerimizden çekip bana daha da yaklaştırarak. "Bambi'nin bana ihtiyacı var."

"Hayır," dedi Adriano, huysuzca kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Ona gözlerimi devirdim ardından Bambi'nin ellerini sıktım. "Sana kartımı vereceğim, tamam mı? Benimle konuşmaya ihtiyacın olursa, beni işten veya evden arayabilirsin. Dante'nin dahil olup olmadığını kesin olarak söyleyebilirsen, yardımcı olabilirim veya diğer ortaklardan birini sana yardım etmesi için ikna edebilirim."

Bambi, kızınınkiyle aynı geniş muhteşem gülümsemesiyle bana baktı ve ardından beni hızlıca sımsıkı kucakladı. "*Grazie*, Elena."

Uzaklaşırken beceriksizce başımı salladım ve sonra koridorda Dante'nin ofisine giden Adriano'yu takip etmek için döndüm. Daha önce tüm daireyi keşfetme şansım olmamıştı ama Dante'nin koridorun sonunda olan ofisine giderken birkaç kapalı kapının önünden geçtiğimizde evin ne kadar büyük olduğunu fark ettim.

"*Buona fortuna*,"* diye homurdandı Adriano, geçmem için panelli siyah kapıyı açmıştı.

Yanından geçerken omzumun üstünden kaşlarımı çatarak ona baktım ama o çoktan kapıyı suratıma kapatmıştı.

Arkamı döndüğümde belli belirsiz tüm odanın bir kez daha zengin siyahlarla kaplı olduğunu fark ettim, tek renk iki duvarda yerden tavana kadar olan raflarda dizili kitapların sırtlarıydı. Ama daha fazlasını inceleyecek vaktim yoktu çünkü Dante kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, kaşlarını çatıp görkemli masasının önüne yaslanmıştı.

"Siyahı gerçekten seviyor olmalısın," diye beceriksizce alay ettim çünkü büyük odanın karşısından birbirimize bakarken aldığım her nefesle Dante'nin etrafındaki uğultulu gerilim artıyor gibiydi.

"*Vieni qui*," diye kabaca emretti.

Buraya gel.

Dudaklarım sinirle düzleşti. "Bana emir verme. Ben senin *soldati*lerinden biri değilim."

"Hayır," diye kabul etti baştan çıkarmaktan çok tehdit oluşturan bir ses tonuyla. "*Vieni qui, lottatrice mia.*"

Buraya gel, savaşçım.

Tereddüt ettim, zihnim itaat etme dürtümle mücadele ediyordu. Dişlerimi o kadar sıkı kenetledim ki çenem sızladı ama sonunda sinirli mafyadan bir kol mesafesi uzakta durana dek yaklaştım.

"Ne?" Kendimi, yaptığı hataların kefaretini ödemek için müdü-

* (İt.) İyi şanslar. – ç. n.

rün ofisine çağrılan bir çocuk gibi hissederek katı bir tavırla talepte bulundum.

Dante, o sıvı siyah gözleriyle beni inceledi, tüm vücudu derisinin altında kaynayan öfkeyi bastırmak için verdiği güçle kasılmıştı.

"Bugün bir adamla tanıştığını duydum," dedi sonunda.

Anında ondan uzaklaşmak için bir adım atmaya çalıştım ama Dante çoktan harekete geçmişti, beni kaçmama engel olacak kadar iyi tanıyordu. Sıcak elini bileğimi sarıp avucunun içine aldı. Başka bir şey söylemedi ama o yırtıcı gözlerle, bir sonraki öğününde beni yemek istediğini söyleyen o aç hayvani gözleriyle, beni izledi.

Uzuvlarımdan fışkıran adrenalin karnımda sıcak bir şekilde birikti ve aşağı sızarak aylardır dokunma dürtüsü hissetmediğim bacaklarımın arasındaki yeri ısıttı.

"Sana kim söyledi?" diye sordum hata olduğunu bilerek.

Dante dişlerini gösterdi. "Bana sen söylemeliydin. İstediğimi yaptığı için Adriano'ya kızamazsın."

"Beni gözetlediği için mi?" Tehlikeli olduğunu bilmeme rağmen kendimi kaybederek kızgın mafyaya doğru eğildim. Korku ve heyecan göğsümde birbirine dolanmıştı, daha önce hiç yapmadıkları gibi birlikte dans ediyorlardı. Cayır cayır yanan bir enerjiyle canlı hissediyordum önümde kükreyen ayıyı patlayana kadar dürtme ihtiyacıyla yerimde duramıyordum.

Sapkın tarafım patladığında ne olacağını görmek istiyordu.

"Sana göz kulak olduğum için," dedi, yaslandığı yerden kendini iterek vücutlarımızı birleştirdi ve benim hafif kıvrımlarım onun demir köşelerine boyun eğdi.

Göğüs uçlarım o kadar sertleşmişti ki, karnının üst kısmına değdiğinde nabız gibi atıyorlardı.

"Başımın çaresine bakabilirim, Dante. Bir çocuk gibi izlenmene ihtiyacım yok," diye çıkıştım, onun alaycı ağzına daha da yaklaşmak için yüksek topuklu ayakkabılarımda parmak uçlarıma yükselerek.

"Bir çocuk gibi mi? Hayır. Bazen bir çocuk senden daha sağduyulu olabilir," diye acımasızca karşı çıktı. "*Ma dai!** Numaranı verdiğin adamı tanıyor musun, Elena?"

* (İt.) Hadi oradan! – e. n.

"Önemli mi? Senin aksine, o bir centilmendi." Sesimi hiç yükseltmedim ama neredeyse ona bağırıyormuşum gibiydi; hırıltılı ağızlarımızın arasındaki ince boşluk, ejderha ateşi kadar sıcak olan nefesimizle doluydu.

"*Gentiluomo*? O adam Gideone di Carlo'ydu," diye homurdandı, beni biraz sarsmak için omuzlarımı ellerinin arasına aldı. "Kardeşi kahrolası Cosa Nostra'nın liderliğini üstlenmeye çalışan adamın ta kendisi. Ailesi senin kız kardeşini neredeyse öldüren adamla aynı adam. Kendi partimde beni öldürmeye çalışan aile."

Gözlerimi kırpıştırdım, söyledikleri karşısında şok olmuştum.

Savunma hattıma acımasızca saldıran Dante devam etti. "Sana düşmanlarımın seni bana karşı kullanmak isteyeceğini söyledim, Elena ve sana dikkatli olmanı söyledim. Bunun yerine, ölmemi isteyen bir adama lanet olası telefon numaranı veriyorsun."

Gururumda açılan yaradan öfke sızıyordu. Tutuşuyla hafifçe eğildim ve eleştirici bakışlarından kaçınmak için gözlerimi omzunun üstüne sabitledim. "Bilmiyordum."

Sertçe iç çekerken sıcak, şarap kokulu nefesi yüzüme çarptı, ani bir kucaklamayla beni kendine sımsıkı çekerek şaşırmama sebep oldu. Kolları neredeyse beni eziyordu, öfkesi şefkatli ifadesinde bile hâlâ hissediliyordu. "Akıllı bir kadına göre çok kör olabiliyorsun."

Kollarından kurtulmak için çabaladım yüzüm alev alevdi, utanç cildime iğne gibi batıyordu. "Bir an için bile olsa bir adamın benimle gerçekten ilgilenebileceğini düşündüğüm için beni bağışla."

Sözlerimin savunmasızlığını fark ettiğimde hafifçe irkildim.

Dante'nin içinde titreşen düşmanlığın bir kısmı, ifadesi düşünceli ve kasvetli bir hale dönüşürken yatıştı. Beni tekrar omuzlarımdan sarstığında neredeyse nazikti.

"Elena," dedi, açıkça görebildiğim bir bıkkınlıkla. "Sen tanıdığım en karmaşık kadınsın. Çok sert ve güçlüsün, doğuştan savaşçısın çünkü yaşam sana hayatta kalman gerektiğini öğretti ve bu çok güzel bir şey."

Ondan uzaklaşıp geri çekildim çünkü aniden nefes alamadım. Gitmeme izin verdi ama gözleri benimkilere takılıp oradaki samimiyete inanmaya, içimi parçalayacağını bildiğim sözleri duymaya beni zorladı.

"Yine de çok korkuyorsun," dedi alçak sesle, sözleri boşlukta sürünerek ağır ağır bana doğru yoğun uğursuz bir sis gibi geliyordu. "Yumuşak ve hassas olmaktan o kadar korkuyorsun ki zırhının altındaki tüm o ipek yanlış ellerde kolayca yırtılabilir. Bu güvensizlik seni gerçeğe karşı kör eder. İçindeki iyiliği aşındırır. Sana baktığımda benim gördüğümü sen de görseydin bir daha kendinden asla şüphe etmezdin. Di Carlo gibi bazı *stronzo*ların basit dalkavukluklarına kanıp onların senin için yeterince iyi olduğunu düşünmezdin."

"Ah," diye çıkıştım, sanki sözlerim elimde tutabileceğim bir bıçakmış gibi havayı keserek. "Ve sanırım sen benim için yeterince iyisin?"

Bakışları sinir bozucuydu, benimkilere bakarken gözlerini hiç kırpmıyordu, o kadar koyuydu ki siyah labirentte yolumu kaybettim. Sonunda, o dramatik İtalyan omuz silkmesini yaptı ve ellerini zapt etmek istercesine ceplerine soktu. "*Forse.*"

Belki.

Başımı ileri geri sallamaya başladım, duramadım çünkü bir saniye bile inkârımı unutmak istemiyordum. "Absürt olma."

"Romantik demeyi tercih ederim," dedi, her zaman yaptığı gibi benimle dalga geçerek.

Ancak bu sefer komik değildi.

Tehlikeli ve potansiyel olarak ölümcüldü.

Bir adım daha geri gittim. "Ben senin avukatınım, Dante. Daha fazlası değil."

"Seninle tanıştığım andan itibaren bundan daha fazlası oldun," diye karşılık verdi, ileri doğu adım atarak oda boyunca beni adım adım takip etti. "Sen benim en iyi arkadaşımın kız kardeşiydin, onun dünyada en çok hayran olduğu kadındın. Nasıl ilgimi çekmezdin ki? Sonra beni hastane odasında gördün ve onu korumak için orada benimle savaşacağını düşündüm. Ama o küçük yumruğunla gömleğimin yakasından tuturak beni duvara dayayıp eğer Cosima'yı incitirsem beni öldüreceğini söyleyerek tehdit ettiğinde senin özel biri olduğunu anlamıştım. Gerçek bir *lottatrice*, bir kadın gladyatör."

Artık ikimiz de odanın karşısında girişten uzak, kitapların olduğu duvardaydık. Bir adım daha geri gittim ve sırtım raflara çarptı. Bir sonraki nefeste Dante üzerimdeydi, bedeni benimkinden dik-

katli bir şekilde birkaç santim uzaktaydı ama eli, her zaman olduğu gibi, boğazımı buldu ve avuçladı, başparmağıyla neredeyse yatıştırıcı bir şekilde nabzımı okşuyordu.

Gözleri gördüğüm tek şey olana kadar yaklaştı. "Benim gibi bir adam senin gibi bir kadına nasıl karşı koyabilir?"

"Daha fazla dene," diye önerdim ama soluğumun ağırlığı ve nabzımın onun baş parmağına vuran çılgınca atışı soğuk sözlerimin etkisini azalttı.

"Hayatında bir kez olsun cesur ol," diye talep etti. "Ve belki de benden istemeye korktuğun şeyi sana veririm."

"Gitmek istiyorum."

"Hayır," diye mırıldandı karanlık bir şekilde. "Hayır, iznini almadan seni kendinden geçene kadar becermemi istiyorsun. Eğer sormazsam, bir hanımefendi gibi davranıp hayır demene gerek kalmayacak."

Bu karanlık provokatif düşünceyle içim sıkıştı, zihnim bu fanteziyi bastırabileceğimden daha hızlı bir şekilde canlandırdı. Beni döndüren ellerini, bluzumun inci düğmeleri açabilmek için beni kitaplara doğru itişini. Boynumdaki dişlerini, pantolonumu gevşetip topuklarımda birikirken beni yerime sabitleyişini, sonra iç çamaşırımı yırtarken kalçalarımdaki satenin keskin ısırığını ve parmaklarını kullanarak bacaklarımı aleti için ayırmasını. Hazırlık yapmadan bana sahip olurdu, ben aletinin etrafında rahatlayana kadar kısa, güçlü darbelerle içime girerdi, ta ki o dibine kadar girip bana çığlıklar attırana kadar.

Nefesimi düzenlemeye çalışırken ciğerlerimde hava incecikti, Dante gözlerimden neon ışıklar gibi parladığını bildiğim arzuyu görmesin diye başımı yana çevirdim. Boynumun üzerindeki el çenemi kavramak için yukarı hareket etti ve bakabilmek için yüzümü tekrar kendine doğru döndürdü.

Yüz hatları gölgelerle kaplıydı, güzelliği loş ışıkta belirgin ve güçlüydü. Benimkinin hemen üzerinde duran vücudunun vahşiliği ile çenemi nazikçe okşaması arasındaki zıtlık nefesimi kesti. Özenle inşa ettiğim her kalkanın ardından bana bakarken gece karası gözleri beni yuttu.

"*Coraggio, lottatrice mia*," diye yumuşakça ikna etti.

Cesaret, savaşçım.

"Sana bir erkeğin bir kadını tatmin edebileceği tüm yolları göstereyim," diye devam etti, burnunu yanağımdan kulağıma doğru gezdirdi ve kulak mememi hızla dişlerinin arasına alarak keskince ısırıp nefesimi kesti. "Sana beni tatmin edebileceğin tüm yolları öğreteyim."

Çaresizce boynuma daha iyi erişebilmesi için başımı kitaplara yasladım, parmaklarım iki yanımda işe yaramaz bir biçimde titriyordu.

Dio mio, onu yıllardır hissetmediğim bir açgözlülükle istiyordum.

Hayır, bu kendime yutturamayacağım bir yalandı.

Hiç böyle hissetmemiştim. Kalbimin her atışında bir şimşek gibi içime çarpan bir çekiç, her şeyi kapsayan bir ateşti. Bu canavara secde etmek ve bedenimi hayata döndürebileceği tüm yollara tanık olmak istiyordum.

Boğazımdaki çukuru öptü, sadece ipeksi dudaklarının sıcak tenime değmesiydi ama bende ağlama isteği uyandırdı. En son ne zaman biri bana bu kadar saygıyla dokunmuştu?

Ya da hiçbir zaman dokunmamış mıydı?

Ama bu cinsellikten daha fazlasıydı. Bu basit öpücük göğsümün tam ortasına, kırılgan kalbimin etrafını inatçı bir şekilde saran etime ve kemiklerime kök saldı.

Öpücük *nazikti.*

O kadardı. Benim için bu kadar basit ve bu kadar derindi.

Dante bana, hayatımda pek fazla deneyimlemediğim bir derinlikle nezaket gösteriyordu.

Kalbimi, bedenimi ve zihnimi davetsiz misafirlerden koruyan çoktan yıkılmış duvarlara indirilmiş başka ve dayanabileceğim son darbeydi. Yarı hırlama yarı çığlık gibi bir sesle Dante'yi iki elimi çelik göğsüne dayayarak ittim.

Gücümden çok niyetimin sonucu olarak uzaklaştı. Güçlükle nefes aldığını, siyah pantolonunun kasıklarında bir nanosaniyeden fazla odaklanmama izin vermediğim oldukça büyük bir çadır olduğunu fark ettim.

"Elena," dedi, sadece tek kelime, sadece benim adım ama içinde bir sürü vaat, bir davet vardı.

Benimle yeraltı dünyasına gel, der gibiydi. *Gel ve ait olduğun gölgelerde benimle oyna.*

Ama oraya ait değildim.

Gerçekten hiçbir yere ait değildim ama kesinlikle cinayetten yargılanan, ellerinde kan ve ruhunda günah lekeleri olan bir adamla hayatın karanlık tarafına da ait değildim.

Aceleyle, geriye ofis kapısına doğru çekilirken başım neredeyse manik bir şekilde ileri geri sallanıyordu.

"Eğer ararsa Gideone di Carlo ile çıkmayacağım," diye söz verdim zayıfça.

"Bunu yasaklıyorum," diye bağırdı, yüzü anında karardı ve vücudu tekrar bana doğru hareket etmek için gerildi.

Kaçmak için hareket ederken ellerimi aramızda tuttum. "Yapmayacağım. Ama bu olamaz. Bu... bu asla olamaz. Beni bu konuda zorlama, Dante. Ayrılırım. Senin davandan çekilmeyi isterim."

"Elena," diye itiraz etti. Sanki adımadımın egzotik bir güzelliği varmış gibi lirik İtalyan aksanıyla söylemesinden nefret ettim. Sanki ben öyleydim.

"Hayır," dedim, elimi kapı koluna sarıp arkamdan açıp hırpalanmış savunmamı güçlendirerek. "Ciddiyim. Yaşananları unut."

"Ya unutamazsam?" Kollarını çaprazlayıp savaşa hazırlanan bir general gibi ayaklarını birbirinden ayırarak meydan okudu.

Yüce Tanrım, iş o noktaya gelmeden lütfen benden vazgeçsin. Güçlü ve dirençliydim ama bedenimden çok daha fazlasını isteyen onun gibi bir adamla savaşa gitmeye hazır değildim.

Daha önce ağzımdan çıkan kelimeye nasıl tepki verdiğini hatırlayarak, "*Per favore,*" diye sordum usulca. "Lütfen, Dante."

Ve o cevap veremeden topuklarımın üzerinde döndüm, sanki şeytan arkamdaymış gibi koştum. Bana verdiği yatak odasına girene kadar durmadım ama bu bile yeterince güvenli gelmedi. Bu yüzden kendimi banyoya kilitledim ve lavaboya tutundum, aynadaki büyülenmiş gözlerime bakarken derin derin nefesler aldım.

Soluk altın rengi tenim kıpkırmızıydı, gözbebeklerim büyümüştü, saçlarım sanki bir sevgilinin ellerinden çıkmış gibi dağılmıştı. İyi

becerilmiş gibi görünüyordum ve o sadece beni boynumdan öpmüş, kulak mememi o güçlü dişlerinin arasına sıkıştırmıştı.

Fırsat verilse bana ne yapardı?

Tavrında kendine has bir dominantlık vardı ama Christopher'dan beri ilk defa bu bende merak uyandırmış, neredeyse büyülenmiş gibi hissettirmişti. Dante tehlikeliydi, bin dolarlık takım elbise giymiş bir vahşetti ama tüm bunların altında, aynı zamanda hastanede arkadaşının başucunda ağlayan ve ona dayı diyen bir kızla makarna yapan türden bir adamdı.

O bir çelişkiydi, ben hariç tanıdığım herkesten daha büyük bir karşıt değerler karmaşasıydı.

Uzun boylu, esmer ve günahkâr bir şekilde yakışıklıydı, ustaca yaratılmış bir adamdı.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu ve ilkel kaçma dürtüm damarlarımda yeniden alevlendi çünkü duvarlar bizi ayırsa da içgüdüsel olarak beni avlamayı bırakmayacağını biliyordum.

Ve hayatımda ilk kez, dengimle tanışmış olabileceğimi düşündüm.

ON YEDİNCİ BÖLÜM ELENA

Sonraki hafta boyunca hayatım tuhaf bir rutine girdi. Dante'nin son teknoloji spor salonunu kullanmak için her sabah erken kalktım. Bazen, kendi spor salonumda yaptığım gibi koşu bandında koştum, ısınırken *The New York Times* okudum, ardından kırk beş dakika aralıklı antrenmanımı yaptım. Çoğu zaman, Dante ve ekibinden bazı kişilerle çalıştım.

Dediğim gibi, tuhaftı.

Hepsi suçluydu, rasgele küfreden, savunduğum her şeyi hiçe sayan ve yasadışı yollardan yumruk yumruğa para kazanan kaba ve ukala adamlardı.

Onlardan hoşlanmamalıydım.

Ama hoşlanmaya başladığımı fark etmiştim.

Daha önce insanların davrandığını hiç görmediğim bir şekilde eğlenceli ve özgürlerdi. Minderler üzerinde dövüşürken indirdikleri acımasız darbeler kadar kolayca birbirleriyle şakalaşıyorlardı. Firmadaki her avukatla benim aramda olduğu gibi, aralarında sosyalleşmeyi engelleyen kıskançlık ve uyanıklığa benzeyen bir rekabet yoktu. Onlar ara sokaklarda ve sokak köşelerinde, arka odalarda ve balo salonlarında savaşan suçlu kardeşlerdi. Entelektüel olarak da –Chen'in aslında Matematik'te yüksek lisans derecesi olduğunu ve Frankie'nin,

Salvatore'lerin sahibi olduğu, tanınmış bir enerji ve gaz şirketi olan Terra Energy Solutions'ın COO'su olduğunu öğrendim— acımasız oldukları kadar gelişmişlerdi.

İpleri birbirine girmiş bir zıtlıklar yumağıydılar. Kendimi yere bağdaş kurup otururak, her bir ipi ellerimle çözmek isterken buldum. Doğuştan meraklıydım, mesleğim gereği bulmaca çözerdim ama onlarda geceleyin bir kurdun uluması gibi beni çağıran ilkel bir şeyler vardı.

Beni kabul etmelerinden etkilenmiştim çünkü normalde ben olsam onları yargılar ve hiç şans vermeden hor görürdüm. Onlara pay biçtiğimden daha yukarıda olduklarını görmekten korksam da bunu kabul etmek beni utandırdı.

Dante'yi bazen, daha eşit bir rakip olacak kadar kısa olan Marco'yla dövüştüğümde ya da yakın zamandaki ekonomik olaylar hakkında Chen'le konuştuğumda beni izlerken yakalıyordum. Gözlerinde tam olarak anlayamadığım ama gurur gibi bir duyguya benzettiğim bir bakışla beni izliyordu. Onunla konuşmuyordum, sanki güvenliğim için gerekliymiş gibi onunla yalnız kalmaktan kaçınıyordum ve o bakıma da öyleydi. Ama onu izlediğimi ve bulduklarımın beni büyülemeye devam ettiğini kendime itiraf edebilirdim.

Dante'ye saygı duydukları barizdi, olması gerekenden daha fazla ilgiyle incelediğim sayısız farklı küçük yolla ona saygı duyuyorlardı. Bazen onun hareketlerini taklit ediyor, güneşin etrafındaki gezegenler gibi odadaki konumlarını Dante'ye göre değiştiriyor ve gözlerini kırpmadan emirlerini yerine getiriyorlardı. Onunla sık sık dalga geçiyor, dövüştüklerinde sert bir şekilde dövüşüyorlardı ve Dante yanlarındayken rahat görünüyorlardı ancak her an hazır olda olmaları Dante'nin emirlerinden daha fazlasını yapmaya istekli olduklarını, onun için bir merminin önüne atlamaya hazır olduklarını gösteren bir gerilim olduğunu belli ediyordu.

Dinamiklerini gözlemlemek baş döndürücüydü.

Hayatım boyunca yaptığım şekilde, sadece duvardaki bir sinek gibi izlemektense onlara katılmak istiyordum.

Yumurta aklarına karışan şeker gibi beni sabah rutinlerinin içine eklediler, sabah beş antrenmanlarının homojen bir üyesi olduğumu hissedene kadar sekiz gün boyunca beni kendileriyle karıştırdılar.

Orada vaftiz edilmiştim, mutfaktaki kâseden bir muz aldım ve Adriano'nun beni işe götürmesini istedim, Dante'nin duruşma tarihinin ne zaman belirleneceğini beklerken çoğunlukla diğer davalara odaklandım. Tarihi öğrenene kadar, tanık kağıdına erişimimiz yoktu ve bu nedenle Mason Matlock'un yerini alacak kişinin karşısında Dante'yi nasıl savunacağımızı bilmek zordu.

Dante'nin şantaj ve yasadışı kumar oynadığına dair sahip oldukları tek kanıt, New Jersey'de sekiz ay önce tutuklanan ve ceza süresini kısaltmak için Dante'yi ele veren düşük seviyeli bir bahisçi ve Dante'nin yıllar önce 2018 Dünya Kupası için bahis oynamak hakkında Bronx'ta bilinen bir tefeciyle konuşurken aldıkları ses kaydıydı.

Önemli değildi ve cinayet suçlamalarını ortadan kaldırabilirsek hiçbir şeydi.

Dante'nin de çoğu zaman benim kadar meşgul olmasına, gecenin geç saatlerine kadar ofisinde çalışmasına, sürekli telefonla konuşmasına veya gözlerindeki kapkara mafya bakışlarıyla ona katılan çeşitli erkekler ve bazı kadınlarla vakit eğlendirmesine rağmen evden kaçınmak için hafta sonu boyunca çalıştım.

Perşembe ve cuma günleri işten izin alacaktım ve sonraki hafta ameliyatım için zaten üç gün uzaktan çalışacaktım, bu yüzden Adriano beni daireye geri götürmek için geldiğinde kendi kendime normalden daha uzun saatler çalışmanın, her gece saat ona kadar ofiste kalmanın mantıklı olduğunu söyledim.

Ondan ya da donmuş derimin altında canlandırdığı duygulardan kaçıyor değildim.

Her zamanki gibi sadece işle meşguldüm.

Ameliyatımdan önceki çarşamba gecesi çok daha geç saatlere kadar ofiste kaldım, masamın üzerindeki küçük gümüş saat 23:17'yi gösteriyordu.

On yedi İtalyanlar için uğursuz bir sayıydı, ölüme işaret ederdi ve yıllarca kültürel geçmişimi derinlere gömdükten sonra bile, sayıyı ekranda görünce ürperdim ve içgüdüsel olarak bir zamanlar boynuma taktığım haça uzandım.

Geceyi orada bitirmek için yeterince iyi bir işaretti. Kazanın meydana geldiği köşede dur işareti olmadığını iddia eden bir müşterimin vur-kaç olayıyla ilgili araştırmamı bitirmiştim. Neyse ki şirketin özel

dedektifi Ricardo Stavos, levhayı çalan vandalları Brooklyn Heights'ta bulmuştu. Bu da iki haftanın sonunda nihayet mahkemeye gittiğimizde, kurbanın sadece köprücük kemiği kırıldığı için onu ağır bir para cezası ve ehliyete el koymayla kurtarmak için sağlam bir şansımız olduğu anlamına geliyordu.

Vücudumda masamda saatlerce oturmaktan oluşan kasılmaları esnetmek adına rahatsız sandalyemden kalkarken kızgın bir şekilde güldüm. Küçük bir kızken, kendimi Prada kostümü giymiş bir süper kahraman gibi düşünerek avukat olmayı hayal etmiştim, sonra Amerika'ya ilk taşındığımda şehrin en iyi avukatlarından biri olmanın ihtişam ve prestij fikrine kapılmıştım.

Gerçek çok daha az göz kamaştırıcıydı. Çok az avukat çalışmaları nedeniyle gazetelerde yer alırdı veya toplumun dinamiklerinde ciddi bir değişiklik yaratan davaları kazanırdı. Çoğu insan güç, para ya da aileleri sayesinde işin içindeydi. Hepimiz sonsuz saatler çalışır, masalarımızda yemek yerdik. İş, daha çok iş için Central Park'ta akşam yemeği randevularından ve pazar günleri yapılan normal sosyal etkinliklerden kaçınırdık.

Bitmek bilmeyen bir uğraştı.

Ve bir bakıma, hayatımı mükemmel bir şekilde yansıtıyordu.

On yaşımdan beri dur durak bilmeden çalışmıştım. Çünkü eğer Napoli'deki pis kokulu yoksulluğumuzdan çıkmak için bir şans istiyorsam cephaneliğimdeki tek silah olan aklımı, en güçlü silahım haline getirmek zorundaydım.

Her zaman yorgun olmam şaşırtıcı değildi. Sanki sadece iyi, derin bir uykuya ihtiyacım vardı ama uyandığımda bile hâlâ yorgun hissediyordum. Fiziksel veya zihinsel yorgunluktan daha fazlasıydı. Asıl yüküm duygusal yorgunluktu, tüm umudum ve iyimserliğim hayatın düşmanca dalgalarının kalbimin kıyılarına vurmaya devam etmesiyle dümdüz hale gelmişti.

Tek istediğim Dante'nin dairesine geri dönmek, o kocaman, çökmekte olan yatağa girmek, elimde bir kadeh şarap ve *The Economist*'in son sayısı ile ipeksi çarşaflara gömülmekti.

Çok heyecan verici değildi ama benim geçirdiğim gibi bir gün,

bir hafta ya da bir yıldan sonra tek istediğiniz buydu. İhtiyaçlarım küçük ve basitti çünkü onların hayallerimle orantısız bir şekilde uçup gitmelerine asla izin vermezdim.

"Geceyi gündüze mi katıyorsun?" diye sordu Ethan güzel mavi bir takım elbiseyle odaya girerken, sesi içkiden biraz geveliyordu. "Yenilmez Elena Lombardi'yi hâlâ masasında bulacağımı nasıl da biliyordum?"

Eşyalarımı toplarken onu görmezden geldim. Deneyimlerime göre onun gibi adamlar her türlü ilgiye muhtaçlardı bu yüzden onu ilgiden mahrum bırakırsan, seni rahat bırakırdı.

İçki onu daha cesur yapmıştı. Öne doğru aylak aylak geldi, kalçasını masanın kenarına çarptı ve, "Biraz rahatlamalısın. Ortak olmak için sıradaki kişi sen bile değilsin," demeden önce tısladı.

Derin bir iç çektim. "Arkadaşlarınla dışarıda içki içmeye daha az, işine daha çok zaman ayırsaydın belki bir gün senin de şansın olurdu."

"Şanstan daha fazlasına sahibim," diye karşı çıktı, yüzü kızgınlıkla kızarmıştı. "Babam Horace Topp. Geri kalanınızla bu çukurda sadece üzerime düşeni yapıyorum."

"Geri kalan bizler ise başarımız için gerçekten çalışıyoruz,"

diye kibirli bir şekilde karşı çıktım. Kapıya doğru ilerleyip onun etrafından dönerken aramızda geniş bir mesafe bıraktım.

Yorgundum, insandım ve o sinir bozucuydu. Aptallığına ancak bu kadar uzun süre dayanabilmiştim.

Öne atılıp sarhoşluğuna rağmen şaşırtıcı derecede hızlı bir şekilde bileğimi tuttu. "Sen gerçek bir kaltaksın, biliyor musun? Bana iyi davranmalısın. Gerektiği gibi motive edilirsem sana bir iki iyilik yapabilirim."

"Kaltak olmak gerçeği bilecek kadar zeki ve onu söyleyecek kadar cesur olmak demekse, bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim," dedim ona ona sakince. Parmaklarını bluzumun ipeğinden sıyırıp, tutuşunun bıraktığı yağlı ize kaşlarımı çatmıştım. "Ve bir gün Ethan, benden bir iyilik isteyeceğinden hiç şüphem yok bu yüzden neden eve, babacığının lüks dairesine gidip hâlâ fırsatın varken tatlı rüyalar görmüyorsun?"

Arkamdan kekelemesine ve üzerimde bir etkisi olacakmış gibi bazı

küfürler etmesine rağmen, açık kalan ağzından ve öfkeden kızaran yüzünden uzaklaştım. Kendi ailen senin bir kaltak olduğunu düşündüğünde, başka birinin bıçağının aynı türden yaralar açması zordu.

Frankie'yi ofisin cam kapılarının hemen ardında, ağzını öfkeyle buruşturmuş halde buldum. Gözlerini omzumun üzerinden, şüphesiz hâlâ arkamdan bakmakta olan salağa dikmiş olarak görmek beni şaşırttı.

Öfkeli bir ses tonuyla, "Seni rahatsız ediyordu," dedi.

Söylediğine bir an şaşırdım. Neden Frankie çalışanlardan birinin bana nutuk atmasını umursasın ki? Kelimenin tam anlamıyla bunu her gün yaşıyordum ve hayatımda çok çok daha kötü yüzleşmeler yaşamıştım. Bu bir esintiydi, bir hiçti.

"Önemli değil," diye temin ettim. "Onun saçmalıklarına alışkınım."

Dante'nin sağ kolu, keskin zekâlı, kıvrak parmaklı bir bilgisayar korsanı olan Francesco Amato, bana geçmişimdeki mafyaların kapkara gözlerini fazlasıyla hatırlatan bir bakış attı. Bir an için korktum.

"Saçma sapan şeylerle uğraşmak zorunda kalmamalısın," dedi dümdüz. "Küçük bir şey bir diğerine dönüşür ve sen farkına bile varmadan, arkanda bir mil genişliğinde bir bok yığınının birikmesine izin vermiş olursun ve ne kadar koşarsan koş, onu asla geçemezsin. Hayır." Komplocu bir tavırla bana doğru yaklaştı. Doğal olarak, onu karşılamak için eğildim. "Biri hayatını zindana çevirirse Elena, sen de ona hemen karşılık vermelisin. Onlara, sana karşı yapılan her hareket için, bu hareket ne kadar hafif olursa olsun, savaşmaya hazır olduğunu öğretirsin. Göreceğin en zengin, en başarılı erkeklerin çoğu özünde zorbadır ve bir zorbanın direnişten daha çok nefret ettiği hiçbir şey yoktur."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim çünkü aynı fikirde olduğumdan emin değildim. Ailem daha önce Giselle'e gösterdiğim zalimlikten dolayı bana zorba demişti ve Tanrı biliyordu ki, haklı olsam bile ona karşı söylediğim her kelime için bir tepki almıştım. Yine de bu, ona ve kendime olan nefretimin kanıma sızmasını engelleyememişti.

"Ayrıca," diye devam etti Frankie, sanki yaşam bilgeliği veriyormuşçasına babaların oğullara yaptığını gördüğüm şekilde çenemi hafifçe tuttu. "Artık bizimlesin. Salvatore *borgata*sının bu *bastardo*

gibi gevşek penisli *stronzilere* katlanmak zorunda olduğunu düşünüyorsun?"

Ben daha bir şey söyleyemeden Frankie, elleri ceplerinde dudaklarındaki ıslığı ve rahat yürüyüşüyle ağır adımlarla yanımdan geçti. Sanki ofiste gece yarısı gamsız bir şekilde dolaşıyormuş gibiydi.

"Hey dostum," diye seslendi, mesaj yazmak için masaya yaslanmış olan Ethan'a. Frankie'nin sesini duyunca telefonunu düşürdü; irkilmişti ve parmakları içkiden uyuşuktu. "Saatin var mı?"

Ethan, kendini yaslandığı yerden çekip tünemiş olduğu masanın üzerindeki saate bakmak için eğilmeden önce bir an aptal gibi ona baktı. "Evet, saat on bir—"

Frankie o kadar hızlı bir şekilde oraya vardı ki hareket ettiğini zar zor gördüm, elini Ethan'ın ensesini kavramak ve yüzünü baktığı saate çarpmak için kullandı. Ethan onunla mücadele ederken tokat, çarpışma ve ıslak, boğuk ağlama sesleri geldi.

Frankie onu tekrar yukarı çekti ve ona doğru gülümseyerek yaklaştı, boştaki eliyle Ethan'ın kanlı yanağını okşayarak, "İşte. Şimdi, bir dahaki sefere seni Elena Lombardi'yle uğraşırken görürsem kafanı pencereden geçireceğim, anlaşıldı mı?"dedi.

"Tanrım," diye inledi Ethan, kırık burnunu tutmaya çalışırken parmaklarının arasından kan boşalıyordu. "Seni kahrolası psikopat."

Frankie alçakgönüllülükle omuz silkti. "Hey, benim bir psikopat olduğumu mu düşünüyorsun, ona karşı çıkıldığında Dante Salvatore'yi görmelisin. *Cavolo,** ona NYC'nin Şeytanı demelerinin bir nedeni var." Bir eliyle Ethan'ın kanlı yanaklarını sıkmak için tekrar uzandı, sonra kapı eşiğinde oyalanmakta olan benimle yüzleşmesi için başını çevirdi. "Elena'yla uğraşırsan, bilmelisin ki, onunla uğraşıyorsundur. Ve sana benim yapacağımdan çok daha kötüsünü yapar, *capisci*?"

Ethan hemen yanıt vermeyince, Frankie acımasızca eliyle tuttuğu başını sertçe salladı, kırık burnundan masanın üzerine kanlar saçıldı.

"Evet," diye cıyakladı Ethan sonunda. "Tamam, tamam, siktir! Rahatla."

"Rahatla mı?" diye sordu Frankie, sonra sanki gücenmiş gibi bana baktı. "Sana rahat gibi görünmüyorum muyum, Lena?"

* (İt.) Hayvan. – ç. n.

"Bir pamuk kadar," diye kabul ettim çünkü başka ne diyebilirdim ki?

Torpilli, mızmız, pislik Ethan'ı Frankie'nin ellerinde kanlar içinde görünce, içimdeki gizli bir parça heyecanlandı. O sadece bana karşı bir pislik değildi, ofisteki statüsünün altında olduğunu hissettiği, çoğu kişiye öyleydi, her bir çalışana karşı kocaman bir pislikti.

Dürüst olmak gerekirse, Frankie yapmamış olsaydı bile başka birinin yapması muhtemelen an meselesiydi.

İşimi *bir kez daha* tehlikeye atarak beni içine soktuğu durumdan hoşlanmasam da Ethan'ın bu konuda patronlara ağlamasının pek olası olmadığını da kabul etmem gerekiyordu. Muazzam egosu, olanları kabul edemeyecek kadar zedelenmişti. Yarına kadar metroda dayak yediği ya da barda bir adamın sevgilisine asılmaya çalıştığı hakkında destansı bir hikâye uyduracağından hiç şüphem yoktu.

Umurumda değildi.

Frankie'nin beni savunacak kadar önemsediğini bilmek yeterliydi.

Dante'nin de aynısını yapacağını düşündüğünü duymak güzeldi.

Frankie, Ethan'ın yüzünü bırakıp ceketinin iç cebinde tuttuğu mendile uzanarak bana doğru ilerlerken ona gülümseyerek kendimi şaşırttım.

Yanıma gelip koridorda birlikte ilerlemeye devam ederken, "Bu harikadan da öteydi," diye fısıldadım. "Yöntemlerini tamamen onayladığımı söylemeyeceğim ama teşekkür ederim."

"Hey," dedi bıkkınlıkla omuz silkerek, sanki hiçbir sorun yokmuş gibi davranıyordu. "Bana karımı hatırlatıyorsun. Yapacak başka bir şey yoktu."

"Nasıl biri?" diye sordum asansörle giriş katına inerken.

Bana yan bir bakış attı. "Tam bir kaltak."

Buna tüm yolculuk boyunca güldüm.

Frankie, eşi ve çocuklarına giderken yol üstünde beni de eve bıraktı. Asansörden indiğimde daire karanlıktı. Dante'yi gece geç saatlerde genelde dolaştığı oturma odasında veya mutfakta göremeyince göğsümde küçük bir hayal kırıklığı alevlendi. İçimden akan huzursuz bir enerji vardı ve bunu şakalaşmamızın ısırığıyla, o ölümcül ellerin tenime hafifçe dokunmasıyla tatmin etmek istiyordum.

Gerçek şu ki, son engeli aşıp müvekkilimle yatağa girmenin ne kadar tehlikeli olacağını bilerek, bedenlerimizle değilse de zihinlerimizle oynamak istiyordum.

Bir mafya patronuyla.

Yatmaya hazırlanmak için yüzümü yıkayıp yedi aşamalı cilt bakımımı uygularken, losyonla vücuduma masaj yaparken ya da uyumadan önceki otuz dakikalık rutin gece haberlerini okurken bile garip bir şekilde sönük hissediyordum.

Uyuyamamam beni şaşırtmadı.

Bilincime bir kıymık gibi saplanan Dante varken imkânsızdı.

Düzensiz bir iç çekişle göz maskemi çıkardım, kulak tıkaçlarımı komodinin üstüne fırlattım ve yataktan kalktım. Uykusuzluğum için tek çözümün bir gece içkisi olduğuna karar verdim, bu yüzden karanlık koridorlardan arka merdivene ve mutfağa indim. Gri-beyaz alanlarda yolumu aydınlatmak adına sadece tabandan tavana olan pencerelerden içeri sızan zayıf sokak ışıkları vardı ama yolumu bulabildim.

Koridorun aşağısından sızan hafif bir ışık parıltısını fark ettiğimde buzdolabını açıyordum.

Kalbim göğsümde toplanan heyecanla tekledi ve gelen dürtüyü düşünemeden arka koridorda ışığa doğru yürüdüm.

Koridorun sonundaki ofisten geliyordu. Kapı azıcık aralıktı ama boşluktan ihtiyacım olan her şeyi duyabiliyordum.

Hafif, hırıltılı bir inilti.

O kapının arkasında neler döndüğünü anladığımda vücudum önce öfkeden bembeyaz oldu, sonra buza dönüştü.

Dante içeride biriyle mi *sevişiyordu*?

Istırap bir kasırga gibi içimde döndü, *capo* ile olan ilişkim etrafına farkında olmadan inşa ettiğimi fark ettiğim özgüvenin temellerini paramparça etti. Beni yatağında istediği bu kadar belliyken başka bir kadınla birlikte olduğuna inanamayarak gözlerimi kırpıştırdım.

Belli ki, kendimi unutmuştum.

Küçük kız kardeşim Giselle gibi şarkısıyla erkekleri büyüleyebilen, zorlu bir ölüm anlamına gelse bile onları kendi derinliğine çekebilen bir siren değildim.

Cosima gibi içine ve dışına kör bir adamın bile onu isteyeceği kadar yoğun bir ışıltı saçan sansasyonel bir güzellik değildim.

İşin sonunda ikisi de beni hayal kırıklığına uğratmış olsa bile onlar için hayal kırıklığı olduğum iki adamla birlikte olmuştum.

Dante Salvatore gibi ham, elle tutulur çekiciliği olan ve neredeyse hayvansı enerjiyle dolu bir adam neden benimle yatmak istesindi ki?

Boşalamıyordum bile.

Utanç, kendimi desteklemek ve zayıf dizlerimin üzerine düşmek zorunda kalana kadar vücudumun her santiminde döndü durdu. Kapının çerçevesine tutundum ama omzum kapıya değince oda biraz daha aralandı.

İçerideki gölgeleri daha net görmek için yeterliydi.

Nefesim kesildi. İçimdeki kasırga, fırtına öncesi sessizlik gibi söndü.

Çünkü Dante, odanın köşesinde kitap raflarının önündeki süet koltukta çırılçıplak uzanıyordu, yan sehpada dibinde viski olan bir bardak ve onun yanında hâlâ kapağı açık duran bir kayganlaştırıcı vardı.

Ama tamamen yalnızdı.

Ve kendimi sık sık hayalini kurarken bulduğum damarlarla örülü o güçlü eller, aletinin müstehcen uzunluğuna dolanmıştı.

Mastürbasyon yapıyordu.

Onu öyle görünce donakaldım. İri gövdesi koltuğa yayılmıştı, kalın kaslı bacakları ellerini yerleştirebilmek için genişçe açılmıştı. Bir eli sert ve yavaş bir şekilde aletini çekiyor, diğer eliyse hafif tüylü altını kavrıyordu. Başını yastıklara yaslamış, boynu halat gibi gerilmiş, şarap lekeli kırmızı dudakları zevkten gevşemişti. Tüm o altın zeytuni teni, tek bir lambanın loş ışığı altında yağlı bronz gibi parlayarak sahneyi aydınlatıyordu. Geniş, derin kaslarla dolu göğsünü ve karnının altından kasıklarına doğru yoğun bir çizgi oluşturan kesilmiş tüylerini inceledim. Gülünç şekilde erkeksiydi ve güzelce oyulmuş formu lezzetli bir kontrast sağladığı kadar, sağlam maskülenliğini de vurguluyordu.

Basitçe ve olağanüstü derecede zarifti.

Ne kadar uğraşsam da gözlerimi ondan alamıyordum.

Tıslayıp o kalın parmakları tekrar aletini çekerken aşağı baktı ve aletinin başında bir inci gibi meni biriktiğinde, nefes seslerimi tutamadım.

Gözleri anında kapıya doğru döndü, gövdesi yükseldi ve elleri kasıklarından düştü.

Geri çekilmek, en azından gözlerine bakmak istiyordum.

Ancak yeni pozisyonu, ereksiyonunun büyük bir çoğunluğunu sergiliyordu ve gözlerim amansız bir şekilde oraya çekildi.

Maddona santa mükemmel bir biçimde orantılıydı, aleti dipte koyu altın rengi bir deriyle kaplı kalın, uzun bir kastı, başı bir İtalyan eriği kadar şiş ve koyu mordu. Ben onu incelerken zonkladığını hissedebiliyordum, hemen sonra, ucundan biraz meni fışkırdı.

Gerçekten ağzım sulandı.

Sersemlemiş, kafası karışmış, korkunç derecede uyarılmış bir şekilde gözlerim tekrar Dante'ninkilere döndü.

Ne bulacağımı, nasıl tepki vereceğini bilmiyordum ama o kömür karası gözlerde yandığını görmeyi beklediğim şey farkındalık değildi.

Yavaşça, kasıtlı olarak sandalyesine yaslandı ve o hafif tüylü bacaklarını tekrar genişçe açtı.

Güçlükle yutkundum, kurdun önündeki bir geyik gibi gözlerine takıldım.

Avucunu şişmiş aletine tekrar doladığında ikimiz de inledik, benimki hafif bir nefesti ve onunki yankılanan bir hırıltıydı. Bakışlarım sıkı tutuşunu takip ederek uzunluğu boyunca hareket etti, başının üzerinden her geçişinde eti sıkıca, neredeyse şiddetli bir şekilde sıkışını izledim. Zevk vücudundan geçerken tüm o gergin kasları kasıldı ve seğirdi, kenetlenmiş dişlerinin arasından bir tıslama kaçtı.

Daha hızlı, akılalmaz derecede daha sert çalışarak, uzun, vahşi çekişlerle yumruğunu becerdi.

Uzaktan, kendi uyarılmışlığımın farkına vardım, ipek şortumun içine sızan ıslaklık sağ uyluğumun iç kısmına doğru akıyordu. Ama o anda aramızdaki titreşen, hafifçe sarı ışıkla aydınlanmış boşlukta Dante'nin zevkinden başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

O ağır aletinin benim daha küçük elimde ve daha ince parmaklarımda nasıl hissettireceğini merak etmemek imkânsızdı. Özellikle de aletinin başından düzenli olarak sızan sıvının tadının nasıl olabileceğini. Tuzlu, misk ya da tatlı. Benim kendisini becermesini izlerken yaptığım gibi onun da beni izlemesini ve sarsılıp inlemesini sağlayabilmek istedim. O geniş aletinin yarısını bile oldukça acemi olan ağzıma sığdırabilmek istedim.

Böylesine kirli müstehcen düşünceler, -kendime asla düşünme izni vermediğim türden düşünceler- benim nefes nefese kalmamla aynı anda aletine asılan o büyük, güzel canavarın görüntüsüyle değişmez bir şekilde tetiklendi.

Bir erkeği izlerken, biriyle yatarken aldığımdan daha fazla zevk aldığım için o andan ve içimde başlayan sismik cinsel uyanıştan hiçbir şeyin beni uzaklaştıramayacağını biliyordum. İçeri girip röntgenciliğimi yakalayacak biri, telefonumun çalması ya da yangın alarmının sesi.

Dante'nin arzularımın tam ortasına saplanan gölgeli siyah bakışları ve ağır yumruğunun içinden sızan yağla parıldayan erkekliğinin görüntüsü beni olduğum yere çivilemişti.

Nefesi alış verişi sertleştiğinde, göğsü dalgalar gibi inip kalktığında ve sanki vücudundaki her şey şişen aletinin etrafında kasılıyormuş gibi sırtı hafif bir kıvrımla büküldüğünde, nefesimi tuttum ve kaçınılmaz sonucun ikimizi de sarsmasını bekledim.

Boynu gerilerek temposu düzensizleştiğinde ve doruğa ulaşmadan bir saniye önce, "Elena!" diye bağırdığında dişlerimin arasından keskin bir nefes aldım.

Aletini son bir kez o sıkı tutuşuyla çekti, menisi karın kaslarına fışkırdı, her birinin arasındaki oluklardan aşağı aktı, göğsüne kadar ulaşıp oradaki tüylerin arasına yerleşmiş o gümüş haça sıçradı. Neredeyse hiç durmadan geldi, göğsünde, göbeğinde ve kalçalarında o kadar çok sıvı vardı ki, yumuşayan organını bıraktığında parmaklarından bile damladı. Tüm bu tohumların görüntüsü son derece erotikti, kelimenin tam anlamıyla ağız sulandırıcıydı. Kendi tepkime inanamadım, hayatımda ilk kez fetişizmi anlayabileceğimi düşünmeye başlamıştım.

Eğer iri kemikli ve ağır kaslı, kendi menisiyle kaplı, sandalyede zevkten gevşemiş Dante'nin görüntüsü için bir fetiş varsa.

Ağır ağır yutkundum, sersemlemiş ve dengesizdim. O anda kim olduğumdan bile emin değildim çünkü tanıdığım Elena asla kapıda durup bir erkeğin zevke gelişinin özel anını, sanki bu ona özel ve kendisi için yapılıyormuş gibi izlemezdi.

Dante menisinin çoğunu temizlemek için bir el havlusu kullanıp derin derin nefesler alarak kendini düzeltmeye başladığında irkil-

dim. Bu bile beni canlandırdı, uyluklarımın arasında farklı bir nabız, tören davulu gibi atıyordu.

Ayağa kalktığında neredeyse bahçede yakalanmış bir geyik gibi kaçacaktım ama o yaklaştıkça ifadesinde beni esir alan bir baskınlık vardı. Ancak kapıya ulaştığında, çıplak vücudu ile benim giyinik bedenim arasında birkaç santim varken, beş santim kalınlığındaki kapının açısı, görüş alanımı kapatarak yumuşayan aletini sakladığı sırada bana doğru gelmeyi bıraktı.

Sonra gözleri hâlâ benim gözlerimden karanlık, belalı kalbime doğru ilerlerken bir elini göğsünden aşağı kaydırdı, başparmağını temizledi ve kaçırdığı kurumaya başlayan bir meni çizgisine daldırdı.

Yavaşça parmağını dudaklarıma götürdü ve ağzıma incecik bir katmanı yayarak dudak parlatıcısı gibi sürdü. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki yumuşak darbelerinden kaburgalarım ağrıyordu. Farkında olmadan dudaklarım bastırdığı parmağına doğru aralandı ama o çoktan elini kapıdan geri çekiyor, yavaşça ama sıkıca kapatıyordu.

Kapıyı yüzüme kapatmadan hemen önce, "*Sogni d'oro*,"* diye mırıldandı, hafif, gizemli bir gülümsemeyle. "Benimle ilgili tatlı rüyalar gör, Elena."

Karanlık koridorda yalnız kaldığım anda dilim dudaklarımdaki tuz tabakasına hafifçe dokunmak için ağzımdan dışarı fırladı. Tuzlu su ve misk aroması damağımda patladı, tadından çok ağzımda Dante'den biraz bulundurmanın mahremiyeti daha lezzetliydi.

Sarhoş gibi, titreyen bacaklarla yatağa geri döndüm, masalara çarptım, odama çıkan merdivenlerde ayağım takıldı. Karşılaşmamızın dumanından, dilimin gerisinde kalan okyanus tadından dolayı sarhoştum.

Cildim gergin ve sıcaktı. Gri ipek, kısa şortlu gecelik takımı bile yanan etime fazla geliyordu. Hayatımda ilk kez, çırılçıplak soyundum ve içimi yakan şiddetli özlemle neredeyse titreyerek yatağa girdim.

Onu istiyordum.

Sanki onun görüntüsü göz kapaklarımın iç kısmına damgalanmamış, kafatasımın duvarlarına kaba bir grafiti gibi sprey boyayla çizilmemiş gibi gözlerimi sımsıkı yumdum.

* (İt.) Tatlı rüyalar – ç. n.

Dante'yi daha önce hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum, hatta kendi boşalmamdan bile daha çok istiyordum ve bu başlı başına bir aydınlanmaydı.

Yarın, umarım hayatımı sonsuza dek değiştirecek, derimin altında çalışan şehvetli ateşi muhteşem bir kaynama noktasına getirecek bir ameliyata girecektim.

Monica bana bunun mümkün olduğunu söylediğinden beri ameliyattan son derece umutluydum ama şimdi, hayatımın en yoğun ve olumlu cinsel deneyiminin ardından neredeyse nefesim kesilecek kadar heyecanlıydım.

Dante o hoşgörüsüz elleriyle *bana* neler yapabilirdi?

Benim kırık ve yeni iyileşmiş bedenimi ellerine alıp şarkı söyletebilecek biri varsa eğer, bu benim sahip olmamam gereken ve sahip olamayacağım mafya olurdu. Bu düzeyde fiziksel şevkle istediğim tek adam ve istememe gerçekten izin veremeyeceğim tek adam.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM ELENA

Perşembe sabahı, dışarıdaki pencerelerde çınlayan yağmurun kesik kesik sesiyle kasvetli ve gri bir gün ağardı. Ameliyat için hazırlanırken havanın moduma uymasından keyif aldım. Dün geceki, tamamen karakterime aykırı olan seyirciliğimin ardından, kendimi Jacopo kadar huysuz ve yalnız bir melankoli ile şişmiş olarak buldum.

Cosima dışında ailemden kimseye ameliyat olacağımı söylememiştim ve ona bile tarih belirtmemiştim.

Aslında kendimden utanmış değildim ancak anorgazmi bir yana, üreme sorunlarım olduğunu dahi kabul etmek savunmasız hissettiriyordu ve bunu kimseye gereğinden fazla açıklamak zorunda kalmak istemiyordum. Anneme bile söylemedim çünkü ona geçici olarak Dante'yle yaşadığımı söylememiştim.

O sabah hiçbir şey yemedim ve Monica'nın özel kliniğine taksiyle gitmek için giyindim. Yirmi dört saat içinde *düzelebileceğim* düşüncesiyle karnımda endişeli ve heyecanlı bir kuş sürüsü kanat çırpıyordu.

Dante mutfaktan beni çağırdığında neredeyse kapıdan çıkmak üzereydim.

İçimdeki her şey ondan ve önceki geceki röntgenciliğim için çağrılmanın utancından kaçınmak istiyordu ama onun avukatı ve zo-

ünlü oda arkadaşı olduğum düşünülünce eninde sonunda etkileşim kurmamız gerektiğini biliyordum.

Bu yüzden derin bir nefes aldım, kendi kendime utanmış bir kız çocuğu gibi davranmayı bırakmamı söyledim ve oturma odasına gittim.

Bir taburede oturup espresso içtiği ve popüler bir İtalyan gazetesi olan *Il Corriere*'i okuduğu adadan, "Senin için güne geç bir başlangıç," dedi.

Dün gece onu en savunmasız halinde, çıplak ve bir Pollock tablosu gibi kendi menisi üzerine sıçramış halde gördüğüm halde, mutfakta bu kadar havalı ve etkilenmemiş gözükerek oturabilmesi beni şaşırttı. Ama zaten çekiciliğinin bir parçası da bu değil miydi? Dante utanmazdı, saklanmazdı ve aptallara tahammülü yoktu. Utanmak isteseydim, utanabilirdim ama bu onun yaptığı şeyin doğal bir faaliyet olduğuna dair algısını etkilemezdi.

Ona bir şekilde hayran olabilmem, ona yaşadığımız olaydan öncesinde olduğunda daha fazla saygı duyabilmem, bir şekilde doğru olduğu kadar acayipti.

Dante başından beri, kızıl saçlarımı görmüş ve bana ulaşmak için aramızdaki tüm barikatları yıkmaya çalışan bir boğa gibi üzerime doğru ilerlemişti. *Eğer* bana ulaşabilirse -ve ulaştığında- ne yapmak isteyebileceğini merak etmek beni hâlâ ürpertiyordu ama bu ürperti, son zamanlarda aynı yerde olduğumuzda içimi kasıp kavuran şehvet fırtınasına kıyasla sadece serin bir esintiydi.

Tereddüt ettim, elimi gergin bir şekilde kaşmir boğazlı kazağımdan aşağı kaydırdım. "Sana bahsettiğim randevum var."

Kaşları çatıldı ve bu kadar yakışıklı olmasından, geçen hafta ondan kaçınırken geniş, güzel yüzüne bakmayı bu denli özlemiş olmaktan nefret ediyordum. O da siyah bir boğazlı kazak giymişti, kalın dokumaydı ve tüm o dalgalanan kasları sıkıca sarıyordu, gözlerinin ve saçlarının dipsiz siyahlığını öyle arttırıyordu ki, orada otururken günahkâr bir şekilde şeytani görünmüyordu.

Hemen onun çıplak ve uyarılmış halini zihnimde tekrar izlemeye başladım. Gözlerimin önüne, aletinden aldığı hislerle gerilen ve titreyen kasları geldi..

İçimden bir ürperti dalgalanarak geçti.

Dante bunu gördü ve kaşlarını tekrar çatmadan önce yorum yapmayı düşünür gibi oldu. Bunun yerine, "Seni götürmeme izin ver," diyerek beni şok etti.

"Hayır," dedim neredeyse tersleyerek. Girişş odasına doğru ilerledim. İhtiyacım olan son şey buydu, bu son derece erkeksi adamın benim normal bir kadın gibi bile boşalamayacağımı bilmesiydi. "Hayır, bir taksi tutarım. Senin zahmet etmene gerek yok."

"Ameliyat değil mi? Bittiğinde birinin seni alması gerekmez mi?"

"Bir arkadaşımdan beni alıp getirmesini istedim," diye açıkladım.

"Burada kaldığını biliyor mu?"

"Ona güveniyorum." Beau'ya gerçekten güveniyordum. O asla bana zarar verecek bir şey yapmazdı ve bu önemli bir şeydi çünkü güvendiğim insanları tek elimdeki parmaklarla sayabilirdim.

"Bana ihtiyacın olursa, beni arayacaksın, *si*?" diye sordu Dante, hâlâ kaşlarını çatıyordu. "Bu hoşuma gitmedi. Seninle ilgilenmeye hazırlanabilmem için bana ameliyatın neden kaynaklı olduğunu söylemelisin."

Benden gürültülü bir kahkaha yükseldi, dün geceden duyduğum utanç, kara mizahım ve gururlu yalnızlığım tarafından silindi. "Sonrasında bakıma ihtiyacım yok ve seni bir bakıcı olarak hayal edemiyorum. Benim için endişelenme, Dante. İyi olacağım. Ben her zaman iyi olurum. Şimdi acele etmem gerekiyor ve sana iyi günler."

İtiraz etmesine fırsat vermeden odadan dışarı süzüldüm ve onun boğuk bir sesle, "Ameliyata sadece o topuklu ayakkabıyla giderdi," dediğini duydum, ardından ben asansöre binmeden önce, "*In Boca al lupa*!" diye bağırdı.

İyi şanslar.

Yani tam da şu anda kendimi hissettiğim yerde, Dante'nin sarsılmaz dişleri arasında kenetlenmiş, özgürleşemediğim ve gitgide özgürleşmek için daha da isteksiz olduğum yerde.

Onu mastürbasyon yaparken izlediğim halde beni zorlamadığı için minnettar mı yoksa rahatsız mı olduğuma karar vermem biraz zaman aldı ama sonunda minnettar olmaya karar verdim. Aklım, ıslak sabunu elimle sert bir şekilde kavramış gibi o skandal görüntülere kaymış olsa da odaklanacak daha önemli şeylerim vardı. Taksi sabah trafiğinde hedefime doğru ilerlerken, sinirlerim kafamdaki diğer tüm düşünceleri aşındırmaya başladı.

Kaldırıma yanaştığımızda gergindim, ücreti ödeyip Monica'nın binasına girerken avuçlarım terlemişti. Onun katına vardığımda alnım endişe ile terden soğumuştu ve Monica beni karşılamak için dışarı çıktığında kaşlarını çattı.

"Gergin misin?" Nazikçe sordu, beni özel bekleme odasına götürmek için elimden tuttu. "Gergin olmak için bir sebep yok, Elena. Bu prosedürleri yüzlerce kez yaptım. Ne de olsa şehrin en iyisi benim."

Beni kastetmiş gibi hafifçe güldüm, onu odaya kadar takip ettim ve beni bekleyen süet koltuğa oturdum. "Senden şüphe etmek istemedim. Ameliyat konusunda gergin değilim, gerçekten. Sadece sonrasında ne anlama geldiğini bildiğim için gerginim."

"Ah," dedi, çizelgemi alırken bilge bir şekilde başını sallayarak. "Anlıyorum. İyileşmenin ardından Dr. Marsden ile görüşmek için randevu aldın mı?"

Terapistimin onlarca yıllık cinsel travma ve yara iziyle başa çıkmama yardım edecek donanıma sahip olmadığını düşünmememe rağmen başımı salladım.

"Güçlü ve cesursun, Elena. Geleceğinde çok iyi ve tutkulu şeyler görüyorum," dedi geniş bir gülümsemeyle. "Hemşirenin gelip sana durumu açıklamasını sağlayacağım. Lütfen bu elbiseyi ve bornozu giy. Seninle ameliyathanede görüşürüz."

Cesur.

Kelime kafamda yankılandı, Dante'nin ona karşı cesur olmamı kutsayışını hatırlatıyordu.

Coraggio.

Doktorum ve arkadaşıma, o giderken sıkıca gülümsedim ve derin bir nefes almaya çalıştım.

Ama Dante'yi ve onun uygunsuz teklifini düşünmeden edemiyordum.

Bu operasyon işe yararsa, mantıken iyi ve cömert bir âşık olduğunu bildiğim Daniel'la bile daha önce hiç tatmadığım bir zevki yaşayabilecektim.

Eğer Dante sadece dudaklarının nabzıma değmesiyle buz gibi tenimi ateşe verebiliyorsa, o dudaklar vücudumun diğer yerlerindeyken bana nasıl hissettirirdi?

Hemşireyle check-in yaparken ve ardından ameliyathaneye giden koridorda onu takip ederken sürekli bunları düşündüm.

Dante'nin girişken bir âşık olacağı, yaptığı her şeye olağanüstü bir yoğunlukla kendini verdiği gibi, kendini benim zevkime bırakacağına dair kaçınılmaz sonuca vardım ama bu riskleri azaltmadı.

İşimi kaybedebileceğim gerçeğini.

Sadece onunla yaşamak bile bana işimi kaybettirebilirdi, diye fısıldadı omzumdaki şeytan. Öyleyse riski değerli kılıp bundan daha fazlasını elde etmem gerekmez miydi?

Hayır, asıl tehdit başkaydı. O gece Dante'nin ofisinde, o elini boğazıma dayamış ve iri gövdesini önümde tutarak beni kitap rafına bastırmışken göz ardı edemediğim bir şeydi.

Kalbim için olan tehdit.

Christopher ve Daniel'la yaşadığım trajedilerden sonra içimde verecek pek bir şey kalmamıştı. Hayatım boyunca o kadar çok şey hissetmiştim ki artık hiçbir şey hissetmemeye karar vermiştim. Yıllarca kalbimi kara, dudaklarımı kırmızı ve kişiliğimi buz gibi tutmuştum.

Hayallerimi gerçekleştirmesi için kimseye ihtiyacım yoktu ve kimseye denemesi için güvenmiyordum.

Yani, Dante gibi bir adam uğruna bunlardan herhangi birini değiştirmeyi düşünmek saçmaydı.

İşimi en iyi şekilde yapmazsam hayatının sonraki yirmi beş yılını parmaklıklar ardında geçirecek olan, cinayetten yargılanan bir adam.

Bir mafyaya hayatım ve mutluluğum pahasına güvenemezdim.

Bunu yapmak intihardı.

Peki neden gizliden gizliye bunun hasretini çekiyordum ve bu özlem neden kendime karşı işlediğim bir suç gibi geliyordu?

Anestezi uzmanı maskeyi ağzıma götürüp derin nefes almamı söylerken, "Uyandığında yeni bir kadın olacaksın, Elena," diye söz verdi Monica.

Onunla tartışmak istedim ama gaz beni çoktan dibe çekiyordu.

Ona, olduğum kadınla mutlu olduğumu ve başka biri olmaktan korktuğumu söylemek istiyordum.

Ama sonra bayıldım ve uyandığımda aklıma gelen ilk şey, New York göğü kadar kadife siyahı gözleri olan bir mafyaydı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM DANTE

Marco ofisimin kapısında belirip çenesiyle bir baş onayı yapıp bana haber verdiğinde üç kaptanımla toplantıdaydım.

Elena dönmüştü.

Hemen onun yanına gitmek için hissettiğim dürtü şaşırtıcı derecede güçlüydü ama bir İngiliz olarak doğuştan sahip olduğum, sonra da bir *capo* olarak terbiye ettiğim demir irademle bu hissi bastırdım.

Düzenini kurmak için alana ihtiyacı olacaktı ve zaten Bambi'ye çarşaflarını temizletip, her ihtimale karşı yatağının yanına bir kutu mendil, bir şişe su ve biraz tuzlu kraker koydurtmuştum. Ben işlerimi bitirene kadar bunlar yeterli olacaktı.

"İşe yaradı," dedi Gaetan kocaman bir sırıtışla. "Moore ve Kelly'nin, Elena'nın seninle kalması konusunda tartıştıkları hakkında söylentileri var. Görünüşe göre, *figlio di puttana*nın bir kalbi var çünkü değerli kızını incitebilecek herhangi bir şey yapmayı direkt reddetti."

"Eğer babası çizgiyi aşarsa, onu incitecek misin?" diye sordu Joe, biraz hevesle öne doğru eğilerek.

Kadınların korkunç derecede dedikoducu olduğunu kim söylediyse, kesinlikle İtalyan bir erkekle tanışmamıştı.

Elena için planlarım ne olursa olsun, kesinlikle acıdan çok zevkle ilgiliydi ama Joe Lodi'nin bunu bilmesine gerek yoktu.

Tıpkı Elena'nın onu yanıma taşınmaya zorlama nedenimin, o şerefsiz babasının operasyonumuza karışmaması için olduğunu bilmesine gerek olmadığı gibi. Riskli bir bahisti çünkü adamın kızlarına karşı bile, İtalyan *Camorra*'sına olan kumar borçlarını ödemek için Cosima'yı köle olarak satmasına bakılırsa, bir kalbi olduğundan şüpheliydim ama denemeye değerdi.

Bunun işe yaramasına sevinmiştim.

Joe'ya tek kaşımı kaldırınca soğuk bakışlarımın altında hafifçe havasının sönmesini izledim. "Hayır Joe, sırf babası bir *pezzo di merda** olduğu için evime misafir olan bir kadını dövmeyeceğim. O İrlandalı piçlere güvenmiyorum bu yüzden uyanık olacağız ama şimdi onlar hakkında bir şey bulduk, bu yüzden di Carlo sorununa odaklanabileceğimizi umuyorum."

"Mason Matlock istediğin gibi güvenli bir yere götürüldü," diye söz verdi Enzo. "Sen aksini söyleyene kadar orada gözetim altında kalacak."

Başımla onayladım. "Güzel, gerçi içimde o kanı bozuk herifin bize bildiği her şeyi anlattığına dair bir his var. Şimdi, di Carlo'ların bir iç savaşta olduğunu biliyoruz, di Carlo kardeşler ve Giuseppe'nin patronu Italo Faletti arasında liderlik konusunda patlak veren bir durum ve bunu lehimize kullanabiliriz."

Mantıksız bir şekilde, Gideone di Carlo ve ağabeyi Agostino'nun sırf Elena'ya yaklaştıkları için korkunç bir şekilde ölmelerini istiyordum ama bu yarışta yanlış ata oynamak istemiyorsam genç di Carlo'yu seçmem gerektiğini biliyordum.

Önümdeki problem yığınına odaklandığımda aklımın köşesinde pusuya yatmış bir fikir vardı. Giuseppe'nin aramızda başlattığı kan davasına ve İrlanda sorununa bir çözüm, hatta Komisyon'daki diğer beş ailenin patronlarının beni hâlâ kendilerinden biri olarak kabul etmemelerin sinir bozuculuğu için bile bir çözümdü.

Tek, bomba gibi bir fikirle hepsini bir çırpıda yok edebilir miydim?

---

* (İt.) Bok parçası. – ç. n.

Yüksek sesle detaylandırılamayacak kadar belirsizdi ama her şey bir araya gelirse, üst katta odasındaki buz gibi kızıl saçlı da dahil, bu *cazzato** duruşmadan daha önce sahip olmadığım kadar büyük bir güçle kurtulabilirdim.

Çarkları harekete geçirmeye karar verdiğimde adamlarıma sırıttım. Ekibimde bir köstebek vardı, bu kolay kolay unutmayacağım bir gerçekti ama umarım bu plan onları da ortaya çıkaracaktı.

"Enzo," diye emrettim. "Violetta Matlock'u yakınıma getir ve benim için Caelian Accardi'nin bilgilerini topla."

"'Ndrangheta patronunun oğlu mu?" diye sordu.

Gaetan kafasının arkasına vurdu. "Patronun dediğini yap, mankafa."

Enzo yüzünü buruşturdu, sonra arka tarafta telefonla konuşmak için izin istedi.

"Ne düşünüyorsun, D?" Frankie, odanın ortasındaki, planı kurduğu sehpadan sordu.

Yüzüme hâkim olan gülümseme bir silah kadar öldürücüydü. "Sanırım işleri biraz heyecanlandırmanın zamanı geldi. Bu orospu çocukları sırf Amerikan topraklarında doğdukları için buranın kendi dünyaları olduğunu düşünüyorlar. Onlara bizimkinde ölmenin nasıl bir şey olduğunu gösterelim."

Sonunda Elena'yı kontrol etmek için zaman bulduğumda uyuyordu. Gözlerinin üzerindeki siyah ipek yüz maskesi ve kulaklarında siyah köpük tıkaçlarla soluk gri yatakta yarattığı görüntüye neredeyse gülecektim. Yalnızca Elena Lombardi, sadece küçük bir şekerleme yaparken savaşa hazırlanmış gibi görünürdü.

Klasik yüz hatları dinlenme halinde yumuşamışken, her zaman sürdüğü ruju olmadan pembe ağzıyla, uyurken mükemmel göründüğü inkâr edilemezdi. Eğilip onun tadını kendi dudaklarımla hissetmek, o yay biçimli dudakların altındaki küçük beyaz dişleri keşfetmek, hayallerinin tadını almak için dilimi onunkinin üstünde kaydırmak istediğimi fark ettim.

Aniden içimden taşan, neredeyse nefesimi kesen şiddetli bir sa-

* (İt.) Berbat. – ç. n.

hiplenme hissiyle rüyasında beni görüp görmediğini merak ettim. Dün gece ofisimde beni mastürbasyon yaparken izlerken hissettiği güçlü şehvete hiç şüphe yoktu. Koridorun gölgelerine saklanmış olmasına rağmen yüzünün kızarıklığını algılayabiliyordum, polenlerini saçmaya hazır bir gül gibi ağzı açıktı, sert bir şekilde nefes alıyordu. Benden ve bana verdiği tepkiden büyülenmiş, aramızdaki çatırdayan kimyadan neredeyse korkmuştu.

Cinselliğinin gücünün hiçbir zaman farkına varamamış bir kadın üzerinde böyle bir etki yaratabileceğimi bilmek baş döndürücüydü. O muhteşem, kültürlü sınıfsallığının altında bir ahlaksızın kalbine sahip olduğunu, ona zevk ve haz dünyasında yol gösterecek bir adam için çaresiz olduğunu bildiğimden her zaman sahip olduğum o katı kontrolüm artık incecikti.

Sırf o kış okyanusu grisi gözlerinin bana baktığını görmek, dilini benimkiyle test edip, sözleri kadar keskin mi yoksa korumaya çok özen gösterdiği hassas kalbi gibi yumuşak mı olduğunu anlamak için onu uyandırma isteğiyle yanıp tutuşuyordum.

Onu istiyordum ve ona sahip olacaktım ama Elena'nın güç ve ilginin karışımının zıtlığına ihtiyacı vardı, benim onu baştan çıkarmam en ufak bir provokasyonla bile başarısız olabilecek bir ip yürüyüşü gibiydi. Ve başarısız olmaya giderek daha fazla isteksiz oluyordum.

Yoğun kızıl saçlarından ayrılmış kalın bir bukleyi yüzünden çekmek için, yatağının yanına yaklaştım ve bunu yaparken, ipeksi tutamları parmaklarımın arasında ovuşturdum. Karşı koyamayarak şaşırtıcı derecede küçük kulağına hafif bir öpücük kondurmak için eğildim.

Geri çekildiğimde komodinin üzerindeki kâğıtlar gözüme çarptı.

Meraklı bir adamdım.

Ve bir suçluydum.

Kendimi reddetmek doğamda yoktu ve katlanmış sayfalara uzanıp onları okumak için açarken denemediğimi bile fark ettim. Elena'nın neden hastanede olduğunu öğrenmek istiyordum. Ev sahibi olarak, ona en iyi şekilde bakabilmem için öğrenmenin benim ayrıcalığım olduğunu hissettim. Bir *capo* olarak, benim çatım altında çevremden birinin başına gelen her şeyi bilmenin hakkım olduğunu hissettim.

Düzgünce basılmış kelimelerle yazanlara hazırlıklı değildim.

Anorgazmi.

Kistler, fibroidler, kısırlık.

Elena'nın erişmeme asla izin vermeyeceği bir çizgiyi aştığımı bilmeme rağmen gözlerimi sayfadan alamıyordum.

Madonna santa, bu kadının yirmi yedi yıllık kısacık ömründe yaşadığı hayatı kavramak zordu.

Sürekli olarak mafyaya borçlu olan pislik bir baba, pek çok Napoliten ailesine rahat yüzü göstermeyen yoksulluk, o gençliğinin cehennem çukurunda kalmaya devam ederken kardeşlerinin her birinin daha yeşil çayırlara kaçması.

Sonra yeni bir dünya, saygı duyduğu bir erkek arkadaşı, çok çalışarak kazandığı işi.

Sadece erkek arkadaşının onu lanet olası kız kardeşiyle aldatıp terk etmesi için. Sadece pislik bir mafyanın, ihtiyaçlarını karşılamak üzere onu kendisiyle aynı eve taşınmaya zorlayarak işini tehlikeye atması için.

Ve bu.

Kısırlık ve hatta basit bir orgazm olma yeteneği ile ilgili sorunlar.

Tore bana her zaman, bu hale gelmek uğruna neler yaşadıklarını öğrenmeden birini yargılamamamı söylerdi. Hayatta kalmayı başaran insanlar her şekil ve boyutta olurdu ve hepsi travmalarının diğer tarafından umut ve yenilenmiş bir iyimserlikle ışık saçarak çıkamazdı.

Bazıları Elena gibi olurdu, parçalanıp katıksız bir kararlılık ve ruhlarının azmi ile tekrar bir araya gelirlerdi.

Dünyanın bu kadının bir kaltak olduğunu düşünmesine şaşırmalı mıydık?

Yaşadıklarına rağmen gülümsemesi bile bir mucizeydi.

Elena'nın gözlerimin önünde dönüştüğü, Aurora ile olan akşamı düşündüm. Kış uykusundan çıkan, huysuz ve dış dünyaya karşı biraz saldırgan bir ayının yavrusuna dönmesini ve birdenbire tamamen sıcaklık ve sevgiyle dolmasını izlemek gibiydi.

Aurora'ya gülümsemesi, şakacı bir lakap takarak ona kendini güçlü hissettirmesi.

O gece dövüşçümün gerçek, hassas karnını keşfetmiştim ve ona sahip olmam gerektiğine vazgeçilmez bir şekilde karar vermiştim.

Sadece ona sahip olma isteği değildi çünkü Elena gibi bir kadın sahiplenilemezdi ve bu onun güçlü cazibesinin bir parçasıydı.

Onu anlamak için ona ihtiyacım vardı. Kalbine ulaşana kadar katman katman soyma ayrıcalığına sahip olmak için. Bir zamanlar ruhunun donuk olduğunu, sadece vücuduna kan pompalamak için kullandığı buz tutmuş içi boş bir çanak olduğunu düşünmüştüm ama gerçeği anlamaya başlıyordum.

Elena Lombardi'nin çok büyük bir kalbi vardı. Aşırı duygu doluydu, buz gibi bir kayıtsızlık ve soğuk bir küçümseme maskesinin ardında olmadığı sürece, bu kırılganlığı insanlardan nasıl gizleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. O hassas, şişmiş organ konusunda başkalarına güvenmediği kadar, onu kullanmak için kendisine de güvenmiyordu.

Kalbimin göğsümde hareket ettiğini hissederek uyuyan suratına baktım, hayatımın tektonik plakaları oradaki yeni bir varlığa uyum sağlamak için yer değiştiriyordu, bırakmaya hiç niyetim olmayan bir varlığa.

O anda aklımda *borgata*m, sorumluluklarım, sevdiğim şeylerden bu kadar nefret eden bir kadın olan avukatımla aşk yaşamanın getirdiği risklere dair hiçbir düşünce yoktu.

Yalnızca kendim için belirlediğim zorluğun büyüklüğünü ve onu yenmek için hissettiğim hevesi düşündüm.

Elena'yı fethetmek için.

Çünkü annemin cinayetini çözmeye ve Cosima'yı, Dionysos Tarikatı'ndan kurtarmaya karar verdiğim gibi Elena Lombardi'ye özgürce yaşamanın ve sevmenin nasıl bir şey olduğunu göstermeye de karar verdim.

Ve bunu, onu severek yapacaktım.

Öncelikle, denememe izin verecek kadar uzun süre kalkanlarını indirmesi için onu kandırmam gerekiyordu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

ELENA

Uyandım çünkü birisi elini yanağıma koymuş yatağımın kenarında oturuyordu. Hemen Dante sandım ama onun kokusu yoktu. El, bir erkeğinki gibi sert uçlu ve genişti ama koku, Dante'ye ait olduğunu öğrendiğim yoğun limon ve biber kokusu değil, tamamen baharat ve miskti.

Göz maskemi geri ittiğimde kardeşim Sebastian'ın yatakta, yanımda oturduğunu görünce şok oldum.

Onu birkaç aydır görmemiştim ama bu alışılmadık bir şey değildi. Geçen yılın sonlarında bir film projesine daha yakın olmak için Los Angeles'a taşınmıştı ve sık sık ziyaret etmesine rağmen onu görmeye her zaman fırsat bulamıyordum ve o da her zaman sormuyordu. Giselle ve benim aramda olduğu gibi aramızda dargınlık yoktu ama bir... temkinlilik vardı. İkimizin de iblisleri vardı ve bizimkiler uzun süre iyi davranmak için fazla uyumsuzdu.

Ama onu odamda, anesteziden dolayı hâlâ sersem ve ameliyatın hayatım üzerindeki etkisinden dolayı duygusal bir ruh halindeyken görünce, dehşet içinde gözlerimden yaşlar fışkırdığını hissettim.

"*Patatino*,"* diye fısıldadım boğuk gırtlağımdan, kırk beş derece-

* (İt.) Küçük patates, Türkçedeki fıstık kullanımına benzer bir sevgi ifadesi – e. n.

lik bir açıya gelebilmek için yastıkların üzerinde daha yükseğe oturmaya çalışmadan önce.

Sırıtışı muhteşemdi ama zaten ikizlerle ilgili her şey saf güzellikten ibaretti. Altın rengi gözlerinin köşelerindeki sevimli kaz ayaklarının nasıl kırıştığını ve geniş, dolgun ağzının mükemmel simetrik bir gülümsemeyle nasıl genişlediğini izledim. Siyah saçlarının üstü uzun, yanları kısaydı, şu an seksi genç oyuncular arasında moda bir saç kesimiydi. Elbette yakışıklı görünüyordu ama aynı zamanda o kaplan sarısı gözlerin derinliklerinde bir yerlerde biraz kaybolmuştu.

"Merhaba, leydim."

Dürüst olmak gerekirse bu takma adı unutmuştum. Bana sevgiyle, o büyürken görgü kuralları ve edep konusunda onu hep uyardığım için Leydi Elena ya da Sinyora Elena demeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Ağrılarım vardı ve inanılmaz derecede karakterime aykırıydı ama dürtüme yenik düşerek kollarımı küçük kardeşime dolamak için nazikçe öne doğru eğildim.

Sanki bir çocukmuşum gibi beni güçlü göğsüne bastırarak geri sarıldığında kulağıma usulca güldü. On dört yaşında bir anda nasıl büyüdüğünü hâlâ hatırlayabiliyordum. Bir gün, benden daha kısa ve zayıf, cılız bir çocuktu ve bir dakika sonra gözlerinin içine bakmak için boynumu geriye doğru uzatıyordum. Gözlerimi terk etmeyi inatla reddeden yaşlar, kanallarımda şişti ve göz kapaklarımın kenarından yanaklarıma yavaşça yuvarlandı.

"Hey, hey," diye beni yatıştırdı, tanıdık hafif aksanlı bariton sesi pürüzsüz ve yatıştırıcıydı. "Bu ne için, hmm? Yıllardır seni ağlarken gördüğümü sanmıyorum."

Parmak uçlarımla yanaklarımdaki damlaları kurutmak için ondan uzaklaşırken biraz zayıfça güldüm. "İlaçlar yüzünden olduğunu söylemek istiyorum ama son zamanlarda biraz... kendimi kaybettim. Sanırım seni çok özlediğimden gardım düştü."

Seb'in yüzündeki şaşkınlığı görmek canımı yaktı ama bunu hak ettiğimi biliyordum. Bırak onu sevdiğimi ya da onunla gurur duyduğumu, onu özlediğimi en son ne zaman söylediğimi bile hatırlamıyordum.

Ve duyuyordum.

Onunla gurur duyuyorum.

Her şeye rağmen büyüyüp olduğu adama bu yüzden âşıktım.

Yaşlar gözlerimde yandı, yandı ama daha fazla akmasına izin vermedim.

Sonunda içten bir sırıtışla, "Ben de seni gördüğüme sevindim, *sorella mia,*" dedi ve bir bukleyi çekiştirmek için uzandı. "Çok uzun zaman oldu."

Dante'nin Yukarı Doğu Yakası'ndaki dairesinde olduğumuz aklıma gelmeden önce, "Oldu," diye kabul ettim. Sebastian benim burada olduğumu nerden biliyordu? "Nasıl buraya geldin?"

Yüzündeki mizah uçup gitti, yerini alışılmadık bir kaş çatış aldı. "Hafta sonu senin evinde kalmamın uygun olup olmadığını öğrenmek için aradığımda telefonu Dante açtı. Bana hastanede olduğunu ve yeni çıktığını söyledi. Lena neden bana söylemedin?"

Altdudağımı çiğnedim, keşke o altın gözlerinden çıkan keskin bakışlarla aramda bir zırh olması için yüzümde birazcık makyaj olsaydı. "Küçük bir işlemdi."

"Lena,"diye uyardı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Sana, Leone Valeria'nın işaretparmağını kırdığını söylemediğim için kulağını neredeyse kopardığın zamanı hatırlıyor musun?"

Sağ elini kucağıma çektim ve orta parmağının şekilsiz eklemini çimdikledim. "Hiçbir zaman doğru şekilde iyileşmedi."

"Hayır," dedi imalı bir şekilde kaşlarını kaldırarak. "İyileşmedi. Bana acılarından bahsetmeyeli uzun zaman oldu, Lena."

Çocukken yaptığım gibi avucundaki çizgileri parmağımla takip ederek, elimin içindeki bronzlaşmış eline baktım. O ve Cosima, avuçlarının üst kısmını ikiye bölen aynı uzun duygu çizgisine sahipti. Her zaman duygusal olarak Giselle ve benden daha zeki olmuşlardı, her zaman doğru kelimeleri söylemeye ve sarılmaya hazırdılar.

"Artık bir terapistim var," diye açıkladım gözlerinden kaçarak.

"Her zaman bir erkek kardeşin vardı," diye teklif etti. "Bazı insanlar yaşımın ötesinde bir bilgeliğimin olduğumu söylüyor."

Güldüm. "Aynada kendi kendine söylediğin şeyler sayılmaz, Seb."

Aklı başına gelmeden ve elimi elleriyle sarmadan önce, "Hey,

* (İt.) Kız kardeşim. – ç. n.

kendi kendini onaylamak da önemli," diye alay etti. "Eskiden çok samimi bir aile olduğumuzu düşünürdüm. Aile gibi davranan bir yabancılar topluluğu olduğumuzu fark etmem uzun zaman aldı. Sırlarımızı bu şekilde saklarsak, birbirimizi asla gerektiği gibi sevecek kadar iyi tanıyamayız."

Sözleri beni tam on ikiden vurunca hafifçe irkildim. "Ah, Seb, yavaş ol, olur mu? İlaçlar o kadar güçlü değil."

"Ben öyleyim," diye karşı çıktı caymayarak, o meşhur Lombardi inatçılığı yüzünü taşa çevirdi. "Eğer benimle paylaşmak istersen."

İhtiyatla, karnımdaki keskin sancıları hissederek yastıklara yaslanıp tavandaki ayrıntılı pervaza baktım ve dudaklarımın arasından bir hava üfledim. "Ne kadar vaktin var?"

Cevap olarak Seb ayağa kalkıp deri botlarını çıkardı ve yatağın diğer tarafına geçti, böylece yanımdaki örtülerin üzerine uzanabildi. Yastıkları kendine göre ayarlayıp elini başının arkasına koyduktan sonra tek kaşını kaldırarak bana döndü.

Sebastian'ın benimle, geceleri beni ayakta tutan ve uyumamı neredeyse imkânsız kılan sayısız korku yüzünden alay etmeyeceğini bilmeme rağmen nedense gerginlikten midem bulanıyordu.

O benim kardeşimdi.

Bunun bir anlamı olmalıydı.

Bunun pek bir anlam ifade etmediğini bana sadece Giselle öğretmişti ve belki ben de ona öğretmiştim.

Gerçi her zaman böyle değildi.

Ben çok küçükken mahallemizde pek çok arkadaşım vardı, anneleri evlerin açık kapılarında bir araya toplanmış, ipe çamaşır asarken gevezelik eden ve ara sıra ocakta çeşitli tencerelerle ilgilenen gürültücü çocuk kümeleriydik. Bu, gerçekten hatırlayabilmem için çok genç olduğum zamanlardı, bu yüzden büyürken kendimi rahatlatmak için bu puslu görüntülerin ne kadarını uydurduğumu sık sık merak ederdim.

Giselle doğana kadar, annem ve ben artık o sıkı sıkıya bağlı İtalyan anneleri ve bebeklerinin topluluğunun bir parçası değildik. Bizi Seamus'un yaptığı şeylerle tanıyorlardı.

Güvenilmeyecek yabancılardık, sözleri iyi olmayan bir aileydik.

Napoli gibi neredeyse herkesin yoksul olduğu ve *Camorra*'nın

hüküm sürdüğü bir yerde, gerçekten önemli olan tek para birimi sizin sözünüzdü.

Ve Seamus onu bizden çalmıştı.

Bu yüzden Giselle, İrlandalı babamızdan aldığı yanaklarındaki küçük çillerle, koyu renkli saçlı çocuk denizinde benim gibi kızıl saçlı doğduğunda, onu anında sevmiştim. Giselle'in bana Tanrı'dan bir armağan olduğunu derinden, dört yaşındaki bir çocuğun ulaşabileceği kadar derinden, hissetmiştim. Sürekli anneme onu tutmak, beslemek, kıvırcık alev rengi saçlarının narin, ipeksi yumağını taramak için eziyet etmiştim. Ona İtalyanca, kendi uydurduğum tatlı tekerlemeleri ve bir gün kraliçe olabilecek prensesler olan yabancı kardeşler hakkında hikâyeler anlatmıştım.

Çok uzun zaman önceydi ama şimdi, Dante'nin dairesinde yanımda Sebastian otururken, Gramercy Park'ta muhteşem bir evim varken, şehrin en iyi firmalarından birinde avukatken ve geçmişten olabildiğince uzaktayken bile o duyguların sızısını göğsümde gizli bir yankı gibi hissediyordum.

Her zaman Giselle'i sevmek istemiştim ama hayat, çoğu zaman yaptığı gibi, aramızdaki tüm iyilikleri mahvetmek için bana karşı komplo kurmuştu.

İki kız kardeş arasındaki bağ için aynı adama olan sevgilerinden daha yıkıcı bir şey olabilir mi diye merak ettim.

İki kişinin sevgisinin ve ilgisinin mutlak sonumuz olmasına şaşırmamalıydım.

Aklım ondaydı, ailemizdeydi, bu yüzden oradan başladım.

"Gençliğimizi hatırlıyor musun?" diye sordum, uzanıp elini tuttum çünkü aniden teselliye ihtiyacım oldu ve ona dokunmak bunu bulmamın tek yoluydu. Parmaklarını benimkilere doladı ve sıktı. "Bana hatırladığın Elena'dan bahset."

Sebastian her zaman yaptığı gibi gülmedi ya da dalga geçmedi. Onun yerine beni düşündü. "İkinci ebeveynimiz gibiydin. Seamus hiç ortalıkta yoktu ve annem, kasabadaki restoranda çalışıyordu ya da depresif bir şekilde odasında uzanıyordu ya da dışarıda babamızı arıyordu. Her zaman bize patronluk taslar, bizi okula hazırlar, temiz olmamızı, ödevlerimizi yapmamızı ve dokuzdan önce yatakta olmamızı sağlardın." Kafasını salladı. "O zamanlar sinir bozucuydu ama

eskiden beri Cosima ve ben bunun hakkında çok konuşuruz. Burnumuzu temiz tuttuğun için minnettarız ve şanslıyız."

"*Camorra* seni istemişti," dedim, on bir gibi erken bir yaşta ayakçı ve haberci olarak işe alınan diğer çocukları düşünerek.

Seb başını salladı, parmaklarımla oynarken gözleri dalgındı. "Hayatım ne kadar farklı olurdu."

"Olmadı."

"Hayır," diye kabul etti, altın bakışının tüm ağırlığıyla beni sabitledi. "Çoğunlukla senin yüzünden. Bizim için o dehşetin yükünü hep sen çektin. Bunun için uzun zamandır sana teşekkür etmemiştim."

Omuz silktim. "Sinir bozucu olabilirim."

O gülünce yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım. Yorgundum ve ağrı ilaçlarla bastırılmıştı ama rahmime bir cam parçası saplanıyormuş gibi kramp giriyordu.

Ama kardeşimi uzun zaman sonra ilk kez güldürdüğümde hiçbir acı hissetmedim.

Her zaman hayran olduğum o kendinden emin kayıtsızlıkla, "Olabiliyorsun," diye kolayca kabul etti. "Ama sinir bozucu olmak için nedenlerin vardı."

"Terapistim mazeret bulmamdan hoşlanmıyor," diye biraz huysuzca mırıldandım.

Kıkırdadı. "Terapistler genellikle hoşlanmaz."

"Sen de mi gittin?" Değişmeyen, cana yakın kardeşimin terapiye ihtiyacı olması beni şok etti. Terapi sadece son derece mutsuz olan insanların aramak zorunda oldukları bir tür zorunluluk gibi görünüyordu.

Omuz silkti. "Sırlar, unuttun mu? Benim hakkımda bilmediğin çok şey var."

"Bir sır için bir sır?" diye önerdim.

İnatçı ağzında isteksizlik vardı ama sırların aile dinamiğimizi aşındırdığını söyleyenin *o* olduğunu söylediğimde kabul etti.

"Tabii ki Savannah Meyers'ı biliyorsun, şey, Richardson'ı," diye düzeltti birkaç yıl önce kısa bir süre çıktığı olgun kadına atıfta bulunarak. Olgun kadınlardan hoşlanması konusunda onunla sık sık, belki de duygusuzca alay etmiştim, bu yüzden şimdi sadece elini tut-

tum ve zihnim açık bir şekilde dinledim. "Onunla, Londra'ya ilk taşındığımda bir limuzin servisi için şoförlük yaparken tanıştım. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu, göz alıcı ve zarifti. Daha ona dokunmadan ona âşık olmuştum."

Sesindeki kalp ağrısının atışını dinlemek zordu. Sebastian genellikle o kadar ışıltı ve cazibe, kahkaha ve şefkatle doluydu ki, onu kaygılı görmek yanlış hissettiriyordu.

Dişlerinin arasından derin bir nefes aldı, biraz daha dik oturdu ve kasvetli bir bakışlarını bana sabitledi. "Adam ile Savvy sayesinde tanıştım."

Gözlerimi kırpıştırdım.

Konuşmaya devam etti. "Gösterilerimden birine geldiğinde, karısına asıldığım için bana yumruk atacağını düşündüm. Yapmadı. Onun yerine bana bir şey teklif etti." Boşta olan eli, heyecanlı bir kuş gibi havada hareket etti. "Güçlü, yakışıklı, başarılıydı ama onda beni çağıran başka bir şey vardı."

Gece öten kurtların şarkısı gibi onu çağırmıştı. Dante hakkında, hayatı hakkında bir şeylerin beni çağırdığı gibi.

Anladığımı göstermek için elini sıktım.

"Kabak tadı veremeye başlamadan önce onlarla bir yıl yaşadım," dedi, gözleri geçmişe kaymıştı. "Savvy'nin arkasından Amerika'ya gitmeye çalıştım ama bunun nasıl sonuçlandığını biliyorsun."

Biliyordum. Bütün dünya biliyordu. Bir güç timsali olan çift, ünlü oyuncu Adam Meyers ve güzel eşi Savannah, sert bir şekilde boşanmıştı. Hemen ardından, Savannah Amerika'ya taşınmış ve medya kralı Tate Richardson ile evlenmişti.

"Seb, çok üzgünüm," diye fısıldadım. "Sevdiğim sadece bir kişiyi kaybettim ve dünyam başıma yıkılmış gibi hissettim. İki kişiyi kaybetmeyi hayal dahi edemiyorum."

İkisini de sevdiğini inkâr etmedi ama gergin bir şekilde omuz silkti, açıkça rahatsızdı.

"Biliyorsun ki," dedim yavaşça, onunla nazikçe dalga geçerek. "Beau beş yıldır benim en iyi arkadaşım ve onun sözleriyle, 'dibine kadar eşcinsel'. Bir erkeği sevdiğin için seni asla yargılamam."

"O zaman sadece olgun bir kadın için yargılarsın," diye sordu anlamlı bir şekilde.

Omuz silktim. "Sen dibini kazırsan ben de kazırım. Yıllardır böyleyiz. Sanırım beni iyi bir avukat yapan kıvrak zekâm için sana teşekkür etmeliyim."

"Bir şey değil," dedi cömertçe. "Cosima şüphelenebilir ama Giselle ve Mama, Adam'ı bilmiyor. Kimse bilmiyor."

Sebastian'ın bana böyle bir sır konusunda güvendiğini bilmek neden yıllardır hasretini çektiğim para ya da başarıdan çok daha önemliydi?

"Kimseye söylemeyeceğim," diye söz verdim ve sonra büyürken, kapımızda babamız için gelen mafyalarla, karanlıkta korkarak kullandığımız kelimeyi hatırladım. "*Insieme*, Sebastian."

Insieme birlikte demekti.

Dördümüz beraber dünyaya karşı.

Mafyaya ve Seamus'a hatta zavallı, stresli annemizin kayıtsızlığına karşı.

Yolda bir yerde, onu kaybetmiştik.

"*Insieme, cara mia*," diye yineledi, son birkaç yılda reklam panolarında ve dergi kapaklarında gördüğüm devasa film yıldızı sırıtışıyla. "Şimdi senin sıran."

Onun sırrının büyüklüğünü duyduktan sonra kendi yaralarıma neşter vurmak kolaydı. "Doğurganlık sorunlarımı düzeltmek için ameliyat oldum."

"Ah, Lena," diye mırıldandı ve kolunu nazikçe omuzlarıma dolayıp bana yandan sarılabilmek için daha yakına kaydı. "Bu iyi bir haber, değil mi?"

"Olmalı. Dış gebelikten sonra sadece bir yumurtalığım kalmıştı ve birkaç büyük kist yüzünden almak zorunda kalacaklarından endişelendik ama Monica onu kurtarabildiklerini söyledi. Monica eski bir arkadaşım ve şehirdeki en iyi kadın doktorlarından biri, hazır olduğumda doğal yollardan ya da tüp bebek tedavisinin biraz yardımıyla hamile kalabileceğimi düşünüyor."

"Harika bir anne olacaksın," diye yanıtladı anında,. "Bizim için harika bir anneydin ve o zaman sadece bir çocuktun."

Sıcak bir banyoya girer gibi övgüsüne daldım, etim, kanım, kemiklerim onun sözleriyle ısındı.

"Teşekkür ederim," dedim ne söylemek istediğini anlayarak. "Ba-

zen... son zamanlarda, merak ediyorum." Tereddüt ettim. "Onunla tanıştın mı?"

Kimi kastettiğimi ben açıklamadan anladı.

"Evet, o çok güzel," dedi bana nazik ama katı bir sesle. "Ona çoktan Genny diyorlar. Gigi gibi, seninkinden biraz daha açık kızıl saçları var ama gözleri Sinclair gibi mavi. Tahmin edersin ki henüz osurup gülümsemek, yemek yemek ve uyumak dışında pek bir şey yapamıyor ama sevimli küçük bir şey."

Genevieve'nin, Giselle'in bebekken olduğu gibi sevimli ve güzel olacağını biliyordum. Sözlerin bir kasırga gibi içimi parçalamasını, acımın etrafına ördüğüm yıkık dökük duvarların içini boşaltmasını bekledim. Bunun yerine yalnızca derin bir kayıp duygusu hissettim.

"Onunla tanıştığımda nasıl hissedeceğimi bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Bir bebekten nefret etmeyi hayal etmek zor."

"Nefret etmek zorunda değilsin," diye önerdi yumuşak bir sesle. "Ama hepimiz bunun senin için ne kadar zor olduğunu anlıyoruz, Lena. *Per la misera,** hayatının aşkı olduğunu düşündüğün adam seni kız kardeşin için terk etti. Annemin izlediği pembe dizilerin birinden fırlamış bir hikâye gibi."

Bu kadar acı verici bir şey hakkında konuşurken bile Seb'in yanında gülmemek elde değildi. "Gerçekten de anlıyor musunuz? O zaman sen ve Cosima, Giselle'in takımıymışsınız gibi hissetmiştim."

Sebastian ofladı. "Takım falan yoktu. İkiniz de bizim kardeşimizsiniz ve sizi seviyoruz. Sadece... senin ve Daniel'ın gerçek hayatta kâğıt üzerinde olduğunuz kadar uygun olmadığınızı görmek bizim için daha kolaydı." Ruhuma bir çekiç gibi saplanan yumuşak bir sesle itiraf etmeden önce tereddüt etti. "Gigi her zaman çok... romantik ve kırılgandı. O bir sanatçının ruhuna sahip ve sen dahil hepimiz elimizden geldiğince onu kötü şeylerden korumaya çalıştık. Sanırım bu bir alışkanlık haline geldi. Seni incittiği için ona kızmak, özellikle de bunu âşık olduğundan dolayı yaptığı için, ona bu konuda acımasız davrandığın için sana kızmaktan daha zordu. Adil değildi Lena ve bu sana sevilmediğini hissettiren birçok durumdan biri olduğu için üzgünüm."

* (İt.) Ne yazık. – ç. n.

Sözlerinin beni bu kadar teselli etmesi şaşırtıcıydı. Adil olduklarını düşündüğüm için değil, her zaman merak ettiğim şeyi doğruladıkları içindi.

"Acımasızdım," diye itiraf edebildim, kollarımı kendime dolarken. "Ama bir değil iki erkeğin küçük kız kardeşini sana tercih etmesinin nasıl bir his olduğunu hayal edebiliyor musun?"

"Hayır, gerçi Christopher bir insandan çok canavardı."

Keskin bir kahkaha boğazımdan kaçtı ve kanlı bir şekilde aramıza düştü. "Yarısını bile bilmiyorsun."

"Bana söyleyebilirsin," dedi, sanki Christopher odadaymış ve onurum için onunla düello yapacakmış gibi yanımdaki vücudu kaskatıydı. "Kız kardeşlerime ne yaptığını bilmemek içimi yiyip bitiriyor. Ben erkek kardeşim, *il padre di famiglia.** Sizi korumalıydım."

"Seb," diye yatıştırdım, çocukken ona *küçük patates* lakabını taktığımda ne kadar şişman olduğunu hatırladığım yakışıklı yanağını okşamak için uzandım. "Ben en büyüğünüzdüm. Kadın olmam seni korumanın hatta *seni* incitebilecek bilgilerden bile korumamın benim sorumluluğum olmadığı anlamına gelmez. Yine de şimdi eski defterleri tekrar açmanın bir anlamı yok. Geçmişte kaldı. Şu an, Giselle'e saldırmaktan hapiste ve orada çok uzun süre kalacak."

"Yani, onu hiç düşünmüyor musun?" şüpheyle devam ettirdi.

Artık sadece birkaç günde bir, diye düşündüm ama söylemedim.

Yine de Seb suskunluğumu okudu ve mutsuzca homurdandı. "Umarım bir gün bunu, anlatacağın kişi ben olmasam bile sevdiğin biriyle paylaşırsın."

"Sanırım bu kadarı bir gece için yeterli," diye zayıfça şaka yaptım, karnıma giren sancıyla yüzümü buruşturdum.

Kapıya şiddetli bir şekilde vurulması ikimizi de ürküttü ve kapı hızla açılıp ellerinde büyük siyah bir çerçeve tutan Frankie ve Adriano'yu ortaya çıkardı.

Frankie, büyük bir televizyon olduğunu fark ettiğim şeyle kapıdan içeri girerken, "*Buona sera*," diye seslendi.

"Ne yapıyorsun Tanrı aşkına?" diye sorup içgüdüsel olarak doğruldum, sonra bu hareketim ameliyatlı bölgelerimi çektiğinde nefesim kesildi.

---

* (İt.) Ailenin babası. – ç. n.

Seti yatağımın karşısındaki duvara çeken Adriano bana bakmadan, "Yavaş ol," diye aksi bir şekilde emretti.

Bir dakika sonra Chen kapı eşiğinde belirdi, elinde bir duvar aparatı ve bir matkapla bana üstünkörü bir bakış attı.

"Siz ne halt ediyorsunuz?" Kardeşimle yıllardır ilk kez bağ kurarken odama yığılmalarına sinirlenerek tekrar sordum.

Hiç iyi görünmediğim için de sinirlendim. Ameliyat için yaptığım minimal makyaj öğlen saatlerce uyuduktan sonra dağılmıştı ve saçlarım yüzümün etrafında vahşi bukleler ve düzleşmiş dalgalar yumağıydı.

Bırakın neredeyse tanımadığım adamları, kardeşimin bile beni böyle görmesinden hoşlanmıyordum. Benden hoşlanmasını istediğimi zar zor kabul ettiğim erkekler.

Marco, elleri siyah eşofmanının cebinde, ağır adımlarla odaya girerken "Biz işimizi yaparken siz konuşabilirsiniz," dedi. "Bir dakika sürmez."

"Bu odada bir televizyona ihtiyacım yok," diye ısrar ettim, o yatağımın ucuna otururken.

Doğuştan düzenli olduğum için Tanrı'ya şükrettim, etrafta hiç göze batacak iç çamaşır yoktu.

"Tabii ki ihtiyacın var," diye ısrar etti. "Hastasın. Sabaha kadar televizyon izlemek, yatakta mahsur kalmanın tek iyi yanıdır. HBO'yu sever misin? Karım *True Blood*'a bağımlı. Sen de vampirleri sever misin? Yaban sümbülü, sana söylüyorum."

"Marco," dedim, dikkatini çekmek için parmaklarımı şaklatarak. Orijinal sohbetten uzaklara dalıp gitmek gibi kötü bir alışkanlığı vardı. "Gerçekten de bir televizyona ihtiyacım yok ve hasta değilim."

Bana şüpheyle baktı. "Bütün gün yatakta yatacak türden bir kadın gibi görünmüyorsun ama şu an tam da bunu yapıyorsun. Ayrıca senden emir almıyorum, patrondan alıyorum. Ve dedi ki; 'Marco, Elena'ya bir televizyon getir ve bir saat içinde odasına kur'. Elbette, biraz daha uzun sürdü ama bunu bilmesine gerek yok."

Dante, "Çoktan biliyor," diye seslendi kapı aralığından, ikimiz de döndüğümüzde onu, sanki bir süredir oradaymış gibi kollarını kavuşturmuş, pervaza yaslanırken gördük.

Marco bana "kahretsin" bakışı attı ve Adriano, Frankie ve

Chen'e hızlanmalarını söylemeden önce Dante'ye çarpık bir şekilde gülümsedi.

'Patrona', "Televizyona ihtiyacım yok," diye yineledim.

Dar siyah tişörtü ve gri eşofmanı içindeki uzun, engin ihtişamına bakınca onu spor salonunun dışında şimdiye kadar gördüğüm en rahat halinde görüp boynumda dudaklarının hayaletini ya da vücudumda kocaman ellerini hissetmemek zordu. Giysilerinin altındaki çıplak vücudun katıksız gücünü ve uyluğunun yanında gözle görülür bir şişlik olan aletin boyutunu hayal etmemek çok zordu.

Hafifçe ürperdim ama bunu saklamaya çalıştım.

Dağınık görünüşümden ve eksik minnettarlığımdan etkilenmeden bana sabit bir şekilde baktı. "Beau televizyon izlemekten hoşlandığını söyledi. *Vampire Diaries* diye bir programdan bahsetti."

Eğlendiğini belli eden tek şey, dolgun ağzının sol kenarının seğirmesiydi.

Marco uyluğuna bir şaplak atarak protesto etti. "Az önce söylemedim mi? Bütün kadınlar vampirleri sever. Bu gerçek bir şey."

Frankie, Chen'in şifonyerin üstündeki duvara montaj yaparken çıkardığı sesin üzerine kuru bir sesle, "Kadınların dilinden anlıyorsun, Co," dedi.

"Kahretsin, doğru," diye onayladı Marco arsız bir sırıtışla.

Ben de sırıtmadan edemedim.

"Seksiler," diye itiraf ettim hafifçe omuz silkerek.

"Seksi olan şey kan, değil mi?"

Bu sefer kahkahalar karnımda koparken nefesimi tutmak zorunda kaldım. "Hayır Marco, kan değil. Seksi olan şey... bilmiyorum. Tutku, sahiplenme, hayvani dürtüler."

"Not edildi," dedi Dante kapı eşiğinden.

Yüzündeki ifade saf bir açlıktı, gözlerindeki karanlık içinde boğulacak kadar genişti.

Güçlükle yutkundum ve daha önce söylediklerini tekrar düşündüm. "Beau ile ne zaman konuştun?"

Dante hafifçe eğildiği yerden doğruldu ve ağzımın kurumasına neden olan yürüyüşüyle odada gezinip ancak yatağımın yanındayken durdu.

"Kenara kay," dedi cebine uzanıp cep telefonumu kucağıma at-

madan önce. "Şifreni gerçekten değiştirmelisin. Annenin doğum günü pek orijinal sayılmaz."

"Hey," diye itiraz ettim telefonumu göğsüme bastırarak. "Kural iki, *özelime burnunu sokmak yok.*"

"Benden bir şeyler sakladığın zaman başka seçeneğim kalmıyor," dedi beni kızdıran o hoş ses tonuyla.

"Sen gezegendeki en sinir bozucu adamsın," diye mırıldandım.

Dante hareket etmememe rağmen yatağın kenarına oturup yastığı sırtımdaki ve boynumdaki yerlerine yerleştirmek için nazikçe uzandı, böylece yatağın ortasına daha yakın ve daha önce olduğumdan daha rahattım.

Gövdeme doğru eğilirken limon ve biber kokusunu içime çekmek için gözlerimi yumsam da fark etmedi.

"Sen de en delirtici kadınısın," diye karşı çıktı ama gözleri penceremin dışındaki New York'un gece manzarası gibi parıldadı.

Sebastian heceleri uzatarak, "Ne çift ama," diye araya girdi.

Ona ters ters baksam da o sadece sahte bir masumiyetle gözlerini büyüttü ve diğer tarafımdaki yastıklara yaslandı. "Sizi en son birlikte gördüğümde, Cosi hakkında bilgi almak için Dante'yi neredeyse boğuyordun."

Seb omuz silkti. "Biz erkeğiz. Bu yaz ikimiz de İngiltere'de Cosi'yi ziyaret ederken gece bir şişe şarabı paylaştık ve kadınlar hakkında konuştuk."

"Eski dostlar," diye onayladı Dante.

"Erkekler," diye mırıldandım ağzımın ucuyla, kadınlar arasındaki ilişkilerinde yarısı kadar kolay olmasını dileyerek.

Koca yüzünde küçük bir gülümsemeyle televizyondan geri çekilen Adriano, "Bitti," dedi.

"Yeterince uzun sürdü," diye homurdandı Marco.

Chen, "Sen bir bok yapmadın," diye belirtti.

Marco burnunu çekti. "Denetim yaptım."

Frankie yanıt olarak uzaktan kumandayı kafasına fırlattı.

Sebastian, "Bugünlerde ne kadar arkadaş canlısısın," diye mırıldandı bana.

Evimde tek başıma iyileşeceğimi düşündüğüm beni derinden etkisi altına alacak kişisel bir ameliyattan sonra beni rahat ettirmeye

çalışan, yatak odamdaki rengarenk suçlu grubuna baktığımda, Seb'in haklı olduğunu düşündüm.

Dante ve Yara'nın beni, Dante'yi RICO davasından sürekli haberdar etmem için onun yanına taşınmaya zorlamasıyla başlayan kâbus, şaşırtıcı bir şekilde daha başka bir şeye dönüşmüştü.

Şimdilik bu ilginç adamlar beni kendilerinden biri yapmışlardı.

"Ne izleyeceğiz?" diye sordu Marco, yatağın ayak ucuna yerleşirken. Chen ve Addie de makyaj masasının yanındaki koltuklara oturdular. "Vampir olmadığı sürece, ben uyarım."

"Bilmiyorum, Co,"dedi Frankie yatağın ayak ucuna oturmadan önce bana göz kırparak. "Değerli birkaç şey öğrenebilirsin."

Herkes güldü. Sebastian bile.

Hayatımın en savunmasız günlerinden birini, çoğu muhtemelen bir adamı öldürmüş ya da yarım düzine başka suç işlemiş olan neşeli adamlarla çevriliyken sonlandırmıştım.

Ve hayatımda ilk kez kardeşimin ve olması gerekenden daha fazla sevmeye başladığım mafyanın büyük ve sıcacık bedenlerinin arasındayken, umurumda değildi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM
ELENA

Dört hafta Dante'nin küçük dokunuşları, ona odaklanmamı istediğinde boynuma doladığı eli, mutfakta yanımdan geçerken saçımı okşaması, tezgâhta yemek hazırlarken yanımda durup kalçamı sıkışı, geceleri odamda ya da kanepede omuzlarımız birbirine yapışık şekilde film izlememizle geçti.

Ameliyattan sonra birkaç kez kanepede uyuyakaldığımda Dante beni yatak odama taşımıştı. Göğsünün sert duvarında atan kalbine bu kadar yakınken uyuyormuş numarası yapıyordum, aksini yapamayacak kadar utanmıştım.

İyileştiğim dört haftalık süreçte küçük dokunuşlardan başka hiçbir şey olmamıştı.

Binlerce ufak dokunuş ölüm gibiydi, üç metre kalınlığındaki duvarlarımı yavaşça lime lime ediyordu.

Dante ile aynı odada bulunmak, o kara gözlerin çekimine yakalanmak tüylerimi diken diken ediyordu.

Kendime sert bir şekilde Dante'nin bir suçlu, bir katil, aslında milyon dolarlık takım elbisesinin içinde bir canavar olduğunu hatırlatmak zorundaydım. Kimseyi, en azından beni, kandıramazdı.

Bundan daha akıllıydım.

Yaşadığım her deneyim bana daha akıllı olmayı öğretmişti.

Ama bana dokunmak için her bahane bulduğunda içimde öyle bir titreme ve öyle bir çarpıntı oluyordu ki, bir doktora gözükmeli miyim diye merak ediyordum. Ve bana dokunuyordu. Sıklıkla.

Kişisel değildi. Dante'nin herkese dokunduğunu anlamaya başlamıştım. Tore'yi selamlamak veya vedalaşmak için iki yanağından rahatça öpüyordu. Elini *soldato*larının omzuna koyuyordu, el sıkışıyordu ve bir köpek yavrusunun kardeşleriyle ağılda yaptığı gibi adamlarıyla omuzlarını dostça çarpıştırıyordu.

İnanılmaz derecede temas bağımlısıydı, bu da bana bu konumdaki ve yaştaki bir adam için tuhaf geliyordu. Toplum, belki de arzuladığımız her şeyi elde etmek için minimum fiziksel çabayla etkileşime girmemizi sağlayan teknolojinin akışı nedeniyle daha beyinsel bir düzleme taşınmıştı. Dante ilkel kalmak için elinden geleni yapıyor gibiydi. Her sabah gazetelerini Tony adında küçük bir oğlan getiriyordu: *The New York Times, The Guardian ve Corriere della Sera.* İşini çevrimiçi yürütmek için kullanabileceği ve şüphesiz daha az ihtiyatlı olacak sayısız platform varken, FBI'ın yakın gözetimi altında bile, yapabileceği her zaman yüz yüze toplantılar talep ediyordu.

Beni kayalara çarpan dalgalar gibi yumuşatan sadece fiziksel yakınlığı değildi.

Tabii eğitimli ve iradeli bir kadın olarak mafya beni irite ediyordu. Kadınların hizmetçi, aşçı, dadı olarak ve ara sıra evliliklerde pazarlık kozu olarak kullanıldığı, aileyi sadece erkeklerin yönettiği feodal bir sistem olarak gören bir düzeni hangi kadın nasıl romantikleştirebilirdi?

Dante Salvatore'nin *borgata*sının böyle olmadığını öğreniyordum. Tabii ki bir hiyerarşi vardı. Tepede Dante ve Tore vardı, güce susamış ve uzlaşmaktan aciz mafyalar arasında pek sık görülmemiş bir yöntemdi ama tuhaf bir şekilde ikisi de patrondu. Sonra, Salvatore'lerin istediği her şeyi sihir yaparak yoktan var eden teknoloji dehası ve Dante'nin sağ kolu Frankie Amato vardı. Onların altında, kendi mini derebeyliklerini yöneten alt patronlar vardı ama öğrendiğime göre bu kişiler sadece erkek değillerdi.

Frankie'nin karısı aile için çalışıyordu.

Yara danışmanlarıydı, bir kadındı ve İtalyan değildi.

Dante'nin *Camorra*'yı ve diğer İtalyan örgütlerini yıllardır yöneten geleneksel normları hiçe saydığı belliydi.

Ve en azından finansal olarak çalışıyor gibiydi.

Kimsenin bir eksiği yoktu. Garajda, gizlice arzuladığım, mat siyah bir Ferrari 458 Spider'ı, Dante ve adamlarının kollarında Rolex, Patek Phillipe ve Piaget saatleri, geçici olarak yaşadığım dairenin büyüklüğünü ve pahalı mobilyalarını görmüştüm. Dante ve neşeli suçlulardan oluşan ekibi, otel zincirlerine ve inşaat şirketlerine, inanılmaz derecede kârlı ve yenilikçi bir enerji şirketine ve şirket bünyesinde restoran ve barlara sahipti. Meşru veya en azından meşru görünen işletmelerinin ölçeği sersemleticiydi. Yasadışı işleri; tefecilik, kumar ve hiç görmediğim dolandırıcılık ile birleştiğinde kazandıkları milyarlarca doları ancak tahmin edebilirdim.

Fakat bu yeni moda yönetim şeklinin diğer organize suç ailelerinin önemli üyelerinin hoşuna gitmediği de açıktı. İçimdeki avukata karşı koyamayarak utanmadan kulak misafiri olmuştum ve zaten Dante benden bir şeyleri saklamak için çabalamıyordu.

Di Carlo ailesinin, Cosima'yı vurarak komaya sokan aynı aile, onun peşinde olduğunu biliyordum.

Gideone di Carlo beni bir değil iki kez aramıştı ama cevap vermedim ve sonunda numarasını engelledim.

Kısacası çok şey biliyordum.

Suçlu maskelerinin ardındaki adamların, Chen'in kıvrak zekâsı, Marco'nun mizahı, Frankie'nin karizması, Adriano'nun sessiz nezaketi ve hatta Jacopo'nun iyi niyetli alay etmeleri hakkında çok fazla şey biliyordum. Kişilikleri hakkında yasadışı faaliyetlerinden daha fazlasını bildiğimde, suçlarından dolayı onlardan nefret etmek çok daha zordu.

Her zaman, bir şeyi anlayabilirsen ondan nefret etmenin neredeyse imkânsız olduğunu düşünürdüm çünkü o zaman onunla empati kurabilirdin.

Elbette aynı şey patronları için de söylenebilirdi.

Dante'ye karşı olan buz gibi tavırlarımı, onun sıcaklığı etrafında yavaşça ve geri dönülmez bir şekilde zaman geçirmek eritmişti. Onu dilimin keskin ucuyla parçalara ayırmaya çalışmak yerine kendimi onunla şakalaşırken buluyordum. Ameliyattan sonra işe döndüğüm-

de, ofis yerine oturma odasındaki masada veya sehpada geç saatlere kadar çalışıyordum çünkü arkadaşlığından hoşlanıyordum.

Onun yanında olmaktan hoşlanıyordum.

Zorunlu geçirdiğimiz bir aydan sonra onun yozlaştırma oyununa teslim olmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştım.

Karnımda güçlü bir tsunami gibi kabaran şehvete yenik düşmeye de yaklaştığımı hissediyordum. Dante'yle tanışmadan önceki yirmi yedi yıllık hayatımda hiç hissetmediğim bir duyguydu.

Boynuma kondurduğu o basit öpücüğüyle ve olağanüstü mastürbasyon gösterisiyle beni kışkırtarak vücuduma ve ihtiyaçlarıma karşı beni hiç olmadığım kadar uyarmıştı. Dilimdeki yemeğin tadının, tenimdeki havanın, derinleşen kış soğuğuna karşı giydiğim kaşmirin farkında olarak neredeyse duyusal olarak *canlı* hissediyordum. Kendimi çok uzun süredir kaçındığım şeyleri, çikolatayı ve viskiyi, dansı ve şarkıyı ama en önemlisi de *seksi* arzularken bulmuştum.

Onu o kadar çok istiyordum ki dişlerim bile sızlıyordu.

Son birkaç sabah Dante gibi bir adamın bana nasıl dokunabileceğini hayal ettiğim için bacaklarımın arası ıslanmış bir halde bile uyanmıştım.

O sabah Dante'yle verandada kahve içerken masanın altından bacaklarımı birbirine bastırdım, işe gitmeden önce ikimiz de gazetelerimizi okuyorduk. Tuhaf bir şekilde evcil bir sahneydi ama bunun üzerinde çok fazla düşünmeme izin vermedim.

Dante, benimle dalga geçerken kullandığı alaycı aksanıyla, "Bu sabah... heyecanlı görünüyorsun, Elena," dedi.

Ona dik dik baktım, birbirimize kilitlendiğimiz sonu gelmeyen danstan dolayı ikimize de kızgındım. "Uyuyamadım."

"Kötü rüyalar mı?" diye sordu iğneleyici bir şekilde.

Dudaklarımı büzdüm. "Kötü bir adam hakkında."

"Ah." Gazetesini kucağında katladı ve kurt gibi sırıtarak öne doğru eğildi. "Sınıfla paylaş."

Homurdandım. "Sanmıyorum."

"*Va bene.* O zaman sana benimkini anlatacağım," diye önerdi, o kalın kollarını göğsünde kavuşturmak için geriye yaslanarak.

Bakışlarımı şişkin kaslarından çekip önceki günden kalma kirli sakalıyla lekelenmiş köşeli çenesine diktim. İstemsizce dilimin altında nasıl hissettirebileceğini hayal ettim.

"Gerek yok." Sert çıkışım nefessiz kalışım yüzünden mahvoldu.

O gözler, ikiz galaksiler gibi parıldadı. "Bence çok gerekli."

Aramızda duran meyve kâsesine uzandı ve kırmızı bir nar seçti. Narı iki güçlü eli arasında kavrayıp başparmaklarıyla kolayca ortadan ikiye ayırmasını arzulu bir şekilde izledim. Parmağıyla meyvenin içini okşadı, sonra parlak meyvenin bir parçasını ağzına götürdü. Bu görüntü, parmaklarını kendi menisinde dolaştırmasını ve sıvıyı dudaklarıma sürmesini hatırlattı. Anıyı zihnimde tekrar canlandırdım.

Narı yutarken mırıldandı.

Bardağıma uzandım ve suyu ağır ağır içtim.

"Rüyamda güzel bir kadınla birlikte olduğumu gördüm," diye söze başladı, hâlâ meyveyi elinde tutuyor ve aralıklı olarak yiyordu. Dudaklarında yalamayı çok istediğim kırmızı bir sıvı vardı. "Çıplak ama gergindi. Onu titretene kadar parmaklarımın uçlarıyla, pürüzlü eklemlerimin kenarlarıyla tüm o kremsi cildini nazikçe okşadım."

Gözlerimi kırpıştırdım, sesinin ritmine o kadar kapılmıştım ki kendimi tamamen unutmuştum.

"İstediğimde benim için dizlerinin üstüne çökmek istemedi..." Parmaklarına birkaç nar tanesi aldı ve sonra yavaşça öne eğilip onları bana uzatırken, "Ben de dizlerimin üstüne *onun* için çöktüm. Ve ağzımı bacaklarının arasına koyduğumda tadı nasıldı biliyor musun, Elena?"

Cevap vermedim çünkü kendime o kalın parmaklarıyla sunduğu meyveyi ağzıma almamam gerektiğini söylemekle meşguldüm.

Tereddüdümü okudu ve gözleri sıvı mürekkepten ele avuca sığmayan bir obsidiyene dönüştü. Sonra meyveyi kapalı ağzıma bastırdı ve ekşi suyuyla dudaklarımı boyadı. İtiraz etmek için ağzımı açtığımda taneleri dilime kaydırdı.

"Nar ve kırmızı şarap gibi," diye bitirdi, kendi sandalyesinde rahatça yaslanarak parmak uçlarını emmeye başladı.

"Benimle flört mü ediyorsun?" diye sordum, sesimin masanın altındaki bacaklarım gibi titrememesinden gurur duyarak.

"Evet dersem, bana vuracak mısın?"

Oyunculuğu bulaşıcıydı. Gülümseme dürtümü bastırdım ve kasvetli bir şekilde başımı salladım. "Evet."

"Güzel," dedi göz kırparak, "O zaman vur bana. Sert severim."

"Saçmalıyorsun," dedim kahkahama kendimi kaptırarak. Bana attığı bakışı yakaladığımda biraz kendime geldim. "Ne? Hâlâ ağzımda nar suyumu var?"

"Birini güldürdüğüm için kendimle hiç bu kadar gurur duymamıştım," dedi ciddi bir şekilde.

Boğazımda yükselen duygu yığınını yuttum. "Bunu daha sık yapmam gerektiğini söyleme."

"Hayır, nadir olması onu daha güzel yapıyor. Bu sesi sahiplenmeye başlıyorum."

İçimden daha fazla şey çözülüp aramızdaki boşlukta, sanki onun benim dizginsiz parçalarımı alıp ellerinde yeniden birleştirmesini istiyormuşum gibi yuvarlanırken gözlerimi kırpıştırdım.

Dante'nin gördüğü Elena'nın gölgelerin arasından çıkmasına izin verirsem onun nasıl olabileceğini merak etmemek elde değildi.

Boğazımı temizledim ve gitmek için ayağa kalkarken peçeteyle dudaklarımı sildim. "Dokuzda Staten Island'da bir randevum var."

O da ayağa kalkıp narı tabağına bıraktı ve beni kapıda sıkıştırmak için taş masanın etrafından dolanmadan önce ellerini sildi. Beni sıkıştırırken bir eli kalçama gitti, diğer eli başımın yanındaki kapıya dayandı. Cüssesi beni bu kadar heyecanlandırmamalıydı ama bir zamanlar korkunç derecede vahşi bulduğum her şey, şimdi beni gazyağına dalmış bir çıra gibi aydınlatıyordu.

"Bir gün, Elena," diye mırıldandı, ses sert bir titreşim gibi içimde uğuldadı. "Seni eriyene kadar öpeceğim ve sonra her santimini yalayacağım."

Cam kapıya yaslı omuzlarımı bir ürperti sardı. Bir çeşit kaynama noktasına ulaşıyordum, kanım derimin altında magmaya dönüşüyordu ve artık kontrolümün kapağını açıp beni serbest bırakacak herhangi bir şey için çaresizdim. Tüm sağduyuma rağmen beni *şimdi* öpmesini istiyordum ama bunu istemeye hazır değildim. Daha sonra aklım başıma geldiğinde onu suçlayabilmem için bu suçu üstlenecek kişi o olmalıydı.

Çenemi havaya kaldırdım ve, "Boş yere nefesini tutma," diye meydan okudum.

Kalçamdaki eli yan tarafıma doğru hareket etti, başparmağı dantel bluzumun altından göğsümü okşayarak boğazıma doğru ilerledi.

Boynumu avuçlayıp nabzımın teninde atmasını hissedecek kadar sıkarken avucuna doğru sertçe yutkundum.

"Hayır, *lottatrice*," diye mırıldandı, burnunu sağ kulağımın ucuna doğru çevirirken. "Sonunda seni becerdiğimde seninkini tutacağım. Seni öptüğüm zaman bana daha fazlası için yalvarırken seni nefessiz bırakacağım."

Balkonda serin bir esinti vardı ama Dante benim için bir cehennemdi ve onun sıcaklığına hapsolduğum her saniye direncim buharlaşıyordu.

"Sen ateşsin, ben ise tamamen buzum," diye karşı çıktım çünkü bizimle ilgili hiçbir şey mantıklı değildi ve bunu hatırlaması gerekiyordu.

Tamamen bana uygun bir adam olan Daniel'la bile işleri yürütemediysem, Dante ve benim aramda hiçbir şey bir anlam ifade edemezdi.

"*Sì*," diye kabul etti huysuzca. "İşte bu yüzden sonunda seni eritecek kişinin ben olduğumu biliyorum."

"Burada kalarak zaten kariyerimi riske atıyorum." Birinin hedefi vurmasını umarak körü körüne el bombaları atıyordum.

Tamamen sakindi, gözleri benimkilere o kadar odaklanmıştı ki konuşmadan önce gözlerinden ne söyleyeceğini neredeyse okuyabiliyordum. "Öyleyse, bunu riske değecek bir şeye dönüştür."

"Ben kumar oynamam."

"Hayır ama ben oynarım ve nadiren kaybederim." Burnunun ucunu kulağımın yanında gezdirdi ve dudaklarını elmacıkkemiğimin keskin kenarına değdirdi. "İzin ver sana tutkuyu göstereyim, Elena. İzin ver sana yeniden âşık olmayı öğreteyim."

Aşk.

Onun gibi bir adamı, bir mafyayı, bir suçluyu, hayatımda yıllardır var olan kötü adamlara benzeyen birini sevmeme imkân yoktu.

İmkânsızdı.

Ama kalbim yeniden çarpmaya başladığında, bunu bir motorun geri tepmesi gibi kemiklerimi çıtırdatan bir gümbürtüyle yaptı ve sonra deli gibi atmaya başladı.

Kendime bir daha asla âşık olmayacağıma dair söz vermiştim.

"Kalbimin içindekiler benim mahremim," dedim ona, kalbimdeki bana özel ıstırapları görebileceğini ima etmesi gülünçtü.

Bir bakıma doğruydu ama benim ona anlattığım şekilde değil.

Gülünçtü çünkü bir an için kalbimde yazılanları anlayabilecek tek kişinin bu siyah gözlü ve şaşırtıcı derecede iyi kalpli adam olacağını düşündüm.

Korku dolu gözlerimin içine bakarak mantıklı bir şekilde, "Her aşk romantik değildir," dedi. "Hiçbir zaman bunu bilecek kadar sevildiğini sanmıyorum ama sana bir arkadaşın sevgisini ve bedenimin sevgisini sunuyorum. Seni kötü biri olarak görmeyen bir adamın sevgisini sunuyorum. Sen zalim biri değilsin. Yanlış anlaşılansın ve Elena, henüz bunun farkında değilsin ama ben seni görüyorum, seni tanıyorum ve güzelliğin beni mahvediyor."

"Ne dediğinin farkında değilsin," diye ısrar ettim. "Yaptığım kötü şeylerin yarısını bile bilmiyorsun."

"Sen de benimkileri bilmiyorsun," diye onayladı. "Ama kusurlarımızdan ve hatalarımızdan daha fazlasıyız. Sana sevilmesi zor biri olduğunu kim söyledi? Yanıldıklarını kanıtlamam için bana bir şans ver."

"Sevilmek istemiyorum," dedim neredeyse ona dişlerimi göstererek çünkü hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim. Lavabonun altına saklanıp mafyaların babamı dövmesini izlediğimde bile bu kadar savunmasız değildim. Christopher beni vücudumla istemediğim şeyler yapmaya zorladığında değildim. Christopher, Giselle'in sanat sergisine gelip ona saldırdığında ve onunla kavga etmek için araya girdiğimde bile böyle hissetmemiştim.

Hayatımdaki korkunç adamların hiçbiri Dante'nin, onu tanıdığım kısacık sürede benim üzerimde sahip olduğu gücün yanına bile yaklaşamazdı.

Sadece bir aydır temas içindeydik ve ben bildiğim her şeyi tek bir öpücük için riske atma tehlikesiyle karşı karşıyaydım.

"Seni yine de sevmeme izin ver," diye önerdi.

Ve sonra hareket etti.

Aşk ve nefret arasında ince bir çizgi olduğunu söylüyorlardı. Dante Salvatore, elini saçlarımdan geçirip vahşi bir öpücük için beni kendine çektiği an, beni o görünmez çizginin üzerinden nefretten çok daha tehlikeli bir şeye doğru ittiğini biliyordum.

Ama düşünceler kafamda hiddetli bir his kasırgasına dönüşürken yapabildiğim tek şey, ellerimle onun ipeksi pamuklu gömleğini sıkıca tutmak ve hayatım pahasına gömleğine asılmak oldu.

Öpücüğün tadı duman gibiydi ama öfkem yüzünde değildi. Tadı, bir zamanlar yıkılmaz olan özdenetimimin külleri gibiydi. Çünkü bunun son öpüşmemiz olmayacağını biliyordum.

Daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu.

Ağzının benimkine sahip olduğunu belli etmek için mühür basarmış gibi kenetlenmesi, dilinin dudaklarımı ayırıp sanki çok uzun süredir sabrediyormuş, bu öpücüğü talep etmek hakkıymış gibi ele geçirmesi. Onun bir narenciye bahçesi kadar parlak ve erkeksi misk kokusu burnumdaydı, alçak gırtlaktan gelen hırıltısı dilinden benimkinin üzerinde titreşiyordu. Uzun, inanılmaz derecede sert vücudunu bana yasladığında, karnıma bastırdığı sıcak ereksiyonun hissettirdiklerinden dolayı nefes alamıyordum.

O an, bedenimdeki her bir atom ona aitti.

Bir öpücük.

Bir öpücük için her şeyi riske attım.

Kariyerimi, ailemi, özgürlüğümü.

Ve hayatımı.

Ama *Dio mio*, eğer böyle hissettireceğini bilseydim bunu tekrar tekrar yapardım.

Bu yüzden canlı canlı yanacaktım.

Sadece Dante'nin veranda masasındaki telefonunun keskin titreşimi içinde olduğumuz sis bulutunu dağıttı ve bana kendimi hatırlattı.

Kurallarımı hatırlattı.

Dudaklarımı onunkilerden ayırdım, verdiğim çabayla göğsüm inip kalkıyordu ve sanki eğer böyle yaparsam o kara ve aç bakışlar beni daha az fark edecekmiş gibi kapıya sımsıkı yapıştım.

"Bunu duraklattık," diye homurdandı, atan nabzımı, sanki her vuruş onun adını söylüyormuş gibi sahiplenircesine okşadı. "Artık o kırmızı dudaklara sahip olduğuma göre, ona tekrar ihtiyacım olacak."

Vücudumu düzenlemeye, vahşi dürtülerimi zihnimin soğukkanlılığıyla dizginlemeye çalışırken ona sadece gözlerimi kırpıştırdım.

Olması gerekenden, hatta daha önce hiç olmadığı kadar uzun sürdü ama sonunda sesimi buldum.

"Toplantım," diye zayıfça hatırlattım, düzeltilemeyecek şekilde buruşturduğum yumuşak kumaşın altındaki çelik kaslarının verdiği histen keyif almamaya çalışarak iki elimi göğsüne bastırıp onu ittim. "Geç kalacağım."

Onu itmeme izin verdi, cep telefonuna cevap vermek yerine ellerini ceplerine koyarak beni oturma odasına kadar takip etti. Ben paltomu ve çantamı alırken masaya doğru gidişini izledim, aniden odanın diğer ucundan bana bir şey fırlatırken gözlerimi kıstım.

İçgüdüsel olarak, elim attığı şeyi yakalamak için kalktı. Yakaladığım şeyi indirip parmaklarımı açtığımda, üzerinde silüet halinde şaha kalkan gümüş bir atın olduğu parlak kırmızı bir anahtarlık bana baktı.

Ona ağzım açık bakakaldım. "Bu nedir?"

"İşini ehliyle yapan her İtalyan kadını bunun ne olduğunu bilir."

"Evet," diye kabul ettim. "Ama neden bana Ferrari'nin anahtarını verdin?"

Sırıtışı nefes kesici bir biçimde şeytaniydi. Korku ve endişeyle, Dante'nin beni baştan çıkarmaya devam etmesi için duvara sıkıştırması gerekmediğini fark ettim. "Addie bana arada kızımı izlediğini söyledi. Neden Staten Island'a onunla gitmiyorsun?"

Parmaklarım anahtarın etrafında kıvrıldı. Milyon dolarlık arabasını kullanmam için bana güvenmesinin bir anlam ifade etmesini istemesem de kalbim göğsümde kopmuş bir enstrüman gibi sızlıyordu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, kocaman sırıtışını izlememek için ceketimi giymeye odaklanmıştım.

"Kulağa neredeyse lütfen kadar iyi geliyor," dedi beni neşelendiren o dumanlı sesiyle. "Gülüşün kadar iyi değil ama."

"Kes şunu, Dante," dedim sertçe, ona en iyi öğretmen bakışımı atarak. "Bu olanları unut. Yargımda sadece anlık bir hataydı."

Bir eli gömleğinden çıkardığı süslü gümüş haçın zinciriyle oynarken, sıkı kalçalarını masaya dayamıştı ve kasvetli bir ifadeyle başını sallıyordu. Bir sunakta günah işlemeye davetiye gibi görünüyordu,

bir kadının verebileceği en kötü karardı ama gözlerindeki hain parıltı bu günahın harcayacağın zamana değeceğini vaat ediyordu.

Topuğumun üzerinde dönüp asansöre doğru ilerlerken, "Yargının bir kez daha hata vereceğinden emin olmak için elimden gelenin en iyisini yapacağım," diye seslendi. "*Sık sık.*"

Başımı salladım ama arkamı dönmedim.

Ancak garaja ve o muhteşem arabaya giden asansöre güvenli bir şekilde girdiğimde, başımı altın işlemeli süslü metal duvara çarptım ve yüzümde oluşan gülümseme için kendime lanet okudum.

Yüzümdeki ifadeyi silmek için dudaklarıma dokunduğumda, parmağımla tenimde yankılanan öpücüğünün hissinin izini sürdüm ve inleyerek gözlerimi kapattım.

Zaten yirmi birinci yüzyılın en rezil mafyasının hukuk ekibindeydim ve onunla yaşıyordum. Tartışılırdı ama ahlaki yozlaşmanın kaygan yokuşundan kaymaya çoktan başlamıştım.

Belki de Dante, bunun riske etmeye *değer* bir şey olduğu konusunda haklıydı.

Kariyerimden ve başarıdan daha fazlası.

Ruhum pahasına değerli bir şey.

Zaten kendimi lanetleyeceksem, bunu New York Şeytanı ile yatarak da yapabilirdim.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM ELENA

"Güzel araba."

Rüzgârın yüzüme vurduğu saçlarımı dağıtmak için başımı salladım ve kelebek kapıyı kapatıp arabayı kilitlerken Ricardo Stavos'a gülümsedim.

"Bir... arkadaşımın," dedim aksak bir omuz silkmeyle.

Pis pis sırıttı. "Elbette Elena, sen ne dersen."

Kâğıtlarla dolu Prada çantamı ve sol kolumdaki iPad'imi düzeltirken ona bir bakış attım. Ama yine de yanağıma kondurduğu öpücüğü kabul ettim. Normalde böyle profesyonellik dışı bir hareketi kabul etmezdim ama Ric'e karşı koymak imkânsızdı ve öpüşmek benim İtalyan gençliğimin bir parçası olduğu kadar onun Ekvador kültürünün de bir parçasıydı. Kırklı yaşlarının başındaydı, kısacık kesilmiş koyu kahverengi saçları, tüm yıl süren koyu bir bronzluğu ve ne zaman gülümsese, ki çoğu zaman gülümserdi, sevimli bir şekilde kırışan gözleri vardı.

Fields, Harding & Griffith'in baş araştırmacısıydı ve başkalarıyla çalışmayı çoğunlukla reddediyordu. Ama bir gün beni Pearl Street Adliyesi'nin dışında nadiren içtiğim sigarayı tüttürürken yakalamıştı ve sigara içmenin, Amerika'da asitli içecek içmek kadar normal olduğu kültürlerde büyüdüğümüz için aramızda bir bağ oluşmuştu.

Bunu yaparken yanımda olduğu için mutluydum. Tanıklarla görüşmeye gitmek beni her zaman tedirgin ederdi. Tek bir yanlış adım ile avukatın mahkemede kendini tanığa karşı ifade verirken bulması çok kolaydı, bu da avukatın duruşmaya katılımının fiilen sona ermesi anlamına geliyordu.

Ama Ottavio Petretti'yi ifade vermeye ikna etmemiz çok önemliydi.

Bildiğimiz kadarıyla Giuseppe di Carlo'nun öldürüldüğü gün, kayıplara karışan Mason Matlock dışında kendi adını taşıyan şarküterisinin yakınında olan ve hayatta kalan tek kişi oydu. Şimdiye kadar tek bir kişiyle dahi konuşmayı açıkça reddetmişti ama eski moda sorgunun, bir doz suçluluk yüklemenin ve biraz dirsek çürütmenin onu etkileyeceğini umuyordum.

"İlk darbeyi ben indireyim mi?" diye sordum Ric'e çünkü şirket hiyerarşisinde ondan yukarıda ve avukat olmama rağmen, o çok daha deneyimli ve oldukça değerli biriydi. Birlikte çalıştığımızda neredeyse her zaman ona öncelik verirdim. Bir gün hayran olduğum kişiler gibi olmayı öğrenebileceğim anlamına geliyorsa, arka koltuğa oturmakta hiç sorun yaşamazdım.

Tek kaşını kaldırdı ama kaldırımdan Ottavio'nun küçük bungalov evine onu takip etmemi işaret etmeden önce başını salladı. "Çetin ceviz biri, kırması zor olacak."

Çantamı okşadım ve ona sırıttım. "En lezzetli olanlar her zaman öyledir. Endişelenme, bir çanta dolusu numaram var."

Çatlamış beton merdivenlerden on beş santimlik topuklu ayakkabılarım ve özel dikim gri kazayağı desenli St. Aubyn takımımla çıkmak iyi hissettiriyordu. Gece göğünden daha kara gözlerin amansız çekimine karşı savunmasız geçirdiğim sabahtan sonra, otoritemi ve bağımsızlığımı kendime hatırlatmam gerekiyordu.

Ric ağır bir yumrukla kapıyı çaldı ama Ottavio'nun sisli gözetleme deliğinden baktığında göreceği ilk kişi olabilmek için onun biraz önünde durduğumdan emin oldum.

Bir dakika sonra kapı gıcırdayarak açıldı ve gerçek bir Romalı burnu dışarı çıktı. "Polislerle ve takım elbiseli adamlarla konuşmuyorum."

"İyi ki kadınım, *Signore Petretti*," diye atladım.

Kapıyı kapatmaya çalıştığında, sivri uçlu Jimmy Choo'mu pervazdaki boşluğa sıkıştırdım ve kapıyı kapatma girişimini hızlıca durdurdum. Ric benim işaretimi takip etti ve kapıyı zorla açmak için bir eliyle ittirdi.

Ottavio geri çekilmek zorunda kalınca ofladı. "Evimde istenmiyorsunuz."

"Polisi arayamayacak mısın?" Dar, karanlık koridora girerken tatlı tatlı önerdim. "Eminim polisleri çağırırsan komşuların buna bayılır."

Blöfünü yakaladığımda şişman, pembe yüzü bir ahtapot gibi kasıldı. Bu mahallede kimse polisi aramazdı. Bu sokaklarda mafya ve yandaşları yaşıyordu, evinde iki avukat ve polislerle yakalanırsa ölmüş sayılırdı.

Bizimle konuşursa mahvolurdu, konuşmazsa da mahvolacaktı.

Bu tür durumlarda çok deneyimliydim, bu yüzden onun gibi insanlarla nasıl başa çıkacağımı biliyordum.

"Neden oturmuyoruz, Sinyor Petretti?" Solumuzda gördüğüm plastiğe sarılı çiçekli kanepenin olduğu oturma odasını göstererek nezaketle teklif ettim.

İsteksizce dönüp koridordan oturma odasına doğru ilerlerken, alçak sesle İtalyanca küfürler mırıldandı. Sandalyeye oturduğunda, Ric ve ben kanepeye geçtik ve kalın plastikten korkunç gıcırtılar çıkartarak oturduk.

"Şarküterimdeki cinayetler hakkında konuşmak için buradaysanız, olanlar hakkında konuşmayacağım," diye homurdandı, sözlerindeki "o" sesi kalın İtalyan aksanı yüzünden sert bir tonlamayla çıkmıştı.

Rahatça omuz silktim. "Aslında başka bir şey hakkında konuşmaya geldim. Ya da başka biri mi demeliydim?" Elimi çantama atıp kız kardeşim Cosima'nın parlak bir fotoğrafını çıkarırken, boncuk gibi kahverengi gözleriyle beni izledi. Geçen bahar İngiltere'de onu ziyaret ettiğimde çektiğim samimi bir fotoğraftı ve resmen ışıldıyordu. Bunun nedeni gözlerinin, kameranın arkasında hemen sağımda olan kocasının annemle gülmesine odaklanmış olmasıydı. Altın rengi gözlerinden ve geniş, dolgun gülümsemesinden parlayan katıksız sevgi ve neşe fotoğraftan bile hissediliyordu.

Ottavio öne doğru eğildi ve daha iyi görebilmek için kıllı kollarını bacaklarına dayadı. Kız kardeşimin sihrinin onun huysuz yüz hatlarını daha yumuşak bir hale dönüştürmesini, fotoğrafı incelerken gözlerinin ısınmasını izledim.

"Cosima," diye neredeyse fısıldadı. Fotoğrafa hafifçe dokunmak için parmağını kaldırdı. "*È una ragazza bellissima.*"

"Evet, çok güzel," diye kabul ettim, ona zarar vermek istemediğimi göstermek için bakışlarını yakalayınca ona gülümsedim. "Tabii ki ben taraflıyım çünkü o benim kız kardeşim."

İnce kaşları anında kalktı, hâlâ saçları olsaydı, kaşları saçlarının içinde kaybolurdu. "Sen mi?"

Hiç gücenmeyerek hafifçe güldüm. "Pek benzemiyoruz."

Beni incelerken çenesini kaşıdı duruşu hâlâ rahattı, Cosima'nın büyüsü bizim orada olmamızın asıl nedenini ona unutturmak için hâlâ işliyordu. "Gözleriniz belki biraz."

"*Grazie*," dedim ciddi bir şekilde çünkü onunla karşılaştırılmak her zaman iyi hissettiriyordu. "İçi de dışı kadar güzeldir."

"*Si*," diye onayladı coşkulu bir şekilde başını sallayarak. "Kız kardeşin dükkânıma çok sık gelirdi ve her zaman karımın tiramisusundan koca bir tabak yerdi. Yediklerinin nereye gittiğini anlamıyorum. Çok zayıf!"

Yine güldüm "At gibi yiyebiliyor."

Başını salladı, gözleri ağırbaşlılıkla kapandı. "Evet, çok iyiydi. Cosima iyi bir kızdı. Her zaman insanlara *Ottavio*'ya gelmelerini söylerdi. Onu sadece pencereden görmek bile iş için iyiydi, mahalledeki tüm erkekleri dükkâna çekerdi."

"Mmm," diye mırıldandım kaşlarımı çatmadan önce ve uzun uzun baktığım başka bir fotoğrafı hemen çıkarmayıp çantamı karıştırıyormuş gibi yaptım. Sonunda fotoğrafı Ottavio'ya çevirip önündeki masanın üzerine koyduğumda, açık kalan ağzını kafasına bir kurşun saplanmış gibi büzdü ve sandalyesinde sendeledi. "Ona hayran kalmışa benziyorsun. Kendi dükkânında erkeklerin ona bunu yapmasına izin vermene şaşırdım."

Bu fotoğraf kız kardeşimin onun şarküterisinin sarı muşambasının üzerinde, başının etrafında dökülmüş mürekkep gibi kıvır kıvır olan dağınık saçları, gövdesini delip geçen üç kurşun deliğini ve yü-

züstü yatan vücudunun etrafında birikmiş parlak kırmızı kan şeritlerini tasvir ediyordu. Üç kurşun gövdesini delip geçmiş bir kurşun ise kafatasını sıyırıp kulağının üzerindeki eti kemiğe kadar yarmıştı. O kadar çok kan vardı ki içinde yüzüyor gibiydi, komadayken yüzü neredeyse huzurluydu.

Yeni koyduğum fotoğrafın yanında duran gülümsediği fotoğrafla sarsıcı, ürkütücü bir tezat oluşturuyordu.

Ottavio ağzı hâlâ dehşet içinde açık halde bana baktı.

Sanki o konuşmuş gibi başımı salladım çünkü fotoğrafları ilk gördüğümde ben de aynı şekilde hissetmiştim. "Gövdeye üç, kafaya bir kurşun. Haftalarca komada kaldığını biliyor muydun?"

Başını belli belirsiz salladı.

"Bunu ona neden yaptıklarını biliyor musun?" diye sordum, ses tonum konuştuğum her kelime ile daha da sertleşerek, savunması çökmüş olan bu adamı tekmelemek için onları birer silah haline getiriyordu.

Küçük bir baş sallama daha. Kalın üstdudağında boncuk boncuk ter birikiyor ve ağzının kenarından aşağı damlıyordu. Farkında olmadan terini yaladı.

"Bunu ona *yapacaklarını* biliyor muydun?" diye sordum, sorumu kurnazca değiştirerek.

Mahkemede yargıç huzurunda değildik. Kahrolası tanığı istediğim kadar yönlendirebilirdim.

Ben de atı doğruca samanlığa götürecektim.

"Benim gibi adamlara hiçbir şey söylemezler," diye mırıldandı, gözlerini tekrar Cosima'nın fotoğrafına çevirerek.

"Neredeyse Cosima yaşında bir kızınız var. Rosario, değil mi?" Biliyordum çünkü Ric benim için ödevini yapmıştı. "Babasının bunun başka birinin kızının başına gelmesine göz yumduğunu biliyor mu?"

Sonunda, "Bunun olmasını istemedim," diye bağırdı, sersemliğinden sıyrılarak. "Kimse böyle şeylerin olmasını istemez *capisci*? Ben kimim ki o adamlarla istedikleri arasında duracağım, ben sadece Otto'yum?"

"Sessiz kalman için sana ne kadar verdiler? Bin, iki bin?" Ric araya girdi, sözleri mermi gibiydi.

Birer birer Ottavio'nun göğsüne saplandılar. Çarpmanın etkisiyle sarsıldı ve korumak istercesine ellerini kalbinin üzerine koydu.

"Sen *estraneo*sun, bir yabancısın. Hiçbir şey bilmiyorsun," diye resmen Ric'e tükürdü.

"Ama ben biliyorum," dedim ona İtalyancaya geçerek, Cosima'nın korkunç fotoğrafına vurmak için öne eğildim. "*Camorra*'nın dehşetini biliyorum çünkü onları Napoli'de daha bir çocukken yaşadım."

"Ah, *si*, o zaman biliyorsun," dedi, neredeyse hevesle, suçluluğunu hafifletmek için can atıyordu. "Konuşmanın ölmek demek olduğunu biliyorsun."

Ricardo'nun bunu ne kadar ileri götürdüğümü bilmesini tam olarak istemediğim için İtalyanca devam ederek, "Biliyorum ki iyi insanlar her gün yanlış olduğunu bildikleri şeylere karşı çıkmadıkları için ölüyorlar. Masum bir adam Giuseppe di Carlo ve çetesini öldürmekle suçlanıyor çünkü kimse tek kelime etmiyor. Bu mudur?"

"Bu benim problemim değil," diye omuz silkerek ellerini gökyüzüne açıp bana yalvardı, sözlerinden çok el hareketleriyle konuşuyordu.

"Bence öyle," diye karşı çıktım. "di Carlo'lardan korktuğunu biliyorum ama onlar Giuseppe'nin ölümüyle dağılmış durumda. Onu öldürmekle kimin suçlandığını biliyor musun?"

"Bu işe bulaşmayacağım," diye hatırlattı bana öfkeyle.

"Dante Salvatore," dedim, geri dönen saldırganlığından etkilenmeden. "Daha önce adını duydun mu, Ottavio? Ona mafya lordu, New York Şeytanı diyorlar."

"Don Salvatore," diye fısıldadı, boğazına taktığı altın kaplamalı küçük haçı kavramak için hareket ederken. "Evet, onu biliyorum."

"O çok korkunç bir adam," diye dile getirmediği korkusuna katıldım. "Ellerini hiç gördün mü?" Kendi elimi kaldırıp yumruk haline getirdim. "Her biri, bir erkeğin kafası büyüklüğünde."

Ottavio tam olarak ne yapmaya çalıştığımı anlayarak bana kaşlarını çattı.

Konuşursa veya konuşmazsa ne kadar mahvolacağını kafasında canlandırdı.

Ona nazikçe gülümsedim ve eline vurup onu rahatlatmak için

gıcırdayan plastikte öne doğru eğildim. "Bana göre Signore Petretti, şu anda odaklanacak çok daha iyi şeyleri olan parçalanmış bir ailenin tarafını tutabilirsin ya da Salvatore'lerin iyi niyetinden yararlanabilirsin. Onların korumasını ve hayranlığını kazanırsın."

"Beni öldürecekler," diye ısrar etti, Ric İtalyanca anlamasa da destek bulmak için gözlerini ona çevrildi.

"Belki," diyerek umursamaz bir omuz silkmeyle onayladım. "Sanırım bu bir kumar olacak. Kimin tarafında hayatta kalma ihtimalin daha yüksek?"

Uzun bir süre gözlerimizi kırpmadan birbirimize baktık. Bir kadın koridordan oturma odasının kapısına doğru geldi saçları iri ve kabarık, vücudu kalın ve hafifçe kıvrımlıydı.

"Bu kim?" diye kocasına İtalyanca sordu.

Elini yorgun bir şekilde, umursamaz bir tavırla ona doğru salladı.

"Signore Petretti," dedim, karısına gülümserken öldürücü darbeyi indirmek için harekete geçtim. "Memleketinize bir geziye çıkmak hakkında ne düşünürsünüz? Aileniz nereli?"

"*Pomigliano d'Arco*," diye mırıldandı.

"Pekâlâ, bence anlaştığımız zaman siz ve karınız bir tatili hak ediyorsunuz. Bizden," teklifinde bulundum.

Biz.

Fields, Harding & Griffith.

Yara Ghorbani.

Don Dante Salvatore.

Ben.

Daha önce biraz vicdansız taktikler kullanmıştım. Avukat olmak, kelimeleri ve eylemleri kazanmak için ihtiyaç duyduğun sonuçlara nasıl çevireceğini bilmekti.

Ama daha önce hiçbir adama bu kadar kısa ve öz bir şekilde saldırmamıştım, bir mafyanın şiddet tehditleriyle ona yüklenebileceği gibi yüklenmemiştim.

Bu midemi bulandırmalıydı.

Bir zamanlar, tüm bunlardan önce, kız kardeşime manevi erkek kardeşini koruyacağıma söz vermeden önce, bu bende hazımsızlığa ya da uykusuz bir geceye sebep olabilirdi.

Ama Ottavio'nun mahkemeye bizim tarafımızda tanık olarak

çıkması için imzalaması gereken kâğıtları çantamdan çıkarıp ona teslim ettiğimde, yalnızca kemiklerime kadar bir tatmin ve şiddetli bir rahatlama hissettim. Karısına kısa bir bakış, Cosima'nın fotoğraflarına daha da uzun bir bakış attıktan sonra ona uzattığım Mont Blanc kalemi aldı ve imzaladı.

Kâğıtları kurt gibi sırıtarak, kanımda çınlayan uzak bir ulumayla geri aldım.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ELENA

Ferrari'ye vardığımızda Ric, "Bu başka bir şeydi Elena," dedi. "Seni daha önce dövüşürken görmüştüm ama içeride tam anlamıyla bir gladyatördün."

Güldüm, gülümsememle geriye çekilen yanaklarım kendimden memnun bir şekilde kızardı. "İyi hissettirdi."

"Acımasız kadınları seviyorum. Ona Dante Salvatore'nin ellerinin büyüklüğünü söylediğinde..." Ric kahkahalarla gülerken yan tarafını tuttu gözünden akan yaşları sildi. "*Bravissima,* Elena."

Ric'e gözlerimi kırpıştırdım, sonra ellerimi kalçalarıma koydum. "Seni ne kadardır tanıyorum, dört yıldır mı? Ve bunca zaman İtalyanca bildiğini hiç belli etmedin."

Bana göz kırptı. "Sadece kadınlar mı sır saklayabiliyor? Gizem bir adamın cazibesidir, değil mi?"

Ona güldüm, sanki kendine olan güveni bana da yansıyormuş gibi yanında her zaman rahatlıyordum. "Birçok yeteneğin var."

Sahte bir alçakgönüllülükle omuz silkti. "Senin gibi. Yara memnun kalacaktır. Ortaklık teklifin yolda."

Bir an tereddüt ettim, gülümsemem soldu.

Çünkü dürüst olmak gerekirse, bungalovda işimi yaparken ortaklığı düşünmemiştim.

Aklımda tek bir şey vardı ve o da bir doksan beş boyunda, kalın siyah saçlı ve bana Mona Lisa'ymışım gibi bakan, merak eden ve hayran olan adamdı.

Ric bana kaşlarını çattı ama onu geçiştirmek için el salladım. "Ottavio'nun güvenli bir yere gittiğinden emin olacak mısın?"

Ottavio'yu, di Carlolar ya da savcılık tarafından yakalanmak üzere terk etmemize imkân yoktu. Onun tanıklığı, kazanmak ya da kaybetmek arasındaki fark anlamına gelebilirdi. Ric, onu duruşmaya kadar kiralık güçler tarafından korunan güvenli bir eve transfer edecekti. Hâlâ bir tarih kararlaştırılmamıştı ama çarklar dönüyordu ve önümüzdeki birkaç ay içinde başlayacağından şüpheleniyorduk.

Bu tür kötü şöhretli davaların bir yıldan kısa sürede mahkemeye gittiği genellikle görülmemiş olsa da Salvatore'lerin verdikleri rüşvetler ve Fields, Harding & Griffith'in etkisi ile hızlandırılmış bir dava süreci öngörülüyordu.

"Olacağım," diye onayladı Ric, ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarak topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Bunu söylemekten neredeyse nefret ediyorum ama Cosima'nın Giuseppe'yi öldürmüş olma ihtimalini hiç düşündün mü?"

Vücudumun her zerresi hareketsiz kaldı.

Tabii ki düşünmüştüm, bu hâlâ en iyi teorilerimden biriydi.

Ric'i seviyordum ama kız kardeşimi tutuklanma riskine sokabilecek bir şeyi onunla konuşacak kadar ona güvendiğimden emin değildim.

Bu yüzden, ona inanamıyormuş gibi bir bakış attım.

İyi huylu bir omuz silkti. "Sadece düşünüyorum. Otopsi ve görgü tanıkları, di Carlo'nun yoldan geçen arabadan ateş edilmeden önce öldürüldüğünü söylüyor. Şarküterideki birinin onu öldürmüş olabilmesi mantıklı bir varsayım. Adamının kendisinin ölmeden önce di Carlo'yu vurmadığını varsayarsak, geriye Ottavio'da olduğundan emin olduğumuz iki kişi kalıyor. Cosima ve şu an kayıp olan Mason Matlock."

Öldüğünü varsaydığımız, demesine gerek yoktu.

Polisler onu bulamadan önce birilerinin, belki de Salvatore'lerin veya kendi di Carlo ailesinin Mason'u ele geçirdiğini varsaymak mantıklıydı.

Tabii ki de Ric, benim düşündüğüm şeyle aynı teoriye varmıştı.

"Kız kardeşim bir model, Ric," dedim en küçümseyici sesimle, sanki Cosima aklı bir karış havada bir kadından başka bir şey değilmiş gibi davranarak. "Ateş etmek istese bile silah kullanmayı bildiğini sanmıyorum."

Nazik bir şekilde başını salladı ama kahverengi gözleri kirpiklerinin altından bana bakıyordu. "Tabii ki. Bu sadece bir teoriydi."

Ona sertçe başımı salladım, sonra onu gerçeklerden uzaklaştırmayı umarak parlak bir şekilde gülümsedim. "Seninle bunu yapmak güzeldi."

"Her zaman," diye kabul etti, tekrar yanağımı öptü ve dirseğimi hafifçe sıkarak kavradı. "Bugün... daha cana yakın görünüyorsun."

Anında kaşlarım çatıldı ve eskisinden daha da tetikteydim. "Affedersin?"

Gülerek teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Tanrım, hemen soğuk yapma. İltifat olarak söyledim, Elena. Bugün kendine daha çok hak veriyorsun. Müvekkilimiz için orada, olması gerekeni yapmaktan çekinmedin. Daha önce bununla bir savaş içerisindeydin. Ve..."

"Ve?" Neredeyse ona saldırıyordum, panik sabit bir diskin üzerine dökülen su gibi sistemimi doldurdu.

Beni Dante'ye profesyonel bir ilişkinin ötesinde bağlayabilecek bir açığı ele veriyor olabileceğim fikrine kapılmıştım.

"Ve," diye uzattı. "Seni daha iyi tanımasam, seviştiğini düşünürdüm."

Nefes alamayacağım kadar göğsüm sıkıştı ama kendimi hafifçe gülmeye ve söylediklerini geçiştirmek için elimi gelişigüzel bir şekilde sallamaya zorladım. "Güven bana Ric, bunlar benden geçti."

"Seks mi aşk mı?"

Ona soğuk bir bakış atıp Ferrari'nin kapısını açtım, konunun kapandığını belli ettim. "Erkekler," diye karşılık verdim alçak arabaya binmeden önce. "Hoşça kal Ric."

Ancak arabayı çalıştırdıktan sonra motorun yumuşak gümbürtüsü içimde titreşirken derin, titrek bir nefes aldım.

Yalan söylememiştim.

Erkeklerle işim bitmişti.

Ne yazık ki Dante Salvatore, bir erkekten çok daha fazlasıydı.

O bir canavardı ve gerçek şu ki bana kendimi güzel gibi hissettiren tek kişiydi.

Arabanın sistemine onu araması için talimat verip Manhattan'a geri dönmek için yola çıktığımda ağzımdan bir delikten sızan hava gibi bir iç çekiş çıktı.

"*Ciao lottatrice mia.*" Dante'nin etrafımdaki arabanın yumuşak mırıltısına çok benzeyen derin ses tonu, kanımda laktik asit gibi beni yakan paniğin bir kısmını yatıştırdı. Hatta bir yerlerde benimle ana dilimde konuştuğunda sinirlenmeyi bırakmıştım. "Güzelliğimin tadını çıkarıyor musun?"

Neşeyle tuttuğum yağlı deri direksiyonu ovuşturdum. "Mükemmel."

"Benim için İtalyanca söyle," diye beni ikna etti.

Flörtöz tavrı karşısında boğazımdan kahkaha ve baş dönmesi yükseldi. Biriyle bu kadar basit şakalaşmalar yapıp bundan hoşlanmayalı çok uzun zaman olmuştu. "*Lei è squisita.*"

"*Molto bene,* Elena," diye övdü karanlık bir şekilde. "Bir dahaki sefere o muhteşem kırmızı dudaklarını öptüğümde, seni o kadar delirteceğim ki tek bildiğin dil İtalyanca olacak."

Alaycı bir şekilde homurdanmaya çalıştım ama bu fikir garip bir şekilde çekici gelmişti. Genellikle İtalyanca paniğimin, korkumun diliydi ve kökleri geçmiş travmalarıma derinden işlemişti. Dante'nin dokunuşu kadar güçlü bir şeyle bunu gölgelerden aydınlığa çıkarması fikri hem baştan çıkarıcı hem de cesaretlendiriciydi.

"Seninle flört etmek için aramadım," dedim ona küstahça, söyleyeceğim şeyi hatırlayarak. "Az önce Ottavio Petretti ile konuştuk. Savunmamız için tanık olmayı kabul etti."

Uzun bir duraksama oldu.

Dikkatle, "Geri dönmeyeceği izlenimine kapılmıştım," dedi ama sözlerin ardında söylenmemiş bir sürü düşünce vardı.

"İkna edildi." Sesimdeki kendini beğenmişliği saklamak zordu ve Dante güldüğünde başaramadığımı anladım.

"Buna kulak misafiri olabilmek için neler vermezdim. Eve gelince bana anlatırsın."

Ev.

Dante'nin dairesi kesinlikle kendi topluluğu için bir yuvaydı.

Chen, Marco, Jacopo, Frankie ve Adriano, yemek pişiren ve temizlik yapan Bambi ve sık sık ziyarete gelen tatlı küçük kızı Aurora, resmen orada yaşıyorlardı. Tore haftada en az bir kez, Niagara Vadisi'ndeki evinden geliyordu ve her zaman geceyi dairede geçirerek manevi oğluyla beraber akşam yemeğini kendisi hazırlıyordu. Evi kahkahalarla, birbirlerine olan saf sevgileri ve hayranlıklarıyla dolduruyorlardı.

Acımasız mafya babalarıydılar ancak birbirlerine ve diğer herkese davranış biçimleri, çocukken Napoli'deki adamlar tarafından tanık olduğum zulümden çok farklıydı.

Tore ve Dante, Aurora'yla oynadıkları oyunlardan zevk alıyor, sanki Aurora onlar için bir hazineymiş gibi eğleniyorlardı. Akşam yemeğinden sonra şarap içerken birlikte satranç oynuyorlar, İngilizce ve İtalyanca karışık saçma sapan konuşuyorlardı.

Onlar sadece bir suç topluluğunun değil, aynı zamanda ailenin de reisiydiler.

Ve o aile, o ev bana kayıtsız şartsız kollarını açmıştı.

Çok çok uzun zamandır ilk defa mutlu bir ailenin parçası olduğumu hissediyordum.

Bütün bir evin parçası.

Annadale'den çıkıp Korean War Veterans yoluna girmek için arkamı kontrol ederken, bunun bende uyandırdığı hisler neredeyse başımı döndürmüştü. Birkaç metre arkamda bir motosiklet vardı, sıkıcı bir siyahtı ama şık ve güçlüydü.

Dante'ye sormak istediğim gerçek soruyu hatırladığımda aklımda unutulan bir anıyı canlandırdı.

"Don di Carlo'yu, Cosima mı öldürdü?" diye sordum, kelimeler ağzımdan normal nezaketim olmadan bir anda çıktı.

Bilmem gerekiyordu.

Dante'nin ve Cosima'nın benden ayrı ayrı veya beraber sakladıkları pek çok sır vardı. Olaylara bulanık camın ardından bakmaktan bıkmıştım.

Geçmişlerinin neleri kapsadığını öğrenmemin zamanı gelmişti.

İlişkilerinin ayrıntılarını öğrenmek konusunda neden bu kadar çaresiz olduğumu kabul etmek istemedim ve kendimi zorlamadım ama bunu öğrenmek için hissettiğim ihtiyaç yüzünden neredeyse nefes alamıyordum.

Dante, arka planda tartışan adamların sesini bastırarak, "Döndüğünde konuşalım," dedi. "Yalnız değilim."

"Sadece soruya cevap ver. Evet veya hayır. Çok basit," diye ısrar ettim.

"Beni zorlama," diye uyardı alçak sesle. "Sırlarımı mı istiyorsun, Elena? Onları hak etmelisin."

"Bir aydır seninle yaşıyorum," diye tersledim, köşeye sıkışmış gibi hissediyordum. Panik kanıma sızıyordu ve saldırmak için çaresizce bir yer arıyordu. "İlk günden beri öğrendiğim hiçbir şey hakkında kimseye tek kelime etmedim."

"Öğrenmeni istemediğim hiçbir şey öğrenmedin," diye karşı çıktı, olduğu sert mafya *capo*su gibi tamamen soğuktu.

"O zaman bana güvenmiyorsun," diye tahminde bulundum, omurgama saplanan ve beni koltuğa yaslanmak zorunda bırakan acı karşısında şok oldum.

Bana güvenip güvenmemesini neden umursuyordum? Ben onun avukatıydım. Daha önce bana sürekli yalan söyleyen ve her sözümden şüphe duyan müşterilerle çalışmıştım.

Küçük kirli sırlarını bilmemi istemiyorsa ne olmuştu?

Zaten öğrenmek de istemiyordum.

"Elena," diye mırıldandı, adımı bir İtalyan şarkısıymış gibi seslendiriyordu. "Sana güvenmesem evime girmene izin verir miydim? Adamlarıma o korkunç vampir dizisinin her sezonunu satın almalarını söyler ve Bambi'yi sevdiğin pahalı Fransız çikolatasını almaya gönderir miydim? Her sabah en yakınlarımla antrenman yapmana izin verip iyi bir İtalyan şarabını beraber içerken güler miydim?"

Söylediği şeylerin kalın derimin altına sızmasının zaman alabileceğini herkesten çok daha iyi bildiğinden dolayı duraksadı ve sindirmeme izin verdi.

"Eve gel, Elena," diye emretti nazikçe. "Döndüğünde konuşuruz."

Ric'in mutluluğumu görebilmesi ve Dante'nin muhtemelen tüm hayatını ve geçim kaynaklarını kız kardeşim uğruna riske attığının açığa çıkması beni hâlâ sarstığı için biraz huysuzca kabul edecektim ki, bir motosiklet kükremesi havayı yardı.

Aynı motosikletin eski bir Buick'in etrafından hızlanıp tekrar arkama geçtiğini görmek için gözlerim dikiz aynasına takıldı.

Kaşlarımı çattım. "Dante..."

Sağ tarafımda devasa siyah bir GMC SUV belirdi, camları simsiyahtı bu yüzden sürücüyü göremiyordum.

Endişe omurgamdan aşağı kaydı.

"Dante," diye tekrarladım, nefesim bedenimde yükselen adrenalinden dolayı kaybolmuştu. Ferrari'nin güçlü motoruna gaz verdim ve sinyal vermeden şerit değiştirdim.

Bir saniye sonra motosiklet aynı şeride girdi.

Bundan bir dakika sonra SUV lastiklerini gıcırdatarak önüme geçti.

"Neler oluyor?" diye sordu Dante, sesi sert ve tetikteydi.

Arka plandaki konuşmaların gürültüsü kesildi.

"Sanırım takip ediliyorum," dedim. Sanki diğer arabalardaki insanlar beni duyabilecekmiş gibi aptalca bir şekilde fısıldıyordum.

"Kaç kişi?" diye sordu, odadaki birine parmaklarını şaklattı ve ardından kulaklarımdaki adrenalinin uğultusundan anlayamadığım İtalyanca bir şeyler mırıldandı.

"Sanırım motosikleti seni mahkemeye götürdüğümüz günden anımsıyorum." Motordaki kişi iriydi ve kask takıyordu, neredeyse anonimdi ama sana ateş eden bir adamın ayrıntılarını arabanın camından görmüş bile olsan unutmak zordu. "Ayrıca siyah bir GMC SUV var."

Arka planda tekrar başlayan kakofoniyi bastırarak, "Adriano ve Chen senin için geliyor," dedi. "Tam olarak neredesin?"

"Arden Heights'taki Korean War Veterans yolundayım. Neredeyse Latourette Park'a gelmek üzereyim. Ne yapmalıyım?" Beni yönlendirmesi için neredeyse yalvarırcasına sordum. Çaresiz hissediyordum.

Ben bir avukattım.

İşimde şimdiye kadar yaşadığım en büyük aksiyon, düşük seviyeli bir moda şirketini hayvanlar üzerinden deney yaptığı için savunduğumda mahkemeye çıkarken üzerime kırmızı boya atılmasıydı.

Araba kovalamacaları benim kapsamımın dışındaydı.

"Bir karakol bulmalı mıyım?" diye önerdim ve telaşla GPS sistemine yazmaya başladım.

"Hayır," diye emretti, sesi sinirlerimin üzerine örtülmüş ağır bir battaniye gibiydi. "Staten Island'daki polislere güvenmiyorum, orada

çok fazla Cosa Nostra var. Onlara izini kaybettirmeyi deneyebilir misin?"

Sağdan bir çıkışa yaklaşıyordum. Önümdeki SUV neredeyse sürünerek yavaşlarken arkamdaki motor arabamın tamponuna çarpmak için hızlandı. Ferrari, direksiyondaki ellerimin altında sarsıldı. Beni zorla çıkışa sokmaya çalışıyorlardı.

Dante'ye, arabayı hırpalamalarına izin vermeden kontrolü ellerimde tutmak adına verdiğim mücadeleyi anlattım.

"Elena." Sesi telefonda yankılandı ve beni korku dolu sisimin içinde sarstı. "Sen benim savaşçımsın, bir gladyatörsün. Zorluklar karşısında yılmazsın. Korkma. Seninle yol boyunca konuşacağım. Arabada bir araç kamerası var. Frankie şimdi onu hackliyor ve seni yönlendireceğim, *capisci*? Chen az önce evden çıktı ve Adriano çoktan Brooklyn'de. Mümkün olan en kısa sürede orada olacaklar. Verrazano Köprüsü'ne geçmeye çalış, seninle Belt Parkway'de buluşacaklar."

O göremese de başımı salladım ve kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım. Bu tıpkı Napoli'deki küçük soluk sarı renkli evimizde mafyayla yüzleşmek gibiydi.

Sadece cesur olmam gerekiyordu.

Coraggio.

İyi olacaktım çünkü Dante beni incitmelerine izin vermezdi. Bir saat uzaklıkta olsa bile, onların bana ulaşmalarına izin vermeyeceğini biliyordum.

Bu sarsılmaz inanç, küçük bir kız çocuğuyken Tanrı için hissettiğim şeydi, beni derinden sakinleştirdi.

"*Va bene*," dedim, arabayı geri vitese takıp motoru çalıştırırken. "Hadi gidelim."

Ferrari o kadar hızlı geriye doğru gitti ki gövdem öne doğru fırladı.

İstenilen etkiyi yarattı.

Arkamdaki motosiklet yolumdan çekilmeye çalışırken vahşice yoldan çıktı ve korna yağmuruna tutularak diğer şeride geçmek zorunda kaldı. Beni girmeye zorladıkları çıkıştan iki şerit öteye geçme fırsatını değerlendirdim. Yol Drumgoole West olarak değişirken şerit önümde açıldı.

"Richmond'dan Forest Hill'e geç ve onları parkta kaybetmeye çalış," diye talimat verdi Dante, ben hız göstergesini 55 MPH'den 60'a ardından 65'e çıkarırken Ferrari'nin kükremesini bastırarak. "Polisler hakkında endişelenme, Lena. Gerekirse onlarla daha sonra ilgilenebiliriz. Sadece sür."

Söylemesi yapmaktan daha kolaydı. Staten Island'da bir hafta içi sabahında, parlak gün ışığında trafiğe girip çıkmak kesinlikle göze çarpmıyordu. Diğer arabaların yanından geçerken kornalar ve kaba bağırışlar beni takip etti. Bir Volvo'nun kenarına çarpıp takırtıyı dişlerimde hissettim ama durmadım.

Motosiklet hâlâ arkamdaydı, trafikte kolaylıkla ilerliyordu. SUV, yarım blokluk bir gecikme ile zorlanıyordu.

Profesyonel bir sürücü değildim. Sahip olduğum tek araba ailemin Napoli'deki eski Fiat'ıydı ve her zaman arabaları ve kullanmayı, hatta Sebastian'la ara sıra yaptığımız kısa yarışları sevsem de, Amerika'ya taşındığımdan beri çok araba kullanmamıştım. Bu durumla başa çıkacak donanıma kesinlikle sahip değildim ama vücudum kendi adrenalin dolu sakinliğini bulmuş gibiydi. Görüşüm çok keskindi, önümdeki yola bir tünelden bakar gibi bakarken gözlerimi kırpmıyordum, sinyal vermeden şeritlere girip çıkarken içgüdülerim cıvıl cıvıldı.

Yıllar boyunca bu tür durumlarla tekrar tekrar karşılaştığımdan dolayı her zaman çok iyi bilenmiş bir savaş ya da kaç duygusuna sahip olmuştum ama bu durum içgüdülerimi başka bir düzeye taşımıştı.

Hiç hayatım pahasına kaçmak zorunda kalmamıştım.

Richmond'dan Forest Hill'e doğru hızla ilerlerken lastikler asfaltta gıcırdıyordu, yolun sol tarafı ağaçlarla doluyordu ve ileride, bakımlı bir golf sahasının engebeli yeşili görünüyordu.

Keskin bir *küt* sesi duyuldu.

"Neydi o?" Bir kurşun daha ateşlenmeden hemen önce şokla sarsıldım.

Mermi, donuk bir gümbürtüyle aracın arkasına saplandı. Gaza daha çok bastım. "*Dio mio,* bana ateş ediyorlar!"

Motosikletçinin bana net bir atış yapabilmek için görüşü açıktı ve bir elini kaldırmış, elindeki tabancayla açıkça bana nişan alıyordu.

Bir el daha ateşlenip arka camı kırdığında, camlar diş gibi takırdayarak arabaya dağılırken dilimin arkasında kaygının sıcak metalik tadı birikti. Nefes nefese hafifçe eğildim.

Dante, "Golf sahasına gir, Elena," diye emretti sesi sakin ve dengeliydi, kafamdan geçen düşünceleri bastırıyordu. "Şimdi!"

Fazla düşünmeden direksiyonu sağa çevirdim, arabayı yoldan çıkarıp ağaçların arasındaki bir boşluktan sahanın pürüzsüz çimlerine sürdüm.

Ben yeşili geçerken Dante, "Frankie sahaya bakıyor ama Richmond Yolu'na kadar onu takip etmen lazım," dedi.

Araba küçük bir tepenin kenarından düşüp bir sığınağın üzerinden süzülürken ve bir kez daha orantısız bir şekilde yeşil alana inerken ağzımdan bir küfür çıktı.

"*Dio mio, Madonna santa,*" diye her şeyi tüketen paniğimle beraber ateizmimi ve Amerikalılığımı unutarak mırıldandım.

Motosiklet arkamdan yoldan çıkmıştı ama dikiz aynamdan SUV'un devam ettiğini, muhtemelen önümdeki bir yerde yolumu kesmeye çalıştığını görebiliyordum.

"Dante, eğer beni yakalarlarsa—" diye başladım.

"*Stai zitto*!" diye kükreyip susmamı emretti. "Böyle şeyler söyleme. Odaklan, Elena. *Coraggio*!"

Ben de odaklandım.

Bir başlama alanının yanından hızla geçerken bir golfçü yolumdan fırladı. Bir top ön camı kırdı. Küçük bir ağaç korusunun arasından manevra yapabilmek için yavaşlamaya çalışırken neredeyse çekiş gücümü kaybediyordum ama sonunda uzakta kulüp binası ve yanındaki otopark belirdi.

"*Benissimo*, Elena," diye övdü Dante, ellerim direksiyonda acı içinde kasılırken. "Savaşçım."

Dalgınca, giderek artan siren seslerinin farkına vardım.

Araba ilk çukurun sonunda çimlerin üzerinden kaydı ve kaldırımdan park yerine zıpladı. Bir an için kontrolümü kaybettim. Ferrari'nin gövdesi savruldu ve yolcu tarafı park halindeki bir Bentley'e çarptı. Başım kapıya çarptığında, vücudumun her kemiğinde yankılanan acı bir çatırtı hissettim.

"Elena?" Dante bağırıyordu.. "İyi misin?"

Dişlerimi sıkarak başımı salladım. Arkamda, motosiklet bir sığınağın etrafından dolandı ve silahını bir kez daha kaldırarak bana doğru nişan aldı. Yeşilin üzerinde, kulüp binasının çevresinde, otoparkta insanlar vardı.

Bir el daha ateş edildi ve etrafımda çığlıklar yükseldi.

"*Andiamo,*" diye bağırdı Dante bana.

Ezilmiş Bentley'den uzaklaşırken, metalin metale sürtünmesinden irkilerek arabayı geri vitese aldım. Ellerim direksiyonda titriyordu, çok sert kavradığım için parmaklarım ağrıyordu. Ama bunların hepsini görmezden geldim ve tam motosiklet kaldırımdan atlarken garaj yolundan sıyrılmak için gaz pedalına sertçe bastım.

Sokağa hızla çıktığımda, GMC SUV neredeyse bana yandan çarpıyordu. En kötüsünden kaçınmak için zamanında yola çıktım ve Richmond Bulvarı'na doğru ileri atılırken sağ önden sürttüm.

Motosiklet o kadar şanslı olmadığı için nefesimi tutarak izledim.

Duran arabanın yan tarafına girdi, motorcunun kaskı yolcu tarafındaki cama çarpıp kırdı. Adam geri çekildiğinde, motoruyla diğer araba arasında sıkışıp kalmak çok canını yakmamıştı, hızlı gelen uzun siyah bir arabanın parıltısını yakaladım.

Karşı yönden gelen başka bir araç, cipin kenarına takılıp savrularak yolun karşı tarafındaki hendeğe çarpıp trafiği kapattı.

Takipçilerimi engelledi.

"Çarpıştılar," diye boğuk bir ses çıkardım, boğazım o kadar kuruydu ki kelimeler canımı yakıyordu.

"Sürmeye devam et," diye emretti.

Sürdüm.

Dante soğukkanlılıkla beni ara sokaklardan geçirerek Verrazzano Köprüsü'nden Brooklyn'e götüren Staten Island Otoyolu'na soktu. 92. Cadde'deki bir rampadan önümde siyah bir sedan çıktı ve anında gerildim, hava dişlerimin arasından çıktı.

"*Calmarsi,** Elena," diye yatıştırdı Dante. "Sadece Adriano. Onu eve kadar takip edebilirsin, *si*?"

Tekrar başımı salladım.

"Konuş benimle," diye emretti nazikçe.

* (İt.) Kaç. – ç. n.

** (İt.) Sakin ol. – ç. n.

"*Bene*," diye fısıldadım, sonra boğazımı temizledim. "Tamam, iyiyim."

"İşte benim kızım," dedi, ses tonundaki rahatlama ve gururun sıcaklığı hoparlörlerden üzerime yayıldı. "Adriano seni eve getirecek. Seni bekliyor olacağım."

"Telefonu kapatma," dedim aceleyle, ihtiyacımdan utanamayacak kadar sarsılmıştım. Ellerimin titremesi kollarımdan omuzlarıma ve göğsüme kadar ulaşmıştı. Sürücü koltuğunda ikinci bir motor gibi titriyordum. "Benimle kal."

Sanki bir el yanağımı kavrıyor beni uzun, derin bir nefes almam için sabit tutuyormuş gibi bir sessizlik oldu.

"*Bene, Elena, io sono con te. Seninleyim.*"

Adriano'yu otopilotta eve kadar takip ettim, kovalamacanın ardından beynim hâlâ ateş altındaydı.

Mantıken hâlâ şokta olduğumu fark ettim. Ateşli adrenalinin ardından uzuvlarım soğuktan uyuşmuştu, yavaş yavaş hayatta ve güvende olduğumu fark ederken kafamda bir tür boğuk sessizlik vardı.

Bu, bir ceza avukatının ilk kez müvekkillerinin zorlu sınavları için ilgi odağı oluşu değildi ama ben ilk defa yaşıyordum ve üzerimde derin bir etkisi olmuştu.

Sadece, hayal ettiğim gibi bir etki değildi.

Vücudumun içinde her hücreme kadar hissettiğim şeyin korku ve zayıflık değil, canlılık ve muzaffer bir öfke olduğunu fark ettim.

O *stronzi*ler, belki beni korkutmak ya da daha kötüsü beni kaçırıp Dante'ye karşı bir piyon olarak kullanmak ya da *Camorra*'ya genel bir mesaj göndermek için üzerime gelmişlerdi.

Ama başaramamışlardı.

Hayatımda ilk kez, mafya ile girdiğim bir kavganın sonucunda kazanan olarak çıkmış gibi hissettim. Napoli'de ailemin üzerine geldikleri gibi tüm organizasyonun da bana saldırabileceğini ve bu kavgada onları kafa kafaya yenebileceğimi hissettim. Onlara bir Lombardi ile savaşmanın, ipin ucundaki bir kadınla yüzleşmenin ne demek olduğunu gösterebilirdim.

Yaşananlar bir araba kovalamacasından daha fazlasıydı.

Hayatımda bir dönüm noktasıydı.

Kusurlarıma; öfkeme, şiddetime, acımasızlığıma, içinde bulun-

duğum durumlara; Dante'ye, Camorra'ya ve bu yozlaşma oyununa sahip çıkmak için bilinçli bir karar alabilecektim ya da onlara yenik düşerek önceki donukluğumla karşılaştırıldığında bu yeni varoluşun sıcaklığına dayanamayıp eskiden olduğum kişiye dönüşecektim.

Kahraman olma fikrinden vazgeçebilir ve düşündüğümden çok daha fazlası olduğunu anlamaya başladığım bir adamın yanında kötü olarak yükselebilirdim.

Yedi yaşındaki yeğenine hayatının aşkı diyen ve yalnız bir kadına biraz olsun yoldaşlık edebilmek için klişe bir vampir dizisini izleyen türden bir adamdı. O, kendisine veya ona ait olanlara yanlış yaptığı için birini çıplak elleriyle parçalayacak türden bir adamdı ama aynı zamanda manevi kız kardeşi olarak gördüğü bir kadının suçunu üstlenecek türden de bir adamdı.

Korktuğum ve bunca zamandır özlem duyduğumu fark etmediğim her şeydi.

Ve bütün bunlar, 1.95 boyunda, yüz beş kiloluk bu İngiliz-İtalyan adam benim olabilirdi.

Tek yapmam gereken uzanıp onu alacak kadar cesur olmaktı.

Coraggio.

Manhattan'da Dante'nin sokağına girdiğimde, nefesim az öncekinden tamamen farklı bir nedenle hızlanmıştı. Adriano'yu Dante'nin binasının altındaki özel otoparkına kadar neredeyse kör bir şekilde takip ettim.

Dante ısmarlama siyah kıyafetlerini giymişti. Saçları dikkat çekici bir şekilde dağınık, tüm vücudu güzelce oyulmuş bir heykel gibiydi ve garajın gölgeleri arasında gergin bir şekilde asansörün yanında duruyordu.

Ben rampadan boşluğa iner inmez, betonu aşarak bana doğru gelmeye başladı.

Park eder etmez kelebek kapıyı arkamdan kapatmaya tenezzül bile etmeden arabadan indim.

Ayaklarım yere değdiği an bir kurşun gibi fırladım, yüksek topuklularımla aramızdaki boşluğu yırtarak geçerken her adımım sanki düztaban giyiyormuşum gibi yere basıyordu.

Durmadım, yanına vardığımda bile hızımı kesmedim.

Beni yakalamak ve sağlam vücudunda sımsıkı sarmak için anın-

da damarlı kollarını açtı, durmaksızın kollarına atıldım. İçgüdüsel olarak bacaklarımı beline, kollarımı ise boynuna doladım. Yüzümü güçlü boynuyla omzunun arasına gömdüm, dudaklarımı derisinin altında atan nabzına bastırdım. Beni sımsıkı sardığını, Adriano'ya ve garajda bizimle birlikte olan herkese *gitmeleri* emrettiğini belli belirsiz fark ettim.

Sadece belli belirsiz fark ettim çünkü dudaklarımın tenine değmesi yeterli değildi. Bu yüzden dilimi kullanarak şah damarını yaladım ve bu içimde bir krater gibi çatırdayan arzumu tatmin edemeyince, dişlerimi kasına geçirip boynunu sertçe emdim. Onun parlak ve ılık tuzlu tadı içimi aydınlatıp doğruca başıma vurdu. Derisinin dokunmam ve tatmam için bana ait olduğu düşüncesi baş döndürücüydü.

Boğazından bir inilti titreşerek dilime ulaştı, beni vücudunda sımsıkı tutarken elleri kalçamda kasıldı.

İnsanların hâlâ garajdan çıkmaya çalıştıklarını, asansöre bindiklerinde kapılar kapanmadan önce yüzlerini bize çevirdiklerini uzaktan duyuyordum.

Umurumda değildi.

Dante saçımı yavaşça geniş avucunun etrafına sıkıca dolayıp ona bakmam için başımı geriye çektiğinde sadece nefes alabildim. Taştan oyulmuş koyu renkli yüz hatları, sahiplenme ve şiddetli arzusuyla sertti. Bakışında bir soru yoktu ama sormaya ihtiyacı da yoktu.

Bakışlarında sadece sahiplenme vardı, kulaklarımda ve kalbimin her atışında yankılanan aynı duyguydu.

Dokunuşu için yalvarmak ve dilenmek gibi çılgın bir istek kanımı kaynattı ama ben alevlere yenik düşmeden önce Dante kontrolü eline aldı ve ağzımı yağmalama isteğiyle saçımdaki elini başıma sabitledi.

Dili sanki ağzım oraya aitmiş gibi ilk sıcak vuruşuyla dudaklarımı aralarken seks ve arzu hakkında bildiğim her şeyi kafamdan silip süpürdü.

İstismar geçmişim yoktu.

Yeni iyileşen vücudumun böyle bir tutkuya nasıl tepki vereceği konusunda gergin değildim.

Sadece Dante Salvatore vardı.

Ve ben.

Elena Moore veya Elena Lombardi değildim. Avukat, kız kardeş, kaltak ya da o yalnız kadın değildim.

Hayal edebileceğim en hararetli öpüşmeyle birbirine karışmış bir kadın ve erkekten başka bir şey değildik.

Ona yeterince yakın değildim ve bu bir sorun değilmiş gibi davranamazdım. Ellerim mürekkep rengi saçlarının kısa tutamlarını sertçe çekti, onu deneyimli sıcak dili için daha geniş ayırdığım ağzıma daha çok bastırdı. Bacaklarım vücudunun etrafına dolandı, içgüdüsel olarak kendimi pantolonunun altındaki çelik çıkıntıya doğru bastırırken kalçalarım oynuyordu.

Bir zamanlar söz verdiği gibi beni nefessiz bırakıyordu ve onun nefesi benim nefesim olmuştu.

O altdudağımı yakalayıp dişleriyle çektiği sırada, "İhtiyacım var," demeye çalıştım.

"Şşşt," diye emretti elleri popomu sertçe kavramışken, bir eli kalçam ve baldırımın kıvrımından aşağı inip buruşmuş eteğimin kenarından altına girdi. Parmaklarının pürüzlü uçları, çıplak tenime doğru ilerlerken çorabımın ince ipeğine takıldı. "Sana ihtiyacın olan her şeyi vereceğim."

Bundan şüphem yoktu ama içimi kaplayan açgözlülük yeniydi ve her şeyimi tüketiyordu. Yaşanılanların nihai sonucunu anlayamıyor gibiydim. Düşüncelerim, şekil almaya çalıştıkları anda önemlerini kaybediyordu.

Dante ağzı hâlâ benimkine yapışık halde arabaya doğru hareket etmeye başladı. Beni yavaşça aracın üstüne indirirken nefesim kesildi, sırtım hâlâ sıcak olan Ferrari'ye çarptığında göğsündeki kaslar bana sürtünüyordu. Yere indiğim an gömleğinin düğmelerini çekiştirdim, sıralanmış kaslarının gücünü ellerimin altında hissetmeye, onların gücünü hissederek kendimi rahatlatmaya ihtiyacım vardı. Parmaklarım ikinci kez sendelediğinde Dante vahşice küfretti ve gömleği yırtabilecek kadar geri çekildi, düğmeler fırlayıp arabanın üstüne ve yere saçıldı.

"Evet," diye fısıldadım, ilkel gösterisi karşısında sırılsıklam olmuştum.

Gömleğini açık, omuzlarından sarkık bırakıp tekrar vücudunu bana yasladı. Sabırsızca ağzını yakaladım, kirli sakalının yanağıma sürtmesine ve fazla kırmızı dudaklarının yumuşaklığı ile kontrast oluşturmasına bayılıyordum.

"Daha önce kimseyi, eğer ona sahip olamazsam ölecekmişim gibi hissedecek kadar çok istememiştim," diye homurdandı. Ceketimi omuzlarımdan indirip bluzumu göğüslerimin üstünden sıyırdı. Sutyenimin iplerini aşağı çekerek dişleri ve diliyle sertleşmiş göğüs uçlarıma saldırdı.

Tısladım, nefessiz kaldım, inledim, hep kötü porno filmlerindeki sahte sahnelerde olduğunu düşündüğüm sesler çıkarıyordum. Ama kendimi durduramadım, durdurmak istemiyordum ve umurumda değildi. Bu canavar gibi adamı içime almaktan, beni doldurduğunu hissetmekten başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Vücudumdaki yeniliklerin böylesine cezalandırıcı bir istilaya nasıl tepki vereceğini görmek istiyordum.

"Seni hissetmeye ihtiyacım var," diye başını göğüslerime bastırırken nefes nefese ssoludum. Orada yarattığı hisler şok ediciydi. Meme uçlarım ikiz alevler gibi yanıyor ve nabız gibi atıyordu.

"Hissedeceksin," diye yemin etti ve dilini göbek deliğimde dolaştırmadan önce karnıma şaşırtıcı derecede masum bir öpücük kondurmak için daha da aşağıya indi. Uyluklarım bu hassasiyetle titredi. "Bu sıkı amcıkla ilgilenirken aletimin her santimini hissedeceksin."

Bacaklarımın içine doğru ilerleyişini, tenime kondurduğu öpücüklerini izlemek için başımı kaldırmıştım ama sözleri içimde yankılanırken başım arabanın üzerine gümbürtüyle geri düştü.

Edepsiz konuşmalardan daha önce hiç hoşlanmamıştım.

Bazen gerekli ve bazen utanç verici gelmişti.

Ama bu, Dante'nin vücudumu fethettiğini söyleyen egzotik sesinin tenimde yankılanması, kaldırabileceğimden daha fazlaydı.

Sesi kalbimde dönen karanlık düşünceleri doğruladı ve seslendirmeyi hayal dahi etmediğim arzumu dile getirdi.

Kulaklarından sertçe çekiştirerek onu vücuduma doğru çektim ve kalçalarımla bedenini kıstırdım. "Şimdi," diye yalvardım, Ferrari'nin Staten Island sokaklarında gittiği tehlikeli hızlarla içimden geçen hisler karşısında çözüldüm. "*Cazzo*, Dante, *şimdi*!"

Sabırsız ellerim kemerine saldırdı ve yüksek bir çınlamayla kemerini çözdükten sonra fermuarını açıp pantolonunun altına dalarak uzunluğunu aradı. Parmaklarım birer birer geniş aletinin etrafına dolanırken, gözlerim şok ve biraz da korkuyla açılmış haldeydi. Nefesim kesildi.

Dante alnını benimkine dayadı, gözleri simsiyahtı. "Alabilirsin. Sana aldırtacağım."

Sözleriyle, onu boxerının ve pantolonundaki açıklığın arasından soğuk garaj havasına çekerken ellerimin arasında atmasıyla içimi bir ürperti kapladı. Dante parmağını külotumun ıslanmış satenine geçirdi ve aletinin sıcak, geniş başını kaygan kıvrımlarıma dokundurabilmem için kenara çekti.

Onu en mahrem yerimde hissetmek içimi o kadar sert bir şekilde sarstı ki kilitli kalbimdeki duyguları söküp attı. İçimi yakan bir özlem öyle keskindi ki her zaman umduğum gibi bir aidiyetti. Ve o kadar kadar tatlı bir kabul edişti ki dişlerimi sızlattı.

"*Lottatrice mia*," diye inledi, burunlarımızı birbirine sürttü. Kendini bana doğru itmeden önce, duvarlarım onun geniş kafasına ikimizi de titreten bir şekilde sıkıca yapışmıştı.

"*Figa mia*," diye seslendi kadınlığıma.

Söylediğini onaylarcasına nefesim kesildi, başım kaygan siyah arabanın yüzeyinde geriye doğru atılmıştı, içimdeki o kalın penisini dibine kadar sokmasının verdiği acılı zevkle savaşırken gözlerim sımsıkı kapalıydı. Kısa, sert vuruşlarla içime girip çıkarken her vuruşta daha fazla parçamı aldı.

İçime girmeden önce bir anlığına durdu, ellerini kulaklarımın üstünden ilerletip saçlarımın arasından geçirdi, çenemi aşağı doğru indirdi ve böylece o ruhumu yok eden siyah gözlere bakmak zorunda kaldım.

"Elena'm," dedi inatçı bir şekilde, söyleyişi bir keşişin sanki Tanrı'dan geldiği için sözünden şüphe etmeyi imkânsız kılan kasıtlı bir otoriteyle konuşması gibiydi.

Sonra kendini en derinlerime itti ve hisler içimde bir el bombası gibi patladı. Keskin acı ve zevkin parçaları bedenimde geziniyordu; bu kadar yoğun ama zarif olacağını hiç bilmediğim cinsel patlama dayanılmaz hissettiriyordu.

Ben her vuruşunu karşılarken uzun tırnaklarım açık gömleğinin altındaki sırtına battı, onu tırmalarken sessiz bir teklifle daha fazlası için ikna ettim.

Bir eli boğazıma gidip nefesimi ve nabzımı hissetmek, bana beni becerenin kendisi olduğunu son ana kadar hatırlatmak için başparmağını şahdamarımda nazikçe tuttu.

Zevkime sahip olanın ve onu şimdiye kadar bildiğim her şeyin ötesinde bana hissettirenin kendisi olduğunu hatırlattı.

Hissettiklerim daha da yükselip beni ele geçirmekle tehdit edince paniğe kapılmaya başladım. Nefesim, bir tsunaminin etkisiyle okyanusun geri çekilmesi gibi bedenimden kaçtı.

"Dante, Dante," diye mırıldandım. "Yapamam, yapamam."

"Yapabilirsin," diye söz verdi, alnında boncuk gibi biriken terler yanağından aşağı kaydı.

Yalayabilmek için yükseldim sonra ağzımı onunkine dayadım, her yönden üzerime gelen zevk yağmuruyla başa çıkmak için dilinin benimkini emmesinin verdiği konfora ihtiyacım vardı. Rahmim gergindi, kadınlığım ıslak ve açıktı, göğüslerim Dante'nin sert göğsündeki kısa ve keskin kıllara tekrar tekrar sürtünmekten tahriş olmuştu. Gümüş haçı aramızda göbeğimin üzerinde duruyor, vuruşlarının gücüyle sallanıyordu.

Bunun görüntüsü zihnimdeki son savunmayı da yıktı.

İnsanların girip çıkabileceği bir otoparkta arabanın sıcak kaportasının üzerinde sevişirken, bacaklarımın arasında canavar gibi bir adam gidip gelirken, orgazm içimde sürünüp her bir kasımı titreyene kadar kasarken korku ve huşu içinde haykırdım. Patlamaya ve içimdeki gerilimi çözmeye olan ihtiyacım beni korkutup nefesimi boğazıma geri tıktı.

Dante dişlerinin arasından, "*Vieni per me*," dedi. "Benim için gel, Elena. Aletimin etrafında dağıldığını hissetmeme izin ver."

Kasılmış ciğerlerimden bir çığlık yükseldi, karnımı delip geçen ve ardından yıkımı getiren bir kurşun gibiydi. Dante'nin boyun eğmeyen vücudu ile araba arasına ezildim. İçimi yakıp her bir kasımdaki gerilimi paramparça eden, kalbimi deli gibi attırana kadar elektriklendiren katıksız duygu seli karşısında ağlayarak debelendim ve gerçekten öleceğimi düşündüm.

Hayatımın ilk gerçek orgazmı beni harap edip tamamen kuruttuğunda yalnızca bedenimden ve kandan oluşuyordum. Gerçek dünyayı tekrar bulmaya çalışmadan önce zihnim bir anlığına bir huzur bulutunda yüzdü.

Gerçek dünyayı bulduğumda ise gözyaşlarım yanaklarımda kurumuştu ve boğazımın bağırmaktan yandığını hissetmeye başlamıştım. Vücudum gevşek bir şekilde Dante'ninkine sarılmıştı, o şimdi ıslak kadınlığımın içinde daha yavaş hareket ederken sevişmemizin ıslak sesleri yüzümü kızartıyor ve yorgun kadınlığım onun etrafında bir kez daha sert bir şekilde kasılıyordu.

Dante'nin boynu kendini tutma çabasıyla gerilmişti, aldığı zevke engel olmaya çalışırken âdem elması sertçe inip kalkıyordu.

Ona verdiğim zevke.

Yangından sonraki duman gibi farklı bir tatmin duygusu içimde kıvrıldı. Erimiş uzuvlarımla onu kendime doğru çekip kulak memesini emerek, "Daha önce hiç böyle orgazm olmamıştım" diye fısıldadım. Ve ne kadar olduğunu bilmese de doğruydu. "Şimdi, *senin benim* için geldiğini görmek istiyorum."

"*Cazzo*," diye küfretti, hafifçe sızlayan kadınlığıma sertçe girerken gözlerini sımsıkı kapattı. "Hayalinden bile daha iyi hissettiriyorsun."

"Bana bunu ne kadar sevdiğini göster," diye meydan okudum, kulak memesini ısırdıktan sonra boynundan aşağı indim ve beni tekrardan daha sert becereceği zaman gücünü hissedebilmek için dişlerimi o boynuna geçirdim. "Sana ne yaptığımı izlemek istiyorum."

Dante son bir vahşi inleyişle geri çekildi ve zonklayan aletini onu saran katmanlarımdan çekerek yumruğunun içine aldı. İzledikçe şaşırdım ve onun aletini, mütevazı vücudumun karşısında böylesine acımasızca çektiğini görünce inanılmaz derecede azdım. Üzerime eğilirken gömleği sıralı sıkı kaslarla dolu karnının etrafında açıktı, yüzü tutkusunun vahşiliğiyle gerilmişti. Dante Salvatore'den daha seksi bir erkek ne görmüş ne de hayal etmiştim.

Sonra serbest elini kalçamın yanından arabaya yasladı, aletinin şişmiş başı parmaklarının arasında hızla gidip geldi ve fışkıran menileri çıplak, titreyen karnıma vurduğunda kabaca haykırdı. Vücuduma sonsuz bir ip gibi yayılmaya devam eden sıcak menisinin görüntüsü karşısında büyülenmiştim.

O kadar edepsizdi ki *yanlış* olmalıydı.

Aman Tanrım, beni bu şekilde işaretlemesi, tohumlarıyla bana böylesine temel bir şekilde sahip olması o kadar doğru gelmişti ki.

Dante üzerimde bitmiş ve nefes nefese bir haldeyken hâlâ sert olan uzunluğunu serbest bıraktı ve menisini cildime genişçe tembel bir şekilde yaydı. Şiddetli bir ürperti omurgama dişlerini sapladı ama onun beni sahiplenen hareketini durdurmadım.

Beni tamamen yerle bir eden tutkulu ateşin ardından içimde duygular kabardı, ruhumun verimli topraklarından yeni bahar filizleri fışkırdı.

Kızgın hayvanlar gibi alenen ve kudurmuş gibi sevişmemizin pis ve kötü olması gerektiğini biliyordum.

Ama hayatımın ilk gerçek erotik deneyimini yirmi yedi yaşımda yaşamıştım. Sadece ara sıra yaşanan hoş bir duygu dalgalanması veya bir erkeğe sarılmanın nazik yakınlığı değildi, aynı zamanda sadece kitaplarda okuduğum veya arkadaşlarımdan ve ailemden duyduğum dişleri takırdatan, kemikleri çıtırdatan coşkuydu.

Yine de bundan daha fazlasıydı. Her şeyden çok, hatta delilik noktasına kadar istediğim, çok uzun süredir sahip olduğum kemiklerime kadar hissettiğim birisi tarafından şiddetle istenme ihtiyacını tatmin etti.

Ve o son perde? Dante elinin sanki bir dövme, bir marka gibi sonsuza kadar orada kalacakmışçasına kendi özünü tenime işlemek için yaptığı masajını izlemek?

Tamamen bir başkasına ait olmak gibi temel bir ihtiyacı tatmin etti.

İstenmek ve kabul edilmek.

Ait olmak.

İçimdeki dürtüyü bastıramadan dudaklarımın arasından bir hıçkırık döküldü. Dehşete kapılmış bir şokla bana tepeden bakan gözleri fal taşı gibi açılmış Dante'ye bakarken, hemen ellerimi dudaklarımın üstüne kapattım.

"Seni incittim mi, *cara*?" diye sordu, çabucak pantolonu giydi, giysilerimi düzeltti ve sonra uzanıp beni nazikçe kollarının arasına aldı.

Bu sadece beni daha çok hıçkırtarak ağlattı, göğsüm öfkeli bir

duyguyla tekleyen soğuk bir motora dönüştü. Durduramadım. Panikle yüzümü boynuna saklamaya çalışırken bile ona daha çok sarıldım, gözyaşlarım yanaklarımdan gömleğinin açık yakasına sıcak ve ağır bir şekilde akıyordu.

"Şşt, şşt," diye mırıldandı bedenimi kolayca tutup ayağa kalkarken. "*İo sono con te.* Seninleyim."

Ağlamaktan başka bir şey yapamadım. Gözyaşlarım göz kapaklarımın altında birikirken gözlerimi yaktı, yüzüm tuzdan ve sıcaktan dolayı kaşınana kadar akmaya devam ettiler. İçindeki bunca hüznü kaldıramayan bir çocuk gibi yanaklarımı Dante'nin tenine ve gömleğine sildim. Kelimelerle dizginlenemeyecek kadar büyük duygular yaşıyordum, teselli edilemezdim. Dante bizi dairesine çıkan asansöre bindirirken ağzımı açmaya çalıştığımda bile gırtlağımdan sadece iniltiler çıktı.

Böyle şeyler için doğru sözcükler nereden öğrenilirdi?

Beni basitçe ama derinden sevdiği için bir adama teşekkür etmeyi nasıl öğrenebilirdim?

Vücuduyla seven.

Bir arkadaş olarak seven.

Benimle ilgilenmek her ne kadar berbat bir iş olsa da ve ben asla işini kolaylaştırmasam da vazgeçmeyen.

Bu kadar uzun süredir gizliden gizliye korktuğum için kimseye görünmeden ve bilinmeden ölebilecekken beni *gören.*

Ağladım, göğsüm yanana ve burnumdan sümük akana kadar ağladım, tükenmiş ciğerlerime hava çekebilmemin tek yolu hıçkırmaktı.

Dante, adamlarından bazılarının muhtemelen bizi beklediğini bildiğim oturma odasından geçerek beni içeriye taşıdı. Ondan beni yatağıma götürmesini istemek istedim ama yapmadı. Bunun yerine mutfaktan ofisine giden arka koridora ilerledi.

Yatak odasına giden.

Omzuyla aralık kapıyı açıp bizi içeri alırken kürekkemiklerimin arasına beklentiden dolayı bir ürperti girdi. Yaşla ıslanmış saçlarımın arasından gördüğüm pencerenin yanındaki yatakta ya da kanepede durmadı. Bunun yerine, bizi doğruca siyah mermer banyoya götürdü.

Büyük duşun içine eğilip suyu açmak için beni kalçasına yaslayıp hafifçe kaldırdığında derin nefesler almaya çalıştım. Dört duvarın üçünden su aktı. Sıcaklığı ayarladıktan sonra ikimizi de cam kapıların içine soktu ve spreye doğru içine geriledi, beni ancak alelacele düzelttiğim giysilerimi çıkarabilmem için yere indirdi.

Camdan ve mermer mahfazadan buhar çıkmaya başlasa da ürperdim.

"*Vieni*," diye yavaşça emretti Dante, çıplak vücudumu yakınına çekerken.

Gel.

Çıplak tenimden utanamayacak kadar yorgun ve yıpranmıştım.

Sert bir iç çekiş ve bir başka küçük hıçkırıkla, beni ağır kollarıyla güçlü gövdesinin arasına bir çiçek gibi sıkıştırmasına izin verdim. Su etrafımıza yağarken beni göğsünde tutup sarıldı. Dakikalar geçtikçe azalan gözyaşlarım spreyle kayboldu, nefesim yavaş yavaş dengelendi. Beni dış dünyadan ve aynı zamanda kendimden koruyarak sarıp sarmalayan güçlü adama odaklandım. Nadir ve utanç verici sinir krizim için yalnız kalmak istediğimde Dante tereddüt etmedi ve beni bu anı onunla paylaşmaya zorladı.

Beni harap edip tropikal bir kasırganın enkazı gibi bırakan duygusal fırtınanın ardından utanmayı düşündüm ama bunun için bile enerjimi toplayamadım.

Bunun yerine yanağımı Dante'nin sert göğsüne daha çok bastırdım ve kollarımı gövdesine dolayarak onu yakınımda tuttum.

Cildimizin kuru erik gibi buruştuğuna emin olacak kadar zaman geçtikten sonra, bana bakmak için geri çekildi ve çenemi tutarak yüzümü onunkine doğru kaldırdı.

"Daha iyi misin?" diye sordu, ciddi gözlerle bana bakıyordu.

Başımı sallayarak dudaklarımı ısırdım sonra zayıfça omuz silktim. "Muhtemelen ilk kez seviştikten sonra kollarında paramparça olan bir kadınla beraber oldun."

Düşündüğüm gibi gülmedi ya da başından savmadı. Başparmağını ağzımın kenarında gezdirerek bana makyajımın muhtemelen yanaklarımdan aşağı aktığını hatırlattı ve, "Pek çok şey için ilk seferdi Elena. Hiçbiri kötü değildi."

Ameliyatımın sebebinin ne olduğunu ona açıkça söylememiştim ama son dört haftayı iyileşmemi izleyerek geçirmişti. Dante'yi tanıdığım için çektiğim rahatsızlıklar hakkında muhtemelen iyi bir tahminde bulunduğunu biliyordum.

Boğazımdan güç bir şekilde yükselen iniltiyi yutmak için kendimi zorladım.

Sanki aklımı okumuş gibi yüzüme daha yakın olabilmek adına bacaklarını büktü. "Bazen gözyaşları dik durmaktan daha fazla gücü gösterir."

Gevşemiş bir şekilde güldüm. "Nasıl her zaman ne söylenmesi gerektiğini biliyorsun? Bununla ilgili bir çeşit ders var mı?"

Dudakları seğirdi. "Benimki doğuştan. Ama aynı zamanda bu da doğuştan geliyor. Sen ve ben aynı şeyden yaratıldık. Benim yanımda iyi, doğru ya da gerçek olmak zorunda değilsin ama özellikle de bir kalıba uymak zorunda değilsin. Benim yanımda en kötü halinde olabilirsin çünkü Elena beni sarhoş eden ruhunun tutarsız doğası."

Dio mio, hangi kadın bir erkeğin bu kadar katı ve zekice bilenmiş dürüstlüğüne direnebilirdi? Bana samimiyetini, sonsuza dek içimde kilitlemek istediğim bu paha biçilmez hazineyi, bir mücevher gibi sunuyordu.

Ne derse desin, biz kalıcı olamazdık. Çok zıttık, farklı yollarımıza çok bağlıydık. Aramızdaki ilkel bir çekimden başka bir şey değildi, hayatımda ilk kez deneyimlediğim ve artık direnmeye istekli olmadığım bir şeydi.

Ama saygı duyduğum insanlardan bir şeyler öğrenebilirdim ve ona saygı duyduğumu fark etmiştim. Açık sözlülüğü ve sadakatine. Duygusal veya fiziksel fark etmeksizin her şeye karşı korkusuz oluşuna. Hayatın kaosuyla kafa kafaya çarpışıyordu ve bunu yaparken sadece gülüyordu.

Sonumuz ne olursa olsun, zamanımız dolmadan önce ondan biraz nasiplenebileceğimi umuyordum.

"Sinir krizimi sormayacak mısın?" diye sordum kendime olan nefretim yeniden ortaya çıkarken.

Kaşlarını çatıp içini çekti ve bir eliyle şampuana uzanırken diğer eliyle beni döndürdü. "Hayır ama paylaşmak istersen, anlatabilirsin.

Ama sanırım birkaç fikrim var. Sadece adrenalin patlaması bile bunun için yeterliydi. Bunu yaşarken seninle olduğum için mutluyum. Senin yanında olabilmek bir ayrıcalık, pek çok insana bu ayrıcalığı tanımadığını düşünüyorum."

Güçlü parmakları saç derimi ovalamaya başladığında saçıma sürdüğü ürünle yoğunlaşan narenciye kokusu sayesinde kesik kesik inledim. "Çok iyi hissettiriyor."

"Sana *hissettireceğim* birçok şey var," diye söz verdi karanlık bir sesle. "Artık sana sahip olduğum için, karnımı doyurana kadar gitmene izin vermeyeceğim ve bunun çok uzun zaman alacağını hissediyorum."

Beni vücuduna geri yaslarken gözlerimi kapattım, şişmeye başlayan aleti popoma baskı yapıyordu. Suyun köpüğü alıp götürmesi için başımı omzuna yasladığında ve nasırlı ellerinden biri çıplak vücudumun önünden aşağı doğru yol izlediğinde, kendime bir kez daha hislerime teslim olma izni verdim.

Çünkü Dante bilmese bile, hiçbir ateşin sonsuza kadar yanmayacağını ve aramızdaki cehennem kadar sıcak bu ateşin biz farkına varmadan söneceğini biliyordum.

Bu yüzden yapabildiğim sürece zevkin, cesaretin, keşfimin tadını çıkaracaktım.

Umarım her şey bittikten sonra, Daniel beni terk ettiğinde olduğum gibi amansız olmazdım. Umarım daha önce kimsenin ardına geçmesine izin vermediğim duvarları Dante'nin bir fırtına gibi geçmesine izin verirsem, daha iyi bir yönde değişirdim.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ELENA

Ertesi sabah Dante'nin beni işe gitmekten alıkoymaya çalışacağını düşünmüştüm çünkü bu Daniel'ın ve hatta Seamus'un yapabileceği bir davranıştı.

Ama yapmadı.

Dante'yle duş aldıktan sonra kalbimin etrafındaki duvarları destekleyecek kişisel alana ihtiyaç duyduğum için kendi odamda uyumakta ısrarcı olmuştum. Bu yüzden kendi yatağımda yalnız uyandığımda, önceki günün kaosuna rağmen kendimi çalışma ihtiyacım konusunda onunla savaşmaya hazırlamıştım. Tekrar duş alırken ve Chanel kozmetiklerimle güne hazırlanırken, diğer her şeyi geride bırakarak bu savaşa odaklandım.

Muhtemel bir yüzleşmeye odaklanmak, dün gece ilişkimizin bir dönüm noktasından geçtiğini kabul etmekten daha kolaydı.

Beni değiştiren bir dönüm noktası.

En sevdiğim klasik siyah Dolce & Gabbana yüksek belli kalem eteğim ve hafif transparan beyaz ipek bluzumla oturma odasına girdim, saçlarım ustaca gevşek bir topuzla arkaya toplanmıştı, on beş santimlik Valentino topuklularım ayağımdaydı. Özenli profesyonelliğimi şövalyelerin zırhlarını giydiği gibi üzerimde taşıyordum, gün boyunca karşıma çıkabilecek her şeyle savaşmaya hazırdım.

Ve işe gitmem konusunda, Dante ile kavga etmeye hazırdım.

Prada çantamı siper gibi önümde tutarak, "Bu sabah ofise gideceğim," dedim sertçe.

Dante, neredeyse kasım gelmiş olmasına ve rüzgâr buz gibi olmasına rağmen beyaz gömleğinin üzerine siyah kaşmir bir süveter giymiş bir halde, açık Fransız kapılardan görünen veranda masasında oturuyordu. Bir elinde İtalyan gazetesi, diğer elinde bir fincan espresso ile tam anlamıyla Avrupalı görünüyordu.

Kaşlarını hafifçe kaldırarak bana baktı ve sanki bir çocukmuşum gibi başını yavaşça eğerek konuşmaya başladı. "Tamam. Bugün hafta içi."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Evet. Bu yüzden çalışmak zorundayım."

Gözlerini kısıp beni değerlendirirken başını yana eğdi ve o da gözlerini kırpıştırdı. "Evet, genellikle böyle oluyor."

Kolayca kabul etmesiyle şaşkına dönerek kısaca başımı salladım. "Tamam, o zaman ben çıkıyorum."

"*Buona giornata*," diye seslendi yumuşak bir sesle, gazetesine dönerken.

Göğüs kafesimden yukarı doğru çıkan hisle mücadele ederken kafasının arkasına bakakaldım.

Asansöre doğru ilerlerken bu hissi isimlendirmem biraz zaman aldı.

Hayal kırıklığıydı.

Benimle bu konuda kavga etmesini beklerdim böylece onu kusurlu bulabilirdim, pek çok İtalyan erkeğinin olduğu gibi kadın düşmanı olduğu için, beni evde elinin altında tutmak istediği için ve bunu sadece birlikte olduğumuzdan dolayı kabul edeceğimi varsaydığı için ona kızabilirdim.

Ama aynı zamanda kilitlenmiş ruhumun derinliklerinden gelen daha zayıf bir ses, umursadığını göstereceği için benimle bu konuda kavga etmesini istediğimi fısıldadı.

Asansöre binip Adriano'nun genellikle beni işe götürmek için beklediği bodrum katına indiğimde içimdeki karmaşayla mücadele ettim.

Onu siyah Beamer'ın içinde görmek beni biraz memnun etti ve arka koltuğa binerken ona gülümsedim.

"Günaydın Addie."

"Hey," diye homurdandı, sabah ritüelimizi tamamlayarak. Çok fazla konuşan bir adam değildi. Sonra otoparktan çıkarken dikiz aynasında benimle göz göze geldi ve, "Dünden sonra iyi olmana sevindim," dedi.

Sıcaklık bir yaz esintisi gibi içimden geçti. "Teşekkürler, ben de."

"Gerçek bir *donna* gibi davrandın," dedi bana, pürüzlü sesinde var olan net bir hayranlıkla. "Bizi gururlandırdın."

Satrançta vezir veya oyun destesinde kraliçe olan *Donna*.

Kadın patron anlamına gelen *Donna*.

Bruno ve Frankie bana birkaç kez böyle seslenmişti. Bu zamana kadar bunun bir iltifat olduğunu ve onlar gibi adamlardan gelmesinin ne kadar önemli olduğunu fark etmemiştim.

Sert omzuna hafifçe vurmak için öne doğru eğildim. "Siz çocuklar bana bu lakabı yakıştırıyorsunuz."

Hayal etmiş olabilirdim ama koyu bronz yanaklarında hafif bir kızarıklık gördüğümü sandım.

Ofisimin olduğu binaya vardığımızda arabadan inmeye hazırlandım ama Adriano normalde yaptığı gibi kenara çekmedi. Bunun yerine, turuncu konilerin ve şeritle kapatılmış alanın inşaat bölgesi olduğunu belirten levhanın yanında dolandı.

Pencereyi indirdi ve yoldan geçen bir adama bağırdı. "Hey, bana bir iyilik yap konileri çek, olur mu?"

20'li yaşlarındaki hipster ona baktı, iriyarı İtalyan adamın pencereden ona doğru eğildiğini görünce telaşlandığı belliydi.

"Evet?" Addie homurdandı, kalın kaşları gözlerinin üzerine indi.

Çocuk anında harekete geçti ve konileri çekti böylece Adriano arabayı boşluğa çekip park edebildi. Biz yerleştikten sonra konileri bile yerine yerleştirdi.

Addie hantal yürüyüşüyle ona doğru ilerlerken çocuk gözle görülür bir şekilde korkuyordu, sonra avucunun içinde düzgün bir şekilde katlanmış bir banknotla sıkışmak için elini uzattı.

"*Grazie*," dedi sert hatlı yüzünde arkadaşça olmayan bir gülümsemeyle.

Çocuk titrek bir gülümsemeyle tokalaşmayı kabul etti ve uzaklaştı.

Addie bana döndüğünde gözlerinde eğlenmiş bir ifade vardı.

Ona başımı salladım. "Akşam yemeği olarak çocukların rüyalarını yiyorsun, değil mi?"

Beni kapıya kadar geçirirken alçak sesle kıkırdadı. Lobiye kadar takip ettiğinde hiçbir şey söylemedim ama benimle güvenlik barikatını aşmaya çalıştığında elimi kaldırdım.

"Ne yapıyorsun?"

Deri ceketinin iç cebine uzanarak üzerinde Adrian Smith yazan bir güvenlik rozeti çıkardı.

Kendime engel olamayıp güldüm. "Smith'ten daha orijinal bir şey düşünemez miydin?"

Omuz silkti.

"Tamam ama bunu neden aldın? Binada güvendeyim," diye ısrar ettim, en keskin bakışlarımla onunla denk olabilmek için kollarımı kavuşturdum.

"Patronun emirleri," diye yanıtladı.

Bu cümleden gerçekten nefret etmeye başlamıştım.

"Ne yapacaksın? Bütün gün ofisimin dışında mı oturacaksın?"

Tekrar omuz silkti. "Mecbur kalmazsam oturmam. Bir yere gitmen gerekirse mesaj atman gerekiyor."

Gözlerimi devirdim. "Ya küçük bir çocuk gibi hesap vermezsem?"

Yanıt, "Cenazen." oldu.

Birbirimize bakarken Addie'nin yüzü tamamen ifadesizdi, benimki ise kızgın bir maskeydi.

"Yeni erkek arkadaşın mı, Lombardi?" Benimle Salvatore davasındaki çalışanlardan biri olan Bill, yanımızdaki güvenlikten geçerken seslendi.

Ona orta parmağımı kaldırdım.

Addie sırıttı. "Evet, gerçekten sana bu lakabı yakıştırıyoruz."

Bıkkınlığımın bir kısmını dışarı atmaya çalışırken dudaklarımın arasından bir nefes verdim. "Tamam, bu öğleden sonraya kadar ofisten ayrılmama gerek yok. Gerekirse mesaj atacağım ama Tanrı aşkına, lütfen bana bir çocukmuşum gibi ofisime kadar eşlik etme. Bu benim *işim*. Hâlâ elimde kalan profesyonelliğimi korumak istiyorum."

Gözlerini kırptı ve bir anlığına ikna olmadığını düşündüm ama sonra uzandı ve onaylayarak omzumu sertçe pohpohladı. Topukla-

rı üzerinde dönüp binadan çıkınca kapıların yanındaki cam duvara yaslanıp bir sigara yakmasını izledim.

En fazla bunda anlaşabileceğimizi bildiğim için iç çektim.

Ama güvenlikten geçip asansöre bindiğimde yüzümde küçük bir gülümseme belirdi.

Çünkü görünüşe göre sadece Dante değil, adamları da güvenliğimi önemsiyordu.

Ve bu olması gerekenden daha iyi hissettirdi.

Konferans salonunda öğle yemeği yerken Dante'nin yasadışı kumar ve şantaj suçlamalarıyla ilgili ne yapacağımı düşünüyordum ki kapıdaki hareketlilik gözüme çarptı.

"Merhaba, Elena," dedi Bambi neredeyse utangaç bir tavırla, omzunun üzerinden kalın bir sarı saç perdesi sarkarak yüzünü kısmen gizliyordu. "İşyerinde seni rahatsız ettiğim için özür dilerim ama ben... ben hiç yapamadığımız konuşmanın geri kalanına devam etmek istedim."

"Elbette," diye teklif ettim hemen, kâğıtlarımı ve plastik salata kâsesini masanın üzerinde kaydırarak ona karşıma oturması için yer açtım. "Sana numaramı verdiğimi sanıyordum?"

"Verdin ama seninle yüz yüze konuşmam gerektiğini düşündüm." Sırtı camlara dönük olarak oturdu ve omzunun üzerinden koridorda yürüyen avukatlara baktı, geriye dönmeden salonu görebilmek için benim tarafımdaki bir sandalyeye geçti.

Ha.

Bu davranışı ilgimi çekti, bacak bacak üstüne attım ve ellerimi kucağımda birleştirdim. "Seninim."

Ellerine bakarken neredeyse çılgınca dudağını çiğnedi. "Evli değilim ve dul değilim. Bunu biliyor muydun? Bu yüzden Dante, Aurora ve benimle ilgileniyor. Kızıma evlilik dışı sahip olduğumda, ailem... pek mutlu olmadı."

Olmayacaklarını tahmin edebiliyordum.

Kısa bir süreliğine Daniel'ın bebeğine hamile kaldığımda, onu dış gebelikten dolayı kaybetmeden önce, annem evli olmadığımız konusunda nazik davranmıştı. Bunun nedeni Daniel'ın karısı olma-

mın an meselesi olduğunu düşünmem miydi, yoksa annem sandığımdan daha az gelenekçi miydi?

Napoli'de evlilik dışı bir bebek doğurmak şöyle dursun, evlilik öncesi seks yaptıkları için aile evlerinden kovulan kadınlar tanıyordum.

"Üzgünüm," dedim Bambi'ye, sözlerim kulağa bayat gelse de.

Kadınların bu kadar imkânsız standartlara tabi tutulması beni öfkelendirdi ve tüm bunları tek başına yaşamak zorunda kalan tatlı mavi gözlü kadın için kalbim sancıdı.

"*Grazie*," dedi nezaketle. "Dante ile tanıştığımızda Aurora iki yaşındaydı. Öz ağabeyim benimle konuşmuyordu ama para karşılığında evini temizlememe izin veriyordu ve bir gün Dante oradaydı. Aurora'yı ilk defa bir toz fırçasıyla oynarken gördü ve onunla oynamak için çömeldi." Bakışları hülyalıydı, dudaklarının arasına sıkıştırılmış yumuşak bir gülümseme vardı. Bambi'nin Dante'ye âşık olup olmadığını merak ettim ve çok derinine inmek istemediğim nedenlerle olmamasını umdum. "Daha sonra beni banyoda tuvaleti temizlerken buldu ve o kadar iriydi ki kapı çerçevesine zar zor sığıyordu. İlk başta, Aurora'yı işe getirdiğim için bana kızacağını düşünmüştüm ama bana sadece adımı ve perşembe günleri evini temizlemek için müsait olup olmadığımı sordu."

Başını sallarken güldü. "Karışık aksanı, otoritesi ve çekiciliğinden ne çıkarmam gerektiğine dair, hiçbir fikrim yoktu. Çok farklı bir kombinasyondu. Ama kabul ettim. O bir *capo*ydu. Başka ne yapacaktım ki?"

Dante daha önce beni de yanına taşınmaya zorladığında benzer ama çok daha yoğun bir duruma soktuğu için sempati duydum.

"Haftada bir önce iki, sonra üç gün oldu ve sonra aniden eviyle ilgilenmem için beni tam zamanlı olarak işe aldı. Aurora ve bana evinin yakınlarında daha iyi bir daire buldu ve ona bariz bir şekilde indirimli bir fiyata kira ödemem konusunda ısrar etti. Bir rüyanın gerçeğe dönüşmesiydi."

Yoksulun karanlık prense âşık olduğu bir peri masalının başlangıcı gibiydi.

Bunun bir bakıma mafyayla benim kendi hikâyeme çok benzediğini fark ettiğimde irkildim. Napoli'nin varoş kesimlerinde bir yok-

sul olarak doğmuştum; Dante, İngiltere bozkırlarındaki bir dükün oğluydu. Kendimi ondan bağımsız yetiştirmiş olsam da onun davası bana her zaman hayalini kurduğum parayı ve başarıyı getirecekti ve bu da bir bakıma mutlu sondu.

Değil miydi?

Daha fazlasını umut etmeye cesaret edemezdim.

Bambi'nin yanaklarındaki lekeye bakılırsa onun umut ettiği belliydi. "Ağabeyim bile Dante yüzünden benimle tekrar konuşmaya başladı. Ona her şeyi borçluyum, gerçekten. Bu yüzden buradayım." Katı bir kararlılıkla dolu o kocaman mavi gözlerini bana dikti. "Bir avukata ihtiyacım var."

Ona yardım etmek isteyerek, "Tamam," diye kolayca kabul ettim. "Neden?"

"Benim... hayatımda bir adam var ve son zamanlarda beni korkutuyor." Sesi titredi. "Aurora'yı korkutuyor."

Öfke içimden yükseldi. "Sana zarar verdi mi?"

"Yalnızca bir kez," diye itiraf etti, dudağını o kadar sert çiğniyordu ki kanatmıştı. "Ama hastaneye falan gittim, yani kayıtlara geçti. Karnıma bir yumruk attı ve iki gün dik duramadım."

"O... Ailenin bir üyesi mi?" diye alçak sesle sordum, benden yardım istediğini gizlemek için bu kadar zahmete girmesinin nedeninin bu olup olmadığını merak ederek.

Onu kimin incittiği ve Aurora'yı kimin korkuttuğu umurumda değildi. Onları o piçten kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapardım.

Hafifçe başını salladı ama gözlerindeki korku benim için düşündüğüm şeyi kesinleştirdi.

"Bana kim olduğunu söyleyebilir misin?" Yavaşça bastırdım, dizine parmaklarımla hafifçe vurmak için öne doğru eğildim. "Seni güvende tutmama yardım edebilir."

Çılgınca başını salladı. "Hayır. Kim olduğunu söylemek istemiyorum. Avukat-müvekkil gizliliği bizim için geçerli değil, değil mi?

"Hayır," diye itiraf ettim. "Dante'nin adamlarından biriyle ilgili bir sorun varsa, bu benim için bir çıkar çatışması olur. Ve bu yerel bir dava, bu yüzden seni hukukun bu alanı ile ilgilenen birine yönlendirmem gerekecek."

"Tamam, ben de öyle düşünmüştüm," diye itiraf etti. "Pek hukuk türü bilmiyorum, sen Aurora'ya ve bana karşı her zaman çok iyi oldun. Sadece yardım edeceğini biliyordum."

Övgüleri içimi ısıttı ve bir anlık kıskançlık nöbetim yüzünden kendimi çok kötü hissettim.

"Biz bu işi çözene kadar uzaklaşmak için Dante'den biraz izin istemeyi düşündün mü?" diye önerdim. "Uzaklaştırma kararı çıkarmadan önce bu adamla işler çirkinleşebilir."

"İşler kötüleşirse uzaklaşabilirim," diye kabul etti. "Ama Dante'yi zor durumda bırakmaktan nefret ediyorum."

"Anlayış gösterecektir," diye söz verdim çünkü yapacağını biliyordum.

İlk karşılaşmamızda olduğunu sandığım kalpsiz *capo* yalnızca bir hayaldi. Gerçek Dante bir suçlunun ruhsuz kara gözlerine sahip olabilirdi ama değer verdiği kişiler için altın gibi bir kalbi vardı.

"Bu adamın neden şimdi sana karşı böyle davranmaya başladığını düşünüyorsun?" Merakla sordum.

Sanki bunu sormayacağımı ummuş gibi yüzünü buruşturdu. "Benim için zor, anlıyor musun? Bazı... kötü şeyler yapıyor olsa da onu önemsiyorum."

Büyürken okula birlikte gittiğim kızların çoğu sonunda *Camorra* askerleriyle evlendi ve birçoğu kocaları tarafından dövüldü, tecavüze uğradı veya ihmal edildi. Güzel, tatlı Bambi'nin haydut bir sürüngenin elleri altında olduğu düşüncesinden nefret ediyordum.

Sevgilisi olduğunu söylememişti ama satır aralarını okumak yeterince kolaydı. Yaptığı şeyin yanlış olduğunu bilmesine rağmen, Bambi'nin onu ele vermesine yalnızca güçlü bir aşk karşı durabilirdi.

Bu düşünce, beni biraz fazla yakından vurdu; bu yüzden hafifçe gülümsedim ve devam ettim. "Anlıyorum ama Bambi, sen ve Aurora önce gelmelisiniz. Başka bir hukuk firmasındaki arkadaşım Tilda'yı arayacağım, davanızla o ilgilenecek. Aile hukukuyla uğraşıyor ve NYU'da sınıfımızın en iyilerinden biriydi, bu yüzden sana iyi bakacak."

"Sen bana iyi bakıyorsun," diye düzeltti, elimi sıkmak için uzanarak. "Dante'nin sana neden bu kadar hayran olduğunu anlıyorum."

"Ben de aynı şeyi senin için söyleyebilirim," dedim, kıskançlı-

ğımı bir kenara iterek çünkü Bambi iyi bir kadındı ve onun rezil sevgilisinden daha fazlasını hak ettiğini bilmesini istiyordum.

Telefonda işlerimi halletmemi beklerken yüzündeki gülümseme yorgundu. Tilda'nın numarasını gönder tuşuna henüz basmıştım ki

Bambi, "Ah, ona vasiyetname hazırlamayı bilip bilmediğini sor, olur mu?" dedi.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM
DANTE

Şehre ayak bastığım anda New York'u sevmiştim ve bu beğeni yıllar içinde daha da derinleşmişti. Şehir insanlarla doluydu, sadece sokaklardaki bedenlerle değil aynı zamanda insanların yüksek binalarda ve özenli parklarda oluşturduğu sayısız düşünce ve eylem ile doluydu. Öyle fani bir şehirdi ki, suç ve günahla dolu sıkışık ara sokaklar gibi kusurlar ve insan yapımı şehir manzarasının çatlaklarından dökülen, zaman zaman o rutubetli sokakları bile altın ışığıyla aydınlanan günbatımları gibi görkemlerle doluydu.

Düşüncelerime musallat olan kızıl saçlı İtalyan kadın gibi, hayatımı sadece bunu çözmek için harcamak istediğim bir çelişkiler kaosuydu.

Bir şey ilgimi çektiğinde, onu olabildiğince derinden inceleyebilmenin peşine düşerdim. Şimdi Elena'yı çözmek için de böyle bir gayretin ortasındaydım ama bu şehri daha iyi anlamak uğruna New York'un tuhaflıklarını ve tarihini araştırmak için yıllarımı harcamıştım.

Bu şehri daha iyi kullanabilmek için.

Şu anda Yukarı Doğu Yakası'ndaki apartmanımın kapalı otoparkının çok daha altında, araştırmalarımın meyvesi olan bir mekânda duruyordum. Daireyi karakterine, komşularına ya da etrafındaki iyi okullarına göre seçmemiştim.

Onu benim için değerli kılan geçmişinden dolayı seçmiştim.

Artık kullanılmayan metro istasyonu 83 numaralı demiryolu, 1900'lerin başında inşa edilen ilk istasyonlardan biriydi ve 1954'te hizmete kapatılmıştı. Şehrin altında zamanla unutulmuş bu tür birçok eski metro durağı vardı, Waldorf-Astoria'nın altındaki 61 numaralı demiryolu ve Old City Hall bunlardan ikisiydi. Ziyaretçiler için belli bir alana kadar halkın erişimine izin veriliyordu.

Smith Jameson Binası'nın altındaki 83 numarayı, binanın şimdi ölü olan önceki sahibi, şehir planlama kayıt bürosunda benim için çalışan bir adam ve benim dışımda kimse bilmiyordu.

Burası benim sığınağımdı, yukarıdaki dairemin kafesinden bir çıkıştı. Kendi kişisel Olympus Dağı'm olan çatı katına ve New York şehrinin tüm yeraltı ağı ile bağlı olan yer altı tünellerine sahip olmak tam bana göreydi.

Denetimli serbestlik bürosunun görmemesi ve Elena'nın duymaması gereken işleri burada yürütüyordum.

Solmuş freskleri, kıvrımlı yüksek tavanları ile uygun bir İtalyan tarzına sahipti ve adamın çığlığının yankılanması için hoş bir akustik yaratıyordu.

Yumruğum Carter Andretti'nin yüzüne sıkılmış bir şekilde indi ve derisi darbenin gücüyle olgunlaşmış bir meyve gibi yarıldı. Başı yana doğru eğildi, kanlı tükürüğü cılız vücudunda ve benim siyah takım elbisemde geniş bir yay çizerek uçuştu.

Bu yüzden siyah giymiştim. Dramatik bir görüntü yarattığı için değil, kanın başka bir renkten çıkması imkânsız olduğu için.

"Tekrar konuşmaya başlamak için otuz saniyen var, *figlio di puttana*," diye homurdandım ve acısını dengelemek için diğer yanağına bir yumruk daha indirdim. "Yoksa seni tavana asıp muştamı takar ve kum torbası olarak kullanırım."

Başı omuzlarının arasına düştüğünde zayıf bir şekilde inledi, gövdesinden kan damlıyordu.

"Konuşsa bile ikna olmam."

Gelen ses, şehirdeki en rezil günahkârlardan birine aitti, kötülüğüyle o kadar ün salmış bir adamdı ki bir odaya girdiğinde kadınların külotlarını ona verdiği söylenirdi.

Caelian Accardi.

Don Orazio Accardi'nin oğlu.

Genellikle böyle bir aile bağı, ona prestijli bir konumu garanti ederdi ama Caelian kara koyundu, babasının en büyük hayal kırıklığıydı. Aile işini öğrenmek Caelian'ın umurunda değildi ama eğlenmeyi –kızları, uyuşturucuyu ve kumarı— umursuyordu.

Accardi *borgata*sındaki hiç kimse Caelian'a dönüp bakmazdı.

Ama ben bakmıştım ve o gün oraya getirdiğim iki adamdan biriyle yüzleşmek için döndüğümde yine baktım.

Gençti, yirmili yaşlarının sonundaydı ve yüzünde hâlâ gençlik ve yaşla birlikte henüz yıpranmamış sarı parlak saçları vardı. Yine de onda belirgin bir özellik vardı, o atletik formu çok hareketsizdi, mavi gözleri fazla sakindi. Durgun suları çok derin, çok karanlık yerlerden akan bir adamın bakışıydı bu.

Buna güveniyordum.

Santo Belcante odanın karşı tarafından, "Ondan şüpheleniyorsan aptalsın," diye alay etti. "Di Carlolar her zaman açgözlü piçlerdi."

Santo kimsenin oğlu değildi. Çocukken Monte Belcante tarafından himaye altına alınmıştı ve Monte geçen yıl kanserden ölene kadar onun vârisi olarak yetiştirilmişti. Bilmediğim sebeplerden dolayı Monte'nin kardeşi Nario, Santo'nun yerine aileyi devralmıştı.

Santo'nun ses tonunda duyduğum hoşnutsuzluğa güveniyordum.

Frankie, Elena'yı Staten Island'da yoldan kimin çıkarmaya çalıştığını öğrenmişti.

Kahrolası di Carlolar.

Trafik kameraları, Gideone'nin ağabeyi ve taht için yarışan iki kişiden biri olan Agostino di Carlo'yu, kovalamacadan bir saat önce Brooklyn'de ailesine ait bir restoranda GMC SUV'a binerken yakalanmıştı.

Pislikler benim ve benim olan için geliyordu.

Konu sadece Cosima'nın Giuseppe'yi öldürmüş olması ve onun Tore ile benim bilinen bir yakınımız olması ile ilgili değildi (Gerçi ne ölçüde yakın olduğumuzu üçümüzden başka kimse bilmiyordu).

Sözde yere düşen bir adamı tekmelemekle ilgiliydi.

Operasyonumun kontrolünü istiyorlardı.

Dahası, tüm şehrin kontrolünü istiyorlardı.

Carter Andretti sabahın erken saatlerinde Agostino di Carlo'nun Ottavio'nun şarküterisini kurşunlaması için kendisine para verdiğini açıklamaktan çok mutlu olmuştu.

Cosima'dan kurtulmak için değildi.

Ama amcasından kurtulmak içindi.

Ailenin başına geçme fırsatını kullanabilmek için ailelerimiz arasındaki tüm lanet olası savaşı amcası yönetmişti. 80'lerdeki saf kaosa ve sayısız mafya adamının parmaklıkların arkasına girmesine yol açan türden bencil, düşüncesizce bir hareketti.

Aptalca ve salakça.

Özellikle de Carter Andretti, bana Salvatore *borgata*sını yıktıktan sonra bile durmayacaklarını söylediği için.

Lanet olası di Carlo kardeşler her şeyi istiyordu.

Bu yüzden, Accardi ve Belcante ailelerinin gözden düşmüş iki üyesini takımıma kazandırmıştım. Onları di Carlo'ların kendi örgütleri için de bir tehdit olduğuna ikna edebilirsem, bu müttefik olacağımız anlamına geliyordu. Eski nesillerin beni ölü görmekten Cosa Nostra kadar mutlu olacağından gayet emindim.

Hiçbir uyarıda bulunmadan geri çekildim ve Andretti'ye bir yumruk daha attım. Yanağı sert yumruğumun altında buruştu, kemikleri parçalandı.

"*Fermo*!"* diye inledi, başını eğerek.

"Bize duymak istediklerimizi söylediğinde duracağım," dedim mantıklı bir şekilde, kanını onun kadar kirli gömleğiyle silerken.

"Doğruyu söylüyorum," diye inledi yarılmış dudaklarının arasından usulca. "Bize Otto's'u kurşunlamamız için para verdiler. Agostino ve Gideone. Bu ilk adımdı."

"Ve ikincisi?" diye bastırdım, tırnaklarımın altındaki kanı sıyırmak için kılıfımdan bir bıçak çektim.

Gözleri bıçakla yüzüm arasında çılgınca gidip geldi, ardından Accardi ve Belcante'ye döndü. "Seni öldürüp diğerlerinin peşine düşeceklerdi."

"Nasıl?" diye sordu Santo, benim yanıma gelip üzerine eğildi.

* (İt.) Dur. – ç. n.

"Nasıl yapacaklarını söyle yoksa Salvatore'nin bıçağı ile canlı canlı derini yüzerim."

"The Fallen MC ile olan anlaşmanı bozacaklardı," diye soludu, çenesinden kanlı tükürükler akıyordu. "Görünüşe göre New York şubesinde sızacak bir açıklık bulmuşlar."

Santo vahşice küfretti.

"Ya Accardi ailesi?" Caelian bir sigara yakarak ağır adımlarla arkamızdan yaklaştı.

Carter sessizleşti.

Caelian iç çekti, sigarasından bir nefes aldı ve sonra eğilerek Carter'ın yüzüne üfledi. "Bana söylemek için tek bir şansın var."

Carter altına işerken bağlı olduğu sandalyeden damlayan idrarın keskin, buruk kokusu ortamı sardı.

Yine de konuşmadı.

İyi bir piyade askeriydi.

Ama üç öfkeli *capo*ya denk değildi.

Caelian neredeyse gelişigüzel bir şekilde omuz silkti, sonra öne uzanıp bir eliyle Carter'ın yüzünü tutarken diğer eliyle doğrudan di Carlo askerinin gözünün içinde sigarayı söndürdü.

Carter'ın çığlığı boşlukta yankılandı.

"Ravenna'yı alacaktı," diye bağırdı Carter, bağlı olduğu iplerle savaşırken boynunu zorlayarak. "Onu alacaktı, ona tecavüz edecekti ve onunla evlenecekti."

Caelian'ın içini öfke sardı ve o piç kurusunu tanıdığımdan beri ilk kez, babası kadar acımasız bir mafya patronu gibi görünüyordu.

Omzunun üzerinden bana bakarak, "Yeterince duydum," diye karar verdi. "Ne öneriyorsun, Salvatore? Sanırım bir planın var."

İkisine de gülümsedim. "Var."

Onlar gittikten sonra ekibimin tapınağa girmesine izin verdim ve gözden kaçırmış olabileceğim herhangi bir bilgi olmadığından emin olmak için Adriano'yu Carter'a yönlendirdim. Memnun olmuştum. Hayatımın geçen yıl dönüştüğü boktan düğüm, yavaşça kendi kendine çözülmeye başlıyordu.

Di Carlo'lar için bir planım vardı.

İrlandalı piçler için bir plan.

Ve henüz bilmese de Elena için bir plan.

"O *bastardi*lere nasıl güvenebilirsin?" diye mırıldandı Jacopo, ben terk edilmiş istasyonun bir köşesinde sakladığımız silahların namlularını incelerken omzumun üzerinden.

Kuzenimin yüzüne bakmak için dönmeden önce yavaş yavaş doğruldum. Kan bağımız yoktu ama ona her zaman bir kardeş, yakın bir sırdaş gibi davranmıştım. Bazen bu, olması gerektiği kadar saygılı olmadığı anlamına geliyordu.

"Kendime göre nedenlerim var," dedim donuk bir sesle, bunun onu kızdıracağını bilmeme rağmen.

Hayatın kendisi Jaco'yu kızdırmışa benziyordu, bu yüzden herkes ona Huysuz diyordu. Ağzında gümüş bir mafya kaşığıyla doğmuş olmasına rağmen hayattaki kaderi hakkında sızlanması ve her zaman kurban rolüne bürünmesi beni rahatsız ediyordu. Kendi ailesinin planları dışında Ventura topraklarında onlardan habersiz ek iş yapmaya kalkıştığı için Ventura Meksika karteli tarafından öldürülmeden önce babası onu sevmişti.

Onlarla bunun için savaşa girmemiştik.

Emiliano, ailesinin çıkarlarına aykırı davrandığında kendi mezarını kazmış ve yerin iki metre altında yatmak zorunda kalmıştı.

Jaco, bundan hoşlanmamıştı ama onu suçlayamazdım.

Biri Tore'yi incitirse onu çıplak ellerimle parçalara ayırırdım. Ama fark şu ki, Tore asla *borgata*sına karşı hareket edecek kadar aptal olmazdı.

Bu yüzden, Jaco'nun somurtkanlığına ve ailesi öldürüldüğü için yaptığım her lanet şey hakkında beni rahatsız etme ihtiyacına katlandım ve bu iyileşmeyen bir yaraydı.

Deneyimlerimden biliyordum.

Uzun siyah saçlarını kulaklarının arkasına iterek, "Onları tanımak istiyorum," diye ısrar etti. "Onlar kahrolasıca rakip *capo*lar, Dante. Belki bu ev hapsi... belki de o kadın seni *pazzo** yaptı."

"O kadın?" diye sordum sessizce, tüm vücudum gerilmişti.

Her zaman olduğu gibi kendini maskaralıklarına fazlasıyla kaptırdığı için tehdidimi sezmedi. "*Si, quella donna.* Başından beri onun

* (İt.) Deli. – ç. n.

için çıldırıyorsun. O kahrolası bir avukat, D. Pislik polislerden bir adım uzaktalar. O orospuya güvenemezsin ve ben bu konuda yeterince sessiz kaldım. Senin evinde mi yaşıyor? Büyünün gerçekleştiği yer orası mı? Ömür boyu hapse atılmayı istiyorsun, sonra da Accardi'nin reddedilen oğlu ve Santo *barstardo*yla olan bu tehlikeli işe kalkışıyorsun?"

Başını salladığı için ona saldırdığımı fark edemedi, kalın boynunu avucumun içine alıp sıkarken onu parmak uçlarına kaldırdım. Gözleri şoktan dışarı fırladı, elleri beni tırmalamak için kalktı, ağzı ölmekte olan bir balık gibi çırpınıyordu.

Mekândaki diğer adamların hiçbiri beni durdurmak için tek bir hareket yapmadı.

Jaco'nun yüzünü yüzüme yaklaştırdım böylece sadece onu hor görebilecektim. "Bir daha Elena'ya orospu dersen Jaco, bıçağımla alnına bu kelimeyi kazırım, *capisci*?"

Silah sayımını bitirmek için arkamı dönerek onu yere bıraktım.

Arkamda boğuldu ve nefes aldı. "Ne oluyor, Dante? Ben senin *cuginonum.** Kan bağımız var. Yine de ona öyle dediğim için bana böyle mi davranıyorsun? Delirmişsin."

"Benimle bu şekilde konuşabileceğini sanıyorsan delirmişsin," dedim ona soğuk bir sesle, bagajın kapağını kapatıp tekrar ona bakmak için dönerken. "Bu ailenin *capo dei capi*'sinin sen değil ben olduğumu unutuyorsun. Söyleyeceklerini dinlemeye açığım Jaco ama mızmız bir *troia*** gibi değil de bir erkek gibi söyleyeceksen."

Bana kendimi becermemi söylerken eliyle kaba bir işaret yaparak, "*Vaffanlo*,"*** diye küfretti. "Sadece sana göz kulak olmaya çalışıyorum. Bu aile için. Elimde kalan tek şey bu ve onu korumak istiyorum."

Biraz yumuşadım, öne çıkıp gereğinden biraz fazla sıkarak omzunu yakaladım. "Anlıyorum *cugino*. Sadece hatırlamalısın ki, yaptığım her şeyi bu aile için yapıyorum."

Biraz yatıştı ama huysuz bir kaş çatma hâlâ alnını gölgeliyordu. "Onu değil."

---

* (İt.) Kuzen. – ç. n.

** (İt.) Orospu – e. n.

*** (İt.) Siktir et. – ç. n.

"Hayır," diye kabul ettim çünkü bu doğruydu. "Elena sadece benim için."

"Bu aptalca, D," diye tekrar karşı çıktı ama savaşı kaybettiğini biliyordu.

"*Forse*," diyerek belki de öyledir diye kabul ettim. "Ama en büyük başarılarımız benim cesurca oynadığım kumarlardan geldi. Bu konuda çok şey riske atmaya hazırım."

"Her zaman kadınların bir erkeği mahvettiğini söylerdin," diye hatırlattı bana haince. "Onları zayıflatıyorlar."

Başımı kaldırdım, elim boynunu acıtarak sıktı. "Söylemiş miydim? Bence beni yanlış anlamışsın. Belki aksanımdan dolayı, hı? Âşık bir erkeğin tek bir zayıf noktası vardır, o da kadınıdır dedim. Bu onun zaafıdır. Ama aynı aşk onu aşılmaz, bir tanrı kadar güçlü kılar." Boştaki elimi boğazının diğer tarafına vurdum ve gücümü hissedebilmesi için bir anlığına boynunu sıktım. "Ne düşünüyorsun, Jaco? Zayıf mı görünüyorum?"

Soluk kahverengi gözleri karmakarışık duygularla bir bataklığın yüzeyi gibi kaynıyordu. Gururu, sevgisi ve sadakatiyle iç içe geçmişti. Sonunda uzanıp kardeşçe bir tavırla ellerini omuzlarıma koydu ve başını hafifçe eğdi. Başını öpmek için eğildim ve onu tutan elimi kaldırdım.

"*Va bene*," dedim ona hem tartışmamızı hem de onun varlığını görmezden gelerek. "Git yeğenimi ve Bambi'yi al. Onlara selamımı ilet."

Neredeyse kendine başını salladı, sonra bana mahcup bir şekilde sırıttı. "*Grazie*, D."

Ona çenemi kaldırdım. "*Vattene.*"

Gitti.

Ellerimi göğsümde kavuşturup beynim uğuldayarak gidişini izledim. Frankie yanıma gelip aynı pozu yapınca şaşırmadım.

"Sorun çıkaracağını düşünüyor musun?"

Elimle çenemdeki kirli sakalı ovalayarak iç çektim. Elena ile yukarıda tercihen içinde olmak, benim için gelmesini sağlayabileceğim daha fazla yolu keşfetmek istiyordum. Bunun yerine, tüm hayatım boyunca yaşadığım derin yeraltında gölgelerin içindeydim.

"Bana bir şey olursa ona miras kalacak olan işi riske atacağına

inanmıyorum. O, soyadına ve buna bağlı olan başarı ile motive olan bir adam. RICO davasına rağmen iyi gidiyoruz. Para geldiği sürece Jaco, Tore'nin ona verdiği şeylerle sadık kalacaktır. Ama Mason'dan sonra kimseden emin değilim. Lanet hayatını bana borçlu olmasaydın, senden de emin olmazdım."

Frankie başını salladı. "Gitmeyi düşünürsem, Liliana beni öldürür."

Güldüm çünkü gerçek buydu. Karısı küçük bir şey olmasına rağmen hafife alınmamalıydı.

"Bu Elena'da da var," diye devam etti, sanki daha önce başlattığımız bir sohbete devam ediyormuş gibi.

"Ne?"

"*Donna* olmak için gerekenler."

Gözlerimi kırptım çünkü Elena haftalardır aklımda ve kanımda olmasına rağmen geleceğimiz hakkında fazla düşünmemiştim. Belki de mantık olarak sahip olamayacağımızı bildiğim için.

O fazla düzgün, fazla dürüst ve ahlaklıydı. Benim tüm varlığımı oluşturan işimin ayrıntılarından fazlasıyla tiksiniyordu. Dairemin duvarlarının ötesinde, bu davanın kapsamı dışında bir ilişki kurmamızın hiçbir yolu yoktu.

Yine de ondan vazgeçme fikri beni delirtiyordu. Çıldırmış, ağzından köpükler saçan bir canavar gibi deli yapıyordu.

Onu boşaltabilen tek erkek bendim.

Ona küfrettiren ve onu yalvartan.

Zayıf görünmekten nefret etse de onunla ilgilenmesine izin verdiği tek kişiydim.

Bana ait olmadığı bir zaman nasıl olabilirdi?

Ama *donna*.

Patron.

Krallığım için kraliçe.

Sadece bu davada bana karşı değil, suçlarımda da ortak.

Gölgeli yeraltı dünyamda.

Gülünç olması gerekirdi ama bir yanım onu burada solmuş fresklerin altında soğukkanlılıkla ve etkili bir şekilde silahları kontrol ederken ve *soldati*lere emir verirken hayal edebiliyordu.

Muhteşem olurdu.

Sonunda Frankie'ye, "Aşk seni aptallaştırdı," dedim bu fanteziyi

kafamdan atmaya çalışarak sırtımdan uçup gitmesine izin verdim. "Ben gerçek dünyada yaşıyorum."

"Yarattığın dünyada yaşıyorsun," diye düzeltti. "İşte bu yüzden patron sensin."

Kısmen hüsran, kısmen başka bir his olan hırıltı boğazımdan çıktı.

Belki onu tamamen yozlaştırma düşüncesiyle gelen zafer hissi. Onun gibi bir kadının yanımda olması düşüncesi.

"Eğer plan işe yaramazsa, bunun için endişelenmek için burada olmayacağız," diye hatırlattım ona.

Çünkü ben *capo*ydum.

En iyi hazırlanmış planların çoğu zaman boka sardığını yeterince iyi biliyordum. Yani A'dan E'ye kadar planlarım vardı ve bunlardan hiçbiri Elena Lombardi'yi içermiyordu.

İçeremezlerdi.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM
DANTE

Asansör kapıları açıldığı anda duydum.

Müziği.

Varlığı dairemi, hayatımın son üç ayını içeride kilitli olarak geçirdiğim tanıdık erkeksi vahadan ruhani bir şeye dönüştürmüştü. Tore'nin evinin olduğu İtalyan kırsalını sanki bir aynadan geçmişim gibi görebiliyordum. Ekşi meyveleriyle taşan zeytin ağaçlarını, yazın yoğun ışınları altında yeşilden altına dönen yamaçların eğimli dalgalarını. Çocukken orayı ilk kez ziyaret ettiğim zamanı, asmadaki üzümleri gördüğümde hissettiğim merakı, dilimin üzerinde bir el bombası gibi olan olgunlaşmamış merlotun ekşi patlamasını hatırladım. Müziği her zaman sevmiştim ama hiç konser veren bir piyanisti dinlememiştim ve şimdi nasıl bu kadar ihmalkâr olabildiğimi merak ediyordum.

Elena'nın o enstrümandan çıkardığı sihir, ruhumun iplerini kopardığını hissettiğim bir sanattı.

Günbatımının son ışıkları pencerelerden kayısı suyu gibi ahenkli bir ışık yansıtıyordu, parlaklığı doğrudan oturma odamın köşesinde daha önce kimsenin çalmadığı kuyruklu piyanonun altında birikiyordu.

Banka oturmuştu, dua ediyormuş gibi başı öne eğik, gözleri ha-

fifçe kapalıydı. Parmaklarının arasından tuşlara akan şarkının gücüyle bedeni hareket ederken göz kapakları birbirine değiyordu. Saçları onunla ilk tanıştığım zamankinden daha uzundu, parıldayan bir kızıl ipek kütlesi omuzlarından aşağı dökülüyordu. Kollarının çıplak derisindeki tüyleri sanki şarkısının gücünden etkilenmişçesine diken diken olmuştu.

Daha yakına gittim.

Vahşi köpekler veya silahlı Cosa Nostra *soldati*leri bile, beni Elena Lombardi'nin daha önce hiç görmediğim bu haline yaklaşmaktan alıkoyamazdı.

Bu sefer cesaretini sınamak için evine gittiğim o geceden, hüzünlü bir melodi çaldığı ilk seferden farklıydı. Fildişi ve siyah tuşlardan usulca çıkardığı notalar üzgün ya da yalnız değildi.

Güneşin ahengi kadar, dilimde patlayan ekşi üzümlerin suları kadar parlaktılar.

Müziğin var olmasının nedeni buydu; kelimeler kısıtlamalardan mustarip olduğunda, o aç gözlü ve isimsiz duyguları ifade etmenin tek yolu bir şarkıydı.

Benim için çalıp çalmadığını bilmek istedim.

O parlak altın notaların bizimle ilgili olup olmadığını.

Elena söz konusuysa, sorularıma yanıt istemek hiçbir zaman basit olmamıştı. Tuşlardan gelen müzik gibi, usta ellerle ikna edilmesi gerekiyordu.

Bu yüzden odanın içinde sessiz, sabırsız adımlarla ilerlerken tek kelime etmedim. Ses etrafımızda canlı bir şekilde yükseliyordu, bu yüzden siyah geceliğiyle ileri geri sallanırken ne kadar yakınında durduğumu fark etmedi.

Sonatını bozmak istemedim ama ellerim yanıyordu ve bu ateşi söndürebilecek tek şey teninin benimkine değmesiydi. Parmak uçlarımı ince pazılarına, omuzlarının üzerine nazikçe dokundurdum ve şarap kırmızısı saçlarını ellerimin arasına aldım.

Duraksamadı.

Aksine dokunuşum onu şarkının zirvesine gitmeye teşvik ediyor gibiydi, parmakları tuşların üzerinden akan su, bir ses nehri gibiydi.

Uzun saçlarını omzunun üzerinden çekip boynunun uzun beyaz sütununu ortaya çıkardım.

Derisinin hemen altında atan nabzının çaldığı notalarla aynı döngüyü takip edip etmediğini öğrenmem gerekiyordu, bu yüzden dudaklarımı boynuna bastırmak için eğildim. Dudaklarımı o narin boğazında aşağı yukarı hareket ettirirken saten tenine dokundurulmuş Chanel No 5'in sıcak, çiçeksi kokusunu belli belirsiz alabiliyordum.

"*Sei bellissima*," diye mırıldandım dilimi deli gibi atan nabzına değdirirken.

Bu onun etrafındayken edindiğim bir alışkanlıktı, Elena'nın kalp atışlarını hissetme ihtiyacıydı, onun ateşle atan ama buzdan yapıldığını sandığı kadını hissetme ihtiyacıydı.

Kürekkemiklerinin arasından hafif bir ürperti geçti ama parmakları notaları kaçırmadı.

"Benim için mi çalıyorsun, *lottatrice*? Çünkü bu teslimiyetinin tatlı şarkısı gibi geliyor," diye kulağına fısıldayarak devam ettim, dişlerimi boğazından aşağı doğru indirdim.

Aralanmış dudaklarından yumuşak bir hıçkırık çıktı. Emmek istediğim dudaklarında her zaman sürdüğü kırmızı ruju yoktu, olgunlaşmış bir erik gibi doğal renkteydi.

Elena'yı baştan çıkarmak büyüleyiciydi. Onu yatıştırmak için kullandığım yöntemlerle karmakarışıktım, en ufak bir dokunuşa, en masum ifadelere bile verdiği zarif tepkilerle şaşkındım.

İçinde o kadar derin bir özlem vardı ki şimdiye kadar, bana kadar hiç ortaya çıkmamışlardı.

Bunca zamandır uykuda olan tüm bu şehvete erişimim olduğunu bilmek uyuşturucu gibiydi.

Parmaklarım boynunun her iki yanından aşağıya, çıkıntılı köprücük kemiklerinin üzerinden göğsüne doğru ilerledi. Ürperdi, ben ondan zevkini alırken o piyanodan müzik aldı, ikimiz de görünmez bir metronom tarafından ardışık işliyorduk.

Ufak askılar dantelli ipek geceliğini omuzlarında tutuyordu.

İşaret ve baş parmağımın arasında bir tanesini kopardım.

Çat.

Müzikte zar zor duyulan bir fısıltıydı.

Kumaş, göğsünün kavisinden kucağına kaydı ve yumuşak kabarıklığı süsleyen sivri bir meme ucunu ortaya çıkardı.

Çat.

Diğer askı göğsünü tamamen açarak bana yol verdi.

Yine de çaldı.

"*Bene, Elena, suona mentre io suono te*," dedim ona.

Güzel, Elena, ben seninle oynarken sen de çal.

Göğüslerinin alt tarafına doğru ilerleyip büyük ellerimle onları avuçlamadan önce şişkinliğini tarttım. Kırmızımsı meme uçlarını parmak boğumlarımın arasına aldım ve onları nazikçe çimdikledim.

Sonra o bir notayı kaçırıp nefesi kesildiğinde, tekrar yaptım.

Bu sefer nazikçe değildi.

Dişlerinin arasından tiz sesli bir hava çıktı.

Burnumu kulağının arkasına götürdüm, baş döndürücü kadınsı kokusunu içime çektim. Sadece bu bile pantolonumun içindeki aletimin protesto edercesine sert bir şekilde tepki vermesine neden oldu.

Daha önce bir kadından hiç bu kadar etkilenmemiştim.

Çünkü Elena sadece muhteşem değildi. Onunla ilgili her şey beni büyülüyordu. Meme uçlarını parmaklarımın arasında yuvarlarken ve kısa tırnaklarımla göğüslerinin kabarıklığını hafifçe tırmalarken kendimi yeni diyarlar keşfeden bir kâşif gibi hissettim. Ondan aldığım her his lanet olası bir mucizeydi.

"Seni böyle bedereceğim," diye söz verdim ona karanlık bir şekilde, heyecanım şarkısının temposunu aşıyor böyle devam edemeyecek kadar yükseliyordu.

Onun içindeyken duvarlarının beni nasıl sıkı sıkıya sardığını hâlâ hissedebiliyordum. Boşalırkenki bağırışı, kaba bir şükran ve huşu içinde bir şoktu. Etrafımda dalgalanma şekli, sanki bedenlerimiz arasında olacak herhangi bir boşluğa dayanamazmış gibi beni kendine bastırışı.

Tekrar onun içinde olma ihtiyacı beni tamamen tüketmişti.

Sabırsızlanarak şişmiş göğüslerini bıraktım, bir elim o ince sütunu avucumda tutabilmek için boynuna giderken onun feminenliğinin benim gücüme olan kontrastı tuhaf bir şekilde etkileyiciydi. Parmaklarımı genişçe açarak diğer elimi titreyen karnının üzerinden kaydırdım ve birikmiş ipeğin altından bacaklarının arasına uzandım.

Geceliğin altına hiçbir şey giymemişti.

"Seni böyle bulmamı istedin," boynuna doğru. Dişlerimi derisine o kadar sertçe geçirdim ki tıslad. "Beni buraya çağırmak için kavalcı gibi şarkını çaldın. Sana böyle dokunacağımı mı umuyordun? Bu anın hayalini kurdun mu?"

Şarkı daha sıcak ve mayhoş bir besteye geçti, fildişi tuşlardan bal damlıyordu.

"Çünkü Elena," diye devam ettim elim onun ıslaklığının tamamını kavrarken. "*Nemmeno immagini cosa ho intenzione di farti.*"

Sana neler yapacağımı tahmin bile edemezsin.

Açı doğru olana kadar hafifçe eğildim ve kalın parmaklarımdan ikisini sıcaklığının içine kıvırdım. Başını omzuma yasladı, elimin içini klitorisinin şişmiş tomurcuğuna sıkıca bastırıp parmaklarımı ön duvarına sürtmeye başladığımda gözleri titreyerek kapandı.

"Seni bu şekilde elime boşaltacağım ve o ana kadar benim için çalacaksın," diye emrettim. "Çünkü başarısız olmanı izlemek istiyorum. Sadece benim için kontrolü kaybettiğini görmek istiyorum."

Titriyordu, göğüs uçları camı kesecek kadar sertti ve kalçaları benim hareketlerime karşı hafifçe oynuyordu.

Yine de notaları ağır ağır çalmaya devam etti. Sanki başka bir odaya gidiyormuşuz gibi şarkının ritmi soluyordu.

Bu sadece onunla daha sert oynamamı sağladı. Elim onun kadınlığına sahip olurken, üçüncü bir parmağımı da sıkı duvarlarına bastırıp onu genişlettim. Ardından sancıyan meme uçlarını ihtiyaçla zonklayana kadar sıkmaya başladım. Tamamen benimle dolup taşmasını istiyordum. Bu dürtünün peşinden giderek boştaki elimi ağzına götürdüm ve emmesi için parmaklarımı dudaklarına doğru uzattım.

Kısa bir tereddütten sonra dudakları parmaklarımın üzerine kapandı, dili boğumlar boyunca kaydı.

"Benim için orgazm olmayı ne kadar istediğini hissedebiliyorum," diye mırıldandım çünkü ne zaman edepsiz sözler söylesem o tatlı amcığı geriliyor, nabız gibi atıyordu ve cildi koyu bir kırmızıya dönüyordu.

Tepkisi onu utandırmıştı ama bu, bana olan reaksiyonlarını daha da arttırmıştı.

"Benim için parmaklarımın üzerine boşalacaksın, Elena." Parmakları tuşlarda, bacakları ise piyanonun altında titriyordu. "Ve sonra seni bu piyanonun üzerine eğeceğim ve sen boşalmaya devam ederken kendimi senin içine gömeceğim."

"Dante," diye soludu, ses tonunda önceki geceki korkunun aynısı vardı.

Bu onun için yeniydi.

Seks değil.

Ama sevgilisinden zevk almak ve kendi arzusunu gidermek için cinsel ilişkide bulunmanın mahremiyeti yeniydi.

Kahretsin, muhteşemdi.

Piyanoyu çalmaktan vazgeçtiği sırada onu, *"Si, bella,"* diye onu cesaretlendirdim. Bir eli ahenksiz şekilde tuşların üzerinde hareket ediyordu. "Kontrolü bırak. Benim için gel. Ve geldiğin zaman *capo*nun adını söyle."

Yaptı.

Başını geriye atarken boynu gerildi, gözleri sımsıkı kapalı, bacakları gergin ve dümdüz, kadınlığı ise patlamadan önce gergindi.

Ve sonra *bam.*

Parçalara ayrıldı.

Kollarımda titrerken gevşemiş ağzından çığlıklar döküldü, ikinci orgazmı ile kendinden geçtiğinde elleri piyano bankını kavramak için tuşlardan kaydı.

O kadar güzel bir kaos, öyle bir çelişkiler fırtınasıydı ki o bile kendini anlamaktan acizdi. Onun parçalanışını izlemek şehrin sokaklarında hızla yayılan, binaları ve ağaçları parçalayan bir fırtınanın ortasında durmak kadar etkileyiciydi. İhtişamının ve zekâsının el değmemiş gücü, benim gibi bir adamı bile yerle bir etmeye yetiyordu.

Kendimi tutmayı başardığım uysallık, onun doruğa ulaşmasını izlerken paramparça oldu. Boşaldığında içinde olmamanın verdiği sahiplenici, neredeyse kıskanç bir öfke ile boğazımdan bir kükreme yükseldi.

Ben de ona söz verdiğim şeyi yaptım.

Onu ayağa kaldırıp o muhteşem, sırılsıklam kıvrımlara erişebilmek için bacaklarından birini kaldırarak düzensiz bir çınlamayla tuşların üzerine yerleştirdim.

"Kendini benim için açık tut," diye emrettim kemerimi çözerken. Fermuarımı açıp ağrıyan penisimi pantolonumdan çıkardım.

Kaldırdığım bacaklarıyla, poposunu tutmak için bir eliyle geriye uzanırken parmakları tereddütle titriyordu.

"İşte bu," dedim heyecanlı bir şekilde. Ellerimi vücudunun ulaşabildiğim her santiminde gezdirdim ve onu gergin bir kısrak gibi yatıştırdım. Dokunuşumla birlikte hemen sakinleşti, onu her okşayışımda elime doğru yaklaşmaya başladı. "Böyle dururken nefes kesicisin. Çıplak olduğun için değil, benim gibi bir adamın karşısında savunmasız olduğun için. Bundan daha tahrik edici bir görüntü olamaz."

Gövdesini cilalı piyanonun tepesine bastırıp kalçalarını biraz daha yukarı kaldırırken ağzından küçük bir sızlanma kaçtı.

Davetiyesini olduğu gibi kabul ettim ve yaklaşarak aletimi kaygan, pembe kıvrımlarına yönlendirdim. Penisimin onun sıcaklığına ilk dokunuşu tıslamama neden oldu. Aletimin başı küçük amcığının içine kaydığında patlayacakmış gibi hissettim.

"Seni sert bir şekilde becermem gerekiyor," diye homurdandım, kendimi tutma çabamdan dolayı alnımdan boncuk boncuk terler akıyordu. "Bu tatlı amcığın sahibi benim, Elena. İstediğini söyle."

"İstiyorum." Sözleri sanki onları söylediğine inanamıyormuş ama söylemezse dayanamayacakmış gibi bir hıçkırık olarak çıkmıştı. "Lütfen, Dante."

"Bunu söylemeni sevdiğimi biliyorsun," dedim tamamen geri çekilirken, aletimin sadece ucunu girişine yasladım. "Bir daha söyle, sana bir *capo* ile sevişmenin nasıl bir şey olduğunu göstereyim."

Piyanoya tutunurken tüm vücudu şiddetle titriyordu, dizini tuşlara dayamıştı hatalı notalara basıp duruyordu. "Lütfen, lütfen. *Per piacere. Per favore. Ti prego*," diye kelimeyi aklına gelen her şekilde zikretti. İhtiyaçtan aklını kaybetmiş gibiydi.

Bir sonraki hamlem beni dibine kadar onun içine soktu.

Beraber, onun saf güzelliğinin yasını tuttuk.

Ama yeterli değildi.

Onu ne kadar sert becerirsem becereyim içimdeki hayvani arzu tatmin olmuyordu.

Onu tekrar tekrar piyanoya ittiğimde elleri ve kaldırdığı bacağı tuşlara çaptığında enstrüman titreyip şıngırdıyordu.

"Daha fazlasına ihtiyacım var," diye sızlandı başını sallayarak. Sanki derisinden ayrılmaya çalışıyormuş gibi gerindi.

"Sana daha fazlasını vereceğim," diye söz verdim. Sırtını göğsümle örttüm ve gururla kükrememe neden olacak şekilde dişlerimi boynuna geçirdim.

Onu dişlerimle ve vücudumla piyanoya sabitledim, parmaklarımla şişmiş klitorisini okşayabilmek için elim kalçasının etrafından dolandı, sürtünme bir alev gibi yakana kadar ıslaklığında ileri geri kaydırdım.

Çarpışmaya hazırlanırmış gibi İtalyanca, "Beni boşaltacaksın," diye hırıldadı. "*Dio mio*, Dante Aman Tanrım."

Bir risk aldım ve avucumu hafifçe klitorisine vurmadan önce elimi geri çektim.

Tek tokat onu doruk noktasına getirdi.

"Siktir," diye haykırdı, içini delip geçen zevkin gücüne karşı çırpınıyor, titreyip tekmeler atarken tuşlara doğru tırmanıyordu.

Onu sıkıca tuttum, uzuvları benimkilere doğru kaydı. Kadınlığı beni o kadar sıkı sardı ki içinde hareket edemedim, sadece kendimi köküne kadar içine oturttum ve etrafımda parçalanmasını hissettim.

Bunu hissetmek yeterliydi. Elena Lombardi'yi bu kadar güzel kırdığımı bilmek. Ona bu kadar zevk veren tek erkek olduğumu bilmek.

Kalçalarımı daha da derine bastırdım ve içine boşaldım. Alnımı omzuna bastırdım ve onu tohumlarımla doldurarak geldim, geldim ve geldim.

İçinde nabız gibi attığımı ve boşaldığımı hissettiğinde belli belirsiz nefesini tuttuğunu fark ettim. Gerçi çok da belli belirsiz değildi çünkü beni daha fazla yakınında tutmak için bir elini geriye doğru uzatarak kalçama doğru bastırıyordu. İçimdeki her şeyi ona verdikten sonra üzerine doğru yayıldım ve nefes nefese kalmışken kendi adımı hatırlamaya çalıştım.

"Pekâlâ," Bir an sonra Elena'nın yumuşak sesi duyuldu. Saçlarının karmaşıklığı ve üzerindeki ağırlığımdan sesi boğuk çıkmıştı. "Bu anıdan sonra bir daha tahrik olmadan piyano çalabileceğimden emin değilim."

Karnımın derinliklerinden ggelen bir kahkaha attım, bu neredeyse benden koparıp aldığı boşalma kadar iyi bir histi. Şefkatli dürtülerime yenik düşerek, piyanodan ayrılmasına yardım etmek için ayağa kalkmadan önce burnumu saçlarının arkasına gömdüm. Onu kollarımda çevirdiğimde gülmüyordu ama gözlerinde bir yumuşaklık vardı, tatminle gri bir kadifeydi.

Az kalsın nefesimi kesiyordu.

Yumuşamış, memnun Elena.

Bir şekilde dünyaya sunduğu bir silah olan kadından bile daha iyiydi.

Bu Lena sadece benim içindi.

Ona tekrar dokunma ihtiyacı duyarak alnına bir öpücük daha kondurdum.

"Belki, benim masamda da yapmalıyız," diye önerdim şehvetle. "Muhasebe işlerini çok daha ilginç hale getirirdi."

Kıkırdadı, *kıkırdadı* ve doruğa ulaştığı için biraz aşk sarhoşu olup olmadığını merak ettim.

Henüz kendini kapatmasını, kendi lanet olası yatağında uyumak için ve beni hâlâ şarkısının yankılandığı, hâlâ bizim kokumuzla dolu olan odada yalnız bırakmak için ısrar etmesini istemedim. Bu yüzden, onu kanepelere doğru çektim ve sonra onu yerden kaldırıp minderlerin üzerine sırtüstü uzanmadan önce kollarımı etrafına sardım.

"Seni budala," diye itiraz etti ayağa kalkmaya çalışırken.

Ben de bacaklarımı da ona dolayıp onu iyice kendime yasladım. Kaşlarını kaldırarak gözlerimin içine bakmak için başını geriye attığında göz kırptım.

"Ne? *Capo*ların da kucaklanmaya ihtiyacı var."

"Saçmalıyorsun," diye mırıldandı ama dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sen böyle davranırken sana nasıl karşı koyacağım? Büyük kötü *capo* ve onun koca yürekli çocuksu büyüsü."

"Ah, benim bir kalbim olduğunu düşünüyor."

İntikam olarak yan tarafımı çimdiklediğinde yüzümü buruşturdum.

Bir an için sessiz kaldık, doldurulması gerekmeyen türden kolay bir sessizlikti. Vahşi orgazmımdan sonra dengemi geri kazanmaya odaklanmıştım, şimdiden ona -ve onunla- bundan sonra ne yapacağımı planlıyordum.

"Hiç korkmuyor musun?" diye sordu usulca, sanki bunu yaptığının farkında bile değilmiş gibi parmaklarını göğüs kıllarımın arasından geçirerek. "Cinayetten yargılanıyorsun, Dante. Bu ciddi bir şey."

"Hayır," dedim dürüstçe. "Ne olursa olsun hapse girmeyeceğim."

Gözlerini kırptı, işim hakkında gerçek sorular sormak istediğini biliyordum. Bu zamana kadar çok mahrem ya da çok canice olabilecek herhangi bir konudan kaçınmak için çok dikkatli davranmıştı. Ama meraklıydı ve gerçeğin artık onu korkutmadığını görmek beni heyecanlandırıyordu.

Bu onu düşündürdü.

Yine de sormadı. Bunun yerine yanağını göğsüme yasladı ve biraz daha yaklaştı. "Kolay olmayacak ama seni kurtarmak için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum."

Siktir ama bu kadın o sert kabuğunun altında çok tatlı olabiliyordu.

"Biliyorum," dedim çünkü biliyordum.

"Mutluyum," diye itiraf etti bir dakika sonra, nsevimli bir kız gibi utangaçtı. "Uzun zamandır bu duyguyu hak etmiyormuşum gibi hissediyordum."

Sözleri beni neredeyse yıkıyordu. Kendine olan nefretinin zehrini saf bir gayretle çıkarabilmeyi dileyerek onu kollarımda sıktım. "Bunu neden hak etmeyesin ki?"

Kısa bir anlığına, ifade etmek isteyip de dillendiremediği her şey ile boğulmuş gibi göründü. "Her zaman çok iyi bir insan olmadım. İncindiğimde insanlara saldırır ve korkunç şeyler söylerim. Daniel ve Giselle'in ilişkisini öğrendiğimde, ikisine de asla ailenin bir parçası olmayacaklarını, onlardan her zaman nefret edeceğimi söyledim. O zamanlar bunu kastetmiştim ve bir parçam hâlâ bunu kastediyor ama... bunun yüzden tüm ailemi kendime yabancılaştırdım. Kurban ben olsam da sonunda beni, tüm olayın kötü adamı yapacak şekilde davrandım," diyerek omuz silkti anlamsızca. "Bununla yaşamak zor oldu."

"Her şey o kadar siyah ve beyaz değildir, Elena," diye mırıldandım koyu kızıl saçlarından bir tutamı parmaklarımın arasına alırken. "Kahraman ile kötü adam arasında anti-kahramanlar vardır. Kötü

işler yapabilen ve vicdansız gibi görünen ancak kendi doğrularına, büyük bir kalbe ve iyi olduğunu bildiklerini koruma isteğine sahip olan kişiler. Artık seni o kadar iyi tanıyorum ki... O ikisine karşı bu kadar zalim olman seni, iyi davranacak kadar sevmemelerinden kaynaklanıyor."

İç çekişine bir titreme eşlik etti. "Bunu kesin olarak bilemezsin. Ama... bundan şüphe bile duyman hoşuma gitti." Tanrı'ya itiraf edermiş gibi başını tavana çevirdi. "Bugün beni mutlu eden kişi sendin. Nefret edeceğimi düşündüğüm bir adam, şimdi en çok hayran olduğum adamlardan birisi. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Hayranlığı, Tanrı'nın kendisinden gelen bir övgü gibiydi.

"Bir anlamı olması gerekmiyor," diye onu temin ettim. "Önemli olan mutlu olman."

Benimle tartışmak için ani bir tepki vererek dudaklarını büzdü sonra içini çekti. "Öyle olmadığı halde her şeyi çok basitmiş gibi gösteriyorsun."

Haklıydı, basit değildi. Ama şimdiye kadar yaşadığım en yoğun seksten sonra orada çıplak yatıp sakinleşirken "acaba olabilir mi" diye düşünmeden edemedim.

Birlikte daha uzun süre mutlu olabilmemizi garanti etmenin bir yolu olsaydı.

Hatta belki sonsuza kadar.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

ELENA

Dante'nin dava tarihini nihayet öğrendiğimiz gün kar yağmıştı.

17 Nisan.

O şanssız sayı.

Ölümün sayısı.

Yara'dan haberi aldıktan sonra masaya oturup kör bir şekilde pencereden dışarı bakıyordum. Şirketteki üstümün çalışmam için bana verdiği davalardan bazılarını dosyalıyor olmalıydım veya Dante'ye saldıran bahisçi için planımı uygulamaya koymalıydım.

Ama orada öylece oturdum. Manhattan'a aralık ayının ilk karı yağarken, bu belalı ve renkli şehri beyaz, boğuk bir dünyaya dönüştürürken camdan dışarı baktım.

Kariyerimi güçlendirebilecek ya da mahvedebilecek riskin resmi olarak bir bitiş tarihi vardı.

Capo ile olan anlaşmamın bitiş tarihi.

Öyleyse kendimi neden bu kadar... keyifsiz hissediyordum? Dante'nin hayat dolu evine taşınmamdan çok önce, aylardır olduğumdan daha kasvetliydim.

Belki de nedeni buydu. Onun yakınlığını özleyecektim. Ekibini ve rutinimizi özleyecektim. Rora'nın yaşına göre çok gelişmiş gevezeliğini ve ortalığı karıştıramadan yemek yapamamasını özleyecektim.

Bambi'nin tatlı kahkahasını ve kibar varlığını özleyecektim. Çok fazla sohbet etmemiş olsak da, bir bakıma Tore'yi bile özleyecektim. Onu özleyecektim çünkü Dante'yi nasıl gülümsettiğini görmek hoşuma gidiyordu.

İnleyip başımı konferans odasındaki masaya yasladım.

Bu hiç iyi *değildi.*

Ferrari'sinin üzerinde sevişmemizle sonuçlanan araba kovalamacasından sonraki hafta, Dante ile her gün birbirimize dokunmak için zaman ve bir sebep bulmuştuk. Beni piyanonun başında, devasa duşunun ortasında ve haftalar önce boynuma o kavurucu, anlamlı küçük öpücüğü kondurduğu aynı kitaplığa sabitleyip ofisinde becermişti. Her seferinde patlayarak beraber boşalmıştık.

Mantıken bunun Monica'nın prosedürünün işe yaradığı anlamına geldiğini biliyordum. Yumurtalıklarımdaki beni sadece ılık zevkten başka bir şey hissetmekten alıkoyan ağrılı, bodur kistler gitmişti. Yaklaşık iki yıl süren yoğun terapiden sonra nihayet bedenim ve geçmişimle aramda iyi bir bağ vardı.

Bundan sonra herhangi bir erkek bana orgazm verebilirdi.

Ama o, herhangi bir erkek değildi.

O kara gözlü *capo* Dante Salvatore'ydi.

Bunun olmasına nasıl izin verebilmiştim?

Artık onu bir müvekkil olarak görmüyordum, hakkında hiçbir şekilde tarafsız değildim.

Aslında, yasaya körü körüne olan saygımı kaybetmeye ve önceki katı ahlaki görüşlerimden tamamen ödün verme tehlikesiyle karşı karşıyaydım. Çünkü gerçek şuydu ki, yaptığım şey bunlar ile uyumlu değildi.

Dante tanıdığım en iyi adamlardan biriydi ve artık bunu rahatça kabul edebilirdim.

Ama aynı zamanda hiç şüphesiz, en üst düzeyde bir suçluydu.

Eski Elena onun ömür boyu parmaklıklar ardında olmasını isterdi.

Yeni Elena, onsuz bir gün bile hayal edemiyordu.

Tam bir karmaşaydı.

Daha da kötüsü, onun için endişeleniyordum.

17 Nisan'ın gelmesinden ve hukuk ekibinin, Yara'nın ve benim

onu düzgün bir şekilde savunamamamızdan endişeleniyordum. Tanıdığım en hayat dolu adamın, hayatının geri kalanını parmaklıklar ardında geçirmek zorunda kalacağını düşünemiyordum.

Bunu idrak edemiyordum ve etmek de istemiyordum.

Bu yüzden kendimi inanılmaz derecede aptalca bir şey yaparken buldum.

Öğleden sonra çantamı ve ceketimi alıp ofisten ayrıldım. Taksi beni Bronx'un derinliklerine, İrlandalıların yoğun olduğu bir mahallede olan Peder Patrick's adında yerel bir restorana götürdü.

Dante'nin ekibinin İrlandalı gangster Thomas Kelly ile burayı bağdaştırdığına kulak misafiri olmuştum.

Babamın birlikte çalıştığı adamla.

Taksinin parasını ödeyip soğuk havaya çıkarken bile kendi kendime aptallık ettiğimi söyledim. Kar o kadar yoğun yağıyordu ki sokağın karşısındaki barı zar zor görebiliyordum. Küçük bir markete sığınıp ucuz bir kahve aldım ve onu su gibi içerken pencerenin önünde durdum. İzliyordum.

Seamus Moore bir sarhoş ve kumarbazdı.

Ben çocukken mutfak masasında şişelerle çevrili bir şekilde sızdığını hatırlayabiliyordum. Her zaman diğerleri uyanmadan önce onu yatağına yatırırdım ama sert likör kokusu ahşap masanın damarlarına işlemişti.

Örgütünün takıldığı yer burasıysa, öğleden sonra bile orada olurdu.

Siyah örgü berenin içine sıkıştırılmış canlı kızıl saçları gördüğümde kırk dakikadır bekliyordum. Hızlı hareket ediyordu, rüzgâra karşı kendini korudu ve içeri girmeden önce bar kapısında bir anlığına durdu.

Derin bir nefes alıp telefonumda araştırdığım numarayı aradım.

"Peder Patrick's," diye yanıtladı huysuz bir ses. "Ne var?"

"Seamus'u arıyorum."

Bir duraksama oldu ardından iğrenç bir şekilde balgamla dolu bir burun çekme sesi geldi. "Benim sorunum değil."

"Hayır," diye kabul ettim. "Ama o ilgilenebilir. Kızının aradığını söyle."

Başka bir duraksama daha oldu. Ardından, "Bekle," dedi.

Beklerken başparmağımdakimdaki şeytan tırnağını kanayana kadar çekiştirdim, kırmızılık bileğimin içine doğru akarak krem rengi ceketimi lekeledi.

"Cosima?" dedi Seamus biraz hevesli ve nefes nefese.

Gözlerimi devirme dürtümle savaştım. "Kumar borçlarını ödemek için onu sattıktan sonra en sevdiğin kızının seninle konuşacağını sanmıyorum."

"Elena," dedi, bu sefer derin bir iç çekerek. "Elbette sensin. Çocuklarım arasında sağduyudan çok cesarete sahip tek kişi."

Doğru olmayan söylemine verecek bir yanıtım yoktu, bu yüzden lafı uzatmadan konuya girdim. "Bir takas yapmak istiyorum."

"Takas mı?"

"Yaşlandıkça sağırlaştın mı?" diye sordum tatlı tatlı. "Bir takas. Salvatore *borgata* hakkında ilginç bulacağını düşündüğüm bilgilerim var. Buna karşılık ben de di Carlo'larla nasıl bir ilişkin olduğunu öğrenmek istiyorum."

Kısa bir sessizlik oldu ve sonra şüpheyle, "Benimle dalga geçme, Elena. Ben bir *il novellino** değilim. Bu işi sen daha bez takarken bile yapıyordum.

"Öyleyse iyi bir teklifi duyduğunda anlarsın," diye karşı çıktım sakince.

"Bunu neden yapıyorsun? Benden nefret ettiğini, beni bir daha asla görmek istemediğini söyledin. Şimdi de sevgili yaşlı babana yardım mı teklif ediyorsun?"

"Hayır, senden hâlâ nefret ediyorum," diye onu temin ettim. "Ama Dante Salvatore'den daha çok nefret ediyorum. O vicdansız ve şeytani."

Sözcükler dilimde acı bir tat bıraktı ama Seamus bana o kadar çok inanmak istedi ki kokmasına rağmen yemi yuttu.

"Yüz yüze görüşmeliyiz," diye karar verdi. "Telefonlar çok tehlikeli. Şu an bile konuşmayı kaydediyor olabilirsin."

"Tamam," diye kabul ettim. "Bu akşam saat altıda. Mekan, Bethesda Terrace. İşe yarayacak bir kanıt getirmeni bekliyorum."

"Di Carlo'ları uzaklaştırmak için mi kullanmak istiyorsun?" diye

* (İt.) Çaylak. – ç. n.

gülerek tahmin etti. "İşte benim kızım. Sahip olduklarınla asla mutlu olma hep daha fazlasını istemelisin."

Sözleri içimi yaktı çünkü bu zamana kadar hakkımda dedikleri doğruydu.

Hiçbir zaman yetinmemiştim.

Fields, Harding & Griffith'te parlak yeni bir çalışan olarak Daniel'la ilişkimin zirvesindeyken bile.

Daha fazlasını kovalarken ne kadar yalnız hissettiğimi fark etmem için her şeyimi kaybetmem gerekmişti. Zaten sahip olduğum şeyleri takdir etmek adına asla zaman ayırmamıştım. Kardeşlerimle olan ilişkilerimin boşa gitmesine izin vermiştim. Kariyerime o kadar çok öncelik vermiştim ki hiçbir zaman fazla arkadaş edinememiştim ve korkularımdan her zaman kaçtığım için istediğim tek adamın parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermiştim.

Bu sefer daha fazlasını istemiyordum.

Bu sefer sadece sahip olduklarımı elimde tutmak istiyordum.

"Saat altıda görüşürüz," dedim Seamus'a ve telefonu kapattım.

Ama Ruslara ait küçük marketten ayrılmadım.

Tanıdık kızıl saçlı adam bardan çıkıp batıya doğru yol alana kadar yirmi dakika bekledim.

Hemen ardından takip ettim.

Tahmin ettiğimden çok daha kolaydı. Aşırı uzun kızıl saçları ve sakalı kolay seçiliyordu ancak kar görüşü zorlaştırıyor, sokaklardaki insanların yüzlerini kapatıyordu. Sokak yeterince kalabalık olduğu için Bronx'tan Madison Avenue Köprüsü'ne doğru giden Seamus'un arkasındaki tek kişi ben değildim.

Tabii ki, asla Dante'ye ihanet etmeyecektim.

Bunun düşüncesi bile mideme kramp girmesine neden oldu.

Ama kendi kahrolası kızını cinsel köleliğe satmış olan babam, sadakat kavramını anlamadığı için bana kolayca inanmıştı.

Babamın bana ihanet etmesini sağlayacak aynı sadakat eksikliğine güvenmiştim. Bu yüzden köprünün hemen yanındaki bir benzin istasyonunun tentesinin altına girip beklemesine şaşırmadım.

Ben de sokağın karşısında indirimli bir mobilya mağazasında vitrinlere bakıyormuş gibi yaptım.

Di Carlo kardeşler veya Thomas Kelly ile buluşacağını varsaymıştım.

Ama onunla buluşmak için gelen kişiye hazırlıklı değildim.

Şık altın rengi bir Bentley benzin istasyonundaki bir pompaya yanaştı. Birkaç dakika sonra, bir adam arabadan indi ve kendi benzinini pompalamak için kaportanın etrafından döndü.

Uzun boylu ya da çok çarpıcı değildi ama trafik ve kar görüşümü engellese de caddenin karşısından bile kim olduğunu biliyordum.

Kahverengi saçları her zamanki gibi yana taranmıştı, uzun siyah ceketi çoğunlukla giydiği mavi takımını saklıyordu. Yetkili birinin, ordudaki bir subayın ya da bir yüzbaşının görünüşüne sahipti, hoşgörüsüz yüzü neredeyse ciddiydi.

Dennis O'Malley.

Amerika Birleşik Devletleri New York Güney Bölgesi Savcısı.

Gözlerimi kırpıştırdım ve nefes aldım, Seamus pompa istasyonuna doğru ilerledi diğer tarafa yaslanıp birine mesaj atacakmış gibi telefonunu çıkarırken, hareket edemeyecek kadar şok olmuştum. Ama ağzının hareket ettiğini görebiliyordum.

Dennis, Seamus Moore ile buluşuyordu.

Ne. Sikim. Oluyordu?

Babam hakkında konuştuğumuzda onun geçmişinden, sabıkalarından habersiz görünüyordu ama ben Dante'yi ispiyonlayacağımı söylemek için aradıktan sonra onunla gizli kapaklı bir görüşme mi yapıyordu?

Dennis konuşmaya başladı ve bana en başta neden burada olduğumu hatırlattı. Deri eldivenimi dişlerimle çıkardım ve video çekmek için telefonumu kaldırdım, kaydederken başparmağım fotoğraf düğmesine dokunuyordu. Kalitesi çok iyi değildi ve son birkaç yılda Dennis'in yüzünü yüzlerce kez görmemiş olsaydım belki onu teşhis etmekte zorlanırdım. Ama o adamın kim olduğuna dair hiç şüphem yoktu.

Midemde öfke kıvılcımları çaktı, öfkeden de fazlasıydı.

Yara'nın mafya tarafından yozlaştırıldığı ortaya çıktığında çok kızmıştım ama o mantıklıydı. Fields, Harding & Griffith, şehirdeki en iyi firmalar arasındaydı ancak hepsi nahoş müşteriler almakla ünlüydü. Para ve sonuçla ilgileniyorlardı, doğru türden kötü adamları ömür boyu içeri tıkmanın peşinde değillerdi.

Ama Dennis...

Dennis her zaman hayran olduğum bir kuruluşu ve hukuku temsil ediyordu. Suçluları parmaklıkların arkasına koyması gerekiyordu, onlarla mahkemelerin dışında görüşmesi değil.

Dennis tüm bunları temsil etmese bile bu şok edici bir ihanetti.

Zihnimde bir iskambil evi gibi inşa ettiğim yapıya, kendi idealleriime ihanetti. İyi adamlar kötü adamlara karşı.

Kendime kötülerle takım olma iznini vermiştim çünkü hayatım boyunca bana kötü olduğum söylenmişti. Önce Seamus, sonra Christopher ve Daniel beni aldattıktan sonra Giselle'e gösterdiğim muameleden dolayı beni dışlayan kendi ailem tarafından.

Bu imayı hak ettiğimi düşündüğüm için buna kendim izin vermiştim; ama içten içe her zaman iyi adamlardan biri olmayı istemiştim.

Ve şimdi her şeyin bir yanılsama olduğu gerçeğiyle karşı karşıyaydım.

Dennis de bizim kadar kazanmak istiyordu. Kendi açgözlülüğü ve gururu, İrlandalı mafyanın yaptığı gibi onu kolayca yozlaştırmıştı.

Uzunca bir an yaşadığım şaşkınlığın derinliğinden çıkamadım. Artık herhangi bir şeyi veya herhangi birini nasıl değerlendireceğimi bilmiyordum.

Bir yanda, süper kahraman sicilinden dolayı senatör adayı olan, suçluları hapse atmakla tanınan Dennis vardı.

Diğerinde ise, Dante.

Son yirmi yılın en rezil mafya babası, başka suçları işlediğini bildiğim gibi, işlemediğini bildiğim bir cinayetten yargılanan adam.

Toplum tarafından kabul edilen, kitleler tarafından saygı duyulan kişilerin kahraman olduğu fikrine sahip olduğumu fark ettim. Ancak kahramanlık, her zaman beyazlar içinde ve kafasının üzerinde bir hale ile veya parlak bir atın sırtında gelmiyordu.

Kahramanlık yanlışları düzeltmeye, değişmesi gereken bir çizgiyi aştığınızda değişimi etkilemek için kendi rahatınızı ve güvenliğinizi feda etmeye istekli olmanızla ilgiliydi. Kendini savunacak gücü olmayan insanların sorumluluğunu üstlenmekti.

Hayatı kendi kurallarına göre yaşayacak kadar cesur olmak ve kim olduğunu, kendini kusurlarınla ve her şeyinle kabul etmekle ilgiliydi.

Dennis ve Seamus ayrıldıktan sonra uzun süre o karlı köşede di-

kildim. Dünyaya ait tüm görüşüm ayaklarımın altında parçalandı, derim donuk fakat kanım alevler içindeydi. Kendimi yıllardır olmadığım kadar hafif hissettim.

Görüntüleri Yara'ya verdim.

Soru sormadı. Bunun yerine tek kaşını kaldırdı ve Yargıç Hartford'ın huzurunda savcıyla acil bir toplantı yapılması çağrısında bulundu.

Adliyeye taksiyle giderken başım dönüyordu, tüm yol boyunca gerginlikten dizim sallanmıştı.

Yara heyecanımı paylaşmıyor gibiydi. Aksine garip bir şekilde somurtkandı, gözleri benimkilerle buluştuğunda neredeyse üzgündü.

Yargıcın odasına girene kadar anlamamıştım.

Odaya girmemize izin verildiğinde Martin Hartford takım elbise giymiş, iki deri sandalyeden birinde oturmuş bir bardak kahverengi likör içiyordu.

Diğer sandalyede Dennis O'Malley oturuyordu.

Kendi bardağını bana kaldırırken ona kaşlarımı çattım.

"Viski?" o yakışıklı, çalışılmış ama sert gülümsemesiyle teklif etti.

"Bu nedir?" Bunu sormak haddim olmasa da sordum.

Dennis yumuşak bir sesle, "Martin ve ben siz aradığınızda sohbet ediyorduk," diye açıkladı. "Biz eski dostlarız. Kaç yıl oldu, Marty? Yirmi iki mi?"

"Yirmi üç," diye düzeltti.

"Yirmi üç." Dennis, Yargıç Hartford'ın duvarındaki eski fotoğraflardan birini işaret etti. "İkimizin bölge savcısının ofisindeki ilk yılları. İkimiz de Reno Maglione'nin davası üzerinde çalıştık."

Reno Maglione, Amerikan mafya tarihinin en verimli dönekle-rinden biriydi.

"Uzun zamandır sokakların pisliğini temizliyoruz," diye devam etti ve yargıcın tokuşturması için kadehini kaldırdı. "Daha nice yıllara, dostum."

Yanımda Yara, hafifçe iç çekti.

"Bugün Seamus Moore ile görüştünüz," diye suçladım, olanlar karşısında şok olmuştum. "İrlanda mafyasıyla doğrudan bağlantılı olduğun için yanlış yargılama talep ediyoruz."

"O bir muhbirdi," dedi omuz silkerek.

"Bir muhbirle buluşmanın doğru yolu bu değil," diye hatırlattım ona, derimin altından bir sıcaklık yükseldiğini hissederek. "Seni kürsüde bu gerçeğe tanıklık etmeye çağıracağız ve sen de davadan geri çekilmek zorunda kalacaksın. Davayı temsil eden avukat aynı davada tanık olamaz."

"Çok iyi, Bayan Lombardi." güldü. "Gerçekten iyi bir öğrencisin. Ancak, bu kurgu bir duruşma değil. Bu gerçek hayat ve gerçek mahkeme. Kesinlikle kendimi davadan geri çekmeyeceğim. Eğer bunu kazanırsak, bir sonraki eyalet senatörü olma yolundayım."

Yargıç Hartford'a inanamayarak baktım ama yüzü tamamen sakindi.

Dennis kurnazca, "Fitzgerald'ın belediye başkanı olarak görev süresi dolmak üzere," dedi, öne eğilerek yargıcın dizine vurdu. "Marty'nin uygun olacağını düşünüyorum."

Aman Tanrım.

Buna inanamıyordum.

İdrak yeteneğimin ötesindeydi.

Böyle şeyler Amerika'da değil, İtalya'da olurdu. Değil mi?

Yara'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa öyle değildi.

Her yerde yolsuzluk vardı ve görünüşe bakılırsa bunu göremeyecek kadar inatçı ve saftım.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu Yargıç Hartford. "17 Nisan'da hepinizle mahkemede görüşeceğim."

Yara dirseğimi tutup beni odadan çıkarmadan önce bir an sessizce orada durdum. Ancak nihayet ofise dönen arabadayken sesimi bulabildim.

"Bunun olacağını biliyordun."

İç çekişi uzundu, yorgunluğun çözülüşüydü. "Hâlâ gençsin, Elena. Büyük köpeklerle oynadığında onların çok farklı kuralları olduğunu öğreniyorsun."

"*Hiç* kuralları olmadığını," diye itiraz ettim. "Dennis O'Malley, di Carlo ailesiyle bağları olan bir gangster olan Thomas Kelly'nin bilinen bir arkadaşıyla buluştu ve hiçbir şey olmayacak mı? Duruşma planlandığı gibi devam edecek."

"Kendi vicdansız yöntemlerimize başvururken neden bu kadar rahat olduğumu düşünüyorsun?" diye sordu Yara. "Bu iş böyle yapılıyor, Elena."

"Evet, boktan bir şekilde," diye ilan ettim.

"Onun için endişeleniyorsun."

İnkâr etmeye zahmet etmedim ama cevap da vermedim, pencereden dışarıdaki kara bakarken bacak bacak üstüne attım.

"Ben olsam fazla endişelenmezdim. Bu dünyaya yeni giriyorsun ama Dante yıllardır kendi köşesinin kralı. Ne yaptığını biliyor."

Cevap vermedim çünkü gerçek şuydu ki başım dönüyordu.

Dante'yi hayal kırıklığına uğrattığımı hissettiğim için kederliydim. Seamus'un beni Dante'ye yardımcı olabilecek bir şeye yönlendireceğinden o kadar emindim ki ama bir şey olduysa bile bu da tüm durumu daha da kötüleştirmişti.

Dennis'in, Dante'yi mahkûm ettirmek için her şeyi yapmasından korkuyordum.

Kazanmasından ve Dante'nin hayatının geri kalanını federal bir hapishanede geçirmesinden korktum.

Kabullenmeye hazır olduğumdan daha fazla önemsemeye başladığım bir adamın beni terk edecek olması, beni dehşete düşürüyordu.

Ve yine yalnız kalacaktım, eskisinden daha da fazla.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

ELENA

Akşamın ilerleyen saatlerinde, adliyeden döndüğümüzden beri odaklanamadığım için işten erken çıkmaya hazırlanırken telefonum çaldı.

Numarayı tanıyamadım ve yine Gideone di Carlo'dur diye düşünerek neredeyse cevap vermeyecektim.

Son dakika aramayı kabul etmek için ekranı kaydırdım ve çantamı toplamaya devam ederken telefonu omzumla kulağımın arasına sıkıştırdım.

"Alo?"

Sırtımdaki tüylerimin ürpermesine neden olan bir sessizlik vardı.

"Alo?" diye tekrarladım, gözlerim ofiste olmaması gereken birinin varlığını görebilmek için etrafı taradı.

Seamus sonunda yumuşak bir sesle, "Beni hayal kırıklığına uğrattın, *cara*," dedi.

Kalbim durdu. "Numaramı nasıl buldun?"

"Numarandan daha fazlasını buldum," diye beni temin etti. "Annenin şu anda Soho'daki küçük restoranında olduğunu biliyorum. Giselle'in, Brooklyn'deki dairesinin adresini biliyorum... Aslında şu anda ona bakıyorum. Genevieve ne güzel bir kız çocuğu."

Nefesim ciğerlerimde dondu. Seamus'un bu kadar kötü olması mümkün müydü?

"Ne istiyorsun?" Yavaşça sordum. "Giselle'i ve kızını rahatsız etme."

"Etmeyeyim mi?" dedi gülerek. "Her zaman aileni korumaya çalışıyorsun, kendi babandan bile. Giselle sevgilini çalmasına rağmen. Zavallı küçük Elena. Ailemiz bize hiçbir zaman iyi davranmadı."

Seamus'un, Giselle ve Genevieve'i onlardan habersizce izlediğini düşündüğümde buzlar eriyip mide bulantısına dönüştü.

"Onlardan hiçbir şey istemiyorsun," diye hatırlattım ona. "Benden ne istiyorsun?"

"Zeki kız," dedi özgü dolu bir sesle. "Bugünkü küçük gösterinin bana çok pahalıya mal olduğunu bilmeni istiyorum. Kelly kızgın. Şu anda hassas bir dengemiz var ve sen bunu neredeyse bozuyordun."

"Özür mü istiyorsun?" Şaşkınlığın ses tonuma sızmasına engel olamadım. "Öncesinde dilemen gerektiğini düşündüğüm birkaç tane var."

"Bunu yapmak zorunda kalmak istemiyordum." Sesi üzgündü, yapmaması gereken bir şeyi yaptığı için pişmanlıkla dolu küçük bir çocuk gibiydi. "Ama bana başka seçenek bırakmadın. Seni yetiştirdiğim gibi ailenin ve babanın yanında durmak yerine bana sırtını döndün ve başka seçenek bırakmadın."

"Tıpkı Cosima'yı satma dışında başka bir seçeneğin olmadığı gibi," diye tersledim. "O mu sana tüm paranla kumar oynamanı söyledi? O mu seni deli gibi *Camorra*'ya borçlandırdı ki, bozdurabileceğin tek çip olarak onun güzelliği kaldı?"

"Cosima hakkında *stai zitto*," diye kükredi telefondan.

Kendini toplarken bir an sessizlik oldu.

Bu kez daha sakince, "On dakika içinde benimle aşağıda buluşacaksın," dedi. "Kaldırımda duran siyah sedana bineceksin ve binene kadar bu aramayı sonlandırmayacaksın."

"Hayır," dedim basitçe.

Dramatik bir iç çekiş daha duyuldu. "Duyabiliyor musun, Elena?"

Telefonu hoparlöre aldığında seste bir değişiklik oldu, etrafındaki dünyanın gürültülü sesleri benim için de duyulur hale geldi. Uzaktan bir kadın kahkahası duydum.

Seamus, "Giselle, kızının ilk kez kar görmesinin keyfini çıkarıyor," diye gördüğü sahneyi anlattı.

O hareket ettikçe kar hışırdıyor, o tanıdık ses giderek daha da yakınlaşıyordu.

"*Ma petite chou.*"* Giselle'in, Seamus'a çok yakın bir yerden şakıdığını duyabiliyordum. "Baksana, karı seviyorsun!"

Sanki yanan bir kömür yutmuşum gibi karnım yandı.

"Bunu yapma, baba," diye diye usulca yalvardım. "Lütfen, kendini bir dinle. Oradakiler kızın ve ilk torunun. Kes şunu. Eğer bunu durdurursan, bizim için hâlâ çok geç değil. Herkesle aranı düzeltebilirsin. Genevieve ile düzgün bir şekilde tanışabilirsin ve yeniden bir ilişkimiz olabilir."

Güldü ama kesik ve orantısız sesi kulaklarımda çirkindi. "Hayır... hayır, bunun için çok geç olduğunu biliyorum. İki kızımın gözlerinin içine baktım ve gördüğüm tek şey nefretti. Beni bir daha kandıramazsın, Elena. Bir dövüşçü olabilirsin ama bu özelliğini benden aldın." Sonra sessizce, sanki kelimeleri söylediğinin farkında değilmiş gibi, "Sadece hayatta kalmak için savaşmaya çalışıyorum," dedi.

"Sana yardım edebilirim," diye tekrar denedim, o kadar çaresizdim ki dilimde metalik paniğin tadını hissedebiliyordum. "Dante sana yardım edebilir."

Teklif ettim çünkü yardım edeceğini biliyordum. Düşman olsalar bile Dante, Cosima için Seamus'a yardım ederdi.

Benim için Seamus'a yardım ederdi.

"Beş dakikan kaldı, Elena," dedi tekrar. Bir anlık zayıflığını tamamen unutmuş sesi sertti. "Geç kalma. Giselle'in gününü bölmek zorunda kalmamayı tercih ederim. Unutma, telefonu kapatmayacaksın. Dinliyor olacağım."

Sessizleşti ama hat kopmadı, beni sessize aldığını biliyordum.

Ağlamamak için kendimi zor tutarken telefonu kulağıma bir süre bastırdım.

Kendine gel, Lombardi, diye emrettim kendime.

Önce zihnimdeki korkunç sisin bir kısmını dağıtabilmek için derin, dengeleyici bir nefes aldım ve ardından telefonuma baktım. Aramayı sonlandırmadan mesaj yazabilirdim.

İçinde olduğum durum için hızlı bir çözüm yok gibi görünüyordu.

* (Fr.) Benim küçük lahanam. – ç. n.

Gitmezsem Seamus'un, Giselle ve Genevieve'i kaçırmasına göz yumamazdım. Önceden daha kötüsünü yapmıştı ve o yine yapmaktan çekinmezdi. Hayvanlar daha azı için kendi uzuvlarını çiğnerlerdi ve Seamus tam olarak buydu; hayatta kalmak için çaresizce köşeye sıkışmış bir canavar.

Aramızda ne olursa olsun birinin Giselle ve bebeğini incitmesine asla izin veremezdim.

Kesinlikle olmazdı.

Bu durumdan nasıl sağ salim çıkacağımı bilmediğim için gözlerim yaşlarla yansa da çantamı omzuma taktım, paltomu giydim ve ofisten ayrıldım.

Adriano, ona gitmeye hazır olduğumu söylemek için on beş dakika önce mesaj atmama rağmen her zamanki gibi beni dışarıda beklemiyordu. Endişe paniğimle birleşti ve kusma isteği uyandırdı.

Güvenlik alanından ayrılmadan önce, bundan kurtulmamı sağlamak adına elimden gelen tek şeyi yaptım.

Dante'ye mesaj attım.

Sonra lobiyi geçtim, cam kapıları ittim ve kaldırımda duran siyah sedana doğru ilerlerken başımı dik tuttum.

Bir keresinde Dante, bana fedakârlık hakkında ders vermişti ama kapıyı açıp o arabanın içine girene kadar neden bahsettiğini gerçekten anlamamıştım.

"Merhaba," dedi Thomas Kelly geniş bir sırıtışla ve bir an sonra üzerime atladı.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM
DANTE

Masamda oturmuş Roberto Brambilla'nın, Basante ailesiyle getirttiğimiz uyuşturucuları yerel bir motosiklet çetesiyle dağıtma planını ayrıntılarıyla dinlerken omuzlarımı bir ürperti sardı ve omurgama keskin bir acı yayıldı. Tüm vücudum bu acıyla sızladı, ardından arkasında korkunç bir kesinlik bıraktı.

Korkunç derecede yanlış bir şey olmuştu.

İlk düşündüğüm çok uzakta, İngiltere'de olan Cosima ve Alexander oldu. Aklım teoriler arasında gidip geliyordu, dağılmış Dionysos Tarikatı'nın huysuz yaşlı bir üyesi onları öldürmek için geri dönüyordu. Noel'ın intikam peşinde olan bir arkadaşı geliyordu veya daha zararsız teoriler olarak Cosima altın rengi Akhal-Teke atından düşüyordu, Alexander bir trafik kazası geçiriyordu.

Tore bir haftadır New York'un taşrasındaki evindeydi ve onunla telefonu yeni kapatmış olmama rağmen, herhangi bir sorun olup olmadığını sormak için ona kodlanmış bir mesaj gönderdim.

Sakinleşene kadar Elena'yı düşünmedim, kendimi önsezilerin gerçek olmadığına ikna ettim bu sadece geçici bir esintiydi.

Fakat adı aklıma gelir gelmez, ona bir şey olduğunu kesinlikle anlamıştım.

Odada Roberto ve benimle birlikte olan Marco'ya, "Adriano'yu ara," diye bağırdım. "Elena Lombardi'nin şu anda nerede olduğunu bilmek istiyorum."

Karnımı deşip içimi kıyma haline getiren pençeler bana onu bulamayacaklarını söylediler. Toplantıdaki adamları görmezden gelerek diğer iki cep telefonumu almak için masamdaki çekmeceyi açtım.

Birinde Elena'dan mesaj vardı.

Seamus, Giselle ve Genevieve'i, belki annemi de kaçıracaktı. Onlarla gitmek zorundaydım. Beni bulacağını biliyorum capo.

Xx,

E

Yıllardır hissetmediğim gibi bir öfke kanımı kaynattı, insan bedenine hapsedilmiş saf bir alev haline gelene kadar yolundaki her şeyi yakıp yıktı.

Bir dakika sonra Chen ofisimin kapısında belirdi, yüzü panikten bembeyaz olmuştu ve ağzı sımsıkı bir şekilde kapanmıştı, vücudumdaki gerginlik bir kayış gibi koptu ve sonunda patladım.

"Lanet olsun, nerede o?" Masamdaki her şeyi; bilgisayar, lamba, kâğıt ağırlığı, para destelerini yere fırlatırken kükredim ve kuyruklarını bacaklarının arasına kıstırarak ofisime giren adamlara doğru eğilmek için ellerimi masaya bastırdım. "Ona göz kulak olmanız gerekmiyor muydu, orospu çocukları?"

"*Si, capo*," dedi Chen kusursuz bir İtalyancayla, çenesini o kadar kasmıştı ki kelimelerin ağzından çıkması bir mucizeydi. "Adriano da telefonuna cevap vermiyor."

Ellerimi saçlarımdan geçirirken, "*Figlio di puttana*," diye vahşice küfrettim. "*Va bene, va bene*, bunu düzelteceğiz. Bütün lanet *capo*ları telefona bağla, Frankie. Marco, Chen, Peder Patrick'in yerini tarayın. O *bastardi* İrlandalılar Elena'yı kaçırdı. O pisliklerden biri dahi sana cevap vermezse lanet yeri yerle bir et. Jaco, sen sokaklara git. Tanıdığımız her lanet insanla konuşmanı istiyorum."

Kapıda oyalanıp dudağını dişlerinin arasına sıkıştıran Jaco dışında herkes başını salladı.

"Ne yapacaksın, Patron?"

Sabırsız bakışlarımı üzerine diktim. "Kafamı dağıtmak için gönüllü müsün? Bir kum torbası işime yarayabilir."

Başıyla onaylamadan önce gözleri hafifçe büyüdü ve ofisimden dışarı fırladı.

Sonra, Aile'nin başına geçtiğim günden beri yapmadığım şeyi yaptım.

Komisyonu aradım.

Accardi ailesinin başı Orazio, telefonu kesik kesik homurdanarak cevapladığında, "Accardi," dedim. "Bir kadın kaçırıldı. Aileleri, Elena Lombardi'yi kimin kaçırmış olabileceğine dair bilgi toplamaları için seferber etmem gerekiyor."

Ağır, boğucu sessizlikle dolu uzun bir an oldu.

"Dante," dedi sonunda genizden gelen sesiyle, bir Don'a ilk adıyla hitap ederek saygısızlık ediyordu. "Ateşli avukatını, *figani* kaybettin, ha?"

Telefonumu öfkeyle sıkarken kabı gıcırdadı ve elimde keskin bir şekilde çatladı. "Hayır, Accardi, kahrolasıca, o kaçırıldı. İrlandalılar tarafından kaçırıldı. Ona işkence ederlerse, hepimiz boka batarız. O yüzden lanet olası askerlerini seferber et ve bana biraz bilgi topla."

"Kulağa kişisel bir sorun gibi geliyor, *bimbo**," dedi Accardi, bana İtalyanca çocuk demeye cesaret ederek. "Gerçek bir erkek gibi kendi pisliğinle ilgilen."

Sonra *stronzo* yüzüme kapattı.

Sonra geçen otuz dakikada diğer Don'ların hepsi aynı şeyi yaptı.

Frankie, Maglione ile son telefon görüşmem bitince rapor vermek için ofisime geldi ve ben duvardan bir Picasso tablosunu söküp çerçeveyi dizimin üstünde kırarken serinkanlılıkla izledi.

"Tumper Ricci geri dönüş yaptı," dedi ben orada nefes nefese durmuş, fırtınalı kış aylarında Napoli'den gelen dalgalar gibi içimden geçen öfkeyi kontrol etmeye çalışırken. "Adamlarından birinin bu öğleden sonra Bronx'ta, Madison Ave Köprüsü'nde Elena'yı gördüğünü söyledi. Benzin istasyonunda konuşan iki adamı izlediğini söyledi."

"*Cazzo* Francesco, şu an için bilgiye ihtiyacım var," diye haykırdım.

"Biliyorum patron," dedi, birinin boynunu kırmaya bir adım uzak olmama rağmen hiç tereddüt etmedi.

* (İt.) Bebek. (ç.n.)

Elena kaçırılmıştı.

Ona, onu güvende tutacağıma söz verdikten sonra, sonunda aramızdaki bu kaynayan, heyecan verici çekime teslim olduktan sonra, ona çoktan ihanet etmiştim.

Tıpkı hayatındaki diğer *bastardi* gibi.

"D, şu anda bir nükleer bombayı patlatacak kadar kızgın olduğunu biliyorum ama kendini toparlamalısın. Şu an gücümüzü değil, beynimizi kullanmalıyız ve bunu ofisini dağıtarak yapamazsın."

Ağzımdan sıcak hava üfleyerek uzun bir süre ona dik dik baktım, haklı olduğu için ikimize de kızmıştım.

Elena'nın bitmez tükenmez soğukkanlılığı ile hareket etmek zorundaydım.

Bir şeyleri parçalamanın zamanı değildi. Onu mahkûm tutan orospu çocuğu İrlandalıları bulduğumda bunu yapabilirdim.

Frankie'ye tek kelime etmeden cep telefonumu çıkarıp iki kişiyi aradım.

Caelian Accardi ve Santo Belcante.

İkisi de sınırlı sayıda askerle yardım etmeyi kabul etti. Uzun sürecek oyunumuzu daha başlamadan mahvetmek istemiyorduk. Ama yardımları için minnettardım ve bu asla unutacağım bir şey değildi.

Bu yüzden onlarla tanışmıştım.

Çünkü Eski Muhafızlar geçmişe takılıp kalmıştı, modaları geçmişti ve doğru yönde biraz ittirilseler düşecek kadar ölüme yakınlardı.

Donların hepsi bir gün, bugün yaptıkları şey için ölecekti.

Frankie, "Herkes onu arıyor," dedi. "Liliana ve ekibi bile dışarda. Onu bulacağız. Şu anda trafik kamerası ve güvenlik görüntülerini tarayan bir sistemim var."

Elimi saçlarımın arasından geçirip neredeyse koparana kadar sıktım.

Elena orada benim onu kurtarmamı beklerken bu kahrolası kafeste kalmamın hiçbir yolu yoktu.

"Zamanı geldi."

Frankie bana gözlerini kırparak baktı. "Hayır, sana söyledim, bilekliği devre dışı bırakabilirim ama tekrar çalışır hale getiremem. Buradan ayrılmak için tek bir şansın var D ve geri dönemeyeceksin."

"Biliyorum."

Saatin her tik-takını düşündüğüm uzun bir dakika boyunca birbirimize baktık.

Sonunda, "Bunu Cosima için mi yoksa kız için mi yapıyorsun?" diye sordu.

Cosima aklımdan bir kez bile geçmediği için neredeyse irkildim. "Elena için, aptal."

Kısaca başını salladı. "Tamam, oturma odasına gel. Bir kadın için tüm planlarımızı mahvetmek istiyorsan, Tanrı biliyor ki seni durduracak konumda değilim."

Yirmi dakika sonra bir telefon aldım.

"Patron,"dedi Marco. "Addie'yi buldum. Kötü durumda ama biraz konuşabiliyor. Öğle yemeğinde tuvaletten dönerken dört kişinin üzerine atladığını söyledi. Elena'nın ofisinin karşısındaki caddede Subway'deymiş. Beş on beş civarı."

"Onu Dr. Crown'a götürün," diye emrettim ve sonra kapattım. "Hazır mı?"

Frankie parmaklarını klavyenin üzerinde gezdirirken, "Nereye gideceğimizi öğrenir öğrenmez SIM kartını çıkaracağım," dedi. Yanında mikrodalga büyüklüğünde tel örgü bir kafes vardı. "İzleme cihazını Faraday kafesine koy, ben de şebekeyi taklit edeceğim böylece dairedeki GPS, konumu sanki hiç değişmemiş gibi gönderecek."

"*Va bene*," dedim yaptığının inceliklerini bilmememe rağmen. Frankie'nin neden bahsettiğini bildiğine güveniyordum. "Haber alır almaz ekibin harekete geçmesini istiyorum."

"Ekip hazır."

"Ya uçak?"

"Yakıt dolu ve Newark'ta hazır. Bobbie Florentino şimdiden hazırlanıyor."

"İyi."

"Onu bulacağız, D."

Cevap vermedim.

"Patron?" dedi Chan telefonun ucundan.

Hiçbir yere varmayan telefon görüşmelerine ardı ardına cevap vermek için dairenin içinde volta atarken, bileklik sol bacağımda ağır hissettiriyordu.

"Ne?"

"Kelly'nin kadınını bulduk. Peder Patrick'te, Marco'yu beğenip onunla konuştu." Soğukça güldü. "Onu sakso çekmek için arkaya götürdü, ben de bekliyordum. Benden pek hoşlanmadı."

"Elinde ne var?" Sabırsızlıkla homurdandım.

"Nerede yaşadığına dair bir bilgi yok ama görünüşe göre onu bir keresinde Marine Park'ta bir arkadaşının evine götürmüş. Doğu'da 34. caddede bir yerde."

"Ateş etmeye başla."

Daniel Sinclair'i aradım.

"Merhaba?" diye cevap verdi, sesi Elena'nınki kadar sakin ve kibardı.

"Dante," dedim kabaca. "Konuşacak vaktim yok ama bilmeni istedim. Henüz gitmediysen, karının yanına eve gitmen iyi bir fikir. Zamanında gidemeyeceksen, bir adam yollayacağım."

Bir duraksama oldu ardından hızla eşyalarını toplama sesleri geldi. "Yoldayım. Şu an güvende mi?"

"Evet." *Elena sayesinde* ama bunu ona söylemezdim.

Bir bağırış kulağımı tekrar telefona dayamamı sağladığında tam da telefonu kapatıyordum.

"Cosima mı yoksa Elena mı?" diye sordu sessizce, sesi yoğunlukla titredi.

Bu *stronzo* için zamanım yoktu ama bir parçam ona acıdı, ben de homurdandım. "Artık seni ilgilendirmiyor. Kontrolüm altında."

Kısa bir tereddüt daha etti ve ardından, "İyi şanslar. Aradığın için teşekkür ederim."

Elena, bana mesaj attıktan iki saat sonra nihayet beklediğim aramayı aldım.

Marco, "Doğu'da 34. cadde ile Filmore'un köşesindeki beyaz kaplamalı evde olduklarını düşünüyorum," diye fısıldadı. "İçeri girmemizi ister misin?"

Hemen bilgisayarda işini yapmaya başlayan Frankie'ye parmaklarımı şaklatarak, "Hayır," diye emrettim. "Orada olacağım."

"Patron," diye itiraz etti Jaco, asansörden çıkarken. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Elena'yı almaya gidiyorum."

Frankie ince aletlerle bilekliğe eğilip uğraşmaya başladığında Jaco şok içinde bana gözlerini kırpıştırdı.

Frankie'nin esmer kafasının üzerinden kuzenime ters ters baktım. "Söyleyecek bir şeyin mi var, Jaco?"

"Bunu neden yapıyorsun?" Saf bir hiddetle sordu. "*İstedikleri* şey bu. O kahrolası bir yem."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" alçak bir sesle homurdandım, kelimeler karnımın derinliklerinden çıktı. "Benim yüzümden kaçırıldığını ve muhtemelen yaralandığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Bunu neden yaptığımı sanıyorsun?"

"Hapse gireceksin," dedi ama bu zaten bildiğim bir şeydi. "Giuseppe'yi öldürmemene rağmen hapse gireceksin."

Ona cevap vermeye tenezzül etmedim. Plastik izleme bilekliği bir tık sesiyle açıldı ve Frankie hızla küçük bir bölmeden SIM kartını çıkarıp Faraday kafesine koydu.

"Tamamdır," dedi monitörünün mavi ekranından gözlerini ayırmadan. "Git onu al, diğer tarafta görüşürüz."

Glock'umu masadan alıp kılıfına soktum ve asansöre binmeden önce deri ceketimi giydim.

Jaco önüme geçti.

"Bırak adamlardan biri gitsin," diye ısrar etti. "Polisler veya denetimli serbestlik ofisi, izleme bilekliğini nasıl devre dışı bırakacağını bildiğini öğrenirse, her şey mahvolur. Neden bunu bir amcık için riske atıyorsun?"

"Gidiyorum," dedim ölümcül bir sakinlikle. "Yoluma çıkmak mı istiyorsun Jaco, misafirim ol ama eğer gerekirse seni yumruklarımla siyaha ve maviye boyayacağım ve ölüme terk edeceğim."

"Bırak gitsin," diye mantık yürütmeye çalıştı, gözleri deli gibi dönüyordu. "Seni zayıflatmasına izin verme."

Onu önümden çıkarmak için omzuna vurdum. Ancak asansöre binince onunla göz göze geldim. "Ben bir kadından korkmuyorum, Jaco. Sen neden korkuyorsun?"

OTUZUNCU BÖLÜM
ELENA

Pek iyi bir plan olmadığını artık kabul ediyordum.

Gerçekten beynimi babamdan almadığım çok barizdi.

Eski bir evin bodrum katına gelmiştik, tavandan sürekli sular akıyordu ve beton zemin gizemli koyu lekelerle doluydu. Bir destek kolonuna, el ve ayak bileklerim çok sıkı kablo bağlarıyla bağlanmıştı. Kan dolaşımım kesilmişti, bu yüzden hissiz ayaklarımın üzerinde dik durmaya ve kanayan bileklerime daha fazla baskı uygulamamaya çalıştım.

Beni dövmediler.

Kelly ve Seamus, bir şeyler ispiyonlamam için beni biraz tokatlamak konusunda tartıştılar ama sonunda Seamus kazandı. Hatta beni dövdürmemek üzere tartıştığından dolayı kendiyle gurur duyuyormuş ve ona minnettar olmalıymışım gibi bana zafer dolu bir bakış attı.

Ayaklarına tükürdüm.

Ardından onlara sakince, "Yaptıklarınız yanınıza kalmayacak," dedim. "Birisi beni bulacak."

Evde devriye gezen diğer dört silahlı adamla birlikte Kelly ve Seamus buna güldü.

"Biz de buna güveniyoruz," dedi Kelly, gülümseyişini görebil-

mem için tepedeki tek ışığa yaklaşarak. "Di Carlo'lar, Dante Salvatore için aklının almayacağı kadar para ödemeye hazır. Sen sadece yemsin. O gün seni alabilmek için Staten Island'da neden bu kadar uğraştık sanıyorsun?"

Gözlerimi devirdim. "Belli ki Bay Salvatore için gerçekte olduğundan daha çok değerli olduğumu düşünüyorsun. Ben sadece onun hukuk ekibinde bir avukatım. Ev hapsinde olduğu aşikâr olmasına rağmen, gelebilseydi bile benim için gelmezdi."

"Oh?" diye sordu Kelly, kaşlarını saç çizgisine kadar kaldırdı. "Farkında değildim..."

Köşedeki masaya gitti ve bir parça kâğıdı ışığa doğru tutarak geri döndü.

Ancak tuttuğu şey bir kâğıt parçası değildi.

Bir fotoğraftı.

Fotoğrafta Dante beni balkonunun açık Fransız kapılarına yaslamış yüzünü boynuma gömmüştü ve gözlerim zevkten kapanmış gibiydi.

Tabii ki de izliyorlardı.

"Bakıyorum sessizsin." Kelly güldü ve tüm bunları; suç, tehlike ve şiddeti sanki büyük bir oyunmuş gibi eğlenceli ve heyecan verici bulduğu hissine kapıldım. "Seamus, kızın bir *capo*nun fahişesi."

Arkasındaki babam kıpırdamadı. Üzerinde bir gerginlik vardı, sanki içten dışarı doğru ikiye yarılıyormuş gibi bir tür parçalanmaydı. Bana değen gözleri odaksız, ağzı gevşekti. Yüzümde ne gördüğünü, birbirimize ne kadar benzediğimizi fark edip etmediğini merak ettim. Sadece görünüşte değil, aynı kaliteye sahip olduğumuzu.

Yıllardır kendimi ikiye ayırmaya çalışıyordum.

İyi Elena ve kötü Elena.

Şimdi, özellikle de Seamus'un kendisiyle olan savaşını izlerken ne kadar imkânsız geliyordu.

Kaybedecekti.

Düşüncelerime cevap verircesine başını salladı ve bir kutunun üzerine koyduğu ceketine doğru ilerledi. Ceplerini karıştırarak bir matara çıkardı, kapağını açtı ve içindekileri bitmek tükenmek bilmeyen bir şekilde tüketti.

"Baba," diye seslendim, işini zorlaştırmak için. "Baba, gerçekten bana bunu yapmalarına izin mi vereceksin?"

Elinin tersiyle ağzındaki alkolü silerek, "Bir şey yapmıyorlar," diye karşı çıktı. "Güvendesin."

"Güvende mi?" diye tekrar ettim. "Bir direğe bağlıyım ve bileklerim kanıyor. Pislik arkadaşın beni buraya getirmek için bana ilaç verdi."

Kelly neredeyse manik bir şekilde omuz silkti ve aklının, kesinlikle burada olmadığını fark ettim. Bu düşünce beni korkuttu. Seamus'a normal gelebilirdi ancak Kelly'de onun kolayca mantıklı düşünemeyeceğini belirten çılgın bir şiddet vardı.

Telefonu çalınca başka bir odaya gitti, bizi yalnız bırakmadan önce Seamus'a dikkatlice baktı.

"Baba," dedim tekrar deneyerek. "*Papa, per favore, aiutami.*"

Baba, lütfen bana yardım et.

Tereddüt etti ve loş ışıkta gözlerinin hafifçe parladığını görebiliyordum.

"Beni yıllardır görmedin," diye onu kandırdım. "Yaklaş, sana bakmama izin ver."

Dışarıda bir köpek havlayarak onu sarstı. Gözleri tavandaki tahtalarla kapatılmış pencere ve benim aramda gidip geldi.

"Sana yardım etmeyeceğim, Elena," dedi bana yaklaşırken, tepedeki ışığın tam altında durarak yüzünün üzerine uzun ve ürkütücü gölgeler düşmesini sağladı. "Benimle oyun oynamaya çalışmasaydın belki denerdim. Beni takip ettin? Ha? Sevgili yaşlı babandan daha kurnaz olduğunu mu düşündün? Eh, değilsin ve sadece denediğin için bile utanıyorum."

Sonra İtalyanca olarak ekledi. "Ayrıca çok nankördün. Ailemiz uğruna ne kadar çok çalıştığım hakkında bir fikrin var mı? Sizi geçindirdim, giydirdim ve başınızın üstüne bir çatı koydum. Annen o İtalyan pisliğine âşık olunca sizi bana düşman etti." Eskiden içki içerken yaptığı gibi kendini yükseltiyordu, ayaklarının üzerinde ileri geri giderken elleri çılgınca hareket ediyordu. "Sizin uğrunuza her şeyi yaptım ve ne elde ettim? Kendi kızım sizi rahat bırakmam için beni tehdit etti. Şimdi diğer kızım kariyerinde yükselmek için hayatımı riske atıyor!"

"Kariyerimde yükselmek için mi?" Plastik bağlar bileklerimdeki kana daha da batarken mücadele ederek bağırdım. "Âşık olduğum adama yardım etmeye çalışıyordum."

Kendi sözlerim beni sarstı.

Âşık mı?

"Aşk?" Şok içinde olduğum düşüncemi tekrarladı, sonra o kadar çok güldü ki neredeyse dengesini kaybediyordu. "Savaşçım mı? Taş kalplim mi? Beni hiç sevmedin, aileni de hiç sevmedin. Sevseydin bana ihanet etmezdin."

"Önce sen bana ihanet ettin," diye bağırdım, gözlerini oymak isteyerek bağları çekiştirdim. "Kumar oynayarak, yalan söyleyerek ve hayatımızın her gününü tehlikeye atarak hepimize ihanet ettin. Şimdi bile yapıyorsun. Hâlâ. Devam. Ediyorsun."

Elini yüzüme doğru savurmadan bir saniye önce yüz hatlarını saf bir kötülük kapladı. Sol gözümün altında ağrı patladı ve başım o kadar sert bir şekilde yana döndü ki boynum kasıldı.

"*Puttanna ingrata*,"* diye hırladı yüzüme doğru. "Sizin için çektiklerimin yarısını bile bilmiyorsun."

Bana yeterince yakındı.

Başımı yüzüne doğru indirdim, alnım yüzüyle mükemmel bir şekilde birleşti. Çarpışmayla görüş alanımda yıldızlar döndü, beni sersemlemiş halde bıraktı ama Seamus'un kanayan burnunu tutarak küfrettiğinin farkındaydım.

"Seni sürtük," diye bağırdı kanların arasından.

Kelly odanın kapısını açtı ve bizi kontrol etmek için kafasını içeri uzattı. "Her şey--"

Pat.

Pat.

Kelly'nin telefonu kulağında, Seamus'un ise elleri burnunda donup kaldı.

Pat. Pat. Pat.

Silah sesini ben bile tanıdım.

Sesler o kadar yakındı ki komşunun köpeğinin havlamaları boğuk silah seslerinden duyulmuyordu. Hemen evin dışındaydılar.

Bir sırıtış yüzümü açık bir yara gibi ikiye böldü. "Buradalar."

Kelly, adamlarına bağırarak küfretti ve merdivenleri çıkmadan önce telefonunu fırlatıp kemerinden silahını çıkardı.

Seamus yanımda kaldı.

---

* (İt.) Nankör orospu. – ç. n.

Sakince tekrar köşedeki masaya doğru ilerledi. Masadan silah aldığını sandım ama döndüğünde elinde koli bandı vardı. Bana biraz daha yaklaştı ve yüzündeki kanların arasından gülümsedi. "*Capo*n bugün ölecek Elena ve onu öldürecek kişi ben olacağım. Onu kendi babana tercih ettiğin için bunu hak ediyorsun."

Bana tekrar vurduğunda itiraz etmek için ağzımı açtım, bu sefer aynı yanağıma gelişigüzel bir tokat indirdi. Çenem sanki yerinden çıkmış gibiydi. Parlak, yoğun acı karşısında gözlerimden ateş ve yaşlar aktı. Ben ne yaptığını anlayamadan bandı ağzıma yapıştırdı.

"Tam bir hayal kırıklığısın, *cara*," dedi üzgün bir şekilde, az önce iki kez vurduğu yanağımı avuçlarken. Başparmağı yarılmış elmacık-kemiğime sürtündü, kanım tenini lekeledi. "Seni ve Cosima'yı hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Bana şans verseydiniz çok daha fazlası olabilirdiniz..." Hafifçe içini çekerek sustu, sonra geri çekildi.

Canım yansa da bağlara karşı mücadele ederek bandın altından ona küfrettim.

Seamus'un, hayat hikâyesinde kendini kurban olarak belirlemesi ve kendisine karşı bir trajediye çevirebilmesi için gereken narsisizm seviyesini anlamak neredeyse imkânsızdı. Onun masaya gidişini izlerken kanım alev aldı. Çekmeceden bir silah çıkarıp dolu olup olmadığını kontrol etti ve sonra masanın altındaki gölgelerin arasına geçerken bir parmağını dudaklarına götürdü.

Planını anladığımda panik beni ele geçirdi.

Dante'nin benim için geleceğini biliyordu.

Evin içine gireceğini biliyordu.

Buna güvenmişti.

Dante bana ulaşana kadar gölgelerde saklanacak ve sonra onu öldürecekti.

Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen, Christopher'ın veya Napoli'deki herhangi bir mafyanın elindeyken bile hissetmediğim saf, buz gibi bir korku içimde dolaştı.

Dante'nin ayak bileğindeki izleme cihazına sadık olarak evinde kalıp adamlarının beni sağ salim geri getirmesini beklemiş olmasını ummaktan başka çarem yoktu.

Ama içimden bir ses bana aksini söylüyordu.

O, kız kardeşimin hapse girmesine izin vermeyerek cinayet suçlamalarını üstlenen adamdı.

Beni Cosima kadar sevmeyebilirdi ama aramızda bir bağ vardı. Beni güvende tutacağına söz vermişti.

Yeminini bozmadan önce ölecek türden bir adamdı.

Benim için kendisinin geleceğini iliklerime kadar biliyordum.

Üst katta boğuşma devam ederken burnumdan gelen sert nefes seslerini dinledim. Hem İngilizce hem de İtalyanca bağırışlar, cam kırılması, patlama sesleri ve gümbürtüler vardı. Kimin kimi dövdüğünü anlamak imkânsızdı.

Sonra merdivenlerin tepesindeki kapı aniden açıldı ve bir adam mide bulandırıcı bir gümbürtüyle her basamağa çarparak içeriye doğru yuvarlandı.

Cesedi tanıyıp tanımadığımı görmek için boynumu kaldırdım ve tanıyamadığımda neredeyse ağlayacaktım.

Sonra Kelly ve başka bir adam aşağı koşarak merdivenin dibinde çömeldi ve silahlarını kapıya doğrulttu.

Bekledik.

Üst katta mücadele devam etti ama kimse merdivenlere yakın değildi.

Sonra alçıdan sıyrılan tahta gibi uzun, alçak bir gıcırtı duyuldu. Kelly ve adam, küçük penceresi olan duvara baktılar.

"Siktir," diye bağırdı Kelly, kontraplak yırtılıp cam paramparça olurken.

Yanındaki adam yüzünde bir kurşun deliğiyle yere düştü.

Bir çığlık içimi yırtarak çıkıp bant tarafından boğuldu ve adamın hayattan kopmasını, kanının durduğum yere doğru zemin boyunca yoğun bir şekilde akmasını izledim.

Kelly pencereye bir el ateş etti, ardından merdivenlerin tepesinden daha fazla silah sesi gelince küfretti.

Sinsi babam sessizce saklanmaya devam etti.

Merdivenlerin tepesinden bir ses, "Seni sadece bir kez uyaracağım," dedi. Sesi soğuktu, basamaklardan aşağı yuvarlanan sis kadar alçaktı. "Onun kafasındaki bir saç teline daha dokunursan, seni çıplak ellerimle paramparça edeceğim ve sonra parçalarınla mahalledeki köpekleri ellerimle besleyeceğim."

Boğazımdan bir hıçkırık yükseldi ve gidecek hiçbir yeri olmadan orada kaldı.

Dante.

Gözlerimi kapattım, rahatlayarak nefes almaya çalıştım.

Odaklanmam gerekiyordu.

Seamus hâlâ pusuda bekliyordu ve Kelly hâlâ tetikteydi.

"Denediğini görmek isterim," diye seslendi İrlandalı nefes nefese havlamaya benzeyen bir kahkahayla. "Sen irisin ama ben de hızlıyım."

Birisi yine pencereden ateş ederek Kelly'nin dikkatini çekti. Dante bunu lehine kullanarak kısa merdivenlerden aşağı atladı. Vücudu havada açılıydı, ellerini öne uzatmıştı.

Kelly onu vurmak için son anda dönmeye çalıştı ama Dante çoktan yakınındaydı.

Çarpışmanın kuvveti ikisini de tekrar duvara fırlattı.

Dışarıda bir lastik gıcırtısının ardından daha çok bağırma ve ateş etme sesleri geldi.

Ama aklım önümdeki boğuşmadaydı.

Frankie merdivenlerin ortasında gelip silahını birbirine dolanmış bedenlere doğrulttu ama net bir atış yapamadı ve onların etrafından dolanıp bana ulaşamadı.

Sonunda Dante bir dizinin üstüne çöktü, bir eli Kelly'nin boğazındaydı diğeri ise ona vurmak için geri çekildi.

Güm.

Güm.

Güm.

Dante ardı ardına Kelly'nin suratına vururken insan etine inen ağır yumruğun sabit sesi odayı doldurdu. İşini bitirip ayağa kalktığında Kelly yerde inliyordu ama onu öldürmedi.

Bunun yerine Frankie'ye yüzüstü yatan İrlandalıyı işaret etti.

Sonra bana döndü.

Gözlerimden yaşlar akıp yanaklarımdan aşağı süzülmeye başladı, yüzü rahatlama ve sonu gelmeyen bir öfkeyle doluydu.

Çılgınca başımı salladım ve bandın arkasından ona bağırarak ellerimdeki bağlarla mücadele ettim.

Adımları sendeledi.

Açıyı hesaplamaya çalışarak önce masaya sonra ona baktım.

Dante hâlâ biraz arkamda menzilin dışındaydı.

Kan, gözyaşı, dağılmış makyajımın ve bandın ardındaki yüzümü okumaya çalışarak bana baktı. "Elena, sana zarar vermeyeceğim."

HAYIR! Çığlık atmak istedim. *Tabii ki yapmayacaksın aptal, mükemmel adam.*

Yakına gelerek onu hâlâ Seamus'tan koruyan tarafıma ulaştı. Kemerinden çıkardığı bıçağıyla kablo bağlarını nazikçe kesmeye başladı. Ellerim serbest kaldığında ağzımdaki bandı çıkardım ve "Seamus-" diye bağırmaya başladım.

Sonunda gözleri titredi ve yüzünde anlayış belirdi.

Ne yazık ki, Seamus da anladı.

Masanın altından sırtüstü kayarak çıkıp tabancasını kaldırdı ve Dante'ye ateş etti.

Dante koca vücuduna giren bir değil iki kurşun ile sarsıldığında çığlık attım.

"*Cazzo*," diye küfretti Dante, tek dizinin üstüne çöküp sağ tarafına yaslanarak kendini direğin arkasına sürüklemeye çalışıyordu. Seamus, Dante'nin göğsünün ortasını delip geçen bir atış daha yaptı. O odanın ortasına yüzüstü düşerken çığlık attım, silahı ulaşamayacağı bir yere savruldu.

Gözleri açık değildi ve gözlerimdeki yaşlardan göğsünün inip kalktığını göremiyordum.

Frankie, Seamus'a ateş etti ama iyi bir atış yapamadı. Babamın ayağa kalkarak beni Frankie'den korunmak için kullanmasını ve yerde hareketsiz yatan Dante'ye yavaşça yaklaşmasını izledim.

"Üzgünüm *cara*," dedi tekrar bana ama gözleri benim arkamda yatan avındaydı.

Ayaklarımı hareket ettiremiyordum ama ellerim serbestti.

Yaptığım şey bir karardan çok hayvani bir dürtüydü.

Eşini koruyan bir ayıydım.

Titreyen bacaklarımın bükülmesine beni yere düşürmesine izin verdim. Ben düşerken Seamus durdu, gözleri endişeyle parlıyordu ama ben çoktan hareket etmeye başlamıştım, silahını alabilmek için Dante'ye daha da yaklaşıyordum.

"Elena," diye tersledi Seamus ben Dante'nin silahını ona doğru kaldırırken, silahı hâlâ yanımdaki Dante'nin vücuduna doğrultulmuş haldeydi. "Bunu yapmak istemiyorsun."

Ama anlamıyordu.

Bana tam olarak ne anlama geldiğini öğretmişti.

Aile her şeydi.

Sadece o, artık benim ailem değildi.

Gözlerinin Dante'ye odaklanmasını ve parmaklarının tetiğin üzerinde gezinmesini seyrettim.

Ve yaptım.

Onu vurdum.

Pat.

Mermi göğsünün sağ üst kısmından içeri girdi.

"Elena," diye nefesi kesildi, ağzı kanayan yarasını taklit ediyordu. "Ne--"

Pat. Pat.

Tekrar tekrar ateş ettim, ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen mermiler Seamus'un göğsüne saplanacak kadar isabetliydi. Silah her atışta ellerimde şiddetle geri tepiyor, ellerimi morartıyordu ama hissetmiyordum.

Seamus yere yığılıp silahı elinden düştüğünde kemiklerime kadar bir rahatlama hissettim.

Dante'ye yaklaşmaya çalışırken ağlıyordum ama ayaklarım bağlı olduğu için yanına gidemedim.

Frankie birdenbire yanıma gelerek, "Hey, sakin ol *amica*," diye beni yatıştırdı.

Seamus'u kontrol etmeye giderken omzuma dokundu ve bana başka bir bıçak vermek için dönmeden önce onun silahını aldı. Ellerim titrerken kanlı ayak bileklerimin etrafındaki bağları kestim ve kanlı zeminde yatan Dante'ye doğru ilerledim.

Gözleri kapalıydı, nefesi ağzından hafifçe çıkıyordu. Kafamı kaldırıp delirmiş gibi Frankie'ye baktım ama Dante'nin siyah kazağını kesip altındaki çelik yeleği ortaya çıkarırken beni görmezden geldi.

Göğsünün ortasında disk gibi yassı iki kurşun duruyordu.

Frankie cırt cırtlı kayışları çıkarıp yeleği göğsünden kaldırdı.

Bir saniye sonra Dante, derin bir nefes alarak gözlerini açtı.

"Aman Tanrım." Hayatımda hiç bu kadar ağladığımı düşünmüyordum. "Dante, seni aptal. Buraya beni kurtarmaya gelerek ne yaptığını sanıyorsun?"

Dante gözlerini kırpıştırarak bana baktı, ardından bir anlığına Frankie'ye baktıktan sonra gülünce kaburgalarına giren ağrıyla yüzünü buruşturdu. "Seni kurtardığım için bana sadece sen kızardın,

savaşçım," diye alay etti. Babamın benim için kullandığı takma ad Dante'nin dudaklarında bir şiir gibiydi.

Sonra saçlarımı ellerinin arasına aldı ve beni öpmek için aşağı çekti.

Canı yanacak olsa bile beni vücuduna çekti ve beni son gördüğünden beri nefes alamıyormuş da temiz hava almak için can atıyormuş gibi öptü.

Onu hemen geri öpüp her bir santimimi onun kucağına yerleştirdim. İçimden akan rahatlama, minnettarlık ve sevgi için kelimeler kifayetsizdi bu yüzden onları dudaklarımla ona yedirdim.

Frankie yanımızda, "Gitmeliyiz," diye homurdandı. "Bunu arabada yapabilirsiniz."

Geri çekildim ve kolunu sıkmak için uzandım. "Teşekkürler, Frankie."

Gülümsemesi gergin ama samimiydi. "Jaco, polis tarayıcısının rahatsızlığı tespit ettiğini söyledi. Birkaç dakika içinde burada olurlar."

Dante başıyla onayladı, ayağa kalkar kalkmaz yüzünü buruşturup bana doğru uzandı. Beni yanından uzaklaştırdı ve Seamus'un yanına gitmeden önce silahını Frankie'den aldı. Öldü mü bilmiyordum. Dürüst olmak gerekirse umurumda değildi.

İhtiyacım olan tek şey Dante'nin iyi olmasıydı.

Yine de Dante babama bakıp kafatasına üç el ateş ettiğinde nefesim kesildi. Bana baktığında gözleri yağ lekesi gibi parlıyordu.

Ona Seamus'un çoktan ölüp ölmediğini veya onu Dante'nin öldürüp öldürmediğini sormadım.

Bunu yapmasının bir nedeninin de bu olduğunu anlıyordum.

Anladığımı göstermek için elimi ona uzattım ve yüzünden geçen rahatlamayı izledim. Cesetten uzaklaştı ve bana sarılarak Frankie'ye, "Temizle ve yak. Cesetleri içeride bırakın," dedi. "Kanıyorsun," diye fısıldadım, beni vücuduna çekerken sol omzunda köprücükkemiğinin hemen altındaki yarayı gördüm.

"İyiyim," diye temin etti, uyuşmuş ayak parmaklarıma kadar hissettiğim başka bir vahşi öpücükle cümlesini noktalayarak. "*Andiamo, lottatrice mia.* Görünüşe göre hayatımı kurtardığın için *sana* teşekkür etmeliyim."

Adrenalinim azalmaya başlarken başımı döndüren anlamsız bir kahkahayla, "Bence bu bir ekip çalışmasıydı," dedim.

Evden çıkmak için ölü İrlandalı adamların üzerinden geçerek merdivenleri tırmanırken Dante beni yanında tuttu. Frankie alt katta kaldı ve Marco'yu giriş kattaki oturma odasında bir bidonla gördüm.

Yoldaki arabaya vardığımızda, evin içinden çoktan alevler çıkıyordu.

Etrafta ev yoktu. Park komiteleri veya mahalle bekçileri olan türden bir sokak değildi.

Siyah cipe bindiğimizde sürücü koltuğundaki Chen dikiz aynasından çenesini bana doğru kaldırdı. "Üzgünüm, biraz uzun sürdü."

Benden başka bir kayıtsız kahkaha yükseldi. "Sorun yok. Geleceğinizi biliyordum."

Birkaç dakika sonra iki kişi evden koşarak çıkıp duran başka bir arabaya binince yola çıktık ve sonunda derin bir nefes aldım.

Ve sonra başka bir tane daha.

Aldığım her nefes bir öncekinden daha fazla paniğe neden oluyordu.

Dante beni kendisine yasladı, omzundaki acıya rağmen bana bakabilmek ve yüzümü ellerinin arasına alabilmek için döndü.

Bir zamanlar nefret ettiğim o İngiliz-İtalyan aksanıyla, "İyisin," dedi. "*Io sono con te.* Şimdi seninleyim, *sì*? Güvendesin, Elena."

Önceden ahlaksız bulduğum o gece karası gözlerinin içine düşerek, onlarda teselli bularak gözlerimi kapattım. Ellerim üzerinde gezindi, her şeyin farklı bitmediğine dair kendimi rahatlatmak için dokunabildiğim her yerine dokundum. Onun hayatta olması ve Seamus'un hayatımdan bir şey daha almayı başaramaması beni rahatlatmıştı.

Ve o zaman anladım.

Geri kalan her şeyi siktir ederek birine, bedenine ve ruhuna gerçekten âşık olmanın nasıl bir şeydi olduğunu.

Çünkü hayal edebileceğimden daha ağır ve daha sıcak olan silahı ellerime aldığımda, Dante'yi hayatta ve yanımda tutmak anlamına geliyorsa tüm ahlaki değerlerimi ve ilkelerimi yerle bir edeceğimi biliyordum.

Sonsuza kadar onunla olmak anlamına geliyorsa onu cehenneme kadar seve seve takip ederdim.

Ona bunu söylemek için ağzımı açtığımda alnını benimkine dayayıp "Gitmem gerek," dedi kabullenmiş bir ses tonuyla.

Kalbim durdu.

"Üzgünüm Elena ama seni kurtarabilmem için izleme cihazını devre dışı bıraktık. Yirmi dört saat içinde fark edecekler."

"Hapse giremezsin," dedim anında, korku kelimeleri ağzımdan alıyordu.

Ona daha yeni ulaşmıştım, ona sahip olmak istediğimi bile yeni fark etmiştim.

"Hayır," diye kabul etti yavaşça, başparmaklarıyla elmacık kemiklerimi, babamın bıraktığı sıyrığı nazikçe ovuşturuyordu. "Kaçacağım."

Gözlerimi kırpıştırdım.

"Newark'ta özel bir jetim var. Bir saat sonra kalkacak..." Saatine baktı. "Gitmek zorundayım. Giuseppe di Carlo'yu benim öldürmediğimi biliyorsun ve bunun için de bir planım vardı ama..." Omuz silkti. "Bu daha önemliydi."

Sen daha önemliydin.

Ne söyleyeceğimi ya da yapacağımı bilmiyordum. Son yirmi dört saatte tüm dünyam kendi ekseni etrafında dönmüştü ve artık doğruyu seçemiyordum. Hayatım boyunca karanlıktan kaçmıştım ancak şimdi Dante'nin gölgeli kucaklamasından kaçamıyordum, isteksizdim.

"Gitmeni istemiyorum," dedim acınası bir şekilde.

İç çekişini ağzımda hissettim. "Biliyorum, *cara*. Seni bırakmak istemiyorum ama zorundayım. Gideceğim yer, senin gelmen için güvenli değil. Ve öyle olsaydı bile, senden tüm hayatını geride bırakmanı asla istemem. Korkarım döndüğünde seni burada bekliyor olmayacak."

Buna söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

Doğruydu.

Dante ile suçlu bir peri masalındaymış gibi gecenin karanlığına kaçamazdım. Nereye giderdik? Ne yapardım?

Kariyeri, evi ve burada hayatı olan bir avukattım.

Ama nasıl bir hayat? diye fısıldadı küçük bir ses. Benim için her şeyi riske atan kara gözlü *capo* ile tanışmadan önce ne kadar yaşıyordum ki?

"Seni evine bırakıyoruz," diye devam etti Dante, terli saçlarıma, kirli giysilerime ve kollarımla uzun uzun dokunurken. Sanki birkaç saat sonra bana bir daha dokunamayacağı düşüncesine katlanamıyor ve anı biriktiriyormuş gibiydi.

Boğazımdan bir hıçkırık yükseldi ve beni boğdu.

"Bambi, tüm eşyalarının sana dönmesini sağlayacak. Marco, Beau'yu aradı ve seni orada bekliyor olacak. Bütün bunlardan sonra yalnız kalmanı istemiyorum," diye devam etti, sanki dikiş yerlerinden ayrılmıyormuş gibi hayatımı düzene sokan *capo* tavrını bırakamıyordu.

Hiçbir şey söylemedim.

Sesim göğsümde savrulan fırtınanın derinliklerinde kaybolmuştu.

Bu yüzden tüm vücudumu yaralı olmayan tarafına bastırdım, burnumu boynuna dayadım ve güneşle ısınmış narenciye ve biber kokusunu içime çektim.

Gramercy Park'a çok erken vardık.

"Beni arayabilir veya bana ulaşabilir misin?" diye sordum Chen binanın önüne yanaşırken.

Eve girmek istemiyordum.

Hayatımda ilk kez evimi gördüğümde onu yakmak istedim.

Belki öyle yaparsam Dante beni yanına almak zorunda kalırdı.

"Yapmamalıyım," dedi, yüzü acı ve bitkinlikten kırışmıştı ama o güzel gözleri bana bakarken o kadar berrak, o kadar şefkat doluydu ki. "Ama arayacağım."

Birbirimize baktık, onu hastane duvarına ittiğim ve kız kardeşime zarar verdiğini sanıp onu hayatıyla tehdit ettiğim andan beri aramızda var olan girdaba kapıldık.

Aynı malzemeden yapıldığımızı söylediğinde haklıydı. Zıt değildik, buna yakın bile değildik. O bir çelişkiler karmaşasıydı, ben de karmaşalar içinde bir çelişkiydim ama bu yüzden birbirimize göreydik. Tüm hayatım boyunca, anlamaya çalışanları durdurmaya çalışmama rağmen beni anlayan tek kişi Dante'ydi.

Ve şimdi onu kaybediyordum.

Elimle kana bulanmış siyah tişörtünü tuttum ve onu öpebilmek için kendime çektim. Söyleyecek sözüm yoktu, içimde sadece onun ruhumda başlattığı ateş vardı ve bunu paylaşabilmemin tek yolu, bu ateşi bir hediye gibi dilinin altına kaydırmaktı.

Verdiklerimi bir inilti ile aldı, beni yedi, yuttu.

Hiç bitmesini istemedim ve o geri çekildiğinde sızlanmaya başladım.

Ama yine de kelimelerim kayıptı.

"*Sono con te, lottatrice mia,*" dedi, "*anche quando non lo sono.*"

Yanında olmadığımda bile seninleyim, savaşçım.

Gözyaşlarım yanaklarımdan sessizce süzülürken görüşüm bulanıklaştı. Dudaklarını damgalamayı isteyerek dudaklarına morartan bir öpücük kondurup geri çekilirken çoktan kapıya ilerliyordum.

"Tekrar görüşeceğiz," diye fısıldadım boğuk bir sesle, sözcükler sesimden daha soluktu.

Kısaca başını salladı. "Görüşeceğiz."

Başımla onaylayıp hızla arkamı döndüm ve arabadan indim.

Boğazımdan yükselen hıçkırık o kadar büyüktü ki yutamadım, bu yüzden arabanın etrafından dönüp kaldırıma giderken nefesimi tuttum ve artık yabancı olan ön verandama çıkan merdivenleri tırmandım.

Arkama bakmadım.

Baksaydım o arabaya geri koşacağımı, kendimi kaputun üzerine atacağımı ve evime, New York'a ve beş yıl boyunca özenle inşa ettiğim hayatıma bir daha asla dönüp bakmayacağımı biliyordum.

Dante'yi körlemesine geceye kadar takip ederdim.

Evimin kapısı ardına kadar açıldı ve Beau arkasında sıcak bir ışık halesiyle aydınlanarak orada dikildi.

"Elena," dedi, tek kelimeyle o kadar çok şey söyledi ki, bunu nasıl yaptığını öğrenebilmek için sormayı not aldım.

Sonra onun açık kollarına yığıldım ve ayakta durmaya çalışmaktan vazgeçtim.

Arkamda, araba sessizce uzaklaştı ve sokakta gözden kayboldu.

EPILOG
ELENA

Beau bana duş aldırdı.

Çünkü gerekiyordu.

Babamın ve sevgilimin kanına bulanmıştım.

Bundan iğrenmeliydim ama sıcak suyun altında durup üstüme akmasına izin verdiğimde ve pembe su giderin etrafında döndüğünde sadece uyuşuktum.

Duştan çıktığımda Beau, ben bir çocukmuşum gibi havluyu açarak bekliyordu. Tek kelime etmeden yaklaşınca havluyla bana sarıldı ve bir an için beni ileri geri salladı.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," diye itiraf etti kulağıma, beni yakın tutarken. "Sana tavsiye vermek istiyorum ama nasıl verebilirim? Marco adında bir yabancı aradı ve bana *stat* olmamı ve seni kanlar içinde gördüğümde paniğe kapılmamamı söyledi."

Yüzüme bakmak için beni kollarında çevirdiğinde titrek bir şekilde içini çekti. "Lena, altı haftadır yoktum ve geri döndüğümde seni bir mafyayla yaşarken buldum?"

"O bundan daha fazlası," diye fısıldadım dürtüsel bir şekilde. "B-benim için ne kadar değerli olduğunu açıklayamam."

Beau'nun mavi gözleri yüzümü incelerken büyüdü. Alnıma dü-

şen ıslak bir tutamı geriye doğru itti ve tekrar sarılmak için beni kendine çekti. "Tamam, Lena."

Başka bir adamın her yanımı kaplayan kucaklaması için can atarken arkadaşımın kısa, ince kollarından teselli bulmaya çalışarak sarılışına sığındım.

"Sen giyinirken ben de çay yapayım, tamam mı?" diye önerdi geri çekilirken..

Sanki yanlış bir şey yaparsa toz bulutuna dönüşecekmişim gibi bana bakmaya devam etti. Küçük bir gülümsemeyle onu rahatlatmaya çalıştım ama dişlerimin arasında kırık bir plastik gibi hissettirdi.

"Olur."

Omzunun üzerinden bana son bir kez bakıp gitti.

El ve ayak bileklerim ağrıyordu, kablo bağlarının kesikleri yüzünden düz halkalar halinde yarılmışlardı. Rahat kaşmir bir takımı giymeden önce yaralarla ilgilenirken antibiyotikli merhemi çıkardım ve sürerken acıdan tısladım. Saçlarımı ve dişlerimi fırçaladım, ardından otomatik pilotta yüzümü ve vücudumu nemlendirdim.

Düşünemezsem onu düşünmezdim.

Ya da muhtemelen babamı öldürmüş olduğum gerçeğini.

Baba katili.

Adı buydu.

Adam öldürmekten C sınıfı bir suçtu.

Hüküm giyilmesi halinde en fazla on beş yıl hapis cezasıydı.

Beau merdivenlerin aşağısından, "Elena," diye seslendi. "Hadi."

Aşağı indiğimde mutfakta bir tepsi hazırlıyordu. En sevdiğim Japon çaydanlığım ve küçük fincanlarım, evimin girişindeki kuru çiçeklerle süslenmişti.

Bizi oturma odasına götürüp tepsiyi sehpanın üzerine koydu ve bana uzanıp kollarını sararak yanındaki kanepeye çekti. Bizi sette modellere yaptığı gibi bir araya getirdi, bilerek uzuvlarımızla oynayarak alın alnına birbirimize dolanana kadar düzeltti.

Dante'den önce, bana yakınlaşmasına izin verdiğim insanlar sadece Beau ve Cosima'ydı.

Ona bakarken gözlerim yanıyordu.

Nemli saçlarımı okşayarak, "Konuş benimle," diye yalvardı. "Ne oldu?"

"Çok fazla şey," diye fısıldadım, boğazım ses çıkaramayacak kadar üzüntüden şişmişti. "O kadar çok ki, bırak konuşmayı, bunun hakkında nasıl düşüneceğimi bile bilmiyorum."

"Dene," diye beni ikna etti Beau. "En önemli şeylerden başla."

"Onu seviyorum." Gözlerimde yaşlar birikti ve yanaklarımdan aşağı yuvarlanan elmaslar gibi aktı. "Evet. Onu seviyorum. Nasıl oldu bilmiyorum... O sadece... beni yalnız bırakmazdı."

Ben ıslak bir şekilde gülünce Beau da biraz güldü.

"Dante, sevmeme veya bilmeme asla izin vereceğim biri değildi. O benim müvekkilim. Onunla birlikte olmak kariyerimi riske atıyor. Onunla birlikte olmak hayatımı riske atıyor," diye açıklamaya çalıştım ama kelimeler giderek daha fazla panikle gelmeye devam ediyordu. "Hiç mantıklı değil Beau ama biz uyumluyuz. O bir suçlu, bir hedonist, bir günahkâr. Ama herkes ondan hoşlanıyor. Görmelisin. Bu gülüşe ve çekiciliğe sahip olduğu için ondan hoşlanmamak imkânsız..."

Beau nazikçe, "Karmaşık bir adama benziyor," dedi. "Karmaşık bir kadın için uygun."

Başımı salladım ve ağlamamak için dişlerimi dudaklarımın altında yuvarladım. "Bana cesur olmamı söylüyor."

"Peki onunla böyle hissediyor musun?"

Başka bir baş sallama hareketi yaptım, dudaklarım titriyordu.

"Sonra ne oldu? Neden onunla olamıyorsun?"

"Gidiyor," diye mırıldandım. "Benim yüzümden şimdi gitmesi gerekiyor. Nereye gittiğini veya ne kadar süreceğini bilmiyorum ama muhtemelen onu bir daha asla göremeyeceğim. Ve *onu seviyorum.*"

Cildim öfke gibi bir şeyle, bir acıyla ısınırken gözyaşlarım yanıyordu. Birdenbire bana bunu yaptığı, bu güzel adamı bu acınası durumda bana gönderdiği ve sonra onunla birlikte olmamı imkânsız kıldığı için dünyaya kızdım.

"İçimde neler olduğunu açıklayamam," diye ağladım, kalbimi kaburgalarımın arasından çıkarıp ona nasıl değiştiğini gösterebilirmişim elimi göğsümün üstünde tutuyordum. "Ama artık aynı değilim. Eskiden kim olduğumu bildiğimi düşünürdüm fakat daha önce hiç böyle hissetmemiştim."

"Ne gibi?"

"O kadar canlıyım ki alev alev yanıyorum."

İçimde kopan kasırganın gücüyle nefes nefese ona doğru yaslandığımda Beau gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Elena, neden onunla gitmiyorsun?" dedi sonunda.

"Çünkü, çünkü sana az önce söyledim! Nereye, ne kadar zaman veya kiminle gittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Burada bir işim ve bir hayatım var ve bunu öylece... dev bir soru işareti için bırakamam."

"Kocaman bir soru işareti için bırakmıyorsun," diye hatırlattı bana kibarca. "Onun için bırakıyorsun."

"Benden onunla gitmemi istemedi." Bunu söylerken içim alev aldı ama gerçek buydu. Hiç sormamıştı. Bana sadece yapamayacağımı söylemişti. Kalmak zorunda söylemişti.

"Onun uğruna tüm hayatından vazgeçmeni istemediği için sormadığına bu kadar emin misin?"

"Hayır," diye itiraf ettim. "Sadece bunu söyledi."

Beau, "O zaman bir seçeneğin var, Elena ve inan, bu duruma hiç imrenmiyorum," dedi. "Ama bence iyi düşünmelisin. Seni daha önce hiç böyle görmemiştim."

"Darmadağın?" dedim kendimi beğenmiş bir gülüşle.

"O kadar canlısın ki yanıyorsun," diyerek sözlerimi bana yumuşak bir sesle tekrarladı. "Hemen döneceğim, tamam mı?"

Gittiğini zar zor fark ettim. Sadece uzandım ve tavana baktım.

Babamı vurmuştum.

Dante ve ben, onu birlikte öldürmüştük.

Bunun yakın zamanda üstesinden gelebileceğim bir şey olmadığını biliyordum. Yaptığım şey hakkında hissettiğim rahatlama, kendimi haklı görme, öfke ve umutsuzluk yumağını anlamlandırmaya başlamak için bile sonsuz terapiye ihtiyacım olacağını biliyordum.

Ama bir an bile pişman değildim.

Annemi, Giselle'i ve Genevieve'i tehdit etmişti.

Napoli'de hayatlarımızı mahvetmiş ve Cosima'yı seks kölesi olarak satmıştı.

Dante'yi neredeyse öldürüyordu.

Ve diğer şeyler hiç olmamış olsaydı bile, bunun onu öldürmem için yeterli bir sebep olacağını biliyordum.

Dante'nin olmadığı bir dünyada var olduğumu bilme düşüncesine dahi katlanamıyordum.

Ve o aynısını benim için yapmıştı.

Dante'nin bir katil olduğunu her zaman biliyordum.

Onda katıksız öldürücü bir güç olduğunu anlamak için derin bronz teninin altından fırlayan tendonlar ve damarlara, kaslarla kaplı o devasa ellerine bakmanız yeterliydi.

Ama bu farklıydı.

Dante'nin benim için öldürdüğünü, beni bulabilmek için özgürlüğünü riske attığını ve tüm hayatım boyunca bana acı çektiren bir adamın hayatına son vermeme yardım ettiğini bilmek derilerimde bir yerde yankılanıyordu.

Bana dokunduğunda, onun bedenine ne yapacağımı ve benimkiyle ne yapacağımı bana öğrettiğinde yanan yerin aynısıydı. Ailem Napoli'de tehdit edildiğinde ve ben onları korumak için dik durduğumda kıpırdanan yerin aynısıydı.

Çünkü onlar benimdi ve onları korumam gerekiyordu.

Tıpkı şimdi benim Dante'nin koruması altında olduğum gibi.

Orası içgüdüsel bir yerdi, içimdeki düşünceleri ve hatta duyguları aşan ilkel bir dürtüydü.

Dante benimdi.

Öylece gitmesine nasıl izin verebilirdim?

Ayağa fırlayınca donup kaldım, oturma odamdaki başka bir adamla başka bir hayattayken topladığım mobilyalara ve sanat eserlerine baktım. Bu kadar uzun süredir bunları tutmuş olmam şimdi bana gülünç geliyordu.

Daniel'ın yasını tutmayı uzun zaman önce bırakmıştım. Gerçek şuydu ki onu hiçbir zaman olması gerektiği gibi sevmemiştim ve belli ki o da benim için aynı şekilde hissetmişti. Yıllarca yasını tuttuğum kayıp o adam değil, onunla birlikte olduğumu sandığım kadındı. Hayır, bundan da öte, beni Giselle için terk ettiğinde kaybettiğim son umut kırıntılarıma yaktığım ağıttı.

Sevmeyi, insanlara ve en çok da kendime inanma eğilimimi özlemiştim.

Dante bana kendimi nasıl seveceğimi yeniden öğretmişti.

Bana tekrar birini nasıl içeri alacağımı öğretmişti.

Bundan nasıl vazgeçebilirdim?

"Beau!" Koridordan yatak odama doğru koşmaya başladığımda bağırdım. Merdivenleri ikişer ikişer çıktım. "Beau, gitmem gerek!"

Yatak odamın kapısında durduğumda, Beau çoktan yatağımın yanında sakince kıyafetleri açık bir Louis Vuitton valizine diziyordu.

"Biliyorum," dedi bana üzgün bir şekilde gülümseyerek. "Tabii ki gideceksin."

Orada durdum ve gülümsemesi çatlayıp yüzünde genişçe yayılana kadar ona bir deli gibi sırıttım. Sonra güldük, o kadar çok güldük ki karnımız ağrıdı. Yanına koşup kollarımı ona doladım.

"Seni seviyorum," dedim. "Fazla söylemediğim için üzgünüm."

"Bilmediğim anlamına gelmiyor," diye yanıtladı, bana sımsıkı sarılarak. "Şimdi acele et. Uçağı kaçırmak istemezsin."

"Newark'ta," dedim paniğe kapılarak, Beau'nun yatağın üzerine koyduklarını çantaya atıp fermuarını kapattım. "Orada yeni giysiler alabilirim. Şimdi gitmek zorundayız."

DANTE

"Hazır mısın, patron?" diye sordu Chen, Newark Havalimanı'ndaki asfaltta uçağın pist izni almasını beklerken ön koltuktan.

"*Si, Chen, grazie*," dedim ona. "Gelmek istemediğine emin misin?"

Güldü. "Sanki Amerika'da İtalyan olmayan bir mafya olduğum için yeterince başım belada değilmiş gibi. İkimizi de zahmetten kurtaracağım ve buradaki kaleyi koruyacağım. Tanrı biliyor ki Marco ve Jacopo kendi başlarına bir bok yapamazlar."

Güldüm ama göğsümde boş bir şekilde yankılandı.

"Pekâlâ, *bocca al lupo, fratello*," dedim, sağlam kolumla öne doğru eğilerek omzuna vurdum. "Seni yakında göreceğim."

"Evet, Patron," diye kabul etti, sonra duraksadı. "Biliyor musun, üzgünüm. O başka bir şeydi."

Göğsümdeki yarayı incelemeye hazır olmadığımdan sertçe başımı salladım. Uçakta Frankie'ye diktireceğim önemsiz kurşun deliği değil, Elena Lombardi'nin kalbimi söküp alırken açtığı göğüs kafesimdeki delikti.

Aldırış etmedim. Kalbime sahip olmasını istiyordum.

Ama acısı dayanılmazdı.

Arabadan indim ve Frankie ile beni her şeyi başlatan yere götüre-

cek jete doğru ilerledim. Bu hapishaneden bir kaçıştı ama korkunç bir şekilde bir hapishaneyi diğeriyle değiştirmek gibi hissettiriyordu.

New York, İtalya'nın köpekbalıklarıyla dolu sularına kıyasla ılık bir göletti.

"Kan senin rengin değil," dedi Frankie, birkaç çantayla merdivenlerin başında beni karşıladığında.

Geri kalan eşyalarımız çoktan uçaktaydı. Bambi toparlanmış ve biz Brooklyn'den yola çıkarken Bruno'yla getirtilmişti.

"Eğer tüm uçuş boyunca kötü şakalar yapacaksan, lütfen şimdi kafama sık ve beni ıstırabımdan kurtar," dedim yukarı çıkarken kuru bir sesle.

"Elena'yı bizimle getirecek cesaretin olmadığı için tüm yolculuk boyunca huysuzluk edeceksen-"

"*Stai zitto*," diye çıkıştım ona susması için.

"Çok mu erken?" diye sordu sahte bir masumiyetle.

Sessiz gecede araba tekerleklerinden bir gıcırtı patladığında ona kükremek üzereydim. Hemen, Frankie'yle silahlarımızı çektik.

Bir dakika sonra, Chen tekrar uçağın etrafından döndü.

"Ne oluyor...?" O merdivenlerin dibinde durunca yavaşladım ve arka kapıdan tanıdık bir kızıl çıktı.

Kurşunların bende bir şekilde beyin sarsıntısı yaratıp yaratmadığını merak ederek gözlerimi kırpıştırdım.

Frankie, "Ben de görüyorum," diye fısıldadı.

"Dante," diye seslendi Elena, Chen ve Beau araçtan çıkıp bagaja giderken, "Seninle geliyorum," dedi.

Göğüs kafesim o kadar daraldı ki nefes alamadım.

"Gelmeni istemedim," dedim ona.

Çünkü bu bir şaka değildi.

Lanet olası Bora Bora'ya tatile gitmiyorduk.

Kaçmak için gidiyorduk.

Kefaletle denetimli serbest bırakılmışken ülkeyi terk ettiğim için ciddi hapis cezasıyla karşı karşıydım ve bundan sonra yaptığım her harekette dikkatli olmam gerekecekti.

"Umurumda değil," dedi bağırarak. "Geliyorum."

Islak saçlarına ve makyajsız yüzüne rağmen Elena Lombardi'nin inanılmaz derecede zarif olduğunu düşünerek ona baktım. *Cazzato*

ama onu istiyordum. Ona ihtiyacım vardı. Onu geride bırakma fikri beni içten içe parçalıyordu.

Ama bu kadar bencil olamazdım.

Nasıl onu bildiği her şeyden koparıp doğruca suçla dolu hayatımın derinliklerine atabilirdim?

Çantasını Chen'den almak için topuklarının üzerinde döndü ve Beau'yu kocaman, uzun bir kucaklamayla sarmalamadan önce yanağına bir öpücük kondurdu.

Vedalaşıyordu.

Hiçbir yere gitmiyordu ve lanet olası vedalaşıyordu.

Ama onu durdurmak için hiçbir şey yapmadım.

Onlardan uzaklaşıp asfaltta yürümeye başladığında ya da bana doğru ilerleyerek merdivenlerden çıkmaya başladığında da yapmadım.

Bunun yerine kendimi onunla buluşmak için aşağı inerken buldum.

Birbirimize doğru yaklaştıkça daha hızlı ilerlerken yüzüne yayılan gülümseme gözlerimi kamaştırdı.

Sonra tam karşımdaydı.

Elena Lombardi.

Ve düşünebildiğim tek şey *benim* olmasıydı.

Kollarımı açınca doğruca arasına girdi, omzumu zedelemeyip ellerini nazikçe boynuma dolayabilmek için çantasını yere attı.

"Senden önceki hayatıma geri dönmeyeceğim," diye mırıldandı göğsüme sarılırken. "Beni burada, senden başka hiçbir şeyin anlam ifade etmediği bu arafta bırakma."

"Kalbim seninle o kadar dolu ki, hayır diyemeyeceğim," diye kabul ettim huysuzca, yüzünü görebilmek için saçını tutup başını geriye çektim.

Gözleri yumuşak, sıcak ve parlayan gri kadife rengindeydi. Onlara baktığımda, benim onun için yaptığım gibi tüm hayatını benim uğruma riske atmak istediğini bilirken kendimi hiç daha güçlü hissetmemiştim.

"*Ti amo*," dedi bana sanki kelimeleri söylemeden içinde kalmasına dayanamıyormuş gibiydi. "Seni seviyorum ve seninle geliyorum."

Güldüm. Sonra daha çok güldüm çünkü ikimiz de deliydik ve

aramızdaki bu yeni ve vahşi şeyin içinde umutsuzca kaybolmuştuk, sonuçları umurumda bile değildi.

"*Sono pazzo di te*," dedim ona, iz bırakacak bir öpücük için dudaklarına sahip olmadan önce. "Senin için deli oluyorum, Elena. Ama bu yeni hayat," onu son bir kez uyardım, "çok pahalıya, eskisinin tam fiyatına mal olacak."

Fakat o da benim gibi sadece güldü, hatta yıldızlarla gülmek için başını geriye doğru attı.

Bana sırıtarak onu şimdiye kadar gördüğümden daha sakin bir şekilde, "Tamam," dedi. "Herkes senden korkuyor ve hepsi benden nefret ediyor. Ne çiftiz ama. Birbirine âşık iki kötü. Başımıza gelecek hiçbir şeyden korkmuyorum, Dante. Sadece sensiz olmak istemiyorum."

"O zaman olmayacaksın," diye söz verdim.

Ve onu öptüm.

Bizim gibi insanlar için sonsuza dek mutlu olmak diye bir şey olup olmadığından emin değildim ama Elena Lombardi'ye dünyayı verdiğimden emin olmak için dişimle tırnağımla savaşacaktım. Bu istediğini sandığı dünya olmayacaktı ama onu karanlık krallığımın hükümdarı yapacaktım ve sonunda benim için canlarını feda edecekleri gibi her bir *soldati*min onun için de canını feda etmesini sağlayacaktım.

Son.

Şimdilik.

Kahramanlar Yükselirken (Anti-Kahramanların Aşk Düeti, #2) yakında!

Giana Darling Hakkında

Giana Darling, *USA Today, Wall Street Journal* çoksatan listelerine ve En Çok Satan 40 Kanadalı listesine girmiş, aşk ve romantizmin tabu ve öfkeli tarafında uzmanlaşmış bir aşk yazarıdır. Şu anda güzel Britanya Kolumbiyası'nda yaşıyor ve burada zamanını erkeğinin arkasına oturup motora binerek, turta pişirerek ve kedisi Persephone ile köpeği Romeo'ya sarılıp kitap okuyarak geçiriyor.

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!